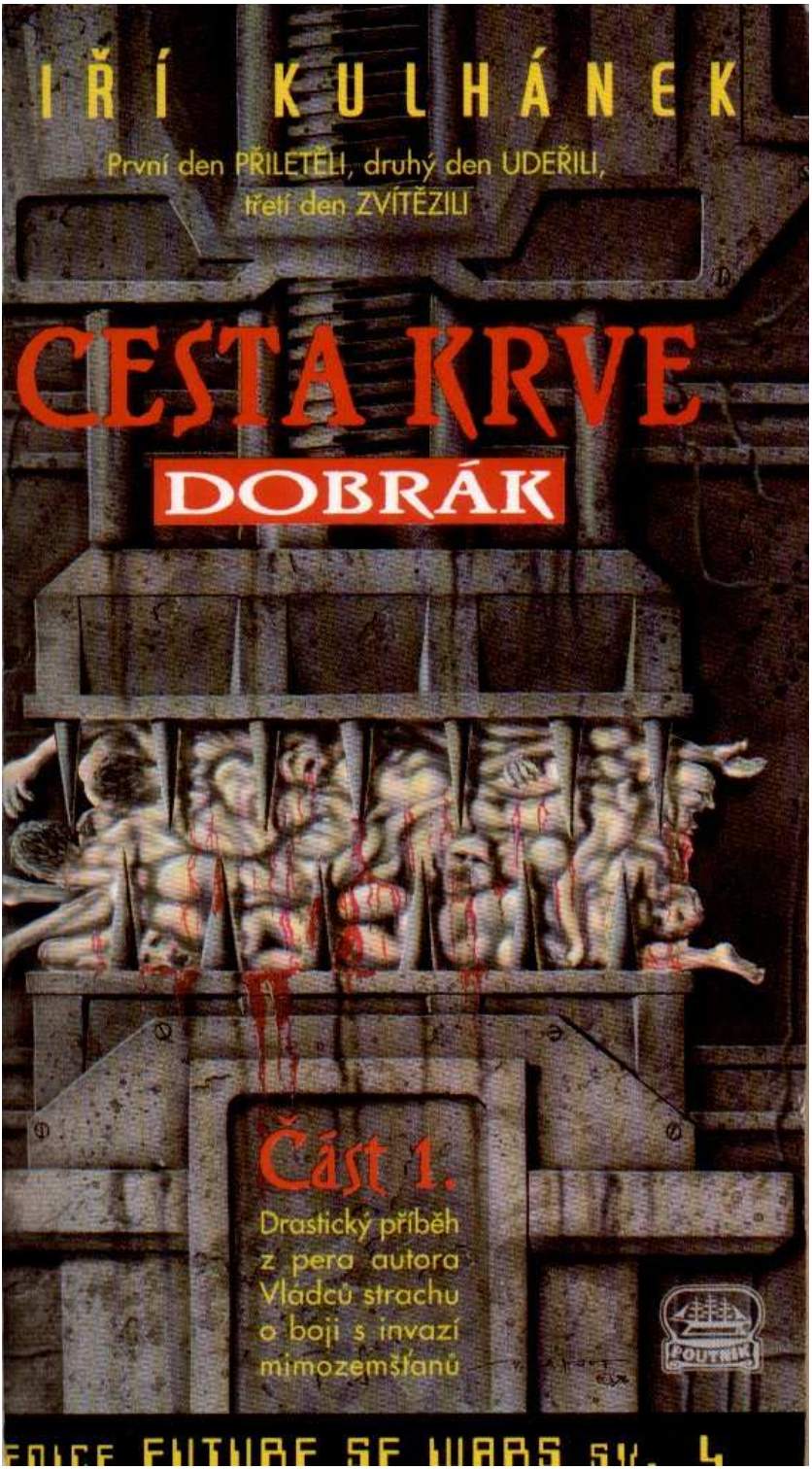

IŘÍ KULHÁNEK
První den PŘILETĚLI, druhý den UDEŘILI,
třetí den ZVÍTĚZILI
CESTA KRVE
DOBRÁK
Část 1.
Drastický příběh
z pera autora
Vládců strachu
o boji s invazí
mimozemšťanů
POUTNÍK
FOUCE FUTURE SF WARS sv. 4

Byl to neskutečný pohled. NATO náboje trhaly hořící tkaninu, ale oči cíle dvě se mi puškohledem stále propalovaly do mozku. Pak mi došly náboje a vampire mi jedním téměř neviditelným pohybem vyrazil zbraň z rukou.

Neživil se jen lidským masem, živil se i lidským strachem. Jeho zrak se mi znovu zavrtal do očí a měl jsem z toho pocit, jako by mne mlel v mlýnku na maso. Od nohou.

„Pal," zašeptal jsem.

Zvuk, jaký při střelbě vydává vulcan, je podobný zvuku, s jakým startovala trysková letadla. Naschvál není tlumený, aby si to nepřítel dostatečně užil.

Na tváři strupaté zaschlou krví se objevilo něco jako překvapení. Ruce, které se ke mně už už natahovaly, se rozlétly do stran, roztrhané na několik kusů. Hlava podélně pukla a pravá část i s nosem zmizela. Do prachu šplouchly vnitřnosti a pak se totéž co s rukama stalo i s nohama. Torzo s půlkou hlavy se zabodlo pahýlem levé holenní kosti do písku a zlomilo se jako zavírací nůž. Vulcan zmlkl.

Jiří Kulhánek: Cesta krve I. - Dobrák
Copyright © Jiří Kulhánek 1996
Illustrations © Martin Zhouf
Copyright © 1996 for the Czech edition by United Fans a.s.

ISBN 80-85892-29-4

KONEC

Dávka z vulcanu upíra rozsekla vejpůl. Ne že by mu to dvakrát vadilo. Obě poloviny těla pokračovaly v letu — v infra jsem je viděl jako rotující červené skvrny.

Vnější odposlech přenesl několik tupých úderů a praskání dřeva, jak přestřelený trup narazil do džungle. Vlevo nahoře na obrazovce servisního monitoru se objevilo číslo 120. To znamená, že upír spadl sto dvacet metrů od mého transportéru.

„Kontrola zajištění průvlaku," řekl jsem.

„V pořádku," odpověděl počítač.

Tmu v transportéru rušila jen záře monitorů a kontrolek. Zkusmo jsem zatočil volantem (říkám tomu sice volant, ale je to spíš taková dvojitá volantová výseč — vypadá jako motýlí křídla) a opatrně přidal plyn. Nic se nezměnilo: pneumatiky se mlaskavě protočily, venku byla promočená džungle a tma; a pouze ze směru, kde se zřítil upír, se ozývaly nedefinovatelné zvuky. Když se něco pokazí, kazí se pak už všechno. Saladin (tak se jmenuje transportér) leží v bahně neschopen pohybu. Počítač nedocenil zrádnou zeleň podmáčené trávy a plnou rychlostí navedl mnohatunový kolos do nejodpornější bažiny, jakou jsem kdy viděl. Při pokusech vycouvat stroj zapadl ještě hlouběji — téměř by se dalo říci definitivně. Naštěstí je vzadu dost silných stromů, za které se dá ukotvit lano navijáku. Na to ale musím vystoupit, a na vystupování by bylo nejlepší denní světlo. V černé džungli se k vám mrtváci přiblíží tak nenápadně... A když vám upadnou brýle na noční vidění, je konec.

A teď ten upír.

„Vulcan deaktivovat," řekl jsem.

Zvuky, které se ozývaly z místa netvorova dopadu, ustaly. Vnější odposlech automaticky zvýšil citlivost a mezi popraskáváním a šuměním noční džungle, bubláním rašeliniště, svištěním větru a škrabotáním pavoučích nožek se ozvaly lehké kroky.

„Cíl na šesti hodinách," řekl počítač. Za okamžik jsem ho uviděl i já. Upír šel k transportéru po cestě a vůbec se nesnažil krýt. Číslo na monitoru se s každým jeho krokem snižovalo. Nad pasem mu bylo vidět deset centimetrů holé kůže, košile končila pod hrudní kostí a její

okraj byl potrhaný a sežehlý. Z původně dlouhého pláště odsekla dávka z vulcanu celý spodek, takže zbytek vypadal jako krátký pláštík, co nosívaly striptérky.

Nikdy nepochopím změny v regeneračních schopnostech lidského organismu, změny, které dokáží během necelé minuty zacelit zranění, jako je rozstřelení vejpůl z rotačního kulometu ráže 7.

Číslo na monitoru se skokem zmenšilo na dvacet. Upír přelevitoval třicetimetrový úsek asi pět centimetrů nad zemí a vysoká tráva ho šlehala do bot. Pominu-li schopnost létat a netečnost ke zraněním, dá se poznat, že to není člověk, i podle obličeje. Ne že by se upíří obličej nějak podstatně lišil od lidského, ale ve strnulém výrazu není nic, co člověka dělá člověkem. Jediná emoce (ale to jsem si spíš vymyslel — vidět v těch obličejích emoce) je krutost.

Znovu jsem nechal prověřit průvlak. Kůže na zátylku se mi ježila, už co jsem zaslechl kroky.

Upír mi zmizel ze zorného pole — přelétl nahoru na transportér a dosedl někam na víko nad vulcanem čili přesně nade mě. Po pancíři nad hlavou mi zaskřípaly podrážky jeho bot. Vnější odposlech reprodukoval zvuky tak věrně, že se mi zdálo, jako by mi chodil po temeni. Hned nato se ozvalo další skřípání — podstatně odpornější. To upír začal drásat pancíř nehty. Takhle, když se to napíše, to vypadá směšně — drásat pancíř nehty. Když jsem poprvé viděl skoro milimetr hluboké rýhy v kovu, po kterém sklouzne i protipancéřová raketa, smích mne přešel.

„Do hajzlu sakra himl!“ zaklel jsem. Chci-li vyprostit transportér, musím dříve nebo později ven. To znamená, že musím zlikvidovat upíra. Jediný způsob, který znám, je intenzivní oheň. Jedna z červených kontrolek na řídícím pultu oznamuje prázdnou nádrž napalmometu.

Skřípání nad hlavou neustávalo. K ježení chlupů se přidal nepříjemný pocit sucha v ústech. Polkl jsem a sundal si sluchátka. Mohl bych upíra znovu nechat rozstřílet vulcanem a zkusit stihnout vyprostit Saladin, než se poskládá dohromady. Ale jedna z oranžových kontrolek signalizuje nedostatek nábojů, a stejně myslím, že bych to nestihl. Aspoň s tím suchem v puse by se mělo dát něco udělat. Vstal jsem, došel do střední části transportéru a vyndal z lednice plechovku pomerančového džusu.

„Ven ale musíš,“ řekl Ten druhý.

„To mi ty nemusíš vyprávět.“

„Já jen, aby ses na to nevykašlal.“

„Hm.“

Občas je to dobré, popovídat si sám se sebou. Ujasní se názory. I když; mluvím-li s Tím druhým, vlastně nemluvím sám se sebou. Napil jsem se rovnou z plechovky, a jak jsem zaklonil hlavu, pohled mi padl na zbraně. Mám je na stěně nad postelí (úzkou sklápěcí pryčnou) v gumových úchytech, aby byly po ruce — musí být stále nabité. Většinou je to dobré. Když přemýšlíte o sebevraždě, tak ne. Sundal jsem krátkého heckler-kocha s dvojitým zásobníkem a natáhl závěr — v zásobníku je šedesát dum-dum střel. Upíra tím samozřejmě nezabiju, ale energie navrtaných kulek se celá přenáší do zasaženého objektu. To znamená, že bych ho tím v případě největší nouze mohl na pár vteřin zdržet. Alespoň myslím.

Sklopil jsem postel a otevřel dlouhou pancéřovou schránku pod ní. Uvnitř, vlevo, je pod vrstvou plsti několik oranžových válečků. Dva jsem vyndal a odnesl je na stůl vedle lednice. Válečky vypadají skoro jako plechovky od džusu; jen výstražné nápisy a černé lebky se zkříženými hnáty odrazují od pokusu o konzumaci. Ty nápisy hlásí smrtelné nebezpečí a zakazují s válečky dělat cokoli nepředloženého. Kdo zná, co dokáže termitový granát, ten se při pouhé představě jakékoli nepředloženosti zpotí a roztřesou se mu ruce. Já jsem si ani nic představovat nemusel. Otřel jsem si vlhké dlaně do kalhot.

„Něco udělám špatně a ruce mi uhoří po ramena,“ zašeptal jsem.

„Vidíš všechno moc černě. Spíš tě to spálí celýho,“ řekl Ten druhý.

„Dík za uklidnění.“

Sám se sebou mluvím polohlasně. Většinou nemá smysl křičet. Odvrátil jsem se od granátů, dopil džus a oblékl se. Bunda s chrániči kloubů, neprůstřelná vesta, kevlarovými vlákny vyztužené kalhoty s opancéřovanými stehny, vysoké boty, bezprsté aramidové rukavice.

Termitové granáty byly vyvinuty na ničení bunkrů a pevnůstek: Výbuch, divoké zasyčení a tři tisíce stupňů žhavá tavenina se začne propalovat skrz železobetonové stropy, které vydrží i zásah těžkou pumou. Z lidí v bunkru zasaženém termitovým granátem zbude sotva lopata popelu.

„Jestli to hodíš moc blízko, tak budeš pěkně vypečený,“ ušklíbl se Ten druhý.

„To ty taky.“

Na oči jsem si nasadil brýle na noční vidění. Ačkoli vypadají jako obyčejné zrcadlovky, je to jeden z posledních výkřiků lidské technologie: dokáží plynule regulovat světelný tok dopadající na oči za nimi: v noci zesilovat, na slunci nebo při výbuchu zabránit oslnění. Navíc je lze přepínat buď do infra, nebo do režimu fotonového násobiče. Brýle budu potřebovat, nejen abych upíra v husté tropické tmě viděl, ale i na to, aby mi světelné peklo hořícího termitu nesežehlo sítnice. Pověsil jsem si granáty na opasek vedle pistole, a hecklera do ramenního závěsu. Pak jsem z nástěnné lékárny vyndal poloprázdné stříbrné platíčko s bílými tabletami. Kinetin se jmenují. Na čas vás zbaví strachu, zrychlí vám reflexy a v případě zranění potlačí bolest a úrazový šok. V návodu k použití se píše o případu z Africké války, kdy voják, kterému kulka z leteckého kanónu utrhla obě nohy v kolenou, dokázal pod vlivem kinetinu ujít po pahýlech pětadvacet kilometrů rozžhaveným pískem a zachránit se. Zaškrtil si zbytky nohou cáry kalhot a na pahýly si nasadil vlastní boty.

Má to ale jednu obrovskou nevýhodu. Když kinetin přestane působit, je vám hrozně zle — pokud jste zažili tolik kinetinových otrav jako já, může vás to i zabít. Otevřel jsem druhý džus a polkl dvě tabletky.

„Stejně nemáš moc šanci, víš to, doufám?“ řekl Ten druhý.

Nezbylo než mu znovu poděkovat.

* * *

V první řadě musím upíra dostat dolů z transportéru. Termit by se sice pancířem propálit neměl, ale kdo ví.

„Chce to nějakou návnadu.“

„Třeba tebe.“

„Anebo tebe.“

Vzápětí zabral kinetin.

Klepl jsem na ruční ovládání průvlaku a vyklouzl ven. Počítač za mnou zabouchl.

Mlaskavě jsem doskočil do bahna rozrytého transportérem. Brýle jsem měl přepnuty na fotonový násobič, takže bylo vidět skoro jako ve dne; jen barvy byly místy matné a místy přeřvané. Bahno bylo červené a v hlubokých kolejích stála voda. Uklouzl jsem a s hlasitým šplouch-

nutím upadl na břicho. Brýle jsem měl naštěstí pevně zaháknuté za ušima.

Nebem se mihl stín.

Překulil jsem se na záda a stiskl spoušť hecklera.

Proud střel vychýlil upíra ze směru tak, že se zasekl do džungle asi dvacet metrů nalevo. To už jsem se hrabal na pevnou půdu a zpod neprůstřelné vesty mi tekla voda. Pod vlivem kinetinu jsem byl s to odhadnout, že upíra zasáhlo něco mezi šesti a devíti kulkami z dvanácti vypálených.

Od doby, co jsem vyskočil z transportéru, uběhly sotva čtyři vteřiny.

Malý oranžový válec opsal plochou křivku a zapadl do podrostu, z kterého se upír dral ven. Větve silné jako ruka lámal po dvou. Zpomalil jsem ho další dávkou.

To už uběhly čtyři a tři čtvrtě vteřiny.

Vrhl jsem se na zem, nohama k výbuchu.

Mokrá tráva krásně voněla a šimrala v nose. Kinetin některé vjemy zesiluje. Tak vonět trávu jsem nikdy nezažil. Čichat to déle, zvedl by se mi žaludek. Je zvláštní, jak i velmi příjemné vůně, jsou-li příliš intenzivní, dokáží být nepříjemné. V tom okamžiku konečně roztrhla ticho syčivá exploze.

Nejprve mne vykopl otřes země, pak mne připlácla tlaková vlna. V obou případech jsem dostal prudký direkt do nosu. První vjem po výbuchu byl, jako by mi skrz hlavu — od zátylku k očím — prošlehla vlna zlatého světla. Kolem najednou panoval žár.

Vymrštil jsem se na nohy. Všechno hořelo: džungle, vodou nacucaná tráva a snad i to červené bahno. Plameny se na mne řítily v bílooranžových vírech. Jen díky kinetinu jsem nezpanikařil. Přestože bažina hořela také, stále to byla bažina. Vrhl jsem se do toho největšího ohně, prolétl jím a zmizel v řídkém blátě v koleji po pravých kolech saladinu.

Od doby, co jsem vyskočil z transportéru, uběhlo osm vteřin.

Za minutu se mi přestalo dostávat dechu a měl jsem strach, že by žár mohl bláto vysušit. To by nebyla příjemná smrt. Znatelně zhoustlou hmotou jsem vystrčil hlavu.

Otírat zablácenou rukou zablácené brýle nejde moc dobře, ale to, že z obrovských plamenů zbylo jen několik roztroušených ohňů, vidět bylo. To, že se ke mně žene podivný nízký tvor, také.

Byl sotva pět metrů daleko.

Vyrazil jsem z močálu jedním obrovským skokem. Šťastnou náhodou (občas se to stane) mi přitom do obličeje šplíchla relativně čistá voda a odplavila čmouhy špíny z brýlí. Zastavil jsem na pevné půdě a prudce se otočil.

Ten malý tvor byl pořád upír a pořád šel po mně. Končil přibližně v místech, kde ho předtím přesekla dávka z kulometu. Tentokrát mu ale zbytek těla uhořel. Torzo utíkající po rukou vypadalo ohavně, pod zuhelnatělou kůží bíle svítila žebra, z hlavy ohořely uši, nos i rty. Smrad spáleniny byl nesnesitelný.

Už jsem něco podobného viděl při svém prvním boji s upírem: hořícím napalmem jen částečně zasažená postava drásající pancíř transportéru. I přes žár bylo tehdy vidět, jak pučí nové svazky svalových vláken, které vzápětí černají a odpadávají. Pak ho počítač zasáhl několika dlouhými šlehanci a tvor konečně shořel. Při druhém, a do dnešního dne posledním, souboji s upírem si počítač dal zatraceně dobrý pozor, aby bylo napalmu dost už napoprvé.

Ruka dýmajícího torza mne minula jen proto, že jakmile ji upír zvedl ze země, ztratil rovnováhu. Uskočil jsem a mířidla hecklera mi vylétla před oči. Ve výřezu hledí se usadil upírův levý loketní kloub. Stiskl jsem spoušť a...

A samopal byl zalepený blátem víc, než jsem myslel.

Upír byl zas u mě.

S prudkým rozmachem jsem ho nakopl do zčernalé hlavy. Bylo to, jako bych kopl do skály. Znovu švihl rukou a tentokrát neminul. Drápovité prsty mi servaly maskovací látku neprůstřelné vesty spolu s kapsičkami na zásobníky a úder mne odhodil snad pět metrů daleko.

Upír naštěstí nemohl létat, ale přesto se i po rukou pohyboval zatraceně rychle. Vytrhl jsem pistoli, a jak jsem ležel, vypálil podél pravé nohy jedinou ránu. Víc jsem nestačil.

Kolem obličeje mi zasvištělo něco těžkého a smrdutého.

Bleskem jsem se překulil na bok a kutálel se dál a dál a čekal na poslední úder. Upír dokáže pěstí prorazit díru do stromu. Neprůstřelnou vestu by asi nezvládl, ale co by po takové ráně zůstalo z mého hrudníku...

Nic se kupodivu nedělo. Zarazil jsem válení sudů a šel do kleku, pistoli v natažených pažích.

Upír ležel na začátku pruhu zválené trávy. Zatínal prsty pravé ru-

ky do země a přitahoval se — samozřejmě v mém směru. Vypadal jako obrovská, hnusná, rozšlápnutá, ohořelá housenka. Tím jediným výstřelem z pistole jsem mu (musím přiznat, že naprostou náhodou) roztříštil levé rameno.

Sice jsem ho zasáhl přesně do kloubu, ale stačí minuta, minuta a půl a zas bude v pořádku (může-li se o torzu chodícím po rukou říci, že je v pořádku). Vyskočil jsem na nohy a vyprázdnil do něj zásobník. A střílet z pistole náhodou umím: po kulce do obou loktů, do ramen pro jistotu dvě. Upíra to nezastavilo — nyní se posunoval tak, že se do trávy zakousl a přitáhl se o pár centimetrů smrštěním krčního svalstva. Vyměnil jsem v pistoli zásobník, schoval ji do pouzdra a z úchytky na opasku vyhákl druhý termitový granát. Přepnul jsem ho z režimu VÝBUCH do režimu HOŘENÍ a odjistil.

A přesně v té chvíli mne zezadu objaly dvě ledové paže a přitiskly mi ruce k tělu.

Mrtvák.

V levé dlani jsem svíral bahnem kluzký, odjištěný granát, pistoli jsem měl v pouzdře a nemohl na ni dosáhnout. Cítil jsem, jak mi mrtvákovy zuby rvou látku z límce neprůstřelné vesty. Jedno ze základních pravidel: Mrtvák v džungli nikdy není sám.

V podrostu i na mýtině se najednou začalo mrtváky přímo hemžit. Rychlé toporné pohyby, šedočerné vousaté obličeje, drápovité nehty. Jejich obličeje jsou šedočerné při normálním pohledu, natož přes brýle s fotonovým násobičem. Udeřil jsem hlavou dozadu a zároveň se odrazil nohama tak, abych na mrtváka spadl. Při dopadu jsem s potěšením zaznamenal praskání cizích kostí. Po dvou ranách loktem a prasknutí několika dalších žeber jsem se ze sevření ledových rukou vymanil. To už se po mně ale sápalo deset dalších.

Ovšem, to je známá, až bych řekl standardní situace. Vstal jsem, vyškubl pistoli a z bezprostřední blízkosti začal do strnulých obličejů pálit. Moje devítka takhle zblízka funguje, jako když se kdysi na Velikonoce vyfukovala vajíčka. V čele malá dírka, mozek i s temenem odlétne v dál. Pravda, kdyby se takhle vyfukovala vajíčka, moc skořápek na kraslice by nezbylo.

Pak mi došly náboje.

Celý děj jsem vnímal tak trochu, jako by se mne netýkal. Nebýt pod vlivem kinetinu (a přestože jsem situaci nazval „standardní“), asi bych řval hrůzou. V jedné ruce prázdnou pistoli, v druhé odjištěný

termitový granát, kolem sebe deset zabitých a spoustu nezabitých mrtváků. A upír opodál už pomalu rozhýbával pravé rameno. S granátem v ruce jsem nemohl vyměnit zásobník.

Mrtváci po mně šli dál a pěkně tvrdě.

Udělal jsem něco, co bylo na granátu zakázáno tím největším nápisem: V odjištěném stavu jsem s ním prudce udeřil nejbližšího mrtváka do spánku. Dalšímu jsem prorazil čelo hlavní pistole. Granát se začal nebezpečně zahřívat. Odkopl jsem dalšího mrtváka — má bota mu s hlasitým křupnutím roztříštila hrtan. Jenom se zapotácel a znova zaútočil. Ten zlomek okamžiku mi ale umožnil, abych hodil granát a navíc se trefil. To bylo obzvlášť důležité.

A trefil jsem se.

Granát dopadl dvacet centimetrů od upírovy hlavy a z poloviny se zabořil do měkké hlíny. Žár tisíců stupňů bude jen v okruhu dvou metrů od epicentra.

Konečně jsem měl volnou ruku.

Zdřevěnělými prsty jsem zarazil do pažby pistole nový zásobník. Všiml jsem si, že z rukavice, v níž jsem držel granát, se silně kouří.

Mrtvák se mi zakousl do ramene. Zmáčkl jsem spoušť a jeho studený mozek mi cákl na krk.

A pak už bylo jenom teplo. Velké teplo.

Výbuch byl mnohem slabší než ten minulý. Snad by se nedal nazvat ani výbuchem. Zato byl mnohem blíž a zasáhl mne vestoje.

Letěl jsem jako raketa, pryč od saladinu, rovnou mezi mrtváky.

* * *

Poloomráčený jsem se zvedal na nohy a vůbec mi to nešlo. Napotřetí bylo úsilí korunováno úspěchem. Cítil jsem, jak se mi kůže na hlavě nalévá puchýři (zase jednou), nehořlavé oblečení zachvacovaly malé plamínky, roztříštěné brýle mi visely na uchu, ale v jasném svitu požáru jsem je stejně nepotřeboval. Po prvním výbuchu džungle trochu proschla, a o to lépe hořela nyní. Mrtváci se kolem potáceli jako živé pochodně, ale nijak jim to nebránilo, aby se po mně nesápali.

Pistoli jsem stále svíral v pravé ruce; bohužel jsem si o ni vykloubil ukazovák a prostředník. Nebolelo to, jenom jsem těmi prsty nemohl hýbat. Navíc se mi nějak špatně dýchalo. Dobrá zpráva byla, že mé oblečení samo zhaslo.

Pistoli v levé ruce, probíjel jsem se k saladinu. Naštěstí výbuch spolu s torzem upíra odpařil i spoustu mrtváků. Spoustu jsem jich ještě postřílel. Každou ranou jednoho.

Poslední úsek cesty — posledních pár metrů — byl přes předchozí úspěch zlý: brodit se pozadu bažinou, nemoci hýbat jednou rukou, a ještě střílet, to téměř nejde. Pravá paže mi ztuhla až po rameno potom, co jsem s ní musel jednoho hořícího mrtváka praštit jako palicí.

Pak se stalo, co se stát muselo. Upadl jsem na záda. Naštěstí ne do hluboké brázdy po kolech.

* * *

Pohyblivých mrtváků sice nezbylo mnoho, ale na to, aby mne roztrhali na kusy, jich zbylo až dost.

Jako by to nestačilo, znovu mi došly náboje. A všechny další zásobníky mi urval upír spolu s krycí látkou neprůstřelné vesty.

„Kurev sedm," zasípal jsem. Prvního mrtváka jsem — jak se nade mnou už už skláněl — kopl do hrudi. Kosti zakřupaly, a jak letěl, strhl s sebou dva další. To mi dalo několik okamžiků, abych z kapsičky na kalhotách vydoloval malý plastikový obdélníček s velkým knoflíkem. Šlo to velmi špatně, levou rukou z pravé, na zip zavřené kapsy. Převaloval jsem se v bahně jako umírající nosorožec.

Než na mne padl další z mrtváků, měl jsem ten malý obdélníček mezi prsty a zuřivě tiskl knoflík. Mrtvák se mi zakousl do předloktí. Bolelo to, ale jeho polámané zuby nepronikly kůží bundy.

„Pal!" zařval jsem.

Přestože jsem tlačítko stiskl ještě dvakrát a slovo ‚pal' zařval snad pětkrát, stále se nic nedělo. Než mi došlo, že citlivá vrstva na knoflíku přes vrstvu bláta nemůže sejmout mé otisky, padl na mne další mrtvák a rukáv bundy pod zuby toho prvního začal povolovat.

Vrazil jsem si palec do pusy a všechno, co na něm bylo, stáhl rty. A znovu jsem stisk knoflík a znovu vykřikl: „Pal!"

Konečně se ozvalo zavytí elektromotoru.

Následoval zvuk připomínající jekot cirkulárky a džungli ozářilo nepřerušované ostré bílé světlo. Počítačem ovládaný rotační kulomet nikdy nemine.

Během dvou sekund zbyly ze všech stojících mrtváků doširoka rozházené cáry masa. Těm dvěma, co na mně leželi, jsem rozbil hlavy

pažbou pistole.

Požár po výbuchu granátu už dohoříval a nad mýtinou se válely těžké mraky dýmu. Poslední plameny tančily jako červení duchové.

„Otevřít!“ zachraptěl jsem. Aby mne počítač pustil do saladinu, musel jsem si odkašlat a zkusit to znovu. Přitom jsem v dlani úzkostlivě tiskl plastikový obdélníček. Jenom on mne odlišoval od ostatních případných cílů. Než jsem zachraptěl to ...‚Otevřít!‘, musel jsem se postavit. Jak jsem stál za zádí hluboko zapadlého transportéru, svazek hlavní vulcanu mi mířil do obličeje.

Pak se veřeje průvlaku konečně rozjely do stran.

Padl jsem dovnitř a počítač zabouchl. Na nízký šedý koberec ze mne crčela voda a opadávaly kusy bahna a rozmočeného popela, propletené rozmačkanou trávou. Před očima se mi dělaly různobarevné mžitky a tělem mi začínaly prochvívat první záblesky bolesti. Kinetin v mé lékárně je starý, sotva s čtvrtinovou účinností. Navíc člověk po pár kinetinových otravách (jako já) potřebuje vyšší dávku. Zjišťuji, že dvě tablety mi vydrží sotva čtvrt hodiny. Se zaťatými zuby jsem vstal, dopotácel se k lékárně a hodil si do úst další dvě. Plechovka džusu stála na lednici a mezi mžitky mi připadala jako termitový granát víc než kdy dřív. Pro jistotu jsem si vzal ještě třetí pilulku. Vše, čeho jsem se dotkl, pokrývaly čmouhy červeného bláta; vše páchlo hnilobou a spáleninou.

V hlavě se mi motaly útržky zmatených myšlenek a nechápal jsem, proč se cpu kinetinem, místo abych padl na zem a usnul. Nebo spíš umřel. To, že potřebuji vysoké dávky, neznamená, že budu ušetřen post-kinetinových stavů — právě naopak. Když kinetin zabral, už jsem věděl, proč nemohu umřít. Nějaký satelit možná nepřehlédl místo, kde dvakrát krátce po sobě stoupla teplota o tři tisíce stupňů. A tak by se někdo mohl přiletět podívat, o co jde. Třeba Cizinci.

„Musíš zmizet, hochu,“ řekl Ten druhý, „a rychle!“ Po kinetinu mi bylo fajn, veškerá bolest ustoupila, a dokonce i pravá ruka zase začínala reagovat — chytl jsem se za ukazovák a prostředník a s lupnutím vrátil klouby na místa. Vzal jsem si nové noční brýle, nabil pistoli a zastrčil si do kapes pár zásobníků. Než jsem vystoupil, znovu jsem deaktivoval vulcan.

Vybral jsem si dva stromy asi dvacet metrů za zádí transportéru. Tlusté kmeny měly opletené sežehlými liánami a vypadaly zdravě.

Těsně nad kořeny jsem je obtočil speciálními popruhy z keramických vláken, natáhl k nim od navijáku saladinu půlcoulové syntetické lano a zahákl ho do úvazů. Nedělalo se to tak snadno, jak to vypadá napsané.

Když se mi konečně povedlo zajistit karabiny, byl jsem po několika dalších kinetinech a už se rozednívalo. Vrátil jsem se k transportéru, a když jsem lezl dovnitř, zdálo se mi, jako bych z džungle zaslechl kroky.

Posadil jsem se do řidičského křesla, kratičkou řadicí pákou zařadil ‚Vzad' a tlačítkem vlevo na palubní desce aktivoval naviják. Na hlavní monitor jsem si nechal přepnout obraz toho, co se děje za saladinem: Tenké světlemodré lano vedoucí k požárem zčernalému okraji džungle bylo vidět docela jasně. Stejně tak několik toporných postav.

Prokluzující kola se pomalu rozmlaskala a lano se zdvihlo z rozryté, ohořelými mrtváky pokryté země a začalo se napínat. Napínalo se a napínalo. A napínalo. Pak už drnčelo jako struna. Stromy, na kterých bylo ukotveno, se pomalu nakláněly k sobě a k saladinu a sténavě popraskávaly. Saladin se nehýbal. Pod vlivem kinetinu to na mne nějak nedoléhalo. Jenom jsem si říkal, jestli lano praskne, tak tím strašlivým švihem podsekne půl lesa.

Pak Saladin trhavě poskočil, zastavil, další trhnutí a konečně se rozjel. Velmi pomalu. Záď před sebou hrnula vlnu červeného bahna, po které do stran stékala voda. Těch deset metrů trvalo skoro deset minut. Nezúčastněně jsem přitom pozoroval, v co se změnil ještě před několika hodinami tak úzkostlivě čistý vnitřek transportéru. Koberec byl pokryt vrstvou bahnitých šlápot, křeslo, v němž jsem seděl, lepilo a promáčeně čvachtalo, ovladače se ztrácely pod vrstvou mazlavé špíny. Vlivem kinetinu mi to bylo jedno.

Zadní kola najela na pevnější půdu a zabrala. Saladin se naklonil dopředu a začal se zmítat ze strany na stranu. Napjaté lano kovově zabzučelo a vzápětí se chytl i druhý pár kol, třetí... Transportér se prudce narovnal a byl venku. Znovu se mi začaly dělat mžitky před očima. Nechal jsem stroj vycouvat dál na pevnou půdu, zařadil neutrál a vypnul naviják. Lano zplihlo a prověsilo se. Mžitky zhoustly tak, že než jsem došel k lékárně, téměř jsem přestal vidět. Podlamovaly se mi i nohy. To, že kinetin stářím ztrácí pozitivní účinky, opravdu neznamená, že ztrácí i negativní.

Další tři kinetiny jsem zapil zteplalým džusem.

Když se mi vrátilo „jasné“ vědomí, věděl jsem, že mám sotva dvacet minut času. I přes stupňovanou dávku se doba účinnosti kinetinu zkracuje. Zase jednou se mi vybavila slova z návodu k použití: POZOR! Při předávkování může nastat celkové vyčerpání organismu a smrt. Přestože můj kinetin má stářím sníženou účinnost, je těch bůhvíkolikjsemjichspolykal tablet v rozmezí pár hodin stejně víc než dost. Ale teď mne nic nebolí a nálada se stává povznesenou.

A tak jsem nejdřív udělal to, z čeho jsem měl opravdovou hrůzu: Opatrně jsem si z hlavy začal odmáčet a odlupovat kusy přischlého a připečeného bahna. Puchýře se k němu přilepily a teď praskaly. Nebolelo to. Cítil jsem, jak mi po obličeji stéká puchýřová kapalina.

Podíval jsem se do zrcadla. Z tváří a čela mi visely cáry kůže. Vlasy mi po minulých opařeních a spáleninách už dávno nerostou; aspoň teď nemusím čichat ten dávivý smrad. Na levé líci v roztrženém puchýři prosvítala černočervená skvrna přiškvařeného masa. Vyndal jsem z lékárny mast na spáleniny, vymačkával ji na gázový tampón a opatrným poklepáváním ji přenášel na obličej. Nešlo to moc dobře — i při opatrných poklepech mi spálená kůže opadávala.

Po chvíli snahy jsem přesto vypadal jako muž se žlutou hlavou. „Fajn,“ naposledy jsem se podíval do zrcadla. Když spáleniny nebylo vidět, nebylo to tak zlé. Bez rozmyšlení jsem natáhl závěr pistole, otevřel průchod a vyskočil ven. Musíš odpojit lano, točilo se mi hlavou.

Zapomněl jsem, že transportér už nesedí v bahně — čili tentokrát byl od hrany průchodu k zemi dobrý metr. Dopadl jsem na kolena a pistole mi odlétla do mladého bambusu.

Překulil jsem se, zvedl pistoli a střelil prvního mrtváka do obličeje. Bylo tam totiž i pár mrtváků.

Cítil jsem, že se mnou něco není v pořádku.

Všechno mi bylo tak nějak k smíchu. Potácel jsem se k okraji džungle, střílel do šedočerných obličejů a mlátil po rukou, které se po mně natahovaly.

Jinak bylo krásné slunečné ráno a ještě ani nebylo obvyklé dusno. Z džungle stoupaly kotouče páry a z těch kotoučů se nořili další a další mrtváci.

Bylo jich spíš hodně než pár.

„Možná by sis měl pospíšit,“ řekl Ten druhý.

Jeho hlas (přes mé hlasivky) zněl i mně samotnému — v tichu lesa a mezi čvachtavými kroky mrtváků — nepatřičně. Hodně nepatřič-

ně.

Ustřelil jsem šroub v karabině. Byla zdeformovaná a stejně by nešla rozpojit. Lano se zavlnilo a vyklouzlo z úvazů. Všiml jsem si, jak keramické popruhy na straně odvrácené od transportéru vyryly do kmenů hluboké jizvy a jak kořeny obou stromů povylezly ze země. Vypadaly jako žlutočervení uzlovití hadi. Na to, abych zachránil popruhy, nebylo ani pomyšlení. Zase se mi začínaly dělat ty mžitky.

Z toho, jak jsem se vracel k transportéru, si pamatuji jenom tvrdé zpětné rázy pistole do levého zápěstí a mozky mrtváků tvořící proti ostrému slunci duhově jiskřící fontány. Připadalo mi, že jdu celý den, ačkoli to bylo sotva pár metrů.

Probral jsem se opřený o lednici a v ústech jsem cítil něco šustivého a hořkou chemickou chuť. Snědl jsem zbytek platíčka kinetinu i s plastikovým obalem.

Naštěstí v něm byly už jen dvě pilulky. Otočil jsem se ke dveřím. Byly zavřené a na zabahněném koberci se válely tři ruce. Každá byla jinak dlouhá, měla špinavé drápovité nehty a byla hodně do šedočerna. Průvlak do saladinu zavírá počítač pomocí hydraulického obvodu. Vždy, když jím procházím, mám takový divný pocit. Ty dveře dokáží přeštípnout i člověka v neprůstřelné vestě. Počítač se zatím nikdy nespletl.

Při předávkování kinetinem je nutné do deseti minut nasadit regenerátor a umělou výživu. Zasažená osoba musí být neodkladně převelena pod lékařskou péči. Akutně hrozí celkové selhání organismu. Docela jasně jsem si pamatoval, že v návodu je opravdu použita věta ...převelena pod lékařskou péči.

Dosedl jsem do řidičského křesla.

„Osm minut, hlasité odpočítávání," řekl jsem.

„Osm minut, odpočítávání začíná," okamžitě zareagoval počítač.

Přestože se mi v hlavě všechno míchalo, o tom, že jsem se předávkoval kinetinem, jsem nepochyboval ani na okamžik. Levou rukou jsem si vyhrnul rukáv na pravé a do loketní jamky vbodl jehlu od plastikového sáčku s výživou. Sáček jsem pověsil na páčku od vysílačky.

„Sedm minut do konce odpočítávání."

Sedm minut do smrti, bliklo mi hlavou. Jak jsem otočil kohoutkem infuze, udělalo se mi najednou hrozné teplo. Jinak jsem se začínal cítit opravdu špatně.

Kousek pod jehlu infuze jsem do žíly vbodl jehlu injekce s rege-

nerátorem. Zatím jsem si ho nevstříkl, jenom jsem si plastikovou stříkačku pevně přilepil k paži pruhem leukoplasti. Ani mne nepřekvapilo, že jsem oběma jehlami trefil žílu na první pokus. Dneska mám zkrátka štěstí.

„Šest minut do konce odpočítávání.“

Sepjal jsem si na hrudi sponu bezpečnostních pásů.

Natáhnout levou ruku přes tělo a zařadit ‚Vpřed‘. Plný rejd vlevo a zadupnout plyn do podlahy. Třísettunový obrněnec explodoval pohybem: smykem se otočil na místě, od kol vylétly gejzíry rozemleté hlíny, záď podsekla několik stromů a už jsem se řítil přes zrádnou mýtinu — tentokrát těsně podél stěny džungle.

Kola na pravé straně se sice bořila, ale projel jsem.

„Jak daleko dokážeš ujet za šest minut?“ zeptal se Ten druhý.

„Nevím,“ řekl jsem, ale ozvalo se jen zablekotání.

Plynový pedál jsem stále tiskl k podlaze a po úzké, bambusem zarostlé cestě se hnal rychlostí přes sto dvacet kilometrů za hodinu. Obrovský, vibrující a otřásající se stroj na nerovnostech divoce tancoval.

Mžitky před očima houstly.

Uběhla další minuta. A další. Přestával jsem vidět a v levé ruce tisknoucí volant jsem stále častěji cítil, jak počítač vyrovnává místo mě. Džungle po stranách se slila do černozelené masy a po zarostlé cestě se mezi mžitky proplétaly nějaké postavy.

„Jedna minuta do konce odpočítávání.“

Pak už jsem neviděl vůbec — to nastal nejvyšší čas zahájit léčbu. Poslepu jsem stlačil píst injekce s regenerátorem a v hlavě mi vybuchl ohňostroj. Ještě než jsem omdlel, dokázal jsem zašeptat:

„Obsluha vyřazena.“

Počítač převzal vládu nad strojem a zrychlil. Poslední, co mi prolétlo hlavou, bylo, proč jsem počítač nenechal řídit rovnou, a že ho snad napadne, aby na nějakém vhodném místě Saladin ukryl.

I když, může počítač něco napadnout?

ZAČÁTEK KONCE

Konec světa začal docela nenápadně.

Nedávno jsem se rozhodl, že po roce a půl téměř nepřetržité práce mám konečně nárok na dovolenou. Proto teď sedím v autobuse a pozoruji rozmáčená pole podél silnice.

Je podzim, mlhy se táhnou z kopců, přesně nejlepší čas sbalit do batohu knihy, které jsem za uplynulý rok a půl nestačil přečíst, přidat nějaké šaty a jídlo a vyrazit do hor na chatu, již jsem zdědil po strýci Damiánovi. Není to ani tak chata, jako spíš horský srub, hluboko v lese, na mýtině, bez elektřiny, bez cesty, bez lidí, deset kilometrů od nejbližší vesničky. Po přecpané, hektické, nesnesitelné Praze pravý ráj.

Když jsem si kupoval lístek, dával jsem bedlivý pozor, aby byl na zelený autobus. Takový autobus se pozná podle širokého zeleného pruhu kolem dokola, podle třikrát dražší sazby a podle naprosto tichého chodu. Ale stojí za to si připlatit. Na elektrobusy ekoteroristé nepodnikají pumové útoky. Naftou poháněné autobusy a kamiony už nejezdí dobře patnáct let. Poslední rok ale začaly vybuchovat i autobusy na plynový pohon. Čím víc mrtvých, tím lépe — s jejich počtem roste publicita.

STOP ZNEČIŠŤOVÁNÍ PLANETY!

Kolem podobného transparentu poházené kusy lidských těl a krev stékající do kanálu. Častý obrázek z televizních zpráv posledních měsíců. Nejsem žádný zbabělec, ale auto jsem prodal už předloni na jaře. Potvrzení o prodeji nosím stále s sebou.

Pole za okny autobusu se začínala vlnit, jejich jednotvárnost občas ozvláštnil remízek tmavých stromů a na obzoru se v mlze daly vytušit těžké obrysy hor. Začalo pršet a stružky vody rozčeřily skla. Poplácáním jsem se ujistil, že náprsní tašku s doklady a potvrzením o prodeji špinavého, páchnoucího a neekologického automobilu stále mam. Autobus tiše bzučel. Někde vzadu v hlavě mi zapanáčkovala vzpomínka na doby, kdy řvaly motory a vůně spáleného benzinu šimrala v nose. Brokovnice ekologického sebeuvědomění odstřelila panáčkující nestvůru do zapomnění.

Pěkně hnusné věty, v duchu jsem si nad sebou uplivl, ale pracujete-li jako pomocný redaktor v Zelených listech, jiné věty se od vás ani neočekávají. Kdyby šéfredaktor Patočka věděl o té panáčkující vzpomínce, dostal bych nemilosrdnou výpověď. A práce se shání tak těžko.

Zelené listy jsou velmi umírněný časopis, zle ryjí jen do těch, kteří se nemohou bránit. O ekoteroristech většinou ani slovo. To můj dědeček naschvál kouřil, používal výrobky z umělých hmot, a dokonce si pořídil trabant — dvoutaktní auto z osmdesátých let minulého století. Čím víc kouřilo, tím větší radost měl. Všem zeleným říkal ekofašos. I veřejně, v hospodě. Jednou ho i s babičkou a trabantem někdo vyhodil do vzduchu.

ŠKŮDCE NEMÁ PRÁVO ŽÍT

V televizi, před obvyklým transparentem a obvyklou cisternou smývající krev, hovořil obvyklý komentátor. Slova volil opatrně, nezaujatě. A přitom ty kousky masa, co zřízenci v gumových rukavicích sbírali do pytlů, byly moje babička a můj dědeček. Lidé, kteří mne vytáhli z pekla dětského domova. Lidé, kteří mne vychovali. Přestože to nebyli moji pokrevní příbuzní, a protože byli starší než rodiče mých vrstevníků, říkal jsem jim dědečku a babičko.

Den nato jsem prodal auto a začal se plně věnovat práci v Zelených listech.

Když jsem včera říkal šéfredaktorovi, kam jedu na dovolenou, řekl: ‚Výborně, hochu. Návrat k přírodě. Tak to má být.‘ Protektorsky mne poplácal po rameni.

‚Jdi do hajzlu!‘ řekl jsem sice hodně nahlas, ale jen v duchu. Je to strašný pokrytec. Ničemu, co hlásá, nevěří, ale o to hlasitěji o tom mluví. Ekoteroristé nemluví, ale o to lepší jsou na výbušniny. Hlavní bylo, že mi podepsal dovolenou.

Když jsem nastupoval do autobusu, řidič se mne zeptal:

„Kam to bude, Bratře?“

„Na konec, pane řidiči, až na konec.“

Na to ‚pane‘ se řidič zamračil — podle mého oblečení typu „návrat k přírodě“ si myslel, že jsem Bratr. Tak si ti nejzelenější říkají. Všichni lidé jsou zelení, někteří jsou zelenější. Tahle parafráze už dávno není veselá. Slovo Bratr v tomto zeleném významu se vždy píše s velkým „B“.

Když autobus zastavil, s trhnutím jsem se probudil. Konečná vesnice. Venku už byla skoro tma a stále pršelo. Byl jsem poslední cestující, a když jsem vystupoval a řekl: „Na shledanou,“ řidič mi neodpověděl. Dveře za mnou hlasitě vzdechly, zahučel velký elektromotor,

kola na mokrém asfaltu zamlaskala a zůstal jsem sám.

Hned na návsi je hospoda, z které se zrovna valil hlasitý zpěv. Byl poslední pátek v měsíci — po výplatě. Vesnice, na rozdíl od měst, stále žijí. Těžko ekoteroristům střílet zemědělce. Traktory jsou stále na plyn a nikdo neprotestuje. Aspoň ne nahlas.

Nasadil jsem si klobouk s širokou krempou, nahodil batoh na ramena, zapnul bundu a vydal se k strmé stráni, nad níž začíná les. Kapky mi hlasitě bubnovaly na dýnko a stmívalo se minutu od minuty.

* * *

Jít potmě k chatě je docela strašidelné. V horách se usídlili vlci — dokonce tři velké smečky by tu měly být. V televizi říkali, že tu někdo zahlédl i medvěda.

Na prudké stráni jsem se zahřál a už jsem dusal po pěšině mezi černými stromy a řídil se klikatou světlejší stopou, kterou průsek nakreslil na nebe. Napadlo mne, že návrat k přírodě jako večeře pro vlky není zrovna to pravé.

Když jsem je v dálce uslyšel poprvé zavýt, měl jsem sto chutí otočit a vrátit se do vsi. V hospodě by se jedno místečko na lavici určitě našlo. Hostinský, starý Kozák, je můj známý.

„Přece se nebudu bát vlků! Člověka navíc nikdy nenapadnou," nadhodil jsem si batoh a přidal do kroku. Už jsem pěkně supěl, a to mě čekalo ještě tak osm kilometrů do kopce z kopce do kopce do kopce do kopce, přes polomy, mechem obrostlé balvany a rozvodněné potoky.

Na pátém kilometru už jsem věděl, že jít na chatu v noci je pěkná pitomost. Byl jsem po pás promočený, boty se mi smekaly po mokrém jehličí, zakopával jsem o slizké kořeny a vlčí vytí se ozývalo blíž a blíž.

Začal jsem si polohlasné zpívat.

Když se přede mnou konečně rozsvětlilo, pot ze mne jen kapal. A to mi přitom byla zima. To rozsvětlení byla paseka, v jejímž horním rohu, těsně u lesa, stojí chata. Rázoval jsem po sotva znatelné pěšině, vysoká mokrá tráva mne promáčela víc a víc a přikrčená černá masa chaty mi připadala ještě strašidelnější než vytí vlků. Nízké mraky si páraly břicha o špičky smrků.

„No nevím," řekl jsem nahlas. V batohu jsem měl kromě několika

nových knih i několik starých knih, které se mi poštěstilo sehnat po antikvariátech. Všechno horory.

Ruce se mi třásly, když jsem zasouval velký rezavý klíč do zámku. Zámek příslušně děsivě zaskřípal, dveře zavrzaly a do obličeje mi zavanul pach vlhké, ledové zatuchliny.

Vlčí zavytí se ozvalo velmi blízko. Odpověděla mu další dvě — prudce jsem se otočil a vsadil bych se, že jsem v trávě, v místech, kde jsem před chvílí šel, zahlédl rychlý nízký stín. Skočil jsem dovnitř, zabouchl a zamkl na dva západy.

V naprosto inkoustové tmě jsem na poličce proti dveřím nahmatal elektrickou svítilnu. Kysele páchla rozkládajícími se bateriemi a vypínač škrábal šupinkami rzi. Přesto jsem jím cvakl. Jak se dalo čekat, svítilna byla úplně mrtvá. Když jsem tu byl naposledy, ještě se daly sehnat monočlánky. Naštěstí na poličce za baterkou byla (vždy byla) připravena petrolejová lampa — námořnická petrolejová lampa. To znamená, že by se z ní petrolej neměl odpařit ani za půl druhého roku. V dóze se zabroušenou zátkou byly sirky. Nikoli zápalky, ale pravé sirky, co se s nimi dá škrtat o nehet a nevadí jim, když zvlhnou.

Škrtl jsem a prskavý plamínek mne oslnil.

Jakmile se lampa rozhořela, začalo jít všechno dobře. Světlo dodává odvahu. Březová polena byla připravena v krbu (jak je praktické myslet sám na sebe a připravit si dříví na topení včas), a jakmile se rozhořel krb, z nehostinné sychravé chaty se stal domov.

Jediný zádrhel byl, když jsem dával konzervy do spíže, že jsem se zapletl do sítě obrovského pavouka. Vypadal spíš jako sklípkan plíživý než jako obyčejný pavouk, tak už byl velký.

Nenávidím pavouky.

PAVOUK — TVŮJ PŘÍTEL V BOJI PROTI ŠKŮDCŮM, připomněl jsem si oficiální heslo roku, kdy se přestaly používat chemické postřiky proti hmyzu. Potrava potom byla jistě mnohem zdravější, ale bylo jí i mnohem méně. Zato dobře vykrmené mšice a různé housenky a breberky dorůstaly rozměrů opravdu gigantických. Tehdy Evropu zachránily strategické zásoby a dovoz z USA.

Pod pavučinou byla vrstva zaschlých výkalů a vysátých muších těl. Rozdupl jsem pavouka, až obsah jeho tělíčka (spíš těla) vystříkl na stěnu.

Arachnofobie se mému vztahu k osminohým obludám říká.

V chatě je mimo spíž a pokoj s krbem (kde se i vaří) malá ložni-

ce, ještě menší koupelna, sklep a půda. V koupelně je umyvadlo, plechová vana a dokonce tekoucí voda. Strýc Damián zakopal potrubí v lese už kdysi dávno. Studánka je o dost výš — proto má voda pěkný tlak.

Pečlivě jsem si otřel zbytky pavouka z podrážky a odešel se do koupelny umýt. Rozdupnutý hmyz odporně páchne.

Zelený, měděnkou potažený kohout zaskřípal, chvíli tekla černá zkažená břečka a pak vyrazil proud nádherné studené vody.

„Zlaté ruce," řekl jsem a myslel na dědova bratra Damiána.

Převlékl jsem se do suchého a poklopem v podlaze ložnice vlezl do sklepa. Páchlo to tam syrovou hlínou a stíny vrhané petrolejkou tančily po zdech zarostlých bílou plísní. Přímo na zemi, u zadní stěny, byla vyrovnaná pyramida zaprášených, pavučinami opředených lahví. No pyramida, bylo jich tam šestnáct. Zvedl jsem jednu, otřel z ní špínu a podíval se skrz sklo proti lampě. Hnědý opalizující oheň mi blesk do očí. To strýc Damián si před pětapadesáti lety nechal dovézt ze Skotska stolitrový sud tehdy čtyřiadvacetileté whisky. Když ji poprvé ochutnal, pronesl okřídlené věty: ‚Tohle prodávat nebudu. To vypijeme sami.' S dědou rozlili sud do půllitrových lahví, každou přepečlivě zazátkovali (strýc Damián si nechal ze Skotska dovézt speciální „whiskové" špunty) a každou láhev zapečetili voskem. Damián byl skoro o deset let starší než děda; když zemřel, děda nad jeho hrobem řekl větu, které nikdo mimo mne a babičku nerozuměl: ‚Tak jsme to nedokázali, Damiáne.' Od té doby se nikdo Damiánovy whisky nedotkl. Až potom já, když jsem pohřbil babičku s dědou.

„Damiánova whisky," řekl jsem a tekutina v lahvi jakoby souhlasně zažbluňkala. Jedny z mých nejhezčích vzpomínek na dětství jsou, když se děda s Damiánem hádali, jak se ta zatracená whisky vlastně jmenuje. Tehdy už to bylo devětatřicet let, co ji Damián nechal dovézt, a pravé jméno už oba dávno zapomněli. Z babiččina občasného potutelného úsměvu jsem odhadoval, že ona to ví. Ale nikdy nic neřekla. Měla jejich přátelské hádání ráda zrovna jako já. To mi bylo devět let a u dědy a babičky jsem byl první rok. První rok života.

V tekoucí vodě jsem pečlivě vymyl nádhernou broušenou sklenici „whiskovku" a do sucha ji utřel ručníkem. Když jsem ji postavil na stůl, sklenice se v odlescích plamenů z krbu blýskala jako diamant.

‚Přece to nebudeme pít z nějakejch plecháčů!' To vždycky říkal strýc Damián, když se pila jeho whisky. K osmnáctým narozeninám

jsem od něj dostal právě tuhle sklenici. Tehdy jsem poprvé pil Whisky. Velké písmeno je zcela na místě.

Je to zvláštní pocit, jako návrat časem. Oškrabal jsem vosk, vytáhl špunt a naklonil láhev. Nezaměnitelná vůně naplnila místnost. Pozoroval jsem hnědou jiskřící tekutinu, jak teče do jiskřícího skla, a věděl jsem, že to je přesně to samé, co před pětapadesáti lety cítil, pozoroval a ochutnal strýc Damián. Jak potom říkal, whisky se v lahvích „chuťově stabilizovala“. A Damián se v tom vyznal — měl malou továrnu na výrobu likérů a dokonce i export-import.

Přilil jsem do sklenice trochu ledové vody z vysoké skleněné karafy, rozvalil se do houpacího křesla, natáhl nohy na krbovou římsu a do klína si položil knihu.

V krbu popraskávala polena a whisky chutnala jako vždy. Pokoušet se to popsat slovy je zbytečné. Nejde to.

Z vlhkých, kolem krbu rozvěšených šatů se pářilo a z lesa se přes zavřené okenice ozývalo vytí vlků. Nalil jsem si druhou sklenku a otevřel knihu. Byl to první výtisk Kingovy Carrie v češtině. Sice ten příběh dobře znám, ale necítil jsem se začínat číst nějaký neznámý horor. Sice se rád bojím, ale nesmí se to přehánět.

Probudil jsem se zimou uprostřed noci. Záda jsem měl ztuhlá a v krbu řeřavělo několik posledních uhlíků. Petrolejka stále svítila. Nejprve jsem nevěděl, kde jsem, pak jsem si vzpomněl a bylo mi zase krásně.

V ložnici jsem se zavrtal do spacáku, stáhl knot a přes obličej si přepnul hustou síťku proti moskytům. Kvůli ní jsem si ten spacák koupil — strašně nerad spím s jakýmkoli hmyzem. S představou, jak se mi po spacáku prochází několik velkých chlupatých pavouků a marně hledá cestu dovnitř, jsem usnul.

* * *

Ráno jsem měl trochu těžké nohy a trochu lehkou hlavu, ale nebolela mne. To po kvalitní whisky nikdy nebolí. Pokud se jí nevypije hodně. Pozotvíral jsem okenice, vyvětral a zatopil v krbu. Okna byla špinavá a šedožluté záclony zpuchřelé. Ale tak to má být.

Po mýtině před chatou (lépe by bylo říkat po pasece) se táhly šlahouny mlhy, světlo bylo kalné a drobně pršelo.

Celé dopoledne jsem si četl, pak jsem snědl konzervu fazolí s

chlebem a pak začalo pršet hustěji, a tak jsem si dál četl. Na střechu bubnovaly kapky a někde v dálce vyli vlci.

Když se k večeru déšť uklidnil, vzal jsem si klobouk a pršiplášť a šel jsem se podívat po houbách.

Vzduch po nich voněl opravdu intenzivně — kolem chaty vždy rostli krásní kozáci. S hlavou skloněnou jsem holí rozhrnoval trávu. A zapomněl na svět. Po dlouhé době mi bylo opravdu moc, ale moc dobře.

Nevím, co mne varovalo. Snad zašustění, snad podivné strnulé ticho, snad instinkt. Zvedl jsem hlavu.

Deset metrů přede mnou se s břichem u země krčil vlk. Podle napjatých svalů byl připravený skočit. Na mě, samozřejmě. Když se naše pohledy střetly, vycenil zuby a zavrčel.

Instinktivně jsem se skrčil a uskočil doleva.

Kolem ramene mi prolétlo šedé tělo — jako na fotografii jsem pod kůží zahlédl vystupující žebra a vlnící se vypracované svaly.

Zabije tě ten, kterého nevidíš.

Věta z dobrodružných románů mi zachránila život. Kotoulem jsem se překulil na nohy a útok prvního vlka odrazil holí. Zvíře se do ní zahryzlo a vyrvalo mi ji z rukou. Pak už nezbývalo než běžet.

Dveře chaty se blížily strašně pomalu. Ale přece jen jsem k nim doběhl, než mne vlci dostihli.

Abych mohl otevřít a tím samým pohybem skočit dovnitř, těsně přede dveřmi jsem zakličkoval. Sice jsem trochu podklouzl, ale těžké boty s hrubou podrážkou mne udržely. Rychlejší z vlků takové štěstí neměl — tlapy mu na mokré trávě podjely a plnou rychlostí narazil do dřevěné stěny. To už jsem za sebou zavíral.

„Doprdeledoprdeledoprdele!“ vyděšeně jsem klel a udýchaně se opíral rukama o kolena a zadkem o dveře. Zvenčí bylo slyšet vrčení a škrábání. Bylo mi trochu na zvracení a začínal jsem se třást. Kdo by to byl řekl — ty zprávy o vlčích smečkách v televizi jsem bral jako zelenou propagandu a to vytí včera večer jsem přisuzoval psům — vždycky se jich na podzim toulá po horách dost a dost. Představovat si, že to jsou vlci, bylo příjemně strašidelné. A oni to sakra jsou opravdoví vlci! A vychrtlí, přesto pěkně svalnatí, a určitě i pěkně hladoví! A prý nikdy neútočí na člověka!

A nikdo z lidí neví, že tu jsem! Šéfredaktorovi jsem řekl jen, že jedu do hor. Po chatě nikdo jiný než já a hajný z vesnice už nevzdech-

ne. Když jsem si vzpomněl na včerejší noční cestu, pot mne doslova oblil.

„Co mám do háje dělat?!“ Rozhodil jsem rukama a bezradně začal pochodovat po místnosti.

* * *

Udělal jsem to nejrozumnější, co šlo: zavřel jsem vnitřní okenice a nalil si pořádného panáka. A ještě jednoho. Pak mi bylo zase fajn.

* * *

Nevydrželo to moc dlouho.

Škvírami v okenicích už neprosvítal ani příznak světla, venku už hodnou chvíli šuměl pravidelný silný déšť a občasné poryvy větru jím švihaly proti štítu stavení. Pěkně strašidelné zvuky. A přestože vítr a déšť byly dost hlasité, zdálo se mi, že venku slyším lehké kroky. Občas se blízko chaty ozvalo tlumené vyštěknutí nebo hlasité zavytí. To vytí takhle z bezprostřední blízkosti znělo drásavě a vstávaly z něj vlasy na hlavě.

Seděl jsem zabalený do deky a pozoroval oheň. Březových polen vedle krbu bylo jenom devatenáct. Spočítal jsem je přesně a několikrát. S jídlem vystačím klidně čtrnáct dní, když se hodně uskromním. Ale měl jsem opravdu nepříjemný pocit, že vlci vědí, že jim nemohu uniknout. Viděl jsem sice jenom dva, ale vsadil bych se, že teď už jich je venku minimálně osm. I kdyby jich bylo jen šest — čtyři mohou lovit a dva mohou nepřetržitě hlídat jisté sedmdesátikilové sousto.

Dobře vycvičený člověk by se teoreticky měl ubránit jednomu velkému psu. Proti dvěma velkým psům, kteří spolu dovedou spolupracovat, nemá neozbrojený člověk šanci. To je poučka z kursu aktivní sebeobrany, do kterého jsem se zapsal při poslední vlně terorismu. Trochu karate, juda, trochu posilování, výcvik s nejrozmanitějšími střelnými, bodnými a údernými zbraněmi. Proti teroristům by mi to stejně bylo na nic — proti bombě pod sedačkou je vám karate na houby, ale aspoň jsem měl pocit, že proti tomu násilí, proti té zvůli něco dělám. Dokonce jsem kvůli tomu v sobě překousl i odpor ke střelným zbraním.

O tomto jsem přemýšlel, pil whisky a pohupoval se v křesle. V

okamžiku, kdy se mi vybavilo spojení slov „střelné zbraně“, jsem vyskočil, až jsem bacil loktem do stolu. Vysoká karafa s vodou se převrátila, láhev s whisky jsem chytil.

„Zbrojovka!“ zašeptal jsem do crčení vody, stékající na podlahu. „Musí tu pořád někde být!“ Šeptal jsem snad proto, aby to strašné slovo neslyšeli vlci, anebo proto, že když strýc Damián mluvíval o své ilegálně držené pušce, také vždycky šeptal.

Vzal jsem lampu a vykročil — ale kam? Flinta tu musí sice pořád někde být, ale sakra kde? Přejel jsem pohledem po zčernalých dřevěných stěnách. V koutech místnosti se krčily stíny.

Pak mne to napadlo samo. Když jsem si připomněl, jak byl strýc Damián ke svým věcem až úzkostlivě pozorný.

„Kde je tady největší sucho?“

„Na půdě!“ sám jsem si odpověděl.

Vlci začali sborově výt, jako by vytušili svůj brzký konec. Několik jich opravdu zavylo, ale jinak je ta věta opsaná z Jacka Londona.

Dolil jsem do lampy petrolej — nechtěl bych, aby mi na půdě došel. Byl jsem tam jenom jednou jedenkrát, a dodnes si pamatuji, jak mi půda vzhledem k nevelkému půdorysu chaty připadala obrovská. Pak jsem si vzpomněl, proč jsem na půdě byl jenom jednou — možná to tehdy byla zjitřená fantazie, ale zdálo se mi, že se zkosený prostor pavouky jen vlní.

Otřásl jsem se.

Co je horší — vlci, nebo pavouci? položil jsem si v duchu otázku.

Pavouci! zařvala má arachnofobie bez rozmyšlení.

* * *

Po dvou sklenicích neředěné whisky jsem arachnofobii dokázal přesvědčit, že být roztrhán vlkem je přece jenom o něco horší, než když vám padne za krk pavouk.

Brrrr!!!

* * *

Zapnul jsem se do pláště proti dešti, pevně ho stáhl v pase provazem, zvednutý límec neprodyšně ovázal šátkem, přes uši prastarou manšestrovou čepici s kšiltem, na rukávy gumičky, na ruce rukavice.

Z aktivní protipavoučí výzbroje jsem si vzal režný smeták s dlouhou násadou a za opasek si zastrčil kuchyňský nůž a krátké košťátko — jako meč. Už s petrolejkou v ruce jsem přistrčil židli pod místo, kde se ve stropu rýsoval čtvercový poklop.

„Jen vzhůru a statečně!“ povzbudil jsem se a nadzvedl poklop smetákem. Do obličeje se mi snesla prška prachu a šumění deště zesílilo. Prudkým pohybem jsem poklop vymrštil nahoru, až se překlopil. Dopadl s hlasitým prásknutím a tentokrát se prachu sneslo mračno. Stoupl jsem si na židli, postavil petrolejku na okraj temného otvoru a vyhoupl se za ní.

Když se prach zvířený dopadem poklopu trochu usadil, mé nejčernější předtuchy se potvrdily. Půda byla pavučinami doslova opředena. Dech se mi zadrhl v hrdle — a to nejen proto, jak mne v něm škrábal prach. Strnule jsem stál a někde zprava se ozývalo pravidelné „kap, kap, kap,“ jak střecha prosakovala.

Dodal jsem si odvahy a zvedl lampu do výšky. Těch pavučin tam bylo opravdu moc. Moc. Pak jsem vzadu mezi trámy zahlédl obrysy dvou velkých beden.

Smeták nad hlavou jako samurajský meč, překračoval jsem příčné krovy. Pavučiny se kolem mne ovíjely s praskavým zvukem — zastavoval jsem, jenom když se mi nějaká přilepila na obličej moc dotěrné. Do kapání vody se začalo ozývat tiché pleskání. Tušil jsem, co to je, ale přesto jsem naklonil lampu, aby roztřesené světlo padlo na podlahu za mnou. Na okamžik jsem křečovitě zavřel oči a třikrát se zhluboka nadechl — pavouci padali z potrhaných sítí a byli tak vypasení, až to pleskalo. V prachu mezi otisky mých bot se rýsovaly stopy osminohých tělíček.

„Kurva,“ řekl jsem. Nebýt alkoholu hustě kolujícího v žilách, vzdal bych to.

* * *

Nejprve jsem obě bedny pečlivě ometl, ometl jsem i okolí a teprve pak přidřepl k první z nich. Objevitelský zápal překonal hrůzu z pavouků. Nožem jsem odpáčil rzí spečenou petlici a otevřel víko.

„Ježišmarja! — To snad ne!“ Oči se mi musely rozzářit. Bedna byla plná videokazet v zažloutlých a zvarhánkovatělých plastikových obalech. Děda mi vyprávěl o Damiánově sbírce, ale vždycky jsme si

mysleli, že ji strýc na stará kolena rozprodal — koho by napadlo, že to na vlastních zádech odtahal sem. V druhé bedně byly další kazety, prastarý videomagnetofon a podivný přístroj připomínající složený bicykl.

„Jasně," zajásal jsem, „no jasně!" U videa byl velký černý elektrický článek a kolo mělo mezi šlapkami něco, co nemohlo být nic jiného než dynamo. Propojovací dráty mají sice zpuchřelou izolaci, ale to nevadí. Na přístroji byl zaprášený sešit — Damiánovým pečlivým rukopisem vedený seznam filmů. Přečetl jsem si prvních pár položek a málem jsem začal radostí poskakovat.

Pak venku zavyl vlk a vrátil mne do reality.

„Zbrojovka tu ale není," nadzdvihoval jsem kazety a marně pátral po pušce. Tak jsem obě bedny zavřel, aby se do nich neprášilo, a začal prosahávat prostory za krovy.

Bylo to strašné: Nejprve vypudit smetáčkem pavouky, pak se skrčit, propátrat dolní část trámu, narovnat se, propátrat střední část, pak se přitáhnout a rychle prohmatat vrchní část. Chata má kvůli sněhu hodně špičatou střechu. Přitom všem jsem musel mít obličej těsně u neohoblovaného, prachem a stářím páchnoucího dřeva — a u pavučin.

Puška nikde nebyla.

Když jsem prohmatával prostor za předposledním trámem vlevo, nechtěně jsem do něj klepl násadou smetáčku. Znělo to nějak divně. Lampu těsně u dřeva, proklepal jsem trám rukojetí nože. Asi dva metry ho zněly jinak. Pečlivě jsem bok trámu ometl a při opravdu blízkém pohledu objevil dvě pravidelné linky táhnoucí se přes přirozenou strukturu dřeva. Zaryl jsem do jedné nožem a po chvíli snažení z trámu vypadlo dlouhé víko. Zevnitř bylo pečlivě ohoblované, aby dokonale sedlo — Damiánova pečlivost se projevila i v tom, že víko udělal z prkna, které mělo stejnou kresbu let jako trám. Nebýt náhodného klepnutí smetáčkem, nikdy bych skrýš nenašel.

Vytáhl jsem zevnitř dlouhý těžký tvar zabalený do vrstev hadrů a voskovaného plátna, pak jsem strčil paži až dolů do paty trámu a nahmatal nevelký, ale velmi těžký balíček, také zabalený do voskovaného plátna.

Další skorohodinu jsem snášel všechny poklady z půdy dolů do pokoje. Vlci ztichli a v odlescích světla petrolejky se blýskala pavoučí očka.

Poklop ve stropě jsem zavřel opravdu rád.

* * *

Puška byla nakonzervovaná vrstvou vazelíny a voněla kovem a olejem. Rozebral jsem ji a pečlivě vyčistil. Kohoutky šly trochu ztuha, ale na rozhýbání stačilo pár kapek petroleje.

Je to strašlivá zbraň. Brokovnice s předlouhými hlavněmi položenými vedle sebe, vnějšími kohouty a ráží tou vůbec největší, jaká se u brokovnic kdy dělala. Rok výroby 1925 — tedy přes stopětatřicet let stará věc. Přes to stáří mne při pohledu na vražedně temný lesk hlavní mrazilo. Nemám zbraně rád.

V balíčku z trámu bylo pět krabic dlouhých nábojů a kniha s utrženými deskami. Náboje strýc Damián — velmi pečlivě a každý zvlášť — vakuově zavařil do igelitu.

V bedně s videomagnetofonem jsem pod deskou, kterou jsem nejprve považoval za dno, mezi pečlivě složenými šaty (starými hadry) objevil kožený nábojový pás na přesně takové náboje, jaké jsem právě vylupoval z igelitu. Náboje byly vybledle oranžové a bylo na nich napsáno SRNČÍ BROK.

S temným „plop“ jsem dva zasunul do hlavní a zavřel pušku. Stářím zčernalá oleštěná pažba mi sama vklouzla do ramene.

„No prima,“ vypustil jsem kohoutky a opatrně zbraň položil na stůl. Snažit se o něco teď v noci by byla sebevražda. Tak jsem se chvíli věnoval prohlížení seznamu videokazet, ale pak mi to stejně nedalo. Do rohu místnosti jsem postavil jedno březové poleno — mělo v průměru tak dvacet centimetrů. Dal jsem vedle něj petrolejku, aby ho bylo pořádně vidět, a sám jsem si stoupl do protějšího rohu. To už jsem měl brokovnici v rukou. Bylo to moc blízko, tak jsem šel až do ložnice, stoupl si na postel a namířil na poleno skrz otevřené dveře. Natáhl jsem kohoutek pravé hlavně a pevně zapřel pažbu do ramene.

„Tak se ukaž, zbrojovko,“ zašeptal jsem a stiskl spoušť.

Zablesklo se a výstřel v uzavřené místnosti zaburácel jako výbuch jaderné pumy střední ráže. Oblak spáleného střelného prachu mi zahalil výhled a mimo vysoké pískání v uších jsem neslyšel nic. Střídavě jsem otvíral ústa a polykal — moc to nepomáhalo. Když jsem seskočil z postele, ucítil jsem, jak mne brní celá pravá ruka.

Všechny tyto efekty ale nebyly nic proti tomu, jak dopadlo poleno. Normálně bych řekl, že bylo přestřelené vejpůl — ale nebylo: Při-

bližně deset centimetrů z prostředku prostě chybělo. Dlouhé třísky byly zasekány do trámoví stěny — tím trámovím bylo na několika místech vidět ven.

„Srnčí brok," řekl jsem uctivě a mnul si rameno.

Za půl hodiny jsem zase uslyšel déšť a ještě další hodinu nezavyl ani vlk.

* * *

Nabil jsem prázdnou hlaveň a pověsil pušku na věšák vedle zaprášeného pršipláště a nábojového pásu, do kterého jsem nastrkal jednu celou krabici oranžových patron. Pak jsem se dál zabýval videem. Strýc Damián všechno tak pečlivě utěsnil proti prachu, že by to mohlo fungovat. Odklopil jsem z přístroje plochou čtrnáctipalcovou obrazovku, připojil kabel k akumulátoru, akumulátor k dynamu šlapadla (které šlo do akční polohy složit velmi snadno) a pak půl hodiny šlapal do pedálů, až ze mě teklo. Stroj sice trochu vrzal a skřípal, ale fungoval po těch letech až neuvěřitelně. Na akumulátoru byl malý ukazatel, který měřil kapacitu — strýc si na něj domaloval novou stupnici, na niž zaznamenal hodiny promítacího času — našlapal jsem si o něco víc než tři sta šedesát minut.

Potom, protože se mi prach s potem na těle smíchal v ošklivě svědící kašičku, jsem se šel vykoupat. Kdo se někdy drhl kartáčkem v sotva dvanáct stupňů teplé vodě při komíhavém světle petrolejky v opravdu studené místnosti, tomu nemusím nic líčit. Kdo ne, tomu to nepřiblížím. Snad jen, že když se chcete namydlit, je to, jako byste se mydlili sněhovou koulí.

Na rameni jsem měl po zpětném rázu zbrojovky fialovočervenou modřinu.

Když jsem se oblékl do čistého, došel jsem do sklepa pro druhou láhev a dal si na rozproudění krve pořádného panáka. Během několika minut svět potemnělý ledovou vodou opět zrůžověl. Zasunul jsem do videa kazetu číslo jedenáct — MAD MAX II na ní bylo napsané. Přestože obrázek na obalu vybledl do nerozpoznatelna, záznam měl stále solidní kvalitu. Já tyhle prehistorické fantastické filmy prostě miluju. Jak staří filmaři předvídali budoucnost — například v tomhle filmu se lidé zabíjejí kvůli nedostatku benzinu. Dnes — ve skutečností — se lidé zabíjejí z přesně opačného důvodu. Máš špinavý, neekolo-

gický, páchnoucí benzín? Chcípni. Majitele benzinových pump ekoteroristé s oblibou upalovali. Teď už veřejné benzinové pumpy nejsou — jen armáda a vnitro ještě nějaké mají — prý.

Prognostický omyl mi nebránil v tom, abych si po dalších dvou skleničkách nedonesl pušku a ve zvlášť vypjatých okamžicích nemířil na obrazovku a nedělal: „Prásk! Prásk!“

Vlci vyli, ale mně bylo fajn.

* * *

Probudil jsem se opět v křesle, ale tentokrát až ráno a v hlavě mi hučelo. Video se samo vypnulo, puška mi z klína sklouzla na podlahu a vlky nebylo slyšet. V místnosti byla tma, rušená jen pruhy špinavého světla, pronikajícího spárami v okenicích a dírami v rohu prošitém broky.

Smetl jsem třísky a spolu s rozstřeleným polenem je hodil do krbu a zatopil. Dolil jsem petrolejku a uvařil snídani.

Potom jsem otevřel okenici a s puškou v ruce vyhlížel přes záclony vlky. Venku pořád pršelo a vítr hnal velké kapky proti sklu. Přesunul jsem se na závětrnou stranu — tam jsem si dovolil otevřít i okno. Mimo klepání a bubnování deště nebylo slyšet nic. Opravdu nic. Vlci se nejspíš schovávali pod stromy.

Varoval mne zase jenom instinkt. Už můj instruktor v kursu aktivní sebeobrany říkal, že bych se měl věnovat bojovým uměním intenzivněji.

Trhl jsem hlavou a obrovské ozubené čelisti mi scvakly snad deset centimetrů od nosu. Ve skutečnosti nemá vlk větší čelisti než obyčejný pes. Ale takhle zblízka ano. Byl to ošklivý pohled a ještě ošklivější zvuk.

Dříve než vlk dopadl na nohy, mířil jsem mu zbrojovkou na plece. Prst na spoušti mi ale ztuhl. V tom zlomku okamžiku jsem si představil, co by se asi stalo, kdyby někdo zjistil, že jsem zavraždil tak vzácné zvíře. Ekoteroristé poslední dobou s oblibou křižují. Je to prý silně nepříjemná smrt.

Aniž bych z vlka spustil oči, stáhl jsem zbraň a zavřel okno. Vlk byl velký a šedý; od čenichu a z promáčené srsti se mu kouřilo, měl divoké hladové oči, cenil zuby a vrčel. Třeba odtáhnou sami, napadlo mě.

Natočil jsem si čerstvou vodu do whisky. Když jsem karafu pokládal na stůl, zrak mi padl na otrhanou knihu, co byla zabalená spolu s patronami. Úplně jsem na ni zapomněl. Ale Damián jistě nic tak pečlivě neschovával zbůhdarma. Protože kapacita akumulátoru přes noc hodně poklesla, sedl jsem si na dobíječku a knihu si opřel o „řidítka“. Jak už jsem se zmínil, neměla desky; neměla ani prvních pár stránek se jménem autora, copyrighty a názvem — začínala rovnou textem. Stránky u sebe držely jen proto, že si někdo dal práci a svázal je. Kniha začínala odstavci:

Vivian byla učesaná a nalíčená — vypadala dobře jako vždy. Hlavu měla naraženou na věšáku vedle mého svátečního klobouku a její tělo sedělo v mém křesle a jednu nohu mělo na mém stole.

Něco není v pořádku. Vivian dobře ví, že nikdo nesmí sedat v mém křesle. A natož si dávat nohy na stůl.

Po několika stránkách už jsem věděl, co je to za knihu, a až mne píchlo u srdce. Naše kultura je ke knihám značně benevolentní — obzvlášť ke starým knihám. Ale o téhle vím, jako většina lidí, co se o knihy zajímají, že byla kdysi dávno zakázána. Dokonce někdy před čtyřiceti lety proběhlo poslední veřejné pálení knih — lépe řečeno pálení výtisků téhle knihy. Jmenuje se *Mrtví a mrtví* a pochází z ní například slovo „ekofašos“. Přečetl jsem ji během dvou hodin a našlapal si přitom elektřinu na šest kazet. Musím ale říci, že ta kniha zas tak dobrá není. To veřejné pálení dalo zbylým exemplářům dost vysokou sběratelskou hodnotu a legendy kolem nepoznaného jsou většinou mnohem zajímavější než samo nepoznané.

Pečlivě jsem *Mrtvé a mrtvé* uložil, rozvalil se do křesla a s lahví na dosah si pustil několik starých hororů. Divná věc, přestože jsem jich většinu viděl už mnohokrát, mohu se na ně dívat jen při denním světle. Oživlé mrtvoly se potácely po obrazovce a já měl v klíně brokovnici hlavněmi k oknu. Kdyby ti vlci měli opravdu velký hlad, dokázali by proskočit sklem jako nic. Během dne jsem dopil druhou láhev, došel si pro třetí a dál si pamatuji jen, že jsem zavřel okenici.

Jak už jsem se zmínil, konec světa začal opravdu nenápadně.

* * *

Ráno jsem se probudil s intenzivním pocitem, že mi něco leze po obličeji. Zase jsem spal v křesle, ale naštěstí jsem večer naložil krb, takže z něj dosud sálalo teplo. Otevřel jsem oči a v žírání uhlíků zahlédl na své pravé tváři něco černého. V té tváři jsem měl pocit nejen, že mi po ní cosi leze, ale že mne za ni i cosi tahá.

Pavouk, ne menší než ten, jehož jsem ho rozšlápl první den, použil můj obličej jako pevný bod pro kotvící vlákna své sítě. Protože jsem se tři dny neholil, skýtaly mu mé líce kvalitní příchytnou plochu.

Zachrčel jsem, odkopl se nohama od podlahy a převrátil se s křeslem na záda. Pavučina se napjala, ale protože na mé tváři držela lépe než na čem jiném, odtrhla se tam jinde a připlácla se mi na celý obličej.

Pavouka přikryla pod sebou. Nemohl se dostat ven, a tak mi začal zběsile obíhat kolem nosu.

Málem mne kleplo. Naštěstí mi pud sebezáchovy nedovolil otevřít ústa. Nevěděl jsem, co mám dělat — než vzít pavouka do ruky, raději bych zemřel. V příští pikosekundě mne docela vážně napadlo, že bych ho mohl odstřelit zbrojovkou. Pavouk se naštěstí zorientoval, protrhl síť a utekl na zem. Strhl jsem si lepkavá vlákna z obličeje a bylo mi — přiznám se — do pláče. Co je to za návrat k přírodě, když máte smrtelnou hrůzu z pavouků a když vás v mírumilovných českých horách chce roztrhat vlčí smečka.

Vstal jsem a zahleděl se na poloprázdnou láhev na stole. Když do sebe naliju pár skleniček, určitě to nevyřeším. Pavouk zaujal obranné postavení v rohu pod věšákem. Nabral jsem ho na lopatku a hodil do krbu. Nadmul se, zaškvířil a s hlasitým lupnutím praskl.

Bylo mi na zvracení, a to nejen ze včerejšího pití. Čaj jsem si uvařil na petrolejovém vařiči. Abych konvici dal do krbu (k pavoukovi), k tomu by mne nikdo nedonutil. Navíc to, že jsem včera večer v opilosti krb naložil, mělo z dnešního pohledu jednu velkou nevýhodu — už jsem neměl dřevo. Venku, asi padesát metrů v lese, je nařezaný metr polen. Aspoň jsem ho tam před pár lety připravoval. Ale je to v lese.

Vlky nebylo celé dopoledne slyšet, na čtení ani na video jsem se nemohl soustředit (měl jsem pocit, jako by se ze stropu stále snášeli pavouci — znáte to, pohyb tušený koutkem oka, a když otočíte hlavu, nic tam není) , a protože byla zima, až šla pára od úst, a sychravé vlh-

ko zalézalo za nehty, kolem druhé jsem se přece jen rozhodl, že půjdu pro dřevo.

Otevřel jsem okno a přepečlivě se rozhlédl. Kromě deště a řídkého oparu dole u lesa nebylo nic slyšet a nic vidět. Jenom pomalé víření mlhy a monotónní šumění vody prokládané údery kapek padajících z větví. Vystřelil jsem z obou hlavní do vzduchu. Nikde se nic nepohnulo, natož vlk. Celý jsem se zatetelil: „Třeba v noci odtáhli, třeba jim zašla chuť na lidské masíčko. Třeba...“

Nabil jsem pušku, oblékl si pršiplášť, pověsil si přes prsa nábojový pás a vyšel ven. Klobouk jsem si nebral, protože za deště je v něm hůř slyšet. Dveře jsem za sebou zavřel opatrně, že nevydaly ani zvuk. Doufal jsem, že vlci buď odtáhli, nebo je vyplašily výstřely, ale kdyby se objevili, byl jsem pevně rozhodnut nestřílet do vzduchu.

Vzadu za chatou, pod přečnívající střechou, byly staré seschlé saně, které se tu už od nepaměti používají na přibližování polen. Omotal jsem si jejich řemen kolem zápěstí a s odjištěnou puškou položenou přes loket se ponořil do lesa.

Voda mi stékala po vlasech, studila na čele a kapala za krk. V šumící kulise deště se ozývalo jen skřípání zrezivělých sanic. Kráčel jsem sotva znatelnou pěšinkou a rozhlížel se po dřevu. Ne zcela přesně jsem si pamatoval, kde je.

Když se mi zdálo, že jdu už nějak dlouho, zastavil jsem. V lese bylo šero a mokré kmeny měly skoro černou barvu. Začínal foukat vítr a větve povrzávaly a šustily. Pak jsem za keříkem zahlédl nepravidelný tvar. Bylo to dřevo — jistící kolík uhnil a polena se rozkutálela — ten keřík tam dřív také nebyl.

Opřel jsem pušku o strom a naložil první dávku. Tentokrát jsem se do tažení saní musel pěkně položit a u chaty jsem hlasitě funěl. Ale aspoň se mi udělalo teplo. Když jsem polena nosil dovnitř, říkal jsem si, jak mi pohyb dělá dobře.

Když jsem se vracel s druhou fůrou, uviděl jsem dole na pasece srnku. Tak strnule stála a dívala se na mě.

„Srnka, no paráda!“ zaradoval jsem se potichu. Kdyby tu byli vlci, srnka by na paseku určitě nevyšla. Nanosil jsem polena dovnitř a vydal se pro třetí náklad. Byly skoro čtyři hodiny a začínalo se šeřit. Déšť trochu polevil a hlavním zvukem nyní byly plácavé dopady velkých kapek z větví.

Jak jsem mizel v lese, koutkem oka jsem zahlédl, že srnka vyrazi-

la po pasece nahoru. Nedíval jsem se na ni přímo, ale přesto se mi na ní zdálo něco trochu divného. Když jsem nakládal polena, napadlo mě, že by měla jít spíš ode mne než ke mně. Srnky jsou plaché a v okolí chaty to bylo pořád cítit vlky — cítil jsem je i já.

„Srnka. Jak se mám vyznat v srnkách," pokrčil jsem rameny, otřel si ruce o kalhoty a opřel se do řemenu saní. Zajištěnou pušku jsem si pověsil na záda.

Opadané rezavé jehličí vedle chaty šustilo a popraskávalo — po něm se saně táhly nejlépe; snažil jsem se, aby sanice jely vždy po čerstvém a ne v černých rýhách, které zanechaly mé předchozí cesty. Zabočil jsem za roh.

Srnka už došla do poloviny paseky.

Zabral jsem, dovlekl saně až před dveře a na chvíli si musel vydechnout. Opřel jsem ruce v bok a zaklonil se, až mi ruplo v zádech. Bylo to příjemné.

Jak jsem zdvihl hlavu, oči mi znova padly na srnku; zdála se mi čím dál divnější. Pohybovala se zvláštními trhavými kroky — ne nějak pomalými, ale jako by se jí špatně ohýbala kolena. Nejdivnější na tom bylo, že pořád šla přímo ke mně.

Pokrčil jsem rameny, vešel dovnitř a pověsil pušku na věšák. Když jsem šel pro první poleno, srnku nebylo nikde vidět. V mokré trávě se ale jasně rýsovala její stopa — srnka uhnula a zašla za roh chaty.

„Tak to má být, srnko," řekl jsem a začal si pohvizdovat. Přítomnost srnky jasně značí nepřítomnost vlků, a to je důvod k pohvizdování. Položil jsem poleno ke krbu, temně na dřevěné podlaze zadunělo, a šel pro další.

Srnka stála tři metry od saní a strnule na mě zírala. Pocit, že něco není v pořádku, mne najednou zastudil jako čepel na krku. Začal jsem pomalu couvat ke dveřím.

Šedé tělo se mihlo vzduchem.

Zareagoval jsem opravdu až v poslední chvíli — tak mne sice minuly tesáky, ale vlk mne zasáhl hrudí do ramene.

Padl jsem na zem, ale okamžitě se vymrštil zpátky na nohy. To už jsem v ruce měl tenké březové poleno a vzduchem letěl další vlk. Ten první se neohrabaně zvedal z trávy; byl sotva půl metru od srnky, která se ani nehnula a stále na mne strnule zírala.

Druhého vlka jsem odpálil polenem a pozadu skočil k otevřeným

dveřím. Cíp pršiplášťě se mi omotal kolem kotníku — padl jsem na záda a narazil si kostrč o práh. Odrazil jsem se rukama dovnitř a oběma nohama přikopl dveře, až se chata otřásla.

„To se mi nemělo povést," zvedal jsem se a po čele mi tekla voda a pot, „proti dvěma současně útočícím vlkům člověk nemá šanci. A já jim utekl. A ta srnka tam tak stála..." Nepřítomně jsem si otíral z dlaní mokré jehličí a měl strach. Takový strach, jaký jsem v životě neměl.

Nalil jsem si whisky, a když jsem sklenici nesl ke rtům, třásly se mi ruce, až opalizující kapalina hlasitě žbluňkala.

„Ne," řekl jsem, „mít v sobě panáka, tak těm vlkům neuhnu." Položil jsem nedotčenou sklenku na stůl. Než pít, raději bych se měl podívat ven. Zaťal jsem zuby (když má člověk strach, opravdu to pomáhá) a pootevřel okenici.

Venku bylo možná větší šero než před chvílí — jinak les i paseka za oknem vypadaly naprosto mírumilovně. Pak jsem v hlubokém stínu dole u lesa uviděl dvě světlá kolečka. V tom stínu byl ponořen stín ještě temnější. Vlk věděl, že se na něj dívám, a tak ze svého úkrytu vyšel ven a vydal se ke mně. Pohyboval se stejně nepřirozeně jako srnka.

Když došel do půli paseky, všiml jsem si ještě něčeho: přestože je to hodně do kopce, přestože šel docela rychle a přestože měl srst zplihlou vodou, nepařilo se z něj.

Pak hlasitě klapla klika a dveře od chaty táhle zavrzaly.

* * *

Byla to srnka. Nevím, jak dokázala otevřít, ale dívala se na mne tím strnulým pohledem, zarámovaná světlým obdélníkem dveří.

Kopýtka dutě zaklapala po podlaze.

Těsně za srnkou šel vlk a jeho drápy na prknech hlasitě škrábaly. Vlk zaútočil první.

Byl rychlý, ale tak nějak těžkopádný, jako by mu zadní nohy běžely trochu jinam než přední.

Přestože vlk útočil, stojící srnka byla mnohem hroznější.

Uhnul jsem tesákům, přeskočil židli a strhl zbrojovku z věšáku.

Srnka se odrazila a zasáhla mne předními kopýtky do hrudi. Protože jsem sledoval vlka, překvapilo mne to. Ta kopýtka byla ostrá jako nože — projela pršiplášťěm i tlustým svetrem a cítil jsem, že mi rozra-

zila kůži. Navíc mne ten úder povalil.

Dlouhá puška je pro boj v místnosti neohrabaná — obzvlášť, ležíte-li na zemi. Vlk mi šel po hrdle a dveřmi prokmitl další šedý stín. Vrazil jsem prvnímu vlkovi pažbu mezi zuby. Měl oči asi třicet centimetrů od mých — všiml jsem si, že má úplně bílý a suchý čenich. Z pažby zbrojovky se pod sevřením tesáků vyštipovaly třísky. Srnka se odrazila do výšky a dopadla na mne všemi čtyřmi. Naštěstí nebyla moc těžká — přesto mi jedna její zadní noha zajela do stehna.

Bolest konečně rozehnala opar snové strnulosti zastírající mou mysl. Koho by to kdy napadlo, že na něj zaútočí srnka. Právě se mi pokoušela zahryznout do ruky. Na rozdíl od vlka s tím neměla moc zkušeností, tak jí to nešlo.

Vlk lomcoval pažbou, až mi málem vyrval zbraň z ruky. Druhý vlk se mi pokusil zahryznout do břicha.

Naštěstí přesně jeho směrem mířily hlavně zbrojovky. Zahákl jsem palec do spouště a ukazovákem přecvakl pojistku.

Břicho mi ošlehla žhavá smršť. Broky rozervaly pršiplášť, utrhly srnce levý přední běh těsně nad kolenem a zasáhly vlka do čela. Jedno z jeho vyražených očí se mi rozpláclo o lícní kost. Byl to ještě hnusnější pocit, než když mi po tváři lezl pavouk.

Zpětný ráz zbraně vyrazil vlkovi zakousnutému do pažby zuby a vyvrátil mu spodní čelist. Trojnohá srna neudržela rovnováhu, padla mi ramenem na solar a její zuby mi scvakly těsně u krku. Opravdu to neuměla — vlk by neminul.

Odhodil jsem srnku, opřel se o pušku a vyhoupl se na nohy — právě když dveřmi proběhl další vlk. Říkám proběhl, ale byla to stále ta toporná, jakoby pružinovitá chůze. Otočil jsem zbrojovku na ukazováku a z druhé hlavně mu vypálil do hrudníku. Žebra s kusy kůže se rozlétla po místnosti. Na kotníku jsem ucítil bolestivý stisk. Srnka ležela na boku, ale konečně se naučila kousat. Pažbou jsem jí zasadil dvě tvrdé rány. Slyšel jsem, jak praská lebka — oko vyražené z důlku se na mne pořád dívalo. Stisk neustával.

Zaneprázdněn srnkou, přestal jsem dávat pozor na prvního vlka. Skočil mi na levé rameno. Nemohl naštěstí skousnout, spodní čelist měl vylomenou do opravdu ošklivého úhlu — kdyby mu ale zbyly horní špičáky, stejně by mne ošklivě potrhal. Zespodu jsem mu vrazil hlavně zbrojovky do krku a odhodil ho do kouta.

Bolest v kotníku zesílila a ve dveřích se objevili další dva vlci.

Kvůli srně jsem nemohl ustoupit. Zalomil jsem zbrojovku, kouřící nábojnice vyskočily ke stropu, vytrhl jsem z nábojového pásu dvě nové a zarazil je do hlavní.

Tedy pokusil se zarazit.

Jedna mi upadla.

Pak jsem poprvé zařval.

Vlk s rozstřeleným hrudníkem se potácivě zdvihl na nohy. Střeva mu visela na podlahu a z rozervaného srdce mu kapala hustá krev.

Vypálil jsem na prvního z nových vlků. Broky ho zasáhly svrchu do krku, skoro mu utrhly hlavu a švihly jím proti zdi. Praskání jeho kostí jsem skoro neslyšel — tři výstřely v místnosti mne opět téměř ohlušily. Naštěstí byly otevřené dveře, takže se hluk roznesl. Myšlenky mi v hlavě vířily jako šílený kolotoč. Ale při tom praskání kostí jsem si uvědomil jednu věc: nevím, jaké zvuky by měla vydávat srnka při (pro ni) tak netypickém chování, jako je pokus o zakousnutí člověka, ale ti vlci by měli vrčet. Včera vrčeli, ve všech knihách, co jsem kdy četl, vrčeli, ale teď nevrčeli.

Mám pocit, že žádné ze zvířat za celou dobu ani nezafunělo.

Druhý z nových vlků skočil. Zabodl jsem mu hlavně do břicha a přehodil ho za sebe.

Ze stínu vlevo se ozvalo zaštrachání. Vlk s přestřeleným krkem se pokoušel zdvihnout. Hlava mu visela ušima dolů a zadní nohy měl oproti předním otočené o stoosmdesát stupňů. Rozdrcené kosti hlasité skřípaly.

Přesto se pokoušel zvednout.

Když je hrůza moc veliká, člověk buď omdlí, nebo mu začne být všechno tak jedno, až se začne chovat jako nezúčastněný ledovec. Já jsem podobnou situaci nikdy nezažil — maximálně jsem je vídal v hororech, a to vždy zavírám oči a jenom poslouchám. Nemám nervy se dívat. Proto jsem se až do této chvíle považoval za ten omdlévající typ.

Že jsem ve skutečnosti ten chladný, mne v tom okamžiku ani nedokázalo potěšit — najednou jsem byl prost jakýchkoli emocí. Zalomil jsem brokovnici, kouřící oranžový váleček vyskočil do výšky, a metodicky, jeden po druhém, jsem do hlavní zasunul nové náboje.

Vlk, kterému jsem prvním výstřelem šťastnou náhodou rozstřelil hlavu, se jako jediný nehýbal. Vhodný precedens.

Namířil jsem a ruce se mi ani nezachvěly. Někde uvnitř mne se

něco tak trochu podivilo, že při tom pohybu nebylo slyšet bzučení elektromotorů. Připadal jsem si jako robot.

Jedinými zvuky bylo škrábání vlčích tlap a vrzání kůže mé levé boty, jak se ji srnka snažila prokousnout.

Pak cvakla pojistka.

Nejprve jsem zasáhl hlavu toho nadvakrát překrouceného vlka. Už se doplazil skoro do půli místnosti. Hlava se rozcákla do širokého trychtýře; proti světlu z otevřených dveří se mastně leskl.

Plynulým pohybem jsem se otočil a mosazná muška mezi hlavněmi se usadila v černém otvoru rozevřené mordy posledního kompletního vlka. Právě letěl vzduchem — v příští sekundě by mi dopadl na záda.

Matně jsem si uvědomoval, že se v tom zvláštním mrazivém stavu ducha pohybuji velmi rychle.

Lesklé oči letícího vlka zhasly, vlk se ve vzduchu překotil a jeho hlava semletá olověnou pěstí na cákance mozkem slepených chlupů se rozprskla po zdech.

Znovu jsem nabil, stejně metodicky zamířil a dvakrát stiskl spoušť — předposlední a poslední vlk, ten s utrženou čelistí a ten s rozstřeleným hrudníkem, měli najednou místo špičatých hlav jen roztříštěnou páteří ukončené krky a leželi odhozeni až u zadní stěny. Nabil jsem, otočil pušku hlavněmi dolů a těsně podél nohy ustřelil srnce čelisti. Pak jsem šel ke dveřím, zamkl a pověsil zbraň na věšák.

Pak jsem zvracel a zvracel a zvracel.

Když už nebylo co, došel jsem k převrácenému stolu a sebral ze země (naštěstí zašpuntovanou) láhev whisky. Napil jsem se, až mi alkohol zakloktal v krku. A ještě jednou.

„Škoda, že nekouřím," řekl jsem nahlas, „zapálil bych si."

„To je poprvé, co toho lituješ." To bylo poprvé od dětského domova, co se ve mně ozval Ten druhý. Můj rádce a pomocník v těžkých dobách.

S lahví v ruce jsem se rozhlédl po místnosti — chránil jsem se podívat na podlahu. Petrolejka mírumilovně visela na háku pod stropem, trochu se pohupovala a v jejím nažloutlém světle se válely kotouče spáleného střelného prachu — jinak bylo všechno z větší či menší míry zdemolované. Výstřel, kterým jsem zabil jednoho z vlků, prošel rohem videa a vyrval ze stolní desky kus prkna velký jako dlaň. V tříští vyhřezlých elektronických součástek se plazila potrhaná páska

jako lesklý dvourozměrný had. Houpací křeslo bylo rozštípnuté skoro vejpůl — trčely z něj vražedně vypadající bambusové štěpiny. Ani nevím, kdy se to stalo.

V ranách po srnčiných kopýtkách mi tepalo a roztrhanými šaty mi táhlo na břicho, které mne navíc nějak divně pálilo.

Sundal jsem lampu z háku a s lahví v druhé ruce šel do koupelny. Šlápl jsem přitom na něco měkkého a slizkého, ale vůbec mě nezajímalo, co to bylo. Byl jsem rád, že v žaludku udržím alespoň whisky.

V koupelně bylo krásně. Nebyl tam cítit střelný prach dráždící ke kašli, nebylo tam cítit syrové maso ani potrhané vnitřnosti.

Nejprve jsem si prohlédl břicho. Plášť, svetr i košile se proměnily v cáry a kůži na pupku jsem měl zčernalou — dva broky mi do ní vyryly krátké rudé rýhy. Svlékl jsem se a odkryl tak podlitiny s krvavými otisky kopýtek uprostřed. Pečlivě jsem rány vymyl whiskou. Pálilo to jako čert. Ve stehně jsem měl po kopýtku regulérní díru — vypadala jako černý půlměsíc. Obráceným koncem sirky jsem si z rány vyškrábal špínu a nalil si do ní alkohol. Bolestí mi málem povolil svěrač.

„Nikdy bych nevěřil, že tohle dokážeš," řekl Ten druhý.

„Taky jsem na sebe pyšnej."

Ovázal jsem si stehno pruhem látky ze zničené košile, natáhl si kalhoty a se zadrženým dechem došel do ložnice pro batoh s věcmi. Nová košile, nový svetr... Bundu jsem musel nechat na věšáku v pokoji s krbem. Byl na ní přilepený vlčí skalp i s jedním uchem. Zapolykal jsem, ale žaludek vydržel.

V koupelně byly na dřevěném roštu vedle vany narovnané šaty, co jsem objevil v bedně na půdě. Nachystal jsem si je sem, že je přeberu; v pokoji s krbem jsem je nechtěl, protože intenzivně páchly zatuchlinou a naftalínem.

Věděl jsem, že bych noc v chatě s rozstřílenými těly nepřežil — a to i přesto, co by mne mohlo čekat v lese. A venku moc pršelo a byla moc zima, abych mohl chodit jen ve svetru. Mezi těmi starými věcmi byla i kožená motocyklistická bunda. Černá barva se sice v místech, kde byly přehyby, oloupala, ale jinak byla prastará kůže až překvapivě zachovalá.

„Jako všechno po Damiánovi."

„Úplně ho vidím, jak bundu natírá silikonovým olejem," řekl Ten druhý.

„Já taky," oba jsme se usmáli.

Vyklepal jsem z bundy prach a oblékl si ji. Měla vysoký límec, polstrované lokty a ramena, vyztužená záda a vysoký prošívaný pas. Zapnul jsem zip — sice v něm pár zoubků chybělo, ale držel. Na loktech a ramenou byly nanýtované stočené zrezivělé řetězy. Poskočil jsem — nýtování bylo tak dobře udělané, že řetězy skoro neřinčely. V pravé kapse jsem našel bezprsté rukavice s okovanými klouby.

„Damiána okouzlovaly stejné filmy jako tebe," řekl Ten druhý.

„Za mlada měl motorku... Tobě se ty filmy taky líbí. Ostatně ta bunda není špatná, co?"

Najednou jsem si uvědomil, že stojím v malé ledové koupelně, mám na sobě bundu jako z rockové operety a nahlas si povídám — nikoli pro sebe — ale opravdu sám se sebou. Opřel jsem se rukama o zeď po stranách zrcadla a našel si v jeho zčernalém popraskaném povrchu kus místa, abych se sám sobě mohl podívat do očí.

Vypadaly trochu šílené.

Obličej jsem měl navíc postříkaný tmavými kapičkami. Otočil jsem zelenkavým kohoutkem a umyl se. To tak strašně normální šplouchání vody mi po zážitku v pokoji s krbem připadalo divné. Nebo mi spíš připadalo divné, že ještě něco může být normální.

Znovu jsem se na sebe podíval. Po obličeji mi stékaly kapičky a strniště vousů jsem měl zježené — mám všechny vousy černé, jen po stranách brady trochu do rezava. Přihladil jsem si vlasy a zazubil se:

„Poslední normální pohled na poslední kousek normálního světa." Krátkým úderem pěsti jsem roztříštil zrcadlo na milion střepů.

„Vzteklina to určitě nebyla," řekl Ten druhý. A já se konečně dokázal přinutit myslet na to důležité: Co asi způsobilo, že spolu s vlky na člověka zaútočila srna. A co asi způsobilo, že vlk s rozstřeleným srdcem stále žil.

Na nic jsem nepřišel.

Na střeše chaty šuměl déšť.

* * *

S trhnutím jsem se probral — okraj plechové vany se mi zařezával do stehen, a když jsem vstal, obě nohy mne silně mravenčily. Přinesl jsem si od vedle pušku a krabice s náboji. Z hlavní pušky jsem roztrhanou košilí setřel nalepené šedé chlupy a z podrápané pažby nožem vydloubl špičku zažloutlého tesáku. Pak jsem metodicky napl-

nil nábojový pás, přezkou jsem seřídil délku a pevně si ho usadil přes bundu. Na rameni jsem ho přiklapl do koženého náramenníku. Všechny zbývající patrony jsem vyloupal z igelitových obalů a dal si je do kapes. Ty, co se nevešly, jsem dal do postranní kapsy batohu. V poslední krabici s patronami (poslední jsem ji bral, protože byla taková ošklivá — měla vyblitě zelenou barvu) byly jiné náboje než ve všech ostatních krabicích. Nebyly oranžové, ale (jak jinak) vyblitě zelené. Navíc byly delší, nábojnice nebyla z voskovaného papíru, ale z plastu, a když jsem s jednou zatřepal, nezaštěrchaly v ní broky.

„Víš, co to je?“ zeptal se Ten druhý.

Po tváři se mi rozlil úsměv.

Určitě nevypadal moc hezky.

V nábojovém pásu jsem vyměnil šest oranžových nábojů za šest zelených.

„Jmenuje se to S-BALL. Střílí se s tím divočáci,“ odpověděl jsem.

Pak jsem si narazil klobouk, hodil batoh na záda, pušku přes loket a vyrazil jsem.

Ještě než jsem odešel, metodicky (s lahví whisky v ruce) jsem obešel okna a pozavíral vnější i vnitřní okenice. Pod podrážkami mi čvachtalo. Pak jsem sfoukl petrolejku a položil ji vedle sirek na poličku těsně za dveře — tam, kam už dlouhá desetiletí patří. Co na tom, že už ji nejspíš nikdo nikdy nepoužije.

Zamkl jsem a strčil klíč pod práh.

Venku byla tma a plíce mi naplnil studený, vodou a podzimem prosycený vzduch. Co jsem chodil po pokoji s krbem, dýchal jsem jenom ústy.

* * *

Počkal jsem, až si oči zvyknou na tmu, a s lahví v ruce se pustil dolů po pasece.

Ve vzduchu bylo cítit ještě něco. Předtucha.

Zlá předtucha.

* * *

Po pasece se šlo docela dobře. Mohl jsem za chůze i pít. V lese to

bylo podstatně horší. Tma byla nějak hustší, než když jsem před třemi dny šel nahoru. Klopýtal jsem a podkluzoval po kamenech, které jako by mi někdo naschvál podkládal pod nohy, a kolem kotníků se mi ovíjely pichlavé šlahouny. Když jsem snad podesáté upadl a málem rozbil láhev, rozhodl jsem se, že někde přespím.

Po hmatu jsem našel mladý osamocený smrk se spodními větvemi svěšenými až na zem. Byly studené, mokré a škrábaly. Vlezl jsem pod ně, jak jsem byl oblečený, se nasoukal do spacáku a s puškou v náručí usnul.

Probudil mne nepříjemný bodavý pocit v pravé tváři. Nejdřív jsem vůbec nevěděl, kde jsem — bylo husté šero, kapky pleskaly strašně hlasitě a měl jsem velké sucho v ústech. Pak jsem si na všechno vzpomněl.

„Tos musel tu whisky včera dopít všechnu?“ zasípal Ten druhý, když jsem se dral ze spacáku. Vykulil jsem se zpod větví s puškou připravenou ke střelbě. Ale les vypadal naprosto normálně — žádní vlci, žádné srny. Jen v borůvčí ležela zašpuntovaná láhev whisky. Na dně ještě trochu zbývalo. Pršelo jen málo, pravou tvář jsem měl olepenou suchým jehličím, od úst mi stoupala pára a byla zima.

Přestože se to stalo teprve včera, už se mi zdálo to, že mi srnka chtěla prokousnout hrdlo, silně nepravděpodobné. Jako každé ráno po intenzivním pití se mi sny slévaly se skutečností a naopak.

Podíval jsem se na levou botu — v kůži byly stále vidět dvě řady otlačenin od plochých zubů.

„Pane bože,“ řekl jsem a vylil zbytek alkoholu do mechu.

Vůbec jsem nevěděl, kde jsem, a z toho, jak jsem se včera opilý otloukal o stromy, mne jímal děs. Když zabloudíte v horách, je nejlepší jít s kopce, dokud nenarazíte na potok, a pak pokračovat po proudu. Když zabloudíte v horách a cloumá s vámi kocovina, je takový potok opravdu spása. Když jsem uslyšel jeho zurčení, málem jsem se rozběhl. Potok byl průzračný, měl písčité dno, nakláněla se nad něj dlouhá stébla trávy a na kamenech kolem rostl sytě zelený mech. Pil jsem a pil a pil.

V žaludku mi žbluňkaly snad tři litry, bolela mne hlava, měl jsem mokro v botách a puška mi táhla levé rameno k zemi. Na jejích hlavních se pod kapkami dělaly malé rezavé flíčky.

Po dalších dvou hodinách usilovné chůze jsem zjistil, kde přibližně jsem. Odbočil jsem od potoka a po další hodince jsem vyšel z lesa

— pode mnou se rozkládala vesnice. Na návsi před hospodou stál elektrobus se zeleným pruhem, plechové střechy se leskly vodou a nikde nebylo nikoho vidět. Podle hodinek byla neděle krátce po poledni a vesnice skýtala přímo čítankový obrázek vesnického nedělního poobědového klidu. Do hospody a za prací se vyrazí, až jídlo trochu slehne.

Předtucha ze včerejšího večera se mi zdála směšná.

Vrátil jsem se kus do lesa, vylezl na strom a pověsil zbrojovku i s nábojovým pásem na větev.

S pískáním jsem se pustil po strmé louce dolů — předchozí pochodové cvičení mi z hlavy vykouřilo zbytky alkoholu, měl jsem hlad a rozhodl jsem se, že o svém nočním panickém útěku nebudu nikdy nikomu vyprávět. Také jsem se rozhodl, že se pořádně najím, nakoupím nějaké zásoby a hodně čisticích prostředků a vrátím se do chaty.

Čím jsem byl blíž prvním domům vesnice, tím se mi na ní zdálo něco divnějšího. Nejdřív jsem myslel, že mi chybí kouř z komínů — pak jsem si uvědomil, že kouřící komíny jsou i na takové zapadlé vartě dávnou minulostí — viděl jsem je tady snad jednou, když jsem byl před lety s dědou a babičkou na chatě poprvé. Klouzal jsem po mokré trávě a říkal si, jak se takový obraz z dětství zaryje do paměti.

Až když jsem procházel podél prvního baráku, uvědomil jsem si, co mne znepokojuje.

Bylo ticho.

Ne normální vesnické ticho, kdy slyšíte alespoň hýkat nějaká domácí zvířata nebo rádio nebo přes okno cinkání umývaného nádobí. Tady bylo úplně stejné ticho jako v lese. Jenom déšť na střechách pleskal trochu hlasitěji.

Začaly se mi ježit chloupky na krku.

Přitiskl jsem se ke zdi a vyhlédl zpoza rohu na náves. Elektrobus se zeleným pruhem se leskl vodou, po vypuklém předním skle sjížděly kapky a okna v hospodě za ním byla tmavá a zatažená záclonami. Vím, že hospoda v neděli otevírá až o půl druhé.

„No co, tak je tu ticho, kdo by po obědě, na podzim a ještě v dešti dělal kravál.“

„Mluvíš nějak moc spisovně,“ řekl Ten druhý.

Na otevřené prostranství návsi se mi ale vůbec nechtělo. Déšť šuměl a pleskal. Pak se mi zazdálo, že jsem zahlédl nějaký pohyb. Jako by se záclona v jednom okně hospody pohnula. Když jsem se na

to okno soustředil, měl jsem pocit, že za záclonou vidím nějakou světlou skvrnu. Vypadala jako lidský obličej.

„To je starý Kozák," zašeptal jsem a od úst se mi odvíjel obláček páry. Kdo jiný by to mohl být, řekl jsem si už v duchu a bylo mi najednou nevýslovně trapně. Krčím se tady u zdi jako zloděj, povídám si nahlas sám se sebou a on se na mě přitom dívá. Zamával jsem rukou na pozdrav a rázným krokem se vydal přes náves. Boty pleskaly po mokrém asfaltu a ozvěna se odrážela od průčelí tichých domů.

Když jsem byl v polovině návsi, světlá skvrna za oknem hospody zmizela. Už jsem se o tom zmiňoval: Kozák je můj známý. Byl to Damiánův i dědův kamarád, tak se to nějak přeneslo i na mě.

Zabušil jsem na dveře hospody:

„Holahej hospodo!" zavolal jsem. Tak Kozáka vždycky zdravili. Spolu s přátelstvím jsem zdědil i tenhle pozdrav.

Když dozněl můj bodrý hlas, vrátilo se ticho. Z hospody se neozval ani zvuk. Pokrčil jsem rameny a vzal za kliku. Bylo odemčeno.

„Haló?" zavolal jsem do chodby. Byla v ní tma, podstatně větší zima než venku a silně tam čpěly záchody. Znovu jsem pokrčil rameny, důkladně si otřel boty o rohož a vstoupil. Dveře jsem za sebou zavřel a tma zhoustla — do výčepu trefím i poslepu.

Shodil jsem batoh a opřel ho o zeď na chodbě. Nechtěl jsem Kozákovi umáčet podlahu v lokálu. Stará mosazná klika s unavenou pružinou zavrzala a nos mi naplnil ten podivný zápach prázdného výčepu. Vystydlý cigaretový kouř, zvětralé pivo, dezinfekce na podlahu, lidský pot. Co jsem si pamatoval, bývalo u Kozáka vždycky spíš přetopeno, obzvlášť od doby, co musel stará litinová kamna na plyn vyměnit za moderní elektrické přímotopy. Vládní ekologické nařízení, podpořené několika výbuchy. Kdo ví, jestli byly dřív výbuchy, nebo nařízení.

Teď byla ve výčepu zima, až šla pára od úst.

„Pane Kozák?" zavolal jsem, pečlivě za sebou zavřel a opřel se o nerezový výčepní pult. Židle byly na stolech nohami vzhůru. Když se přes ně člověk dívá, vypadá to jako divný, čtverhranný porost.

Na mé zavolání nikdo neodpověděl.

To, že je v prázdných výčepech nepřirozené ticho, vím odjakživa. Je ale nepřirozené ticho a nepřirozené ticho. Tady bylo to druhé. Najednou jsem měl intenzivní pocit, že nejsem sám.

Hospoda je udělaná ze staré chalupy — skládá se ze tří místností

uspořádaných do ‚L‘. První je výčep, dvěma zadním se vznešeně říká ‚Restaurace‘ a ‚Salon‘.

„Pane Kozák?!“ znovu jsem zavolal, tentokrát hlasitěji.

Zase nic. Opět se mi začaly ježit chloupky na krku.

Opatrně jsem se odlepil od pultu a postoupil do místnosti. Udělal jsem to, přestože se mi najednou strašně nechtělo mít za zády volný prostor. Skrz závěs jsem nahlédl do Restaurace. Tam bylo okno, kde jsem předtím viděl tvář.

Na podlaze pod oknem byly vlhké stopy. Vedly někam, kam jsem kvůli látce závěsu neviděl. A ani jsem vidět nechtěl. Cítil jsem, jak mi najednou po čele stéká pot.

Ty stopy byly od velkých mužských nohou. Od velkých mužských bosých nohou.

Někde na chodbě před výčepem bouchly dveře. Prudce jsem se otočil. V Salonu, v té nejzadnější místnosti, je ještě jeden vchod — ‚To aby nóbl hosti nemuseli na hajzl přes logál,‘ říkal vždycky Kozák svým pomalým přemýšlivým způsobem.

Na chodbě zapleskaly kroky a dveře, kterými jsem před chvílí vstoupil, se otevřely.

Byl to hostinský Kozák.

Anebo možná už ne.

Měl na sobě pruhované kalhoty od pyžama a kdysi snad bílé síťované tílko, které se nadouvalo obrovským pupkem. Někdy dřív by snad působil směšně. Teď ne.

Hostinský šel ke mně, měl rozpřažené ruce a pohyboval se stejně pružinovitě jako srna a vlci. Nikoli pomalu, ale pružinovitě.

Chtěl jsem něco udělat, pozdravit, utéct, umřít, ale nemohl jsem.

Jeho obličej byl strašný. Tučné tváře měl ztrhané, spodní ret mu visel, křivé, nikotinem zežloutlé zuby se v kalném svědě z okna lesklý. Nejhorší ale byla jeho bledost. Takhle bledého člověka jsem viděl jen jednou v životě. A to už nebyl člověk — bylo to jen tělo. Obličej strýce Damiána při posledním rozloučení ve smuteční síni. Damiánovy tváře byly bledé, přestože mu je pohřební mistr natřel rumělkou. Už dlouho se zase jen pohřbívá. Kremace znečišťují ovzduší. I přes účinné filtry stoupá koncentrace polétavého prachu...

„Měl by ses hnout,“ řekl mými rty Ten druhý.

Kozákovy rozpřažené ruce byly skoro u mě. Cítil jsem, jak mu páchne z úst. Podle toho, že vycenil i horní řadu žlutých zubů, bylo

jasné, co chce udělat.

Chtěl se do mě zakousnout. Jako vlci. Jako srna.

Začal jsem couvat.

„Pane Kozák, to nejde. To nemůžete. To jsem přece já, mladý...“ Nedořekl jsem. Má slova na něj neměla sebemenší vliv. Ani nezpomalil, ani škubnutím víčka nedal najevo, že mne poznává.

Musím se opravit: jeho bledost nebyla to nejhorší. Nejhorší byly takhle zblízka jeho oči. Byly úplně prázdné. Tak prázdné, jak to umí jen smrt.

Jak jsem couval, narazil jsem zády na stůl — židle se z něj s hlasitým třeskem skácely na podlahu. Zakopl jsem o ně a padl na záda. Jedna z židlí se pod mou vahou rozlomila. Přestože jsem se prudce udeřil do hlavy, bolest jsem necítil.

Kozák padl na kolena a zaťal mi ruce do ramen.

Přestože jsem ho držel, aby na mne nemohl, najednou mi všechno začínalo být tak nějak jedno. Cítil jsem, jak mi unikají myšlenky — jako by klouzaly stranou — vždycky mi to rozmazalo i pohled. Měl jsem přitom pocit, jako bych slyšel zvuk, jako když začne prokluzovat páska v magnetofonu.

„To snad ne, přece se nenecháš zakousnout takovým, takovým... mrtvákem,“ použil Ten druhý poprvé to slovo.

Věděl jsem, že má pravdu.

Pustil jsem Kozáka a instinktivně hmátl za sebe. Prsty se mi sevřely kolem zlomené nohy od židle. Zase jednou štěstí, blesklo mi hlavou. Pak jsem nohu špičatým koncem vrazil Kozákovi do břicha — těsně pod hrudní kost.

Nemělo to na něj sebemenší vliv.

A v té chvíli jsem si všiml, že nedýchá.

Prudce jsem zatlačil a špičaté dřevo mlaskavě proniklo tkáněmi. Jeho roztřepené okraje vtahovaly do rány bledou kůži i síťované tričko. Vypadalo to jako trychtýř. Pak noha narazila na páteř a mně se Kozáka podařilo odtlačit trochu na bok. Myslel jsem, že mi přitom prasknou svaly.

Než na tu páteř narazila, zmizela hnědá odřená šedesáticentimetrová noha od židle v těle hostinského Kozáka skoro celá. Držel jsem ji za poslední kousek a po rukou mi tekl studený obsah hostinského vnitřností.

Smrdělo to mnohem hůř než vlci.

Stisk na mých ramenou povolil. Kdyby bunda v těch místech nebyla polstrovaná a chráněná stočeným řetězem, zaryly by se mi hostinského prsty hluboko do svalů. Všiml jsem si, že si o řetězy strhal všechny nehty; na špičkách ukazováků a prostředníků si rozdrtil maso, že mu z něj svítily kosti.

Tento pohled se mi naskytl, když jsem se pravou pěstí rozmachoval k úderu. Stále jsem ležel na zádech a hostinského udržoval v dostatečné vzdálenosti tlakem na konec nohy od židle. On nemohl blíž, já ho nemohl odstrčit dál. Byl příšerně těžký.

Rána okovanou pěstí do čelisti ho převrátila. Kůže na bradě mu pukla a dopadl na další židli a rozmačkal ji na třísky. Vůbec neměl snahu zabránit pádu rukama, jak by to udělal každý normální člověk. Ale který normální člověk by na vás útočil s šedesáticentimetrovou nohou od židle v břiše.

Překulil jsem se na druhou stranu, podsmekl se pod stolem, shodil pár dalších židlí a plavnou šipkou proskočil zavřeným oknem.

Parakotoulem jsem dopadl do velké kaluže. Přestože voda byla opravdu studená a přestože jsem si promočil kalhoty skrz naskrz, necítil jsem to. Vyškrábal jsem se na nohy — po pravém stehně mi teklo něco teplého. Nejprve jsem si myslel, že jsem se pomočil, ale byla to krev ze znovu otevřené rány po kopýtku. Sklo z okna mi nařízlo levý boltec a v obou ranách horce tepalo.

Vběhl jsem hlavním vchodem zpátky do hospody.

Těch několik skoků černou chodbou, a než jsem ve tmě nahmatal batoh, byly nejdelší okamžiky mého života. Když se mi vak konečně podařilo najít, dveře od výčepu se otevřely. Jediné, co jsem zahlédl, byl obrovský bledý pupek v síťovaném triku a trčící konec hnědé nohy od židle.

* * *

Zastavil jsem v půli stráně. Musel jsem, protože se mi udělalo špatně. Nevím, zda z trysku, kterým jsem zdolal padesát metrů strmého, kluzkého kopce, anebo z toho, co jsem právě zažil. Když se mi žaludek opět usadil tam, kam patří, přepečlivě jsem si otřel obsah hostinského břicha z rukavic o trávu. Pak jsem opět dávil.

Když to přešlo, třásla se mi lýtka, lapal jsem po dechu a v před-

klonu se díval dolů na vesnici. Vypadala úplně stejně mírumilovně jako předtím. I sem bylo slyšet bubnování kapek po střechách. Až teď jsem si všiml, že opět hustě prší. Voda mi stékala po vlasech za krk a dělala mi dobře. Klobouk jsem měl na zádech — šňůrka se mi zařezávala do ohryzku.

Jak jsem se díval dolů, vyšel zpoza domu, kolem kterého jsem před chvílí utíkal, hostinský Kozák.

I přes šedou clonu deště bylo vidět, jak mu něco vytéká z úst na bradu — spodní čelist měl po mé ráně deformovanou. Pohybem mu noha od židle povylezla z břicha dobře o deset centimetrů. Na triku pod ní měl tmavý pruh. Déšť ho rozmýval dolů na kalhoty od pyžama.

Hostinský šel rychle i do kopce. Břicho se mu v rytmu pružinovitých kroků pravidelné vlnilo. Upustil jsem batoh a rozběhl se nahoru k lesu. Svaly v zádech se napínaly s mučivou bolestí, ale nepolevil jsem. Před očima jsem měl jedno jediné — hostinského hlavu zarámovanou dvojicí hlavní velké brokovnice.

Když jsem vběhl do lesa, uvědomil jsem si, že jsem zapomněl, na který strom jsem zbrojovku a náboje pověsil.

„Je to támhleten," ukázal Ten druhý na tlustý smrk opodál. Ukázal na něj mou levou rukou.

„Ne, tamten měl větve víc k zemi, dalo se po něm dobře šplhat. Je to támhleten," ukázal jsem tou samou rukou na smrk trochu dál vlevo.

Nebyl to ani jeden. Když jsem slezl z toho druhého, uslyšel jsem pleskavý krok. Bylo to strašně blízko.

Zařval jsem a uskočil — hostinský stál za kmenem a jeho ruce se vymrštily jako pružiny. Kost z rozdrceného ukazováku mi ostře drápla po bundě.

Otočil jsem se na patě a kopl hostinského do krku. Je to smrtící kop — z karate, tuším. V kursu aktivní sebeobrany mne vždy spíš zajímalo, jestli to dovedu, než jak se jednotlivé údery jmenují. Instruktor se na mne za to často zlobíval.

Hostinský padl na záda. Přestože mu má těžká bota rozdrtila hrtan, stále se hýbal — zvedal se. Na podbradku měl jasný otisk hrubé podrážky.

„Je to támhleten! Támhleten smrk!" vykřikli jsme s Tím druhým současně. Když jsem ke stromu běžel, říkal jsem si, že jsem si ho nevšiml dřív. Větve měl k zemi jako žebřík a světlá odřená místa na kůře byla od mého předchozího šplhání.

Když jsem se drápal nahoru, hostinský mne chytil za nohu. Kůže bot byla rozmáčená a slizká, tak mne neudržel.

Pak jsem seděl v rozsoše a připínal si nábojový pás. Věděl jsem, že puška je nabitá, ale pro jistotu jsem to zkontroloval.

Hostinský už byl jen dvě větve pode mnou. Pod jeho vahou se větev, na které stál, silně prohýbala a u kmene popraskávala. Protože se mu s nohou od židle trčící z břicha špatně šplhalo, vytáhl si ji. Z díry v břiše mu lezlo něco slizkého modrofialového. Naklonil jsem se, levou rukou se držel a pravou mu přistrčil hlavně těsně k obličeji. Pak jsem si představil, co by to takhle zblízka do hlavy udělalo.

Namířil jsem mu na zápěstí, kterým se přitahoval k další větvi, a stiskl spoušť.

Modré prsty s rozdrcenými konečky se dál zatínaly do kůry, až se drolila. Zbytek hostinského se s dutými ranami a hlasitým praskáním řítil dolů. To praskání byly větve i kosti.

Pověsil jsem se za ruce a nohama nahmatal spodní větev. Bedlivě jsem si dával pozor, abych nebyl moc blízko ustřeleného zápěstí. Přestože už se hýbalo zřetelně pomaleji než před chvílí, stále připomínalo obludného, modrobílého pětinohého pavouka. Než jsem seskočil do mokrého jehličí, nabil jsem vystřelenou hlaveň.

Hostinský nespadl až dolů. Visel přes silnou větev zády k zemi asi metr a půl nad povrchem a monotónně se škubal. Páteř měl rozdrcenou tak, že se mu hlava klinkala mezi nohama. Vypadal tak trochu jako mokrý ručník přehozený přes tyčku v silném větru. Poodstoupil jsem na pět metrů a pečlivě mu zamířil na hlavu. Mezi prsty u nohou měl zatrhaná dlouhá stébla trávy. Ty prsty měl vedle uší.

„Tak to zmáčkni," řekl Ten druhý.

„Nemůžu," řekl jsem já.

„Už to není člověk, zmáčkni to."

„Je to člověk, je to hostinský Josef Kozák, znám ho skoro patnáct let. Jestli střelím, budu vrah."

„Není to člověk," řekl Ten druhý, „nevím proč, ale už to není člověk." Ten druhý měl v hlase neochvějnou jistotu.

Podíval jsem se hostinskému Kozákovi do očí. Matně se leskly v záhybech špinavé, sedřené kůže. Z toho pohledu se mi udělalo špatně. Jak se hostinský škubal, skřípaly mu kosti. Člověk s takhle rozbitou páteří by nemohl žít. Člověk ne. Silou vůle jsem zkrotil otáčející se žaludek.

„Máš pravdu,“ řekl jsem Tomu druhému a stiskl spoušť levé hlavně.

Pak jsem se otočil, padl na kolena a dávil a dávil, přestože už dávno nebylo co. Měl jsem pocit, že si vydávím vnitřnosti. Když to polevilo, utřel jsem si ústa a zvrátil hlavu vzhůru. Smrky vypadaly tak normálně a milosrdný déšť mi bubnoval po tvářích, chladil čelo a tekl do úst. Chutnal hořce. Za mými zády něco mlaskavě spadlo na zem.

„Buď si opatříš prášky na žaludek, nebo si zvykneš. Mám pocit, že to nebude ojedinělý obrázek v následujících dnech,“ řekl Ten druhý.

Přinutil jsem se na mrtvolu podívat. Nebyl to člověk, nebyl to člověk, nebyl to člověk, opakoval jsem si.

Tělo hostinského Kozáka se stále pohupovalo na větvi a jako by se nějak prodloužilo — neustřelená ruka se prsty skoro dotýkala jehličí.

Hlava hostinského Kozáka byla široko daleko.

Když jsem ji obcházel, přes všechna slova Toho druhého jsem si připadal jako vrah.

* * *

„Co myslíš, kde jsou všichni ostatní?“ Krčil jsem se na kraji lesa, schovaný za větvemi, a pozoroval vesnici. Byly čtyři po poledni a už se šeřilo. V ranách mi pulsovala tupá bolest a chvílemi mne roztřásala zimnice. Můj batoh ležel v polehlé trávě pár desítek metrů pode mnou — neměl jsem odvahu si pro něj dojít.

„Buď všichni odešli, nebo jsou zalezlí v domech,“ odpověděl Ten druhý.

„Co myslíš, že se stalo? Myslíš, že všichni budou jako starý Kozák?“

Ten druhý se odmlčel. Pak řekl:

„Je rozumnější předpokládat, že ano.“

Dlouho jsem o jeho slovech přemýšlel. Potěžkal jsem brokovnici v rukou: „Víš, co je na sebevraždě brokovnicí nejtěžší?“

„Když si dáš ústí k hlavě, nedosáhneš prstem na spouště. Dělá se to tak, že si zuješ botu, hlavně strčíš do pusy a vystřelíš palcem u nohy.“

„Dík za radu," řekl jsem a otočil hlavně proti sobě. Pohled dvou hlubokých černých očí mne uhranul.

„Nemyslíš, že na tohle je vždycky času dost?" zeptal se Ten druhý.

Pomalu jsem si rozvazoval tkaničku.

„Nemyslíš, že by bylo dobré nejdřív se přesvědčit, jestli v těch barácích někdo je? A jestli jo, tak jestli jsou na tom stejně jako Kozák? Jestli tam nikdo není, tak by možná bylo fajn se najíst a usušit a pak to znovu probrat? Co? Tohle můžeš udělat vždycky," cvrnkl Ten druhý mým ukazovákem do pušky.

Dlouho jsem neodpovídal. Déšť mi bubnoval na klobouk.

„Možná máš pravdu," řekl jsem a zavázal botu. Opřel jsem se o pušku, vstal a vydal se nazpátek do vsi.

Cestou jsem zdvihl batoh.

* * *

Posledních sto metrů mi trvalo skoro hodinu. Pravda, nejvíc času uběhlo, když jsem se odhodlával otevřít zadní vchod jednoho z domů. Vybral jsem si ho, protože stál poněkud vzadu a osamoceně. Dům byl tmavý a tichý.

Když jsem přecházel hnojem páchnoucí dvorek, málem jsem umřel — za zády se mi ozval nějaký zvuk.

Byly to slepice — byl jich plný kurník. Nechtělo se jim na déšť a měly hlad. Byly to úplně normální slepice, nepokoušely se mi vyklovat oči, a když jsem je vyplašil, úplně normálně se rozkdákaly a začaly poletovat, až peří vířilo.

Srdce mi stejně bušilo o žebra, když jsem se konečně odhodlal zadní vchod otevřít. Bylo odemčeno. To už se slepice dávno uklidnily — stmívalo se tak rychle, že teď už bych je v kurníku neviděl.

Pomalu jsem se plížil chodbou, pušku před sebou.

Byla strašná tma — stokrát jsem si řekl, že se vrátím, a stojedenkrát, že musím dál. Barák je barák. Do černého rozmáčeného lesa se mi najednou hrozně nechtělo.

Dům byl úplně tichý. Motal jsem se po něm až neskutečně dlouho a jediné zvuky vydávala podlaha pod mýma nohama. Když jsem propátrával sklep, „nahmatal" jsem dílnu. Je to sice hrozně nepříjemné a

zdlouhavé, plížit se poslepu cizím prostředím, ale: „Nemáš stejně nic lepšího na práci," zašeptal Ten druhý. Na poličce vedle bojlerů na teplou vodu jsem nahmatal známý tvar. Málem jsem zajásal. Byla to malá dynamo-baterka. Sice od mačkání rukojeti za chvíli bolí dlaň, vydává to nepříjemný kvílivý zvuk (v tichu se mi zdál hrozně hlasitý) a světelný paprsek kolísá a spíš skomírá, než svítí, ale světlo je světlo.

Dům byl, co se lidí týká, prázdný.

Oba vchody jsem zaklínil židlemi (bylo odemčeno i vpředu), obešel všechny pokoje a zatáhl závěsy. Pak jsem vyšel do patra, do malé ložnice, zaklínil dveře, sundal si promáčené svršky a padl do postele.

* * *

Ráno jsem se vyděsil k smrti.

„Jsi nějaký lekavý," řekl Ten druhý. Obrovský oranžový plyšový medvěd na mne z rohu pokoje upíral knoflíkové oči.

Bolelo mne v krku, sípal jsem a žízní zkrabacený jazyk mi chřestil v ústech. Slepené oči mne pálily a cítil jsem se velmi, velmi slabý. Podle všeho jsem měl pěknou horečku.

V patře voda netekla, ale v přízemí zatím ano. Nejprve jsem se pod sprchou důkladně vydrbal, pak jsem našel lékárničku a vydezinfikoval a obvázal si rány. Na ramenou jsem měl malé kruhové podlitiny po prstech hostinského Kozáka.

Po sprše v sotva vlažné vodě jsem se cítil mnohem hůř. Zimnicí mi zuby cvakaly tak hlasitě, až se ledovou chodbou vracela ozvěna. Rozhodl jsem se, že v domě zůstanu, dokud se nevzpamatuju.

Protože jsem měl horečku (38,9), neměl jsem hlad.

„Musíš jíst!" řekl Ten druhý.

„Musíš jíst!" zapitvořil jsem se po něm. Myslel jsem jen na to, jak spolykám pár aspirinů a padnu do postele. Ale je pravda, že jsem nejedl už celý včerejšek.

Lednice na mne vyfoukla kyselý zápach kazících se potravin. Že nejde elektřina, jsem zjistil hned ráno. V noci jsem si světlo zkusit netroufl. Telefon je také mrtvý.

Ve spíži jsem objevil půlku okoralého chleba a zásobu konzerv a zavařeného jídla všeho druhu. Otevřel jsem si oblíbené Heinzovy fazole. Ještě než jsem si do úst vložil první lžíci, málem jsem se zase jednou pozvracel. Studené fazole mi živě připomněly to, co zbylo z

hlavy hostinského po zásahu brokovnicí. Vždycky když mám teplotu, mám strašně živou fantazii.

„Jíst ale musíš," řekl Ten druhý.

Odnesl jsem do sklepa dřevěnou židli, s vypětím všech sil ji rozštípal (potichu, co to jen šlo) a udělal na velké pánvi položené na betonu malý ohýnek. Na něm jsem v malé pánvi ohřál fazole. Dokud nezačaly vonět, musel jsem mít zavřené oči. Ohřáté už připomínaly jenom ohřáté fazole. V kuchyni jsem do fazolí nasypal pálivou papriku a snědl je do posledního sousta. Zimnicí se mi třásly ruce a bolestivě napínaly svaly na zádech.

Pak jsem si rozpustil ve sklenici vody čtyři coldrexy, odpotácel se do ložnice naproti té, co jsem spal posledně, a spal skoro čtyřiadvacet hodin.

* * *

Když jsem se probudil, bylo mi podstatně lépe: už jsem se netřásl a hlodalo ve mně, kde se vzal ten divný pocit jistoty, že v domě jsem v bezpečí. Když jsem na tu otázku připadl, odhodil jsem peřiny a vyskočil z postele. Zamotala se mi hlava, že jsem málem upadl. Cítil jsem se slabý, ale na druhou stranu jsem cítil, že to bude dobré. Určitě jsem alespoň zase dostal zdravý strach. Oblil mne pot, když jsem si uvědomil, že po celý uplynulý den, co jsem všechno dělal v horečce, stála zbrojovka v ložnici vedle oranžového medvěda.

„Na to si asi budu muset zvyknout, beze zbraně ani krok. I když si připadám bezpečně," řekl jsem.

„Mhm," ozval se Ten druhý, „nechtěl jsem ti flintu v horečce připomínat. Po tom, co sis zul boty."

* * *

Důkladně jsem začal prohledávat dům a připadal si jako zloděj. Našel jsem zlaté šperky a peníze a pěkný štůsek vkladových listů Agrobanky, splatných na doručitele. Úzkostlivě jsem všechno nechal na místě a pátral dál, protože jsem nutně potřeboval nějaké šaty.

Zrovna jsem se probíral skříní pána domu, když jsem ucítil trnutí v zádech. Jako by se na mne někdo díval.

Bylo krátce po poledni třetího dne, co jsem se tady skrýval. Skříň

byla v chodbě v patře, na konci chodby bylo velké balkónové okno. Pomalu, aby mne neprozradil pohyb, jsem se schoval za křídlo otevřené skříně. Brokovnici jsem měl opřenou uvnitř. I kdyby se někdo (nebo něco) díval dovnitř, skrz sklo by mne v tmavé chodbě neviděl. Mezerou v pantech jsem vyhlédl k oknu. Nic tam nebylo, jen šedé provazy deště. Počkal jsem pět minut a pak se chodbou pomaličku přesunul do ložnice, kde jsem spával.

Hnědý závěs, kterým bylo v ložnici zakryté okno, jsem nepoodhrnul. Vyhlížel jsem mezerou mezi ním a zdí a chránil se na závěs dýchnout, aby mne neprozradilo ani sebemenší zavinění látky. Tu cizí přítomnost jsem před chvílí vnímal úplně jasně. Tenhle instinkt mne ještě nikdy nezklamal. Když na mne „kamarádi“ v dětském domově pořádali hony, mnohokrát mne zachránil od krutého výprasku. Ruce na pažbě pušky jsem měl kluzké potem.

Venku to vypadalo stále stejně: šedivý rozmáčený podzim. Až potom, co jsem úplně přitiskl hlavu k omítce a vykroutil oči, se mi zazdálo, že jsem v dálce nad údolím, kterým vede silnice, zahlédl letět malý tmavý bod. Vypadalo to jako velký pták a každopádně to během několika okamžiků zmizelo.

„Slepice jsou normální, proč by nebyli i ostatní ptáci?“ zeptal se Ten druhý.

„Proč ne,“ přitakal jsem a vrátil se do chodby. Měl jsem ale pocit, že si lžu. Bylo jednodušší prohlásit letící věc za ptáka než vymýšlet nějaké neověřitelné teorie.

V druhé skříni na chodbě, vedle té, co už jsem ve světle dynamobaterky prohledal, jsem konečně našel, co jsem potřeboval. Loveckou výbavu pána domu.

Oblékl jsem si dlouhé teplé spodky, vlněné podkolenky a navrch hrubé vojenské kalhoty se zdvojenou látkou na zadku a na stehnech. Až do té chvíle jsem po domě chodil ve dvou županech a obrovských dámských teplácích. Manželka pána domu musela být opravdu korpulentní dáma — vzpomněl jsem si, že někdy před dvěma lety jsem v hospodě u Kozáka jednu takovou viděl. Přišla si tam pro vysokého vyzáblého muže s křivým, jakoby vypelichaným knírem. Byl opilý a pořád se kácel ze židle.

Když jsem si vzpomněl na Kozáka, zatrnulo mi.

Co mne ale v té skříni potěšilo nejvíc, byly vysoké kožené boty, pěkně rozšláplé, se špičkou a patou vyztuženou ocelí a nezničitelnou

terénní podrážkou odpruženou vzduchovými polštářky. Přesně moje velikost.

Špatné bylo, že jsem v celém domě nenašel pušky. Sice jsem se už zmiňoval, že ke střelným zbraním cítím odpor, ale zbrojovka a Ten druhý už mne přesvědčili, že se bez nich neobejdu.

Včera v noci jsme o tom (a nejen o tom) vedli dlouhou debatu. Shodli jsme se, že to, co postihlo vlky a srnku a Kozáka, s nejvyšší pravděpodobností postihlo i ostatní lidi. To bylo jediné vysvětlení, proč je vesnice prázdná, proč nejde elektřina, proč je hluchý telefon, proč je mrtvá Síť, proč nevysílá televize, proč nehraje rádio. Kvůli tomu, abych ověřil poslední tři body, jsem dovlekl z prastarého traktoru zaparkovaného za domem přetěžký olověný akumulátor.

Televize na všech kanálech zrnila, Síť se nehlásila a rádio na všech pásmech popraskávalo. Abych pravdu řekl, čekal jsem to.

Potom jsme se s Tím druhým shodli na nutnosti vlastnit zbraně. Co možná nejspolehlivější a nejúčinnější — nejlépe automatické.

„Takže pušky tu nejsou," řekl jsem, „ale můžu prohledat dům od domu celou vesnici."

„Do toho se mi moc nechce, abych pravdu řekl," odpověděl Ten druhý, „co když všechny domy nejsou prázdné? A lovecké zbraně jsou stejně na sebeobranu nepraktické."

Chvíli jsme diskutovali, kde se tedy ozbrojit (ve vesnici není policejní stanice).

„V Plzni je vojenská posádka, bývala při ní jednotka speciálního určení a bude tam i spousta obchodů se zbraněmi," nadhodil Ten druhý.

Rozhodl jsem se příští ráno vyrazit do Plzně.

* * *

V noci se mi špatně spalo, převaloval jsem se ve studeném navlhlém povlečení, a když jsem chvílemi i usnul, vracel se mi jako smyčka filmu následující sen: Byl jsem ztracený v bludišti chodeb a pomalu jsem se blížil k nějakému rohu. Na stropě bzučela modrá zářivka a já věděl, že za tím rohem něco je — něco strašného. Přesto jsem se nemohl zastavit a stále jsem šel. V dlaních jsem cítil hladkou pažbu zbrojovky. Když špičky hlavní minuly okraj zdi, zpoza rohu po nich

chňapla modrá ruka s rozdrcenými konečky prstů. Maso kolem kostí bylo černé a hnilo. V tom okamžiku jsem se vždy probudil.

Ráno jsem se cítil unavenější než večer.

„A proč vlastně nezůstat tady?“ zeptal jsem se u snídaně skládající se z plechovky džusu a misky džusem zalitých ovesných vloček.

„Kvůli zbraním?“

„Když tady zůstanu, nebudu žádné potřebovat.“

„Možná,“ řekl Ten druhý, „možná.“ Po krátké odmlce pokračoval: „Poslouchej, tebe nezajímá, co se stalo s lidma?“ Chtěl jsem odpovědět, ale skočil mi do řeči: „Jo, já vím, že jsme se dohodli, že skončili jako Kozák. Ale proč? A ty jsi stále normální, ne? Co když je takových víc? Nemělo by cenu zkusit je najít?“

„To jsem teda normální,“ uchechtl jsem se, „povídám si tady nahlas s tebou.“ Zvážněl jsem: „Víš, že lidi nemám rád.“

„Hmm... Ale nezajímalo by tě, co se vlastně stalo? Co se vůbec stalo? Lépe řečeno, proč se to stalo? Všem? A kdo za to může? Kdybys to věděl, umožnilo by ti to lépe žít. Vzpomeň si na ten sen dneska v noci — to se ti tady za pár dnů začne zdát i ve dne. A pak jednou tu modrou ruku doopravdy uvidíš — jestli si už dávno předtím neustřelíš hlavu.“

Musel jsem uznat, že na tom něco je.

Tak jsem si do batohu zabalil jídlo a nějaké záložní šaty; bundu jsem naimpregnoval olejíčkem už včera. Přes svůj operetní vzhled se osvědčila, tak jsem se rozhodl povýšit ji na svůj oblíbený a oficiální oděv.

Pak jsem stál před dveřmi zaklíněnými židlí a zoufale pátral po zámince, abych mohl zůstat aspoň do zítřka.

„Ten sen!“ vyhrkl jsem.

„Co sen?“ zeptal se Ten druhý nevrle.

„V Plzni budu muset chodit po chodbách a mezi domy. A než se pořádně ozbrojím, tak s tímhle,“ klepl jsem zbrojovkou o zem. Ten druhý se na metr padesát dlouhou pušku podíval mýma očima a zabručel:

„Mhm, to sakra není moc praktické, to máš pravdu,“ očividně si také vzpomněl, jak modrá ruka ze snu nečekaně chňapla po hlavních. Anebo si vzpomněl na kurs aktivní sebeobrany a na poučku, že krátké zbraně jsou pro vedení boje v budovách nejúčinnější.

Převlékl jsem se do pracovního županu, sešel do sklepa a upnul

pušku do svěráku. Malým obdélníkovým oknem dovnitř proudilo světla tak akorát.

„Nezapomeň vyndat náboje.“

„Neboj.“

Položil jsem na hlavně metr a odměřil od místa, kde se puška láme, pětatřicet centimetrů. Pečlivě, podle úhelníku, jsem na mastný kov nakreslil lesklou rysku.

„Není to moc krátký?“ zeptal jsem se.

„Tak akorát, myslím,“ mlaskl Ten druhý, „stejně, když budeš střílet, tak na krátké vzdálenosti. A aspoň budou mít broky větší rozptyl.“

Nasadil jsem do rámu pilky na železo kalený švédský list, napjal ho křídlovou maticí a po chvíli urputné snahy zazvonil uříznutý kus hlavní o podlahu. Zarovnal jsem řez brouskem na nože — povedlo se mi to úplně rovně. V duchu, aby mne Ten druhý neslyšel, jsem se pochválil.

„Pažbu bych nechal celou,“ skočil mi do sebechvály.

„Já ne. Vzpomeň si na Mad Maxe.“

„To byl jenom film. Jak to chceš při střílení udržet?“

„Hm,“ řekl jsem a nasadil pilku těsně za místo, kde pažbu při střelbě drží ruka, kterou mačkáte spoušť. Zavoněly piliny a Ten druhý uraženě mlčel. Zarovnal jsem hrany dřeva smirkovým plátnem a pak jsem celou pušku pečlivě vyčistil a nakonzervoval. Říkám sice pušku, ale zbrojovka teď vypadá jako nějaká historická perkusní pistole. Opravuji: obrovská historická perkusní pistole. Až na to, že žádná perkusní pistole nevypadala tak zlověstně a smrtonosně.

Nakonec jsem do spodku pažby zašrouboval ocelové očko, sundal si pracovní župan a pověsil si zbraň na dlouhé lanko provlečené pod nárameníkem. Aby mne netloukla do boku, zastrčil jsem ji hlavněmi za řemen, kterým je opásána bunda. Nemohu ji tak ztratit ani při prudkém běhu a je okamžité připravená ke střelbě.

„Je aspoň lehčí než předtím; aspoň něco,“ ozval se Ten druhý.

Rozhodl jsem, že dnes už nikam nepůjdu.

* * *

Nazítří ráno zase pršelo. Přehodil jsem si přes ramena stanový dílec z maskovací celty(další praktický díl lovecké výbavy bývalého

majitele domu), horní cíp jsem si přetáhl přes klobouk a vyšel do deště. Dveře od domu jsem za sebou pečlivě zavřel.

Do Plzně to je asi sedmdesát kilometrů, přesto mě ani nenapadlo, že bych se tam mohl dostat jinak než pěšky a pokud možno lesem. Dobře jsem si vzpomínal na toho „ptáka“. Abych se přiznal, čím víc jsem na něj myslel, tím jsem z něj měl těžší hlavu. Z toho přemýšlení vyplynulo, abych nad sebou stále měl nějakou ochranu proti zvědavým očím. Třeba stromy.

Cestou se nic zvláštního nestalo.

Podobnou větu jsem používal, když jsem byl malý a rozhodl se psát si deník. Za dva dny mě to přestalo bavit, ale měl jsem nádherný diář vonící papírem, a tak jsem s psaním deníku skončil až prvního ledna příštího roku, když mi došly listy. Kromě těch prvních dvou dnů bylo na každé straně pečlivě napsáno: Dnes se nic zvláštního nestalo. Tak vypadal jeden rok v dětském domově.

Čili cestou do Plzně se nic zvláštního nestalo.

Držel jsem se pod stromy, jak to jen šlo, po silnici jsem šel jen výjimečně. Stálo na ní mnoho opuštěných automobilů. Žádný nebyl havarovaný, ale všechny stály uprostřed jízdního pruhu a měly dveře otevřené dokořán. Většinou dvoje až troje — poslední dobou se říkalo, že ekoteroristé začnou podnikat útoky na řidiče, kteří v automobilech jezdí sami.

„Muselo to přijít náhle, ale ne moc náhle, když stačili zabrzdit,“ zašeptal jsem.

„Takže ses smířil s tím, že to postihlo všechny ostatní?“ zeptal se Ten druhý.

„Už jo. Vlastně teď dokonce cítím jakousi úlevu, jestli chápeš, co chci říct.“

„Ale ano,“ odpověděl Ten druhý.

Vnitřní světlo v mnoha autech stále slabě žhnulo.

Když se setmělo, přespal jsem pod hustým smrkem a s prvním šeráním šel dál. Po hodině jsem přestal sledovat silnici, abych se vyhnul nějakému městečku, a pokračoval přes lesy podle kompasu. Polím a všem otevřeným prostorám jsem se pokud možno vyhýbal.

Když jsem obědval studené fazole z konzervy, prošel kolem mne jelen. Asi na dvacet metrů. Měl bílý čenich a pohyboval se jako všichni, které jsem minulý týden viděl. Kromě slepic. Opatrně jsem položil plechovku se lžící do jehličí a natáhl kohoutky zbrojovky. Jelen po-

kračoval tím příznačným pružinovitým krokem k malému palouku, kde sehnul hlavu a začal se pást. Viděl jsem kdysi v televizi, jak vysoká zvěř jí — párkrát si uškubne a zvedne hlavu a ostražitě se rozhlíží. Tenhle jelen jel s pysky u země jako sekačka na trávu. I na dálku byl cítit po zkaženém mase.

„Když mne nevidí, nenapadne mě," zašeptal jsem, „to by mohlo platit o všech." Těmi všemi jsem myslel hlavně bytosti, jako byl hostinský Kozák.

„To by bylo zajímavé ověřit. Vůbec by bylo zajímavé ověřit, zda by reagoval na lidský pach nebo spíš na zvuky nebo tak," zašeptal Ten druhý.

Zahleděl jsem se na jelena: „Na nějaké ověřování je dost velký."

Kolem čtvrté po poledni jsem se dostal na dohled města. Podle mapy to musela být Plzeň. Na zbytek dne jsem si vylezl na strom v malém remízku v polích a pozoroval situaci nevelkým elektronickým triedrem. Sledoval jsem šedé opršelé paneláky, ale na nich nic zajímavého nebylo — o to bedlivěji jsem si prohlížel dálnici. Byla zarovnaná auty, která stála ve třech pruzích v každém směru, od sebe na vzdálenost, v jaké jela, dveře pozotvírané. Na druhé straně dálnice se v rozbahněném poli táhly statisíce šlépějí, které se připojovaly k hlubokému vyšlapanému korytu, táhnoucímu se, jak jsem zjistil na kompasu, od Plzně přesně na sever.

Nechodit ve dne po otevřených prostranstvích se ukázalo jako velmi prozíravé — když jsem vzhlédl od dálnice a přejel očima horizont, uviděl jsem nad siluetou paneláků zase toho ptáka. Když jsem na něj zaměřil triedr, místo ptáka se objevil válcovitý předmět s leskle černým zašpičatělým vrcholkem a hnědozeleným spodkem. Bez zjevné příčiny se svisle vznášel ve vzduchu. Za okamžik pomalým letem zmizel a za další jsem mezi paneláky zahlédl válcové předměty dva. Letěly vedle sebe.

Říkám „předměty" — podle rastru na monitorech dalekohledu to byly válce asi o půl metru vyšší než standardní pozinkovaná popelnice. Průměr byl asi tak stejný.

Než se setmělo, přestalo po dvou dnech pršet.

Když padla noc, proplížil jsem se do města.

* * *

Byla tam inkoustová tma — musel jsem se plížit podél zdí a nohama ohmatávat prostor před sebou, abych do něčeho nevrazil nebo si nevymkl kotník. Po chodnících se válelo strašné množství věcí — nejvíc bylo aktovek a vyhřezlých nákupních tašek.

Pak jsem někde před sebou uslyšel strojové šoupavé kroky. Šoupat nohama po zemi byl jeden ze způsobů, jak jít relativně rychle a bezpečně. Hned jak jsem zakopl o první kufřík, zkusil jsem to také, ale v tichém městě mi takové kroky připadaly jako hromobití.

Nyní jsem ve tmě naprosto nedokázal odhadnout, jak daleko přede mnou ten chodec je. Mezi neskutečně tichými horami betonu se kroky mohly odrážet odkudkoli.

Vklouzl jsem do nejbližšího paneláku, po schodech pokrytých krabatým linoleem jsem vyběhl do prvního patra a hned první byt vlevo byl odemčený. Přečkal jsem tam dobu nejhustší tmy a sotva se objevil první šedý příznak svítání, rychlým klusem jsem se přesunul od paneláků do staré zástavby rodinných vilek. V zahradách mezi nimi mne — zabaleného do maskovací celty — nemohl nikdo zpozorovat.

Přestože nepršelo, den byl kalný a mraky tmavé a nízké a byla zima.

V jednom z domů jsem se nasnídal a vytrhl ze Zlatých stránek adresy obchodů se zbraněmi. Kousek od domu byla trafika, taková ta budka z vlnitého plechu. Hodilo se mi to, protože jsem potřeboval podrobný plán města. Proplížil jsem se zahradou a přeskočil plot na chodník.

Rozmočené noviny a časopisy stekly z pultu a držáků — vypadaly na asfaltu jako hromady barevného trusu. Protáhl jsem se dovnitř stánku a přivřel za sebou dveře. Na ještě nenačatém balíku ranního Kurýra bylo datum 3. října 2060.

Když jsem mezi kupami harlekýnek a pohlednic konečně našel mapu, uslyšel jsem zvenčí hlasité, jakoby elektrické bzučení. Skrčil jsem se na podlahu — za okamžik jsem pootevřenými dveřmi uviděl jednu z popelnic. Zvolna letěla asi metr nad ulicí a to bzučení bylo od ní. Vrškem byla níž než elektrické dráty. Přestože (anebo protože) jsem ani netušil (nebo nechtěl tušit), co to je, měl jsem strach a vlasy se mi ježily, až mi klobouk sklouzl do čela.

Jak popelnice prolétala za jedním na šedo natřeným sloupem trolejového rozvodu, všiml jsem si na něm malého plakátu. V jeho horní polovině stálo velkými písmeny: NEVIDĚLI JSTE TOHOTO

CHLAPCE? Následovala barevná reprodukce obličeje asi osmiletého hocha s rozježenými černými vlasy a cynickým úšklebkem ve tváři. Pod fotografií bylo napsáno, kam má člověk, který TOHOTO CHLAPCE VIDĚL, zatelefonovat. Byla slíbena finanční odměna.

Plakát byl opravdu dobře přilepený, protože ho neponičily ani dlouhotrvající deště. Představoval jsem si roztřesené ruce rodičů, jak ho přepečlivě natírají drahým lepidlem...

Bzučící létající popelnice konečně zmizela za rohem. Co jsem já pozoroval plakátek, Ten druhý vnímal popelnici. Přes to posměšné slovo jsem z ní měl opravdu silný strach.

„Co myslíš, že to je?“

„Ty víš, co si myslím. Nahlas to ale neřeknu, myslel by sis, že jsem se zbláznil.“

Ten druhý zmlkl. Opřel jsem se o stěnu trafiky a rozložil plán města na kolenou. Po chvíli jsem našel ulici, v níž byl nejbližší obchod se zbraněmi. V inzerátu na zlaté stránce majitel o svém obchodu prohlašoval, že právě jeho prodejna je největší a nejlépe vybavená v kraji.

„Uvidíme.“ Složil jsem mapu a vystrčil hlavu ze dveří a zase ji rychle schoval — na konci ulice se potácel nějaký „člověk“. Charakteristickým pružinovitým krokem. Naštěstí se díval jiným směrem.

„Oni hlídkují,“ zašeptal jsem, „ve vesnici stačil jeden. Tady jich bude víc.“

„Napadá tě, proč hlídkují?“ zeptal se Ten druhý.

Otřásl jsem se: „Radši mlč!“

Jasně, že mě to napadlo. Už dnes v noci. Ale rychle jsem tu myšlenku zahnal. Už takhle jsem byl dost vyděšený. Najednou jsem pocítil intenzivní, až svíravou touhu po kvalitní zbrani.

* * *

Hrubé podrážky mých bot byly i na mokrém asfaltu tiché. Přeskakoval jsem aktovky a kličkoval mezi auty a ležícími motocykly a cesta k obchodu se zbraněmi mne stála několik šedivých vlasů. Na chodníku o dvě ulice za trafikou ležela na kusy roztrhaná lidská mrtvola. Na jednotlivých částech byly hluboké otisky po lidských zubech.

Obchod se zbraněmi se jmenoval MAGNIFICENT SEVEN, byl v přízemí starého měšťanského domu a byl — jak jsem pevně doufal —

odemčený. To, co všechny postihlo, se muselo stát kolem deváté ráno. Většina obchodů měla vytažené rolety.

Proklouzl jsem těžkými skleněnými dveřmi a zastrčil za sebou obě bezpečnostní závory.

* * *

Ve vzduchu voněl olej a ve vitrínách se leskly zbraně a zbraně a zase zbraně. Od dámských pistolek až po pušky na slony. Vpravo bylo na dlouhých věšácích nejrůznější lovecké a rybářské oblečení.

„Tak tady to máme," zašeptal Ten druhý.

„Tak tady to máme," řekl jsem já.

Nepříjemné bylo, že z ulice bylo velkými výlohami vidět dovnitř. Přeskočil jsem za pult, došel k závěsu mezi držáky s drahými cizelovanými brokovnicemi a proklouzl do zadních místností obchodu.

Byla tam nevelká kancelář se zamřížovaným oknem zataženým závěsy a za otevřenými pancéřovými dveřmi vpravo byl temný sklad. Vytáhl jsem baterku.

Těsně za dveřmi byl malý stolek se židlí, lampičkou a lahví zvětralé kokakoly. Kdyby hlídače nepostihlo totéž co všechny, těžko přetěžko bych se dostával dovnitř.

Kolísavý paprsek světla z dynamobaterky klouzal po regálech zarovnaných krabicemi. Na každém oddílu byl v průhledném pouzdře výdajový list.

Na prvním, na který jsem se podíval, bylo napsáno: AUTOMATICKÁ PISTOLE COLT .38, pod tím byl sloupeček identifikačních čísel a dat, kdy se ta která pistole prodala.

„Zrovna tohle budeme potřebovat," řekl Ten druhý.

Vzal jsem krabici a odnesl ji do kanceláře před skladem, kam skrz závěsy na oknech pronikal dostatek světla. Vrátil jsem se do skladu, přečetl si další výdajový list a tentokrát jsem to: „Tohle budeme potřebovat." řekl já.

Věci, co budu (nezbytně!) potřebovat, jsem nosil dobře dvě a půl hodiny. Nakonec byla různých barevných krabic hora vysoká jako stůl. Odhadem vážila tři, možná čtyři metráky.

„Aspoň je z čeho vybírat," pokrčil Ten druhý mými rameny.

Mně někde hluboko v mysli vrtalo, že jsem na něco důležitého zapomněl. Bylo to takové duševní svědění, a jak jsem nosil zbraně,

bylo stále intenzivnější. A přesně v okamžiku, kdy Ten druhý řekl ‚aspoň je z čeho vybírat', jsem si vzpomněl.

„Sakra!" zašeptal jsem a jako by mne někdo polil ledovou vodou.

A přesně v tom okamžiku se otevřely zadní dveře obchodu.

Zapomněl jsem na to, že v obchodě se zbraněmi určitě bude dálkové poplašné zařízení nezávislé na veřejné elektrické síti.

* * *

Můj první výstřel z upilované brokovnice měl dva nečekané účinky. I na tak krátkou vzdálenost, jakou jsem měl k otevřeným dveřím, se broky rozptýlily do kruhu o velikosti kopacího míče.

Broky zasáhly prvního mrtváka do hrudi a vyrazily ho ze dveří jako kopnutí koně. Hrudník se mu proměnil v masu rozervané kůže a svalů, z které trčela žebra.

Tím druhým účinkem bylo, že mi strašlivý zpětný ráz prolomil loket a hlavně mi zasadily tvrdý úder do čela. Levé oko mi okamžitě zaplavila krev. To už se dovnitř dral druhý mrtvák a ten s rozbitým hrudníkem se zvedal. Co jsem zahlédl, bylo mrtváků za dveřmi několik.

Blesklo mi hlavou, že jsem na tu první postavu ve dveřích vystřelil bez jakýchkoli výčitek svědomí — hned jak jsem zahlédl příšerný bledý obličej se ztrhanými rysy a poznal pružinovitý způsob pohybu.

Chytil jsem zbraň oběma rukama a vypálil z druhé hlavně. Druhý mrtvák byl obrovský muž v potrhaném tmavém saku. Celý obličej měl zamazaný zaschlou krví a mezi zuby mu až na bradu visely cáry nazelenalého masa. Neminul jsem ho.

Loket a rameno pravé ruky mne po prvním výstřelu moc neposlouchaly.

Než jsem stačil nabít, dostali se dovnitř další dva. Nejpříšernější je, jak jsou strašně tiší. Dvě patrony mi upadly na zem, a tak jsem musel ustoupit.

Při třetím výstřelu už jsem se vzpamatoval natolik, že jsem mířil. Střílet je do břicha nebo do hrudi je plýtvání olovem.

Nejbližšího z mrtváků jsem zasáhl do hlavy. Druhého také. Na metr a půl nejde minout. Tělo pod nárazem srnčích broků udělalo salto vzad. Než jsem znovu stačil nabít, musel jsem ustoupit o další dva kroky.

V nevelké kanceláři se proti mně mrtváků potácelo už pět. Vrátil se i ten, co jsem mu prvním výstřelem zmasakroval hrudník.

„Takhle by to asi nešlo," řekl Ten druhý, když jsem znovu vyprázdnil obě hlavně. Po výstřelech mi pískalo v uších a jeho slova zněla dutě. Jak jsem dál ustupoval, shodil jsem lýtkem několik krabic se zbraněmi.

Než jsem nabil počtvrté, musel jsem za závěs — do prodejny. Pod nohama mi zaskřípal polystyren — šlápl jsem na krabici s velkým automatickým coltem. Kdybych ho měl nabitý v ruce, nebylo by co řešit.

Přehoupl jsem se přes pult.

Když první z mrtváků prošel závěsem, jeho hlava odlétla zpět do kanceláře. Další mrtvák vešel, tlačil bezhlavé tělo před sebou a po tvářích mu stékal mozek.

Sklo výlohy za mými zády ostře zadrnčelo. Otočil jsem se, až mi zakřupaly krční obratle.

Nad chodníkem se vznášela popelnice a asi dvacet centimetrů pod černou špičkou z ní vyčnívala krátká trubička. Skrz výlohu mířila na mě a na skle byla oranžově zářící, rychle pohasínající skvrna, kolem které se roztahovaly jemné prasklinky. V tom okamžiku se z trubičky zablesklo a sklo zažhnulo bílým žárem. Nabil jsem.

Do vlasů na zátylku se mi zaťala ruka. Klobouk mi sjel do očí a na kůži nahoře na krku jsem cítil, jak má ta ruka ledovou dlaň.

Z otočky jsem se plnou silou ohnal hlavněmi zbrojovky. Přes klobouk jsem nic neviděl, ale podle všeho jsem útočníka zasáhl do hlavy. Ozvalo se prasknutí, jako když nakřápnete hliněný hrnec. Cítil jsem, jak mi ruka vytrhla hrst vlasů.

Vzadu zase zadrnčelo sklo. Odhodil jsem si klobouk z očí a dvěma nejbližším mrtvákům rozstřelil hlavy. Ti ostatní už byli tak blízko, že se nemělo cenu pokoušet nabít. Další přelézali prodejní pult.

Pod nohama mi ležela žena — z ruky jí trčel chuchvalec vlasů a z pravé strany měla v hlavě dlouhou a hlubokou proláklinu. Pravé oko jí viselo na tvář. Sice se stále hýbala, ale nedokázala se postavit na nohy.

Na rozdíl od obra v tmavém saku. Byl mu vidět potrhaný žaludek a kolem pečlivě zapnutého knoflíku mu tekla střeva. Byl tak blízko, že mne jeho ruce minuly jen šťastnou náhodou. Když jsem uskočil, narazil jsem zády na zeď. Do výlohy to znovu prásklo — měl jsem ji teď po pravé ruce. Svítící skvrna tavícího se skla byla ve výšce mých očí.

Abych byl přesný, nenarazil jsem zády na zeď, ale na něco železného, co se s randálem začalo kácet. Mrtváci se ke mně tlačili ze všech stran. Bylo jich asi šest.

Ten obr sevřel hlavně zbrojovky, kterou jsem se oháněl, a vytrhl mi ji.

Instinktivně jsem zatápal po těch řinčících věcech za sebou. Prsty pravé ruky se obtočily kolem něčeho plochého a těžkého. Kopl jsem vysokého mrtváka do krku a tlouštíka v montérkách jsem bacil do lysé hlavy tou věcí. S pořádným rozmachem svrchu.

Nebyla to věc. Byl to meč. Držel jsem ho někde v půli čepele, a kdybych neměl rukavice, přeřízl bych si šlachy v dlani.

Jedna polovina křížové záštity prorazila tlouštíkovi lebku — podlomila se mu kolena a na čele měl přilepenou cedulku, která visela na jílci zbraně:

EXCALIBUR, legendární meč krále Artuše. Funkční replika. MADEINSPAJN

Dvakrát jsem zuřivě kopl, jedna z modrých rukou mi urvala nárameník na bundě — tím druhým kopancem se mi podařilo uvolnit záštitu meče z tlouštíkovy hlavy.

Tlustý vykládaný jílec Excaliburu, kluzký tlouštíkovým mozkomíšním mokem, mi tak akorát sedl do dlaní.

Prvním švihem jsem uťal jednu ruku v zápěstí a druhou v lokti. Vložil jsem do krátkého seku příliš velkou energii a málem jsem upadl.

Mrtváci byli už tak těsně kolem, že mi dlouhý meč spíš překážel.

Kopancem podél zdi jsem odhodil jednoho menšího, vytrhl se několika rukám, kopancem s otočkou povalil dalšího do náruče ostatním a v nastalém prostoru se konečně mohl pořádně rozmáchnout. Pravá ruka mě bolela po střílení ze zbrojovky — vedl jsem tedy Excalibur levou.

Jediným mým štěstím bylo, že mrtváci neuhýbali.

Připadal jsem si jako kombajn na hlavy. Během okamžiku bylo na zemi velmi kluzko. Krev mrtváků připomíná černý rosol; nestříká, ale jakž takž teče.

Pak výloha zadrnčela opravdu ošklivě a s vysokým tenkým zvukem pukla. Popelnice zřejmě pálila do jednoho a téhož místa tak dlouho, až žár výstřelů způsobil tak silné pnutí, že prasklo i neprůstřelné sklo.

Ony to nejsou ani tak výstřely, jako spíš výboje.

Popelnice couvla a prudce do puklého skla narazila. Dlouhá horizontální prasklina odporně zaskřípala.

Sekal jsem a sekal a sekal. Co jsem dřív nevěděl, že mávání mečem je tak vysilující.

Naštěstí ve chvíli, kdy jsem Excalibur už nemohl zdvihnout, byli v místnosti jen dva mrtváci na nohou — z kanceláře za rozervaným závěsem už žádní další nepřicházeli.

Popelnice znovu narazila do skla. Puklo kolmo k první prasklině.

Na podlaze se válela směsice těl — všechna měla hlavu v různém stadiu amputace a úplně příšerně smrděla. Hýbala se jen ta žena, co jsem jí rozbil spánek hlavněmi zbrojovky. Ležela na boku a dělala něco jako sklapovačky.

Popelnice znovu narazila do skla.

Z těch dvou chodících měl jeden useknuté obě ruce a druhý hlubokou ránu v krku. Byly mu vidět obratle. Oba šli neochvějně po mně.

Popelnice zasypala praskliny ve skle sérií přesných výstřelů. Stabilizační fólie nerozbitného skla začala povolovat.

Stále jsem nemohl zvednout meč; ustupoval jsem před mrtváky a vláčel ho po zemi. Vysílením se mi třásla ramena a bylo mi na zvracení.

Popelnice znovu narazila do skla. Spodní část se za pištivého skřípění vyvrátila o dobrý půlmetr dovnitř.

Z mrtváků byl nebezpečnější ten bez rukou. Přeseknuté kosti trčící z masa byly ostré jako nože.

Napadlo mne, že bych mohl utéci zadním vchodem.

„Tam bude čekat druhá popelnice," řekl Ten druhý a v hlase měl nezvratnou jistotu. Pak jsem na zemi v louži tmavé kapaliny uviděl zbrojovku. Kolem hlavní se stále obtáčely prsty obrovské ruky v rukávu z tmavé látky. Na malíčku ruky byl zlatý pečetní prsten a měla chlupatý hřbet — spolu s rukávem končila v lokti.

Popelnice znovu narazila do výlohy. Horní část skla se uvolnila a jako gilotina spadla dolů. Dalším nárazem se válcovitý létací stroj dostane dovnitř.

Upustil jsem meč, zdvihl zbrojovku a přeskočil pult. Dával jsem si přitom bedlivý pozor, abych se nedostal před vchod zakrytý cáry závěsu. Opravdu jsem odtamtud zaslechl bzučení druhé popelnice.

Mrtváci se začali drápat přes pult za mnou. Kosti toho bez rukou

při tom ošklivě vrzaly po desce.

Dupl jsem na useknutou ruku svírající hlavně zbrojovky a zatáhl. Nešla sundat.

Popelnice znovu narazila do výlohy a popraskané sklo se vevalilo dovnitř. Mezi tříštivým zvoněním se ozvalo jedovaté zasyčení.

Omítka nad hlavou mi vybuchla a její rozžhavené kousky mi popálily kůži na krku. Začpěly spálené vlasy.

Zalomil jsem hlavně, vystřelené nábojnice vyskočily a jedna mne bolestivě udeřila do rozraženého čela. Znovu se mi spustila krev. Nabil jsem.

Sehnutý, aby mne nebylo vidět, jsem proběhl za pultem. Prozatím jsem se tak dostal z dosahu mrtváků.

Jak jsem běžel kolem průchodu do kanceláře, výstřel druhé popelnice zapálil cáry závěsu, minul mne a seškvařil pokladnu na pultě. Začpěl ozón a spálená umělá hmota.

První popelnice už byla v místnosti. Krčil jsem se za pultem, ale slyšel jsem, jak zintenzivnělo bzučení a jak pokácela věšáky se šaty. Podle mrtváků přesně věděla, kde se schovávám — otočili se a potáceli se za mnou.

Měl jsem sotva několik sekund.

Dvakrát jsem se zhluboka nadechl a vystrčil zbrojovku přes pult.

Následující události se odehrály ve zběsilé rychlosti.

Popelnici jsem zahlédl jen jako stín. Přes prsty mrtvé ruky svírající hlavně se stejně nedalo pořádně mířit.

Stiskl jsem obě spouště naráz.

Temný obrys popelnice vzplál tisíci jiskrami. Dvojitá dávka srnčích broků ji vykopla rozbitou výlohou zpátky na ulici. Popelnice přitom rotovala a kývala se ze strany na stranu. Než jsem sklonil hlavu, zase stála rovně. Mimo množství lesklých škrábanců se zdálo, že jí nic nechybí.

Vzápětí spustila odvetnou palbu.

Pult kolem začal vybuchovat a omítka se na mne sypala spolu s loveckými puškami padajícími z držáků. Hořící dřevo z pultu mi stříklo do obličeje a za krk. Ležel jsem na podlaze stočený do klubíčka a chránil si hlavu. Pak mne něco draplo za zbytky vlasů. Instinktivně jsem chytil mrtvákovu ruku za zápěstí — vzápětí jeho skloněná hlava vybuchla v záblesku z popelnice.

„Štěstí," zašeptal jsem. I kdybych řval z plných plic, v ohlušují-

cím rachotu palby bych se neslyšel. Vlastní výstřely nebyly hlasité, jenom syčely — ale vybuchovalo cokoli, do čeho se trefily. Mrtvákova hlava tedy nebyla výjimkou.

Od tohoto okamžiku mi všechno začalo být jedno. Vrátil se ten ledový pocit, jako když jsem bojoval s vlky a srnou. Vytřel jsem si z očí studený mozek a metodicky zalomil zbrojovku.

„Když na tebe nestačí srnčí brok, bude stačit tohle," zarazil jsem do obou hlavní dlouhé zelené nábojnice. Přestože jsem mluvil docela nahlas, stále jsem se neslyšel.

Palba z popelnice ustala. Podle chvění vzduchu jsem ale poznal, že je opět uvnitř.

Vstal jsem, zbrojovku u pasu. Místnost byla plná kouře a snad na tisíci místech hořely malé plaménky. Popelnici jsem neviděl.

Přeskočil jsem pult, kouř zavířil a najednou byla na metr přede mnou. Ta krátká trubička mi mířila na prsa.

Od boku jsem vypálil z levé hlavně.

Obrovský válcový projektil na střelbu divočáků zasáhl vznášející se popelnici do horní třetiny — těsně před tím, než sama vystřelila. Tak mne záblesk z trubičky přelétl. Vlastní škvařící se vlasy jsem ani nevnímal.

Strašlivá energie mého výstřelu popelnici vyrazila zpátky na ulici. Jak letěla, spodkem narazila do okraje výlohy a to ji roztočilo jako hozenou plechovku od kokakoly. Ale stále se držela ve vzduchu.

Během příští sekundy se popelnice stabilizovala. Ovšem nikoli svisle jako dřív, ale vodorovně. Z otvoru po mém protivepřovém projektilu tryskal hustý bílý kouř. Všiml jsem si, jak se popelnice marně snaží, aby ji neroztočil. Říkám marně, protože se začala pozvolna otáčet kolem podélné osy a zrychlovalo se to. Zapolykal jsem, abych si uvolnil zalehlé uši.

Už předtím jsem slyšel nějaký ostrý, stále se zvyšující zvuk — teď jsem věděl, že je to řev plynu unikajícího ze zasaženého stroje.

Jakmile bílý proud olízl chodník, začal se pod ním tavit asfalt.

Nečekal jsem na nic a skočil zpátky za pult. Ještě jsem letěl, když v místě, kde rotovala popelnice, vzplálo obrovské bílé světlo.

Pak všechno zhaslo.

* * *

Musel jsem být v bezvědomí jenom pár chvil.

Rozdrcený pult se na mne namáčkl, a to mi podle všeho zachránilo život. V uších mi pískalo a pro vířící cementový prach bylo vidět sotva na půl metru. Drásavě jsem se rozkašlal a pokoušel se vyprostit. Všude se válely úlomky cihel a divné, měkké, prachem obalené kousky. Když se mi podařilo pult odvalit, uvědomil jsem si, že ty kousky jsou výbuchem roztrhaná těla mrtváků.

Jak jsem páčil za rozlomenou desku, zespodu jsem na ní nahmatal něco železného. Když jsem překonal další záchvat kašle, vytáhl jsem z pouzdra napevno přišroubovaného ke dřevu kratičkou zaprášenou osmatřicítku Smith & Wesson Agent. Přesně se tím dá střílet sotva na patnáct metrů. Vzpomněl jsem si na instruktora z kursu aktivní sebeobrany; říkal, že na větší dálku je jistější podobné zbraně ‚prudce házet'.

Vysoukal jsem si z bundy límec košile a dýchal přes něj. Z nosu mi tekla krev a ostrý prach škrábal v slzících očích. Zapolykal jsem, luplo mi v uších a to nepříjemné pískání ustalo. Zato jsem uslyšel bzučení popelnice.

„To musí být ta zezadu, přelétla se přes dům podívat, co se stalo," řekl jsem.

„Co když to je nějaká jiná?" zeptal se Ten druhý.

Tak jsem mrtvý, pomyslel jsem si.

Prach se zvolna usazoval. Klopýtal jsem přes trosky a polámané pušky, až jsem ve zdi nahmatal průchod do kanceláře. Po závěsu nezůstalo ani stopy.

Okno i dveře v místnosti byly vyražené ven; z okna zmizely i mříže — byla vidět zahrádka s několika bezlistými stromy a za ní plot. Do kmenů a větví byly zasekány úlomky skla. S výjimkou okna a dveří to ale v kanceláři vypadalo docela dobře. Hromada krabic se zbraněmi se sesula a výbuch shrnul obě bezhlavé mrtvoly ke zdi. Na mozek rozstříknutý po stěnách se milosrdně nalepil prach.

Průchodem, kterým jsem před sekundou proklouzl, prolétl výboj. Neškodně šlehl místností a s práskavým zvukem upálil jednomu stromu spodní větev.

Zalomil jsem zbrojovku a nabil prázdnou hlaveň. Zbraň byla pokrytá šedým prachem a skřípala. Pojistka šla ztuha.

Dírami po oknu a dveřích se dovnitř valil chladný vzduch — když jsem krátce nahlédl do bývalé prodejny, nebylo po prachu skoro ani vidu — s průvanem vyvanul na ulici.

Druhý výboj ošlehl hranu vchodu, kde jsem měl před okamžikem hlavu.

Bzučení popelnice se začalo ztrácet. Pak docela utichlo. Přesunul jsem se do rohu pod okno.

Jak jsem očekával, bzučení se najednou prudce ozvalo ze zahrady.

Popelnice musela chvíli padat volným pádem, protože v témže okamžiku, co se ozvalo bzučení, už zasypávala kancelář výstřely. Na hromadě zbraní začaly hořet obaly a na psacím stole vzplála dřevěná deska.

Podle bzučení jsem přesně věděl, kde popelnice je.

Rozhodl jsem se použít známý trik s hozením kamínku. Každý, kdo prošel jakýmkoli kursem sebeobrany, se okamžitě podívá přesně na opačnou stranu, než odkud je slyšet to nenadálé zašustění. Nehlučně jsem se ze sedu přesunul do kleku, čelem ke zdi, a pustil si kus cihly těsně vedle nohy.

Pak jsem — přes hlavně — vykoukl z okna. Jenom jsem doufal, že popelnice nějakým kursem sebeobrany prošla a že tedy právě míří do otvoru po dveřích.

Nezklamala mě.

Plynulými stisky ukazováčku jsem vypálil z obou hlavní. Rychle jednu po druhé.

Oba projektily se od popelnice odrazily s uširvoucím zaječením. To už jsem sebou smýkl doleva a přilepil se zády ke zdi pod oknem.

Okenní rám nad mou hlavou se rozlétl pod salvou výbojů. Tahle popelnice dokázala střílet mnohem rychleji než ta, kterou jsem zlikvidoval, ale na druhou stranu její výboje neměly takovou sílu.

Hořící třísky mi napadaly za krk. Nedbal jsem na ně, jen jsem ohromeně přemyslel, proč zbrojovka tentokrát zklamala. Přitom jsem automaticky zbraň zlomil. Jeden z kouřících nábojů vyskočil nad okraj okna.

Popelnice ho zasáhla ve vrcholu letové křivky a roztavené dno nábojnice se rozplesklo o protější zeď.

Střílela také mnohem přesněji.

Znovu jsem nabil a odjistil. Nevěděl jsem, co dělat — až příliš

jsem spoléhal, že ty dva předchozí výstřely souboj ukončí. A popelnice mi na trik s kamínkem podruhé neskočí.

Vytáhl jsem kratičký revolver, který jsem si předtím zastrčil za opasek, přesunul se do rohu vedle okna a se zády u zdi — tak abych byl co nejplošší, se postavil. Krátká zídka, než začínal okraj okna, mne dostatečně chránila. Viděl jsem válcovitý bok popelnice — z tohoto úhlu mne nemohla zasáhnout.

Radši jsem nepřemýšlel o tom, co by se stalo, kdyby byla o metr vedle, přehodil jsem si zbrojovku do pravé ruky, opřel ji o roh stěny a vypálil. Tentokrát jsem mířil těsně pod tu lesklou černou špici a co nejvíc na střed.

Oba těsně po sobě jdoucí projektily po povrchu popelnice opět sklouzly — vyryly do něj sice hluboké rýhy, ale sklouzly. Zato však popelnici roztočily a odhodily mezi stromy, kde se kývala jako opilec. Jediné, co bylo jasné, že když se kývá, nemůže mířit. Upustil jsem zbrojovku, skočil před okno, sevřel revolver oběma rukama a vystřílel na popelnici celý bubínek. To, že jsem ji na dvacet metrů trefil čtyřmi výstřely z šesti, považuji za úspěch. Kulky udělaly do zeleného povrchu mělké lesklé důlky.

Když se místo výstřelu ozvalo cvaknutí, přitiskl jsem zbraň k hrudi a na patě se otočil zpět do krytu zdi.

Pustil jsem revolver a zvedl a nabil zbrojovku. Zelená patrona v nábojovém pásu už zůstala jen jedna, do levé hlavně jsem musel dát srnčí broky. Hořící deska stolu pomalu uhasínala a plnila místnost hustým černým dýmem. Naštěstí ho průvan strhával ode mne a odnášel do zdemolované prodejny.

Pomalu jsem se loučil se životem. Jestli popelnice vlétne dovnitř...

„Sakra," řekl Ten druhý, „před pár dny vymýšlíš, jak si brokovnicí ustřelit hlavu, a teď se bojíš, že tě zabijí."

„Před pár dny to bylo něco jiného," řekl jsem já.

„To by mě zajímalo, co bylo jiného?"

„Ty létající popelnice tu nejsou náhodou; a kdo myslíš, že ze starého Kozáka a ostatních lidí udělal to, co jsou? A kdo ze mě udělal masového vraha?"

„Takže mstitel zaměřený na létající popelnice," zachechtal se Ten druhý. Znělo to trochu nakřáple, trochu křečovitě a zabolelo mne z toho v krku.

„Vole," řekl jsem.

Pak bzučení popelnice zeslábloo, a sláblo, až zmizelo. Nevěděl jsem, co to znamená, tak jsem na pět minut strnul na kámen a poslouchal, až mi hučelo v uších. Neslyšel jsem nic.

„Asi jsi ji poškodil," řekl Ten druhý, „asi se jí nechce víc riskovat."

„Tak teď rychle!" řekl jsem já.

Začal jsem horečné přehrabovat hromadu zbraní a za sebe pod okno jsem po podlaze posílal krabice s věcmi, které potřebuji nejen nezbytně, ale velmi nezbytně.

Pak jsem začal trhat obaly a povoskovaný papír a ověšovat se neohebnými, kůží a novotou vonícími pouzdry, do kterých jsem cpal smrtonosná železa.

Když jsem skončil, nemohl jsem se postavit. Ztěžkl jsem snad o patnáct kilo.

„To je na nic," řekli jsme s Tím druhým současně.

Jako s první jsem se rozloučil se zbrojovkou. Je těžká a její divoké exploze přitahují pozornost z široka daleka.

Jako s poslední jsem se rozloučil s obrovskou automatickou čtyřiačtyřicítkou DESERT EAGLE SUPER. Je jen devítiranná a ostatní nevýhody jsou jako u zbrojovky. I když bych se vsadil, že popelnice by projektilům z této pistole odolávaly jen velmi těžko. Vypadají jako takové menší mezikontinentální rakety.

V pouzdře na pravém stehně jsem si nechal devítku Beretta Combat. Je zajímavé, že na italské pistoli vyráběné v Německu je použito pět českých patentů.

Tuhle pistoli si pamatuju z kursu aktivní sebeobrany. Instruktor ji vychvaloval do nebe a ještě výš. Kdybych si ji měl kupovat z platu v Zelených listech, musel bych asi tak pět let nejíst. Je osmnáctiranná, má elektronický tlumič hluku a hlaveň schopnou snášet i průbojné titanové střelivo. Jedinou nevýhodou je, že se z ní nedá střílet dávkami. Ale to by asi žádný člověk neudržel.

V levém podpaždí, pod bundou, jsem si nechal maličkou šestirannou pistolku 6,35 magnum. Belgický browning. Má také elektronický tlumič hluku.

Na levém boku (to jsem neodolal) mne tížil obrovský nůž, tak zvaný ‚nůž na přežití'. Jmenuje se Aitor Jungle King I a je to taková

menší mačeta se spoustou důležitých a méně důležitých drobností v plastovém pouzdře a v rukojeti. Spodní část pouzdra se musí provázkem zavázat kolem stehna, tak je nůž veliký.

Malý batůžek z maskovací látky jsem k prasknutí nacpal prázdnými zásobníky k berettě a krabičkami s dlouhými náboji s plastovými nábojnicemi. Dva zásobníky jsem naplnil. Jeden jsem zarazil do pažby zbraně, druhý jsem si dal do kapsy, z které jsem vyházel zbylé patrony do zbrojovky. Ostatní zásobníky naplním, až bude čas. Cítil jsem, že zdržovat se v rozstříleném obchodě je vteřinu od vteřiny nebezpečnější.

Pak se někde ve velké dálce ozvala ostrá rána. Nebyla snad ani tak hlasitá, ale v tichu panujícím ve městě byla skoro ohlušivá. Leknutím jsem povyskočil půl metru.

„Sakra!“ vyjekl poplašeně Ten druhý. „Víš, co to bylo?“ Druhou větu zašeptal.

„Sonický třesk. A proč šeptáš? Snad se nebojíš?“

„Bojím. Ty bys taky měl, ale hlavně bys měl zmizet!“ Už když to říkal, vybíhal jsem do poničené zahrady, berettu v ruce. Pod podrážkami bot mi zaskřípalo rozbité sklo.

U plotu oddělujícího zahrádku od ulice jsem se ještě na okamžik nerozhodně zastavil: jestli bych se přece jenom neměl vrátit pro nějaký samopal (původně jsem si chtěl vzít dva).

Vysoká spotřeba střeliva a nemožnost tlumit hluk mne od toho znovu odradily — navíc to jsou takové malé krámy s účinným dostřelem sotva padesát metrů. A žádnou lepší plně automatickou zbraň v obchodě neměli. Takové zbraně jsou jedině vojenské, a ty už se nesmějí prodávat pěkných pár let.

Vyplivl jsem slinu rudou cihlovým prachem, přeskočil plot a rozběhl se pryč.

* * *

Snažil jsem se pohybovat podél zahrad. Přes větve stromů by mne z výšky nemělo být vidět tak jasně.

Sotva jsem uběhl dva bloky, přelétl mi nad hlavou stín. Vteřinku nato se ozval ohlušující řev.

Instinktivně jsem sebou praštil k podezdívce plotu a vzápětí vy-

puklo peklo.

Několik rychle za sebou jdoucích výbuchů rozervalo vzduch. Země se otřásla a asfalt mě tvrdě udeřil do hlavy. Spustila se mi krev z nosu a znovu začalo krvácet rozražené čelo. V mysli se mi motalo jenom, že bych si měl opatřit nějakou přilbu.

Když po pár minutách všechno utichlo, opatrně jsem se rozhlédl. Byl jsem zasypaný hlínou, plot nade mnou byl nachýlený a po ulici se válely spousty trosek. Z některých se dýmalo.

Nejblíž bylo obrovské křeslo. Stálo jako v nějakém pokoji před televizí. Za křeslem ležel hořící divan, který se dal poznat už jen podle množství do ruda rozpálených ocelových pružin vyhřezlých do stran. V zahrádce za plotem, asi deset metrů ode mne, byl zabořený přibližně půltunový kus zdi. Při dopadu rozštípl vedví kmen starého ořešáku.

Cítil jsem se omámený — začínalo toho být moc. Ve vzduchu směrem k obchodu se zbraněmi se tyčil mohutný sloup kouře, zespodu prosvětlený plameny.

Stmívalo se a rozbité ořechové dřevo natrpkle vonělo. Začínal foukat studený vítr.

„Popelnice si zavolala leteckou podporu," poznamenal jsem. Neviděl jsem z toho létajícího stroje proti nízkým mrakům než rozmazaný obrys, ale měl úzký šípovitý tvar a žádná viditelná křídla. Jestli jsem u popelnic ještě v koutku ducha pochyboval, létající stroj na Zemi prostě být vyroben nemohl.

„Tím padá teorie, že za vším jsou ekoteroristé."

Po mém posledním polohlasném slovu se na konci ulice ozvaly kroky. Byly šoupavé a strašidelné.

Rozběhl jsem se na opačnou stranu.

* * *

Byl to nejdelší běh mého života. Nejdřív jsem běžel opatrně, potom už jsem se hnal prostředkem a kličkoval mezi automobily a občas i mezi mrtváky.

Odněkud zleva se totiž ozývalo bzučení popelnic. Pak prudce zesílilo a v okně domu naproti jsem zahlédl válcovitý odraz. Uskočil jsem a silnice v místě, kde bych běžel, vybuchla v kotouči dýmu. Na tvář se mi přilepila kapka roztaveného asfaltu.

Bzučení se mezi domy odráželo, že nebylo poznat, kolik popelnic

na mne útočí a kde přesně jsou.

Znovu jsem uskočil a tentokrát mi výboj prolétl kolem ucha. Ramenem jsem povalil mrtváka — jak jsem ho přeskakoval, chytil mne za kotník. Stočil jsem se do kotoulu, udeřil se do zad o obrubník a prudkým odrazem se vymrštil zpátky na nohy. Cítil jsem, jak se mi ve stehně znovu otevřela sotva zahojená rána po srnčím kopýtku.

Několik dalších výbojů zasáhlo ulici a auta kolem.

Slyšel jsem popelnici někde vzadu nad sebou. Měl jsem pocit, jako by mi seděla za krkem, a přestože mne chladný vzduch řezal v plicích, po zádech mi stékal pot. Svědilo to.

Ale ani popelnice to neměla lehké — musela letět výš než trolejový rozvod, a tak jsem pro ni byl v obtížném střeleckém úhlu.

Naštěstí.

Ještě, že nemá něco jako granáty, napadlo mě. Stmívalo se uspokojivě rychle.

* * *

Pak už byla tma docela hustá a ulici zalila bílá zář reflektorů. Jeden se mi zabodl do zad — byl skoro nade mnou, několik dalších daleko proti mně. Světlo vypadalo jako úzké, dolů se rozšiřující trychtýře.

Zastavil jsem na místě, otočil se a se zavřenýma očima na reflektor dvakrát vypálil. Oči jsem mohl mít zavřené, protože zářil tak intenzivně, že oslňoval i přes pevně stisknutá víčka.

Něco mne šlehlo do lokte levé ruky. Celá mi na okamžik strnula a vzápětí jako by začala hořet.

Reflektor nade mnou však zhasl.

Bzučení popelnice se ztišilo a přemístilo někam hodně doleva. Otevřel jsem oči a hlavní pistole rozrazil čelo mrtvákovi, který se objevil za zádí vysoké dodávky.

* * *

Kmitající reflektory přede mnou se přiblížily na sto metrů. Běžel jsem se skloněnou hlavou proti nim, vyhýbal se černým obrysům aut a doufal, že popelnici, která byla pořád někde za mnou, nenapadne, že běžím proti světlům jejích kolegyň.

Pak jsem před sebou zaslechl něco, co jsem považoval za ozvěnu dopadů svých bot. To už jsem pěknou chvíli běžel historickou zástavbou — je někdy ze začátku minulého století. V uších mi bušilo, plíce zanesené cementovým prachem bolely a na jazyku jsem cítil krev. Uvědomoval jsem si, že nutně potřebuji zahnout. Reflektory přede mnou už byly nebezpečně blízko — všude kolem tančily ostré stíny.

Nebyla to ozvěna, byly to údery běžících nohou. Když mi došlo, co to znamená, málem jsem upadl. Jako na zavolanou se vlevo mezi vysokými domy otevřela úzká proluka. Byla černější než okolní průčelí.

„Sem!“ zasípal jsem.

Měl jsem strach, že mne ten druhý běžec neslyšel. V tichu ulice jsem ale postřehl, jak se rytmus jeho běhu na okamžik zlomil.

Naslepo jsem vystřelil do proluky, seshora mne olízlo bílé světlo reflektoru, vypálil jsem po něm, skočil do inkoustové tmy a zeď vedle mne vybuchla ostrými štěpinkami cihel. Naštěstí jsem stačil zavřít oči.

Když jsem je otevřel, byla na zdi červená, rychle tmavnoucí skvrna.

„Sem!“ znovu jsem zasípal. Srdce mi bubnovalo, až mi žebra pružila, a jak jsem stál na místě, neovladatelně se mi třásly nohy. Opřel jsem se o zeď a v odlescích reflektorů vypálil po mrtvákovi, který se dral do proluky.

Na tom cizím běhu bylo něco divného: jednotlivá plácnutí podrážek se ozývala moc rychle za sebou. Pak se mezi dlouhými stíny dvou mrtváků mihl krátký stín pohybující se s obvyklou lidskou dynamikou.

Dítě! To mi sakra scházelo!

* * *

Dítě zatočilo do proluky, proběhlo kolem mne a ani se na mne neohlédlo. Zahlédl jsem jeho vlající šedé vlasy.

Kulhavě jsem se rozběhl za ním — když soutěsku mezi domy osvětlil reflektor, práskl jsem po něm z pistole. Jak jsem před chvílí stál, začala se mi točit hlava; jak jsem se rozběhl, točila se stále intenzivněji — měl jsem pocit, že se mi opravdu otáčí kolem dokola. Před očima se mi dělaly mžitky a byly skoro neprůhledné. Cítil jsem, že v běhu mimo kulhání i vrávorám a po levé ruce mi teklo něco teplého a

lepkavého. Jak se tak obvykle říkává krvi.

Výboj z popelnice je ve tmě modrý — zasekl se do špinavé dlažby mezi mnou a dítětem.

Podle toho, že jsem dítě nemohl doběhnout, jsem poznal, že ztrácím síly. Jinak mne ale kupodivu nic nebolelo, jenom se mi strašně rychle měnila nálada. Najednou jsem se cítil rozjařeně.

„Musíš se někde schovat," řekl Ten druhý, ale jeho hlas rozjařeně nezněl.

* * *

Vyběhl jsem z proluky na nějaké náměstíčko. Slyšel jsem, že dítě běží doleva.

Jedna popelnice visela nad střechou protějšího domu a čekala na mě — východ z proluky měla pečlivě zaměřený.

Do široce rozevřených očí mi explodovalo světlo reflektoru.

Vzápětí jsem do něčeho narazil.

Najednou jsem se válel po zemi a kolem bylo plno třesku a hnilobného zápachu. Opravdové popelnice, kmitlo mi hlavou.

Práskl výboj.

Kdybych nezakopl, už bych se proměněn v oblak čpavého dýmu vznášel k nebi. Se zavřenýma očima, z lehu, jsem do místa, kde bylo nejsvětleji, začal vyprazdňovat druhý, tedy poslední nabitý zásobník.

Při osmém výstřelu jsem uslyšel zvonivý úder, při devátém zhaslo to příšerné bílé světlo a po šestnáctém něco těžkého udeřilo do dlažby, až se otřásla.

Tím směrem jsem vypálil poslední dvě rány.

Pak jsem otevřel oči, ale neviděl než bílá, oranžová a červená kolečka. Zuřivě jsem zamrkal. Ke kolečkům se přidalo několik vířících žlutých bodů. Z toho barevného reje se mi zvedl žaludek.

K zápachu odpadků se přidal dusivý kouř z hořícího asfaltu. Mimo ozvěnu šoupavých kroků z proluky bylo naprosté ticho.

Přes usilovnou snahu mi před očima stále rotovaly barevné skvrny. Ani jsem nevěděl, jestli je to od oslnění, nebo jestli to jsou mžitky z vyčerpání. Věděl jsem ale, že musím pryč, a to rychle. Dobře jsem si pamatoval, co dokázala exploze popelnice u obchodu se zbraněmi. Už jsem si ani nemohl vzpomenout, jak se jmenoval.

Někde vlevo přede mnou se ozvalo rychlé plácání podrážek dítě-

te. Šoupavé kročeje z proluky se mi ozývaly už těsně za zády. Poznal jsem to z toho, že je nedoprovázely ozvěny.

Napodruhé jsem zastrčil berettu do pouzdra a s vypětím všech sil se zdvihl na nohy — s rukama před sebou jsem se potácivě rozběhl za dítětem. Stále jsem nic neviděl.

Spíš to bylo hodně potácivé než běh.

Za chvíli jsem kolenem narazil do lavičky a přelétl ji hlavou napřed. Naštěstí za ní byl trávník — padl jsem na něj opravdu tvrdě. Kroky mrtváků se s neochvějnou pravidelností blížily, kroky dítěte jsem neslyšel.

„Vrať se, parchante," zašeptal jsem.

Když jsem se zvedal, zašustilo mi pod prsty listí. Přitom zašustit nemohlo, protože bylo úplně rozmočené. Musel jsem se na chvíli opřít oběma rukama o lavičku, ztrácel jsem rovnováhu. V hlubokém předklonu — pravou ruku před sebou, jsem se začal potácet směrem, kde jsem si myslel, že jsem naposledy slyšel dítě. Mohl jsem ale klidně jít třeba na druhou stranu. Hlavně že se mi kroky mrtváků ozývaly v zádech.

Měl jsem strach, že do něčeho zase narazím a upadnu. Potřetí už bych nevstal.

* * *

Přestože jsem šel v tak hlubokém předklonu, že mne vlastní hlava táhla dopředu, mrtváci šli rychleji než já. Co horšího, sestřelená popelnice musí vybuchnout každým okamžikem.

„Tak nazdar," zasípal jsem. Ten druhý na mé rozloučení neodpověděl.

Mrtváci byli už hodně blízko. Hodně. Podle kroků byli nejméně tři; cítil jsem mdlý, zkažený zápach jejich těl. Mohl jsem se klidně motat dokola — jediným vodítkem byly právě jen ty kroky za mnou.

Ten druhý na můj poslední pozdrav stále neodpovídal.

Pak se mi kolem prstů paže, kterou jsem tápal před sebou, sevřela ruka.

Byla teplá a strašně maličká.

Dítě mne prakticky táhlo za sebou. Jak jsem byl předkloněný, i ten slabý tah donutil můj smysl pro rovnováhu, aby jakžtakž pracoval. Takže jsem kulhavě klusal. Nebylo to moc rychlé, ale rychlejší než

mrtváci.

„Doufám, že víš, kam jdeš," to promluvil můj instinkt dospělého, tváří v tvář nerozumnému dětství. Vědomě jsem nic takového neřekl — mé vědomí bojovalo s pulsujícími barevnými skvrnami. Věděl jsem, jestliže vědomí prohraje, je konec.

Kolem už nebylo prázdné prostranství; naše kroky se odrážely od zdí. To také registroval jeden z mých instinktů, stejně jako to, že mi dítě neodpovědělo.

Pak se někde za námi ozvala hlasitá exploze. Mezi barvičkami v očích se mi zablesklo a do zad mne udeřila nepříliš silná tlaková vlna. Stačila ale, abych těžce klopýtl. Věděl jsem, že vybuchla sestřelená popelnice. Byl jsem jí od srdce vděčný, že počkala, až budu tak daleko.

Vlhká dětská dlaň mi křečovitě stiskla prsty.

Pak, za několik dalších nekonečných klopýtavých okamžiků, se mé oslněné oči konečně rozkoukaly. První, co jsem uviděl, byl bílý trs vlasů nedaleko přede mnou — jak jsem byl předkloněný, měl jsem je skoro ve výšce obličeje.

Nikdy jsem neměl děti rád. Dokonce se dá říci, že je mám nerad. Teď jsem za toho trpaslíka, který mi zachránil život, pocítil něco jako zodpovědnost. Rozzlobilo mě to, ale ustoupila před tím poslední mrákotná kolečka.

Do úkrytu dovedlo dítě mne, ne já je.

* * *

Stoupal jsem po nějakých nekonečných schodech, byla inkoustová tma, pak zavrzaly dveře, pod podrážkami jsem měl měkký koberec, ještě pár kroků a pak mne ruka dítěte pustila. Stále byla neprůhledná tma. Sesul jsem se podél zdi a věděl jsem, že musím udělat dvě věci.

Vyndal jsem berettu, nechal vyskočit zásobník a začal ho poslepu plnit náboji. Jak jsem dosedl na podlahu, mžitky v mé hlavě zablikaly a spustily vítězný rej.

Jinak byla pořád tma.

Tou druhou věcí bylo, že jsem si chtěl promyslet, proč mne rozzlobila zodpovědnost za jiného člověka.

Pak jsem asi umřel.

* * *

Probudila mne zima a žízeň. Pokusil jsem se polknout, ale kromě zvuku, jako když o sebe drhne polystyren, to nemělo žádný efekt. Nepočítám-li bodavou bolest v hrdle. Jinak mne bolelo celé tělo, doslova celé tělo — příšerně. Zkusil jsem pohnout rukama a někdo nahlas zasténal. Zaťal jsem zuby a otevřel oči.

Ležel jsem tváří na tlustém barevném koberci bez pravidelného vzoru. To jsem viděl nejdřív a hodně dlouho. Neodvažoval jsem se pohnout hlavou.

Pak mne žízeň donutila.

Krk se s křupnutím podvolil mé vůli. Nejdřív jsem zjistil, že vidím jen na pravé oko, hned potom, že ležím v nevelkém pokoji, že závěsem na okně proniká tmavé světlo (divné spojení slov, ale opravdu mi tak připadalo) a že na koberci přede mnou stojí vysoká orosená sklenice plná vody.

Zamrkal jsem, ale přelud to nebyl. To mne donutilo narovnat ruce a posadit se. Místo prstů levé ruky jsem měl něco jako černý nepohyblivý škvarek, ale zajímala mne jen ta voda.

Prsty pravé ruky se obtočily kolem ojíněného skla — ruka se mi tak třásla, že jsem polil koberec. Další problém nastal, když jsem měl otevřít ústa. Ani zaboha to nešlo víc, než už to bylo. Nos jsem měl ucpaný ostrými chuchvalci sražené krve. Vnímal jsem ho jako něco obrovského, co ke mně až tak úplně nepatří. Položil jsem sklenici zpátky na koberec a prsty pravé ruky si rozpáčil čelisti. Bolestivé praskání koutků a drásavý pocit, jako by mi někdo hobloval tváře, jsem se snažil nevnímat.

A pak jsem pil a pil a pil a pil. Voda byla ledová, až mi z oka vytryskly slzy.

Zamrkal jsem a konečně se pořádně rozhlédl. Vpravo pod oknem, v rohu, byla v hustém stínu postel. Přepečlivě jsem na ni zaostřil. Když se díváte jedním okem, připadá vám všechno tak trochu ploché a nemáte dobrý odhad vzdálenosti. Na posteli sedělo dítě, zády se tisklo do rohu, rukama si objímalo kolena a v obličeji mělo čirou hrůzu.

„Díky za vodu," řekl jsem. „Jsi tady samo?" Spíš než jako slova to znělo jako bublání z hrobu.

Dítě si přitáhlo kolena až k bradě a začalo se třást.

Pochopil jsem, že má strach. Ze mě. Kupodivu.

Pravou rukou jsem si opatrně osahal obličej. Po hmatu bych nepoznal, ani že to obličej je — navíc mi čelisti zůstaly rozevřené a pro změnu nešly normálním postupem zavřít. Zatlačil jsem si zespodu na bradu a přes intenzivní bolest jsem v tom pokračoval, dokud jsem neuslyšel scvaknout zuby.

V ústech jsem měl příšernou pachuť.

Dítě se mou zavřenou pusou nijak neuklidnilo. Viděl jsem, jak pokukuje po dveřích.

Chtěl jsem se zeptat, jak se jmenuje a co tu dělá, ale nešlo to.

Tak jsem radši vstal.

Věřte, nebylo to tak jednoduché, jak to vypadá z předchozí věty. Rozložil jsem to do etap trvajících dohromady asi deset minut.

Na koberci se válela beretta obalená prachem a prázdný zásobník — to jak jsem ho včera plnil, už musel být jen výplod mého vyčerpaného mozku.

Byl jsem v etapě vstávání, kdy jsem klečel na jednom koleni a vzpíral se o něj rukama, abych se dostal do podřepu. Pistole mi připadala neuvěřitelně daleko.

Když jsem konečně úplně vstal, dítě si zakrylo oči. Pravou rukou jsem udělal pomalé důstojné gesto, abych ho uklidnil. Byl to nejrychlejší pohyb, jaký jsem svedl.

Musel jsem najít koupelnu — musí tam být další ledová voda, a hlavně se mi strašné chtělo na záchod. Měl jsem pocit, že mi praskne měchýř.

Dítě mé důstojné gesto pozorovalo skrz poroztažené prsty, a pokud jsem mohl posoudit, moc ho neuklidnilo.

* * *

Koupelna byla o dvoje dveře vlevo. Šel jsem k ní skoro čtvrt hodiny.

Nacházel jsem se v nějakém bytě — podle předsíně vypadal docela luxusně. Hlavní dveře byly kvalitního pancéřového typu — dítě je zamklo na všechny zámky, řetězy a závory.

Pustil jsem vodu (tekla jenom z modrého kohoutku) a jako první věc se vymočil do umyvadla. Než bych za další čtvrthodinu došel k záchodu, musel bych to pustit do kalhot.

Pak jsem zdvihl hlavu a automaticky se podíval do zrcadla. Má-

lem jsem uskočil. Ale už jsem se nedivil, proč se mě dítě bálo.

Vlasy jsem měl seškvařené do velkých drolivých koláčů a celou hlavu jsem měl obalenou vrstvou bílooranžového prachu. Z čela přes levé oko až na tvář mi přerůstalo něco jako černý krápník — proto oko nešlo otevřít. Podobnou, ale podstatně širší záležitost jsem měl pod nosem a kolem úst — bylo to skoro centimetr silné. Nos rozměrově vypadal jako z klauniády a ze štěrbinovité prolákliny horečně žhnulo pravé oko. Ty krustovité škraloupy v mém obličeji byla zaschlá krev smíchaná s prachem z rozdrcené malty. Přes noc se to speklo v regulérní beton.

Pak jsem se věnoval prohlídce levé ruky. Pokud jsem si pamatoval, trefil mne do ní výboj z popelnice. Bunda na předloktí byla propálená, řetěz nanýtovaný na loketním chrániči měl několik článků natavených. To jsem viděl v zrcadle. Abych ruku otočil a mohl se na ni podívat sám, nepřicházelo v úvahu. Ten černý pahýl vyčnívající z rukávu byly prsty slepené krví a špínou.

* * *

Další dvě hodiny jsem se dával do pořádku.

Beton z obličeje nešel odstranit ani po dlouhém máčení — krev s prachem a vousy se spojila v nerozborný kompozit.

Na poličce byly manikúrní nůžky. Takové ty ohnuté. Odstřihával jsem si s nimi vousy a krustu pomalu odchlipoval. Hrozně to bolelo. Krápník z čela jsem si odtrhl i s obočím.

Na zbytky vlasů jsem si vzal delší nůžky.

Nakonec, protože při zbavování se nánosů z obličeje a obzvlášť při stahování bezprsté rukavice z prstů slepených krví jsem se docela slušně rozhýbal, tedy nakonec jsem se rozhodl vlézt do vany a dát si sprchu.

Bundu jsem si svlékal už jen sotva pět minut. Batůžek s náboji a zásobníky těžce udeřil na podlahu.

Ledová voda se do mne zakousla jako hladoví psi. Nápad se sprchou už se mi nezdál tak dobrý.

Voda po mně proudila, pokoušel jsem se namydlit a na své tělo jsem se přitom nemohl skoro ani podívat. Vypadalo jako jediná obrovská modřina. Rána po výboji na levé paži se po umytí ukázala být jen povrchovou.

Zabalený v obrovském županu jsem se vrátil do pokoje k dítěti.

Stále se tisklo do rohu, ale když mne uvidělo, postřehl jsem, jak se mu ulevilo. Měl jsem sice holou, popáleninami flekatou lebku, vyhublý, částečně oteklý, částečně bledý a částečně rudý obličej, z kterého trčel fialový baňatý nos, ale očividně jsem byl člověk.

„Asi bych potřeboval nějaké šaty," řekl jsem a docela se to povedlo. Hrdlo mne sice bolelo, ale hlasivky už fungovaly. Nějak automaticky jsem předpokládal, že jsme v bytě rodičů dítěte.

Dítě vstalo, a když šlo ke dveřím, uvědomil jsem si, jak je mladičké.

Šel jsem za ním a v pruhu světla pronikajícího mléčným oknem z koupelny jsem si všiml, že dítě je chlapec a že dlouhé vlasy, které jsem považoval za blonďaté, jsou ve skutečnosti šedivé — lépe řečeno bílé, jako u velmi starých lidí.

Odvedl mne do ložnice ke skříni, a když se ve světle prolínajícím závěsem otočil, uvědomil jsem si, že jeho obličej znám.

„Odkud já tě znám?" nakrčil jsem čelo. „Z plakátu. Jasně. NEVIDĚLI JSTE TOHOTO..." zmlkl jsem. Podle toho, jak se mu začaly lesknout oči, ty plakátky také četl, a asi si uvědomoval, že jejich lepení byla jedna z posledních věcí, které jeho rodiče udělali.

Sledoval jsem jeho předčasně zestárlé vlasy a s hrůzou si uvědomil, že své rodiče možná potkal i potom.

Odhadl jsem, že mu je osm let.

„Jak se jmenuješ, chlapče?" řekl jsem co nejsrdečněji a pokusil se ho pohladit. Viděl jsem mockrát v televizi, že se tak dospělí k dětem chovají.

Celý se jakoby skrčil do sebe a uhnul.

Za celou dobu, co se „známe", neřekl ani slovo.

„Proč nemluvíš?" radši jsem se na něj přímo nedíval a vybíral si mezi pečlivě složeným prádlem po jeho otci teplé triko s dlouhými rukávy, lyžařské jágerovky a tlusté vlněné podkolenky. Koutkem oka jsem zahlédl, jak chlapec otevřel ústa, zaklapal rty a bezradně pokrčil rameny.

* * *

Protože v tomhle bytě jsme byli ve stejném bezpečí jako v každém jiném, rozhodl jsem se zůstat, dokud se nedám do pořádku. V

domácí lékárně bylo všechno, co jsem potřeboval (nadopoval jsem se prášky proti bolesti), a ve spíži spousty jídla. Na stole v kuchyni se válely prázdné pytlíky od bonbonů a sušenek; blíž k okraji byly obaly od knackebrotu a úplně na kraji byla neoznačená konzerva s pomačkaným víčkem a roztržená kilovka cukru. V hromádce bílých krystalků byla zabořená lžička.

Na klukovi se pod vlající košilí dala počítat žebra — lícní kosti se mu z tváří doslova prodíraly.

„Tahle konzerva by nebyla to ono," zvedl jsem pomačkanou plechovku ze stolu, „podle tvaru je v ní neochucený rajský protlak." Když jsem byl v jeho věku, připadalo mi také nemožné dostat z plechu jakékoli jídlo.

Rozdělal jsem patery nejrůznější sardinky, smíchal je s cibulí a místo citronu do nich nasypal dva citrónové šumáky; okousaný, kámen připomínající chleba jsem na chvíli namočil ve dřezu a poslal kluka, ať si umyje ruce a obličej. Kupodivu poslechl.

Pak jsme se cpali, div jsme nepřekousli vidličky.

Když má člověk opravdu velký hlad, chutná i rozmočený, ledový a slizký chleba jako pokrm bohů.

* * *

Zbytek dopoledne jsem střídavě odpočíval a šmejdil po bytě a hledal věci, které by se mohly hodit. Venku byl klid, jen krátce po sardinkové snídani se někde blízko ozvalo bzučení popelnice. Klukovi jsem nemusel nic říkat. Přestože byly zatažené závěsy, strnul uprostřed pohybu, dokud zvuk nepřestal.

„Rád bych věděl, kolik jich tu je," ozval se poprvé toho dne Ten druhý.

„Myslíš v Plzni, nebo na Zemi?" Zahlédl jsem, jak se na mě kluk vyděšeně dívá, tak jsem radši zmlkl.

Když jsem prohraboval věci jeho rodičů, pozoroval mne nesouhlasně. V místnůstce s lyžemi, závodním bicyklem, windsurfingem, krosnami, tlumoky a podobnými věcmi jsem našel propanbutanový vařič a poloprázdnou tlakovou láhev. Udělal jsem k pozdnímu obědu špagety s kečupem a osmahlými kostičkami trvanlivého salámu. Myslím, že si mne za to kluk docela oblíbil.

Několikrát jsem se ho ptal na jméno a snažil se ho rozpovídat. Na přímé otázky, proč nemluví, odpovídal jen krčením ramen.

Jestli ale šokující události minulých dnů odnesl jenom zbělelými vlasy a němotou, nedopadl zas tak špatně.

Našel jsem si olej ve spreji, rozebral a vyčistil berettu, a dokud se nesetmělo, zabýval jsem se zasouváním nábojů do zásobníků. Kluk seděl na židli naproti mně a oči měl navrch hlavy.

Tak jsem mu přistrčil pár krabiček s patronami a nabíjeli jsme oba.

Dost se u toho nadřel, ale nevzdal to.

* * *

„Ty jdi spát k sobě, já budu spát tady," ukázal jsem na dveře od ložnice rodičů. Svítil jsem miniaturní zlodějkou schovanou v tmavé ponožce.

Byl jsem unavený a omámený mnoha pilulkami proti bolesti, ale když jsem za sebou zavíral, napadlo mě, že bych možná měl říci něco víc.

Znovu jsem otevřel — kluk stál v chodbě a jeho rozcuchané bílé vlasy v tlumeném světle baterky zářily.

„A pořádně se obleč — klidně si vem do postele teplou bundu. Je tady zima," dodal jsem nelogicky, protože to bylo každému jasné. Od úst šla pára.

„A dobrou noc... Jonáši." Nevím, kde jsem to jméno vzal, tak mi nějak samo připlulo na jazyk. Z papírů nalezených v zásuvce sekretáře jsem věděl, že se jmenuje Petr. Ale přišlo mi, že oslovení Péťo by mu nemuselo dělat dobře. Tak mu určitě říkala máma.

Schoval jsem berettu pod polštář, navrstvil na sebe obě peřiny a usnul dřív, než jsem zavřel oči.

* * *

Hluboko v noci mne k smrti vyděsil kradmý dotek na rameni. Byl to ale jen Jonáš. Přinesl si svou peřinu a zabalil se do ní vedle mě; tu ruku na rameno mi dal, aby se ujistil, že v té tmě opravdu jsem.

Normálně nesnesu spát s někým v jedné místnosti. To od dob dětského domova, kdy noci byly rájem těch zlých. Pyžamo pro mne do-

dnes představuje spíš bojový úbor než oblečení na spaní. I od těch několika žen, co jsem s nimi trávil části nocí, jsem odcházel spát do obývacího pokoje na gauč.

Pustil jsem pažbu pistole a tak nějak se pokusil zabručet, aby to znělo uklidňujícně.

S opravdu ledovou hrůzou jsem si uvědomil, jak strašných muselo být uplynulých osm dní pro samotného osmiletého kluka.

* * *

Druhý den jsem se cítil velmi špatně. K snídani jsem se zmohl jen na bramborovou kaši z pytlíku. Po chuťové stránce byla teplá a slaná.

Nacpal jsem se prášky, vzal si počítač, který jsem včera nalezl v sekretáři a vrátil se do postele. Usnul jsem dřív, než jsem počítač stačil zapnout. Probudil mne známý ošklivý pocit — jako když se na mne někdo upřeně dívá.

Jonáš si přinesl židli, autíčko a nějaký barevný komiks. Jednou rukou objímal autíčko a přes vršek komiksu se díval, jak spím. Bylo půl čtvrté a za závěsy se začínalo stmívat.

Zavrčel jsem a zapnul počítač. Je to taková malá plochá věc od IBM, akorát do dlaně. Velmi moderní. V jedné reklamě říkal takový nadšený pán, že ta krabička dokáže věci jako superpočítač z přelomu tisíciletí. Nevím, co na přelomu tisíciletí dokázal superpočítač, ale tohle IBM toho umí docela hodně.

Mezi obrovskou spoustou aplikací jsem narazil na expertní systém jménem Domácí lékař. V úvodním textu psal nějaký profesor, že program dokáže diagnostikovat a doporučit léčbu až u dvaadevadesáti procent chorob. Domácí lékař obsahoval i seznam léků s popisy účinné složky, možnou náhradou, dávkováním, kontraindikacemi a samozřejmě soupisem nemocí, na jaké lék použít. Všechno vysvětlené do detailů normální češtinou, žádné latinské skrývačky.

Pak jsem znovu usnul a znovu se probudil. Venku už byla tma a Jonáš mezitím uvařil čaj. Rozsvítil jsem zlodějku, napil se, spolykal další prášky, převázal si ránu na noze a na levé ruce. Náplasti na oděrkách a škrábancích už se vstřebaly a zbyla po nich jen zarůžovělá, trochu citlivá místa.

Paměť IBM mimo Domácího lékaře obsahovala (z těch důležitých aplikací) Komplexní světový orientační systém a Velký světový

adresář s telefonními čísly. Ta telefonní čísla jsou na nic, ale ve Velkém světovém adresáři byla například i adresa vojenské posádky v Plzni. Komplexní světový orientační systém mi zjistil, že to k budově posádky mám jedenáct kilometrů a dvě stě padesát šest metrů. Nejdřív jsem se musel zeptat Jonáše, na které adrese jsme.

Velmi pomalu a velmi pečlivě hledal na klávesnici jednotlivá písmenka.

„Tam si dojdu pro artilerii," usmál jsem se. „Pro pořádnou flintu," odpověděl jsem na jeho nechápavý pohled. Oči se mu ve světle baterky zaleskly.

Za dva dny už jsem se potloukal po bytě, aniž bych musel být nacpaný prášky, různě se rozcvičoval a dával si do pořádku oblečení. Na díru v rukávu bundy jsem molekulárním lepidlem přilepil záplatu z tlusté černé kůže. Jakmile si nějaké oblečení oblíbím, nevzdám se ho jen tak snadno.

Jonáš se na mé přípravy díval se vzrůstajícím znepokojením.

Nazítří k večeru jsem si přece jen vzal prášek proti bolestem (necítil jsem se stále tak úplně), zašněroval si boty, nataženou berettu schoval do pouzdra a sazemi z hořáků vařiče si začernil obličej.

Připadal jsem si přitom jako vůl. Ale instruktor z kursu aktivní sebeobrany nám vtloukal do hlavy, že začerněný obličej má v noci velký význam. Vždycky říkal, že vojáci mají takovéhle věci vymyšlené nejlépe. Já jsem vojáky vždycky od srdce nenáviděl, nenáviděl jsem povinný vojenský kurs, nenáviděl jsem tu jejich zelenou. A teď musím začít používat jejich metody a neobejdu se bez jejich zelených věcí a zbraní. V hloubi duše jsem se za to neměl rád.

„Ale nedá se nic dělat," zašeptal Ten druhý, když jsem si před zrcadlem rozmazával saze po obličeji. Poničená kůže mne při tom bolela a krátké vousy škrábaly do prstů.

Aspoň že nos už vypadá normálně. Vždycky dřív jsem býval dost háklivý na to, jak vypadám. Na ruce jsem si navlékl nové bezprsté rukavice — vyrobil jsem je z kožených špacírek po Jonášové otci.

„Pořádně za mnou zamkni a dávej pozor: až se vrátím, takhle zaklepu na futra," třikrát jsem klepl, chvíli počkal a klepl ještě dvakrát. Jonáš přikývl. Tuhle proceduru jsem musel vymyslet, když jsem v bytě nenašel žádné klíče.

Z napjatého výrazu v jeho hubeném obličejíku se dalo poznat, že s mým odchodem nesouhlasí. ‚A co když se nevrátíš?' říkaly jeho oči.

Vím, že je to strašné klišé, ale já tu němou otázku doopravdy viděl.

„Neboj, vrátím se," řekl jsem.

Pořád jsem, sakra, nevěděl, jak se k němu chovat. Navíc, jestli mají létající popelnice kousek mozku v plechu, budou na místech jako vojenské posádky nebo policejní stanice na zoufalce, kteří se tam půjdou vyzbrojit, čekat. Spoléhal jsem jen na to, že popelnic není dost, aby stačily ohlídat všechna podobná místa. Ale mrtváky nebo nějaké nástrahy jsem tam musel předpokládat určitě. Čili jestli se vrátím, není až tak jisté. A Jonáš to na mně bez jediného zaváhání poznal.

„Je nutné, abych tam šel," řekl jsem už s rukou na klice. „Pušku potřebujeme, abych mohl i útočit; když se jenom bráním, dopadá to takhle," poklepal jsem si na skvrnitou, popálenou hlavu. Pak jsem si narazil černou pletenou čepici s ohrnutým okrajem, naposledy zkontroloval, zda mám na berettě zapnutý tlumič, poplácal se po kapsách, v kterých mne tížily zásobníky, nahodil si na záda prázdnou krosnu a proklouzl na chodbu.

* * *

Cesty k vojenské posádce jsem se naučil tři — nazpaměť. V náprsní kapse jsem pro jistotu měl i IBM.

„Do rána jsem zpátky," zašeptal jsem do mezery ve dveřích. „A pořádně zamkni!"

Chtěl jsem mu na poslední chvíli říci, co má dělat, kdybych se nevrátil, ale rozhodl jsem se radši mlčet. V nejhorším případě se bude muset protloukat sám. Už dokázal, že to dovede. Přesto jsem se v přízemí zastavil a jen s obtížemi se překonal, abych se nevrátil.

„Sakra, proč ti ho je líto!?" zašeptal Ten druhý.

„Mně ho není líto, to jenom ta... ten zatracený pocit zodpovědnosti."

„Je to cizí člověk."

„Je to dítě."

„Víš, kolik dětí muselo umřít v minulých pár dnech?" Ten druhý zvýšil hlas do ostrého šepotu, „jedno navíc..."

„Vzpomeň si, jaké to bylo, když jsem byl já dítě. Sám. V děcáku."

„Ale dokázal ses o sebe postarat."

„O tom nemluvím. Říkám: vzpomeň si, jaké to bylo."

Ten druhý se krátce odmlčel: „Stejně jsou to plané řeči, však se vrátíme.“

Opatrně jsem se rozhlédl a rozběhl se temnou ulicí. Auta s otevřenými dveřmi stojící nepřirozeně vprostřed silnice vypadala jako mrtvá ocelová zvířata. Už si na ně začínám zvykat.

* * *

Cesta k vojenské posádce proběhla bez sebemenších zádrhelů. Pravidelným střídáním klusu a rychlé chůze jsem prvních jedenáct kilometrů a dvě stě padesát šest metrů zdolal velmi rychle. Zastavil jsem jen jednou, abych se napil vody a spolkl další posilující prášek.

Na temné město a všeopanovávající bezdeché ticho už si také začínám zvykat.

* * *

Před budovou posádky byl vysoký plot. V krytu strážnice jsem vyšplhal na bránu a seskočil dovnitř. Bodlo mne v kotnících a podlomila se mi kolena. Jak jsem se zvedal, ozvaly se za mnou šoupavé kroky.

Protože jsem něco takového čekal, nepřekvapilo mě to. Od hlavně beretty se krátce zablesklo, ostrý syčivý zvuk, křupnutí a šplouchavý pád těla.

Přeběhl jsem dvůr a chvíli hmatal v husté tmě u zdi, až jsem narazil na dveře. Bylo otevřeno dokořán a zevnitř to páchlo hnilobou.

Zavřel jsem za sebou, rozsvítil zlodějku a zaklínil dveře stolkem, z kterého sklouzla otevřená kniha návštěv. Tužka hlasitě zachřestila po podlaze.

Ne že bych nebyl vystrašený.

Sundal jsem z baterky ponožku a baterku si připjal klipsem k lemu čepice. Kolečko světla tak kopírovalo směr mého pohledu. Jenom jsem musel dávat pozor na okna.

Po chvíli motání jsem v prvním patře našel tak zvanou Služební místnost. Kromě mého hlasitého dechu se někde v tmavých chodbách rozléhaly šoupavé kroky.

Ve Služební místnosti byl plán budovy; ale hlavně — v prosklené a zamčené skříňce spousta popsaných klíčů. Ty s nápisem ZBROJNÍ

SKLAD 1, ZBROJNÍ SKLAD 2, SKLAD ZVLÁŠTNÍHO MATERIÁLU, TREZOR a PŘÍRUČNÍ MUNIČNÍ SKLAD jsem si vzal.

Po plánu budovy jsem několikrát přejel otevřenou spodní stranou IBM, aby si ho počítač naskenoval, zapnul jsem na chytré mašince hlasový výstup a zastrčil si do ucha sluchátko.

„Vyjděte z místnosti, dejte se doleva, na druhé odbočce znovu doleva, pak po schodech dolů," ozval se jemně modulovaný dívčí hlas počítače.

Tak IBM je ta počítač.

Kvůli sluchátku v uchu jsem špatně slyšel ostatní zvuky. Nemohl jsem přesně říci, odkud se ozývají. Baterku jsem musel vypnout, a tak jsem se v inkoustové tmě pohyboval po hmatu.

* * *

Sklady byly naštěstí v přízemí — tam jsem si opět troufl rozsvítit. Ze tmy se vyloupla červenohnědá kachlíková podlaha a zahlédl jsem prvního mrtváka — potácel se na konci chodby a měl oblečenou uniformu.

Odemkl jsem dveře s nápisem ZBROJNÍ SKLAD 1. Magnetický klíč se otočil v zámku s hlasitým klapnutím. Vklouzl jsem dovnitř a zamkl za sebou.

Jak se dalo čekat, ocitl jsem se ve skladišti zbraní. Místnost byla velmi dlouhá a úzká. Na podlaze byly namalované šipky — to aby se rozespalí vojáci při nočním poplachu dostali ke zbraním a zase z místnosti bez tlačenice.

Samopaly, útočné pušky, opakovací brokovnice; zbraně se ve světle baterky mastně leskly, vyrovnány v dlouhých dřevěných stojanech podél zdí.

Potřeboval jsem útočnou pušku, ale ne obyčejnou. Tohle byly běžné zbraně pro mužstvo. Někde tu musí být zbraně pro speciální jednotku. Zašmejdil jsem kuželem světla po místnosti — úplně vzadu byly druhé pancéřové dveře natřené stejnou hnědou jako zeď.

Hodil se k nim klíč s nápisem ZBROJNÍ SKLAD 2.

„Tady to máme," zašeptal Ten druhý.

Na dveře z chodby narazilo něco těžkého a měkkého.

Zadní zbrojnice byla čtvercová, také bez oken a podstatně menší než první. Zleva do ní vedly ještě jedny dveře, a hlavně sortiment zbraní byl daleko bohatší. Bez váhání jsem z vysokého regálu sundal plochý černý kufr. Byl sice těžký, přesto však lehčí, než jsem čekal.

Uvnitř byla rozložená FN K2 A5 — belgická útočná puška, speciál pro odstřelovače. Prodloužená hlaveň s vývrtem dělaným na velepřesném stroji, na ústí kompenzátor zpětného rázu, elektronický tlumič hluku, tlumič ohně, v předpažbí složená opěrná dvounožka, místo optického dalekohledu elektronický zaměřovači systém. To je důležité: Je to v podstatě kamera s automatickým transfokátorem, s automatickým předsazením při zaměřování pohyblivého cíle, dálkoměrem atd. Samozřejmě je to uzpůsobeno i pro noční střelbu, vodotěsné, otřesuvzdorné, nerozbitné...

Vyndal jsem jednotlivé součástky na stůl — zbraň byla úplně nová, nepoužitá. V kufříku byl pod gumovým páskem návod k použití. Vytlačil jsem z hlavně konzervační vazelínu a pečlivě pušku složil. Zaměřovací systém nepůjde použít, dokud ji nezastřílím. Natáhl jsem závěr a stiskl spoušť. Ozvalo se uklidňující kovové cvaknutí.

Sundal jsem si krosnu ze zad a dal do ní všechny zbývající věci z kufru a návod k použití.

Ve zbrojnici bylo sice mnoho dalších zajímavých věcí, ale už jsem si nevzal nic.

„Teď patrony," zašeptal jsem, hodil si popruh kádvojky přes rameno a udal počítači nový cíl — PŘÍRUČNÍ MUNIČNÍ SKLAD.

Když jsem otevřel dveře do chodby, nahrnuli se dovnitř tři mrtváci. Bylo to sice strašidelné, ale s berettou v ruce rutina.

„Jak si člověk rychle zvykne," řekl do syčení výstřelů Ten druhý. Zvláštní věc: přestože dlaždicová podlaha byla kluzká mozky, nic to se mnou nedělalo. Ale když jsem si dnes ráno vzpomněl na bezhlavé tělo hostinského Kozáka visící přes větev, zvedl se mi žaludek.

Muniční sklad byl o troje dveře vedle.

* * *

Dřevěné bedny s patronami i s plnými zásobníky se vršily ke stropu. Vyndal jsem návod a rychle si našel, jaké náboje mám vzít. Když je K2 nasazena jako odstřelovačská zbraň, používá se do ní speciální dalekonosné střelivo. Dlouhá nábojnice, naprosto přesně tvaro-

vaná kulka. Podle toho, co je napsané v návodu, se tím dá spolehlivě střílet až na pět(!) kilometrů. Transfokátor dokáže i tak vzdálený cíl přiblížit na subjektivních dvacet metrů a mikroprocesorem ovládaná projekce nitkového kříže se sama nastaví do potřebné polohy. Jen když fouká silnější vítr, je potřeba odhadnout jeho rychlost a směr a naťukat je na malé číselné klávesničce na dalekohledu.

Ovšem i tato speciální kádvojka se dá používat jako obyčejná K2. Je z ní tedy možné střílet standardním nábojem NATO. V tomto režimu je samozřejmá palba dávkami.

Do krosny jsem k několika pětiranným zásobníkům na dalekonosné střelivo a deseti těžkým krabičkám (krabicím) dlouhých patron přidal množství standardních zdvojených zásobníků se standardním střelivem. Navrch jsem přihodil pár miniaturních granátů.

Moje kádvojka se se svou dlouhou hlavní, dvounožkou a šedesátiranným zásobníkem bude s úspěchem dát používat jako velmi přesný lehký kulomet.

Nakonec jsem se vypravil do SKLADU ZVLÁŠTNÍHO MATERIÁLU. Už bylo půl dvanácté a krosna ztěžklá náboji mi bolestivě tlačila na ramena.

Vzal jsem dvě neprůstřelné vesty pro speciální jednotky; pro sebe velkou, nejmenší ženský model pro Jonáše. Vesty jsou lehké, s chrániči ramen, pošité maskovací látkou. Sobě jsem vzal ještě dvoje kalhoty z tkaniny zpevněné kevlarem s chrániči kolen a holení a bezprsté rukavice z aramidových vláken. Tyhle rukavice jsou vynikající věc: Hřbet ruky je polstrovaný a nad klouby je všitý kovový chránič podobný tupému boxeru. Navíc je aramidové vlákno prakticky nezničitelné, takže máte-li takovou rukavici, můžete dlaní zastavit výstřel z pistole. Kulka vám možná zlomí zápěstí, ale aramidovou osnovou nepronikne.

Pak jsem vzal hrst ekologických elektročlánků — od každého z unifikovaných rozměrů platíčko; dál dva lehoučké spacáky, stan, který se ve složeném stavu vejde do kapsy a pár dalších drobností (například bojovou lékárnu). Po docela dlouhém hledání jsem v malé skříňce objevil to takřka nejdůležitější — brýle pro noční vidění. Vypadají jako obyčejné zrcadlovky a normálně mají být napájeny vnějším elektromagnetickým zářením. Je to šikovná věc, odebírají si energii z vysílání rádiových a televizních stanic. Normálně. Teď jsem do nich musel dát elektrický článek. Dává se do levé rafičky a je tak malý, že se

mi to při světle zlodějky a s roztřesenýma rukama nechtělo povést. Pak jsem konečně mohl zhasnout.

Nakonec jsem odemkl vysoký trezor postavený v rohu, otevřel vnitřní pancéřovou schránku a vzal si z ní takovou drobnost. Přitom mne pojal intenzivní pocit, že bych měl spěchat domů.

„Jaképak doma," zašeptal Ten druhý.

Ještě jsem se zdržel tím, že jsem jeden velký elektročlánek zasadil do příslušného místa v pažbě kádvojky. Pak jsem zapnul tlumič a na příslušné místo zaklapl dlouhý zásobník s šedesáti náboji.

* * *

Nazpátek už jsem běh s klusem nestřídal. Krosna mne táhla k zemi a ještě ne zcela odpočinuté svaly a sotva zahojené rány se nepříjemně ozývaly.

I přes dvě posilující pilulky se mi kulhání silně zhoršilo. Spíš jsem se vlekl, než šel.

* * *

Už když jsem opatrně nahlédl do „naší" ulice, viděl jsem, že je zle. S brýlemi jsem viděl skoro jako ve dne — jen barvy byly nepřirozeně jásavé.

Ulice sevřená vysokými činžovními domy vypadala trochu jako kaňon. Mezi auty se potácela jedna postava a druhá právě zmizela za dveřmi domu, kde jsem večer nechal Jonáše. Bylo po půl páté ráno, jedovatě studený vítr fičel v anténách, vířil prach a já z něj měl ztuhlou bradu.

„Kurva!" zašeptal jsem.

„Kurva!" zašeptal Ten druhý.

Shodil jsem krosnu (musel jsem se až chytit zdi — tak intenzivní pocit lehkosti mne najednou pojal) a zastrčil si do výstřihu bundy dva zásobníky k pušce. Když jsem si krosnu vrátil na záda, má páteř slyšitelně zaúpěla.

* * *

Prvního mrtváka jsem zastřelil až na schodišti v domě. Nechtěl jsem, aby mne prozradil záblesk výstřelu. To je jediná nevýhoda brýlí pro noční vidění — málem jsem zapomněl, že je tma, a začal střílet už na ulici.

Kádvojka je při střelbě s tlumičem tichá jako beretta — jen syknutí kulky je mnohem jedovatější.

Puška mne kopla do ramene a musel jsem přeskočit tělo kutálející se po schodech. Rozbitá hlava vydávala nejdřív hlasité dunivé údery, ke konci čvachtavé a křupavé.

Dveře bytu byly dokořán a zevnitř, někde zprava, se ozývaly pravidelné, skřípavé zvuky.

Mimo šoupavých kroků.

Nevím proč, ale pojal mne ten ledově vražedný pocit, jako bych sám byl v bezprostředním nebezpečí smrti.

* * *

Tentokrát se nedostavila fáze, kdy mé pohyby musel ovládat Ten druhý. Tentokrát jsem chtěl zabíjet sám.

Tíha krosny jako by mi ze zad zmizela. Přepnul jsem kádvojku na střelbu dávkou. Chtěl jsem zavolat na Jonáše, ať se drží při zemi, ale měl jsem stažené hrdlo, že jsem nemohl vydat slovo.

U ústí pušky vykvetl nepřetržitý bílooranžový plamen odrážející se od bílých zdí. Dva mrtváci v předsíni se pod nárazy kulek rozlétli do stran.

To vrzání se ozývalo z obýváku. Tam bylo mrtváků víc — alespoň čtyři. Vypadalo to, jako by tančili nějaký pochmurný nerytmický tanec: Komíhali rukama nad hlavou a vypínali se na špičky s obličeji zvrácenými ke stropu.

Přiložil jsem pušku k líci a jen držel spoušť. V nepřetržitém sledu zpětných rázů jsem viděl, jak kulky drtí čela a skráně. Viděl jsem ustřelené ruce rotující vzduchem. Viděl jsem exploze tkání. Přeražené krční páteře. Hlavy padající dozadu jako u loutek s přestřiženými provázky.

Když se ozvalo kovové cvaknutí, upustil jsem pušku a s berettou v ruce vtrhl do pokoje.

Toto vše se muselo odehrát velmi rychle, protože ti dva mrtváci povalení mou první dávkou se ještě nestačili zvednout.

V pokoji už nebylo žádné střílení nutné.

Jonáš seděl obkročmo na lustru, který se kýval ze strany na stranu. To byly ty zvuky. Kabel se pomalu vytrhával ze stropu.

Tam někde pod tím vražedným ledovým příkrovem mne napadlo, co by se stalo, kdybych dorazil o pět minut později.

Co o pět. O tři. A podle všeho si za to mohl kluk sám.

Když jsem ale uviděl, jak vypadá v obličeji, ostrá slova mi zamrzla na rtech. Díval se někam nad mé pravé rameno a třásl se a hlasitě mu cvakaly zuby. Uvědomil jsem si, že já ho sice v brýlích vidím, ale pro něj je uhlová tma — navíc je oslněný výstřely.

„Ještě že ten lustr je tak vysoko.“ Než jsem to řekl, musel jsem si dvakrát odkašlat. „To jsi na něj skočil ze skříně?“

Jak se Jonáš na lustr dostal, bylo zřejmé: na stůl, ze stolu na skříň a potom, když ho ruce mrtváků objevily i tam, zoufalý skok na jediný vyšší bod v dohledu. Ještě že jsem mu nechal druhou baterku.

To, jak se zatvářil, když uslyšel můj hlas, je nepopsatelné.

„Pomalu se pusť, chytím tě.“

Byl pořád ztuhlý hrůzou, ale bez zaváhání sklouzl do pro něj černočerné hlubiny. Chytl jsem ho v podpaží a postavil na zem.

Jeho baterka (byla to ta stará dynamobaterka) ležela pod rukou jednoho z mrtváků. Prsty na tmavé ruce měly strhané nehty a svíraly se a otvíraly. Ty nehty se strhly, když mrtvákův na pohled slabý stisk rozpáral koberec.

Radši jsem Jonáše zvedl, protože mu podklesávala kolena a byl těm nemrtvým rukám moc blízko. Přes jeho rameno jsem zastřelil oba mrtváky v předsíni. Neomylně se potáceli za námi.

Věděl jsem, že musíme spěchat. Záblesky z hlavně pušky musely být i přes závěsy vidět na kilometry daleko.

Vyšel jsem do předsíně, odkopl tělo kroutící se na prahu a zavřel dveře na řetízek tak, aby zůstaly pootevřené. Postavil jsem Jonáše na zem a přinesl z kumbálu velkou tašku.

„Potřebuješ teplé oblečení, čepici a hlavně pořádný boty, nacpi si to sem do tašky,“ vsunul jsem mu do ruky baterku. „A švihni sebou!“

Jak rozsvítil, v kuželu světla se objevila lidská hlava, které půl chybělo. Všude to strašně páchlo a všude byl mozek.

„Zvykej si, hochu,“ řekl jsem tvrdě. Na to, co s ním takový pohled musí dělat, jsem radši nemyslel. „Dokud leží, je to v pořádku. Strach měj, až kdyby se začal zvedat.“

Jonáš po mém hlase otočil hrůzou vytřeštěné oči.

„Zabal si ty věci. Rychle! Musíme pryč.“ Odběhl jsem do ložnice a do koupelny a posbíral své propriety.

Řetízek na dveřích zachřestil a mezerou zalapala fialovožlutá ruka. Ty barvy jsou zvláštní — a není to brýlemi. Už v budově vojenské posádky jsem si všiml, že mrtváci už nejsou šedobledí nebo namodralí. V obličejích byli žlutí a bradu a tváře kolem spodních čelistí měli do černofialové. Kalné oči, jako mají mrtvoly, ale neměli. Zato měli všichni potřísněné tváře a ruce a šaty — ve městě i přes chladné počasí páchlo zkažené maso. Čím se mrtváci živí, nebylo pochyb.

Jonáš se potácel ze svého pokojíku s obrovskou náručí šatů a cestou zakopl o mrtvolu.

„Kde máš boty?“ nedal jsem mu vydechnout. Strašně se třásl.

„Rychle! Rychle!“ syčel jsem a doufal, že to znělo dost vztekle. Kdybych ho nechal myslet na to, co prožil, složil by se. Věděl jsem to, protože já bych se i ve svém věku složil také.

Odběhl do kumbálu a vrátil se s miniaturní kopií mých vysokých bot. Jeho rodiče museli být dost bohatí.

„Jsou ti? A nosil’s je už?!“ Boty vypadaly nově a i tak kvalitní obuv dře, než se rozšlápne. Kvůli jeho špatným botám bychom mohli zemřít oba. Jonáš dvakrát přikývl.

Sehnul jsem se, zapnul zip tašky, vyměnil zásobníky v obou zbraních, hodil si krosnu na ramena, pušku do podpaží a s berettou v jedné a naditou taškou v druhé ruce jsem přikázal: „Otevři dveře, zhasni baterku a uskoč doprava. Jonáši?! Slyšíš?! Tak sakra!“ tiše jsem vykřikl, když se nehýbal. „Pravá ruka je ta, co se s ní normálně dloubáš v nose!“ Teprve pak poslechl.

Dvěma ranami jsem zneškodnil posledního mrtváka na chodbě. Doufám posledního.

„Nerozsvěcuj a chytni se zezadu tašky. Je hned tady před tebou. Dělej!“ Jonášovy ruce zatápaly a obtočily se kolem držadla.

„A drž se fest a hlavně nezakopni!“

Seběhli jsme ze schodů a vyběhli před dům — říkal jsem Jonášovi, kdy musí zvedat nohy, aby nezakopl o mrtvoly.

Věděl jsem, že se daleko nedostaneme. Jonáš byl ztuhlý a na tašce spíš visel, než se jí držel. A krosna vážila dvakrát tolik co dřív a krok od kroku ještě těžkla. Není divu po noci bez spánku, po vyčerpávajícím dvacetikilometrovém pochodu a teď po těch nervech.

Vítr mne mrazil na zpocených tvářích a pot v botách mi div nešplouchal.

Přinutil jsem se ujít dva bloky a pak jsem zabočil do vchodu supermarketu. Nebyla to náhoda. Pamatoval jsem si OBCHODNÍ DŮM TTT jako jeden z orientačních bodů na cestě k posádce a později jsem se tam stejně chtěl vypravit. Je to takový ten moderní supermarket tvářící se jako jeden ze sto padesát let starých měšťanských domů kolem.

Zablokoval jsem dveře a po mrtvých eskalátorech dokázal dojít do druhého patra a najít místností pro zaměstnance. Jonáše jsem sevřel rukou s pistolí a nesl ho v podpaží. Naštěstí nikde nebyli žádní mrtváci, protože jsem byl tak vysílený, že by mne zpětný ráz beretty nejspíš povalil.

Právě když jsem za námi zavíral dveře místnosti plné úzkých skříněk na šaty, zvenku se ozvalo několik ostrých detonací. Podlaha se otřásla a plechové skříňky zadrnčely.

Tentokrát byl sonický třesk slyšet, až když létací stroj odlétal.

Upustil jsem všechny věci, Jonáše málem taky, a vrátil se do prodejny. Za oknem na východě se šíravě rozednívalo, za okny na západě tančila chorobně rudá zář požáru. „Náš“ dům s polovinou okolního bloku zmizel.

Při pohledu na příznaky svítání jsem si všiml, že dnes bude nádherný slunečný den.

* * *

Jonáš spal stočený na zemi a po čele mu tekl pot. Spíš omdlel, než spal. Položil jsem ho na čalouněnou lavici uprostřed místnosti a přikryl ho několika světlemodrými pracovními plášti. Přitom jsem si všiml, že má mokré kalhoty.

„To se stane i větším hrdinům,“ zašeptal jsem a stáhl mu je, aby nenastydl.

Pak jsem asi omdlel také.

* * *

Probudily mne šmátravé zvuky.

Vyskočil jsem, pistoli v ruce. Hryzavá bolest ve svalech se ozva-

la, až když odezněl příval adrenalinu. Ty zvuky mne vytrhly z příšerného snu — o to příšernějšího, že jsem nevěděl, o čem byl. Zbyl jen pocit čirého děsu.

Ty zvuky byl Jonáš, jak otevíral zip tašky. Stropním oknem se do místnosti linulo šikmé sluneční světlo. Bylo neuvěřitelné, jásavé, žluté a hřálo.

„Tak slunce je jako dřív," řekl Ten druhý.

Bylo to první slunečné ráno nových dob.

Při pohledu na Jonáše jsem se musel chtě nechtě usmát. Kývl hlavou, jako že dobré ráno, a tvářil se hrozně provinile. Ale ne za to, že za mnou včera nezamkl a že jsme kvůli tomu oba málem umřeli, ale za to, že se na tom lustru strachy počural.

„Támhle někde vzadu budou sprchy; voda sice ledová, ale zvykej si," řekl jsem.

Vykulil na mne oči, začaly se mu lesknout a začala se mu třást brada. Nebrečel tak, že by se mu kroutil obličej. Jen se mu třásla brada a tekly mu slzy.

Naprosto jsem nevěděl, proč brečí a jak se mám zachovat.

„Pojď, půjdu tam s tebou," zkusil jsem.

Zamrkal a otřel si oči hřbetem ruky. Rozmazané slzy mu po špinavém obličeji udělaly čmouhy a u nosu mu visela nudle.

Napadlo mne, že děti by se měly koupat častěji, než když se počurají, a že samy od sebe je to „častěji" určitě nenapadne.

S pistolí jsem prohledal sprchy, jestli tam není něco nebezpečného. Také tam byla stropní okna a v hřejivém svitu slunce mi to pobíhání se zbraní v ruce připadalo hrozně nepatřičné. Sprchy byly čisťounké a vypadaly jen jako čisťounké sprchy.

„Je to dobrý," řekl jsem a zkusil na popotahujícího Jonáše něco jako úsměv. Trochu to zabralo.

Připravil jsem mu čisté šaty; ale kdo se v tom má, hergot, vyznat. Oblékat se umí naštěstí sám. Pak jsem sešel do přízemí a důkladněji zajistil vchody, zastavil se v oddělení potravin pro snídani a vrátil se nahoru. Jonáš zrovna vylezl ze sprchy, zabalený v obrovské bílé osušce, obličej celý zčervenalý od studené vody, vlasy zplihlé až na ramena, prsty a špičku nosu promodralé zimou.

Zacvakal jsem nůžkami: „Promiň, hochu. Jestli na vlasech nějak lpíš, tak se omlouvám." Vytřeštil oči a přitiskl si ruce na hlavu.

„V noci by nás mohly prozradit a určitě bys časem dostal vši."

Když jsem ho stříhal, smířený se vším jenom trpně seděl.

„Buď rád, že ti jenom zbělaly a že ti neohořely jako mně; potom, když rostou, strašně to svědí," řekl jsem, abych něco řekl. Ticho rušené jenom šmikáním nůžek bylo tíživé i pro mne.

Nejsem zrovna holič, ale ježek se mi docela povedl.

Pak jsem se také vysprchoval. Mastné saze šly z obličeje studenou vodou dost zle a na kořeni nosu jsem měl hlubokou citlivou rýhu od nočních brýlí. Nějak jsem si je před spaním zapomněl sundat.

* * *

K snídani jsme měli sušenky s marmeládou a čaj s nahnilým citronem. V oddělení potravin už to pěkně zavánělo.

Zbytek dne jsem se zabýval balením věcí, vyhazováním nepotřebných věcí a jejich opětovným balením. Potřeboval jsem toho vzít co nejvíc, a přitom aby krosna byla co nejlehčí.

Když jsem hledal konzervy a jiná trvanlivá jídla, chodil jsem kolem obrovského regálu s alkoholem. Ne že bych neměl chuť, ale stejně jako v minulých dnech jsem se napít prostě netroufl. V tom snu dnes ráno se mi možná zdálo, jak se s poloprázdnou lahví v ruce potácím ulicí mezi svírající se masou žlutočerných strnulých obličejů. Kdybych se opil, mohlo by to tak skončit. Klidně.

Sebevražedné sklony mám od raného dětství.

Jonášovi jsem v oddělení dětské konfekce vybral nějaké svršky. Obrovská prostora plná jásavě barevných šatů a podlaha lesknoucí se slunečními paprsky lámajícími se na okenních sklech na mne působila velmi, velmi zvláštně. Je to opravdu divné, když jste sám samotinký v takové „místnosti", která je tak obrovská právě jen proto, aby se tam vešlo co nejvíc lidí.

Mé kroky byly tiché, a přesto se od vzdálených stěn vracela jejich ozvěna.

Vybral jsem Jonášovi koženou bundu na zip s odnímatelnou podšívkou, nějaké jágerovky a dlouhá trika a kalhoty z maskovací látky. Vždycky dřív jsem si říkal, co je to za magory, kteří mohou malé děti cpát do vojenských mundúrů — teď jsem jim za ten zvrácený vkus byl vděčný.

* * *

Jonáše jsem našel na dohled vchodu „naší místnosti“, jak si hraje před oddělením hraček. Veškeré dětské počítače a autíčka a vláčky a stavebnice a hupsající roboty pominul — měl před sebou hromádku komiksů o svém oblíbeném D-manovi a umělohmotné makety zbraní. Vybral si ty, co vypadaly nejrealističtěji. Teď se díval sice na mě — poznal mne podle kroků, tudíž se tvářil uvolněně, ale já ho viděl už z dálky (chytře si sedl, aby přehlédl co největší uzemí, aby ho nebylo vidět okny a aby mu nikdo nevpadl do zad), tedy já z dálky viděl, jak zuřivě louská písmenka, koleny objímá maketu nějaké smrtonosně vypadající pušky a v obou rukou svírá pažby obrovských pistolí. Než otočil stránku, vždy jednu pistoli odložil, aby si mohl naslinit prst, a nezačal číst, dokud pažbu zase pevně nedržel.

Nebyl to moc hezký pohled (myslím dítě a zbraně), ale chápal jsem ho. I to, že se snaží od skutečnosti odpoutat únikem do D-manova světa, který je sice krvavý a brutální, kde vás ale krev neumaže a kde všechno dopadne dobře. A když se únik nedařil, pažby v rukou dodávaly Jonášovi alespoň zdánlivý pocit bezpečí i ve světě, kde samo od sebe nedopadne dobře nic. Nikdy.

„Zkus si to,“ podal jsem mu kalhoty, ale hned jsem viděl, že mu budou malé. Bunda mu sedla.

„Pojď se mnou, musíš si kaťata vyzkoušet.“

Maskovací kalhoty se mu líbily a při jejich zkoušení jsem ho viděl poprvé se usmát. Byl to jenom takový náznak v koutcích rtů a trochu zarůžovělé tváře.

Nakonec jsme jedny vhodné našli. Byly mu správně volné, a když se nohavice dole ohrnuly a schovaly do bot, měly i náležitou délku.

Po ranní sprše jsem si oblékl kalhoty speciálních jednotek. Jonášovi se ty jeho líbily proto, že byly úplně stejně flekaté.

„Stává se z tebe Velký Vzor,“ posměšně zašeptal Ten druhý. Jonáš se na mne tázavě podíval.

„Ještě potřebuješ něco na hlavu. Když máš bílé vlasy, nikdy na to nezapomeň. I když je máš na ježka.“

„Ale co na hlavu, sakra,“ zaklel jsem po chvíli hledání. Dětské čepice jsou vymyšleny tak, aby je bylo vidět na dálku i ve tmě. Oranžové, červené, fosforeskující... A dospělé čepice mu byly velké.

Pak jsem uviděl obálku komiksu, který si stále tiskl na prsa. Nebyl to žádný nový sešit z hromady v dětském oddělení. Byl to tentýž

ošoupaný a zohýbaný komiks, co si četl, když tehdy ráno pozoroval, jak spím. Jediná osobní věc, kterou si vzal z bytu. Na obálce je jakýsi rozšklebený pirátský svalovec s šátkem na hlavě, jak pěstí drtí čelist chlapíkovi s nebezpečně vypadajícím paprskometem v rukou.

Půjčil jsem si komiks a zalistoval v něm, abych náhodou morálně nepochybil. Ten pirát se jmenuje Big Biker a je to démonický motocyklista, neochvějně stojící spolu s D-manem na straně spravedlnosti proti ekoteroristům z ďábelské organizace GREENHELL.

Z ženského oddělení jsem přinesl černý hedvábný šátek, přeložil ho a na druhý pokus ho Jonášovi uvázal na hlavu. Když jsem ho dovedl k zrcadlu, rozzářily se mu oči a začal se rychle otáčet, jestli mu cípy vlají stejně jako Big Bikerovi na zvlášť dynamických obrázcích.

Pak jsme se vrátili do naší místnosti. Přestože jsem celý den balil a pakoval, byl ve věcech strašný chaos.

„To se zvládne," uklidnil jsem se hlasitě a z hromady věcí vytáhl obě neprůstřelné vesty. Vysvětlil jsem Jonášovi, na co to je, předvedl mu, jak se vesta obléká, jak pevně dotáhnout přezky, jak přihladit suché zipy.

„Klidně si ji taky obleč, je tu chlad."

Jonáš se začal do vesty soukat a působil při tom krajně komicky. Nová bunda mu byla trochu volná a pod vestou se shrnovala. Nepovolil však a dokázal to sám.

„Hmm," zabručel jsem uznale. Hrdě se na mne podíval — jak ale zdvihl hlavu, bleskl mu v očích úlek.

Uskočil jsem, berettu v ruce.

Vysoko na modrém nebi se klikatila bílá kondenzační čára. Neuvěřitelně rychle narůstala jedním směrem, pak se zalomila do pravého úhlu. Při další obrátce už jsem stroj sledoval loveckým triedrem: Byl výš než dvacet kilometrů, a tak z něj malý dalekohled dokázal udělat jen blýskavou skvrnu — přesto bylo jasné, že takový manévr by žádný, žádný pozemský stroj nedokázal.

„Jsou to opravdu mimozemšťané. Cizinci," zmírnil jsem to první slovo. Jak jsem ho vyslovil, musel jsem se začít smát. Tak hloupý, neuvěřitelný a neskutečný mi připadal jeho obsah — přestože právě s ním jsem se smiřoval už pěkných pár dní. Smát jsem se musel i proto, že jsem cítil, jak se spolu s poznáním k mé mysli přiblížily věci, které jinak v mém vědomí ovládá Ten druhý. Jednou z těch věcí bylo cosi velkého, beztvarého a barevného.

Obyčejně se tomu říká šílenství.

Kousl jsem se do spodního rtu a bolest mne vrátila zpátky do velké šatny, mezi úzké skříňky a dlouhé, červeně polstrované lavice. Slunce stále svítilo a Jonáš stále valil oči nahoru.

„Odteďka pod těmi okny radši nebudeme moc chodit, ano?“

Přikývl.

* * *

Pak jsem zase balil a konečně se mi podařilo do krosny směstnat všechno potřebné. Jonášovi jsem zabalil ten malý batůžek, co jsem v něm od SEDMI STATEČNÝCH odnesl náboje do beretty. Zaschlou krev a kousky kostí a mozku jsem z něj umyl už dřív.

Jonáš mne při práci pečlivě sledoval. Pak jsem opřel batůžek vedle krosny a řekl: „Nemysli si, že to ponesu všechno jenom já. Ten malej poneseš ty.“ Radostí poskočil.

Zatímco jsem na turistickém vařiči ohříval k pozdnímu obědu konzervu leča, Jonáš odložil komiks, připjal si k opasku neprůstřelné vesty koženková pouzdra a cvičil tasení umělohmotných pistolí. Tvářil se zarputile a cenil zuby jako Big Biker.

Jedli jsme lžícemi z plechových talířů, opřeni zády o stěnu. Na to, že Jonáše musím k dojídání občas povzbuzovat, jsem si už zvykl tak, že to dělám automaticky. Když už opravdu nemůže, začne se tvářit nešťastně a teprve pak ho nechám. Možná ho s tím trápím, ale už není tak strašně vychrtlý. Lžíce cinkaly a Jonáš trochu mlaskal.

Pořád není schopen mluvit. Domácí lékař v IBM mi sdělil, že němota bude na osmadevadesát procent způsobena těžkým šokem. Jestli někdy začne mluvit, je v našich podmínkách krajně nejisté. Spontánní vyléčení je však velmi málo pravděpodobné.

Vyškraboval jsem zbytky vychladlé omáčky a uvažoval, co je nezbytné udělat dál — promyslel jsem cosi jako dlouhodobý plán. Chvílemi mi to připadalo zbytečné a směšné; nebyl jsem s to odhadnout, co se stane za půl hodiny, natož dlouhodobé plány. Ale alespoň jsem nějak zaměstnával mozek.

Já vymýšlím plány a Jonáš stále dokola čte ten jediný sešit D-mana.

Občas mu D-mana závidím.

Do toho, co bylo nezbytné učinit hned po jídle, se mi strašně ne-

chtělo. Věděl jsem, že Jonáš z toho bude v sedmém nebi, ale že mne za to jednou prokleje. Ale právě proto, aby se toho „jednou“ dožil, to udělat musím.

„Pojď, něco ti dám,“ položil jsem špinavý talíř na podlahu a s heknutím se zvedl.

Šli jsme do oddělení hraček. Tam ještě dopadaly odražené paprsky nízkého slunce a ráno jsem si tam všiml příhodného stolku.

Posadil jsem Jonáše na židli a sedl si vedle něj.

„Víš, co to je?“ zašmátral jsem v levém podpaží a položil tu věc na stůl.

Jonáš začal na židli doslova poposkakovat vzrušením.

Malá šestpětatřicítka v hnědém koženém pouzdře sice vypadá jako hračka, ale už z kovového zvuku, který vydala o desku stolu, a z pocitu hmotnosti, patrného na první pohled, je zřejmé, že to žádná hračka není.

„Jo, přesně tak. Opravdická pistole.“ Vyndal jsem browning z pouzdra, vycvakl zásobník a přesvědčil se, že není náboj v komoře.

„No jo, a je pro tebe. Zkus, jak ti sedí v ruce,“ přistrčil jsem mu pistolku po stole. Jonáš se na mne bázlivě podíval, jestli to myslím vážně. Dotýkat se jakýchkoli zbraní jsem mu velmi přísným hlasem zakázal už druhé ráno, co jsme se seznámili. To, jak jsem ho tehdy nechal zasouvat náboje do zásobníků, v něm vzbudilo pocit, že by si mohl hrát s berettou, kterou jsem si při vaření snídaně položil na linku.

Slaná bramborová kaše to byla, vzpomněl jsem si. Připadlo mi to strašně dávno — a je to zatím pár dnů.

Když uviděl, že to myslím doopravdy, nábožně pistoli zvedl, potěžkal ji a namířil na velkého vycpaného klauna.

„Jonáši, budeš mít sice svou pistoli — svou nabitou pistoli,“ zdůraznil jsem, „ale když by se ti zdálo, že se má střílet, vždycky, vždycky nejdřív řekni mně. Budeš si to pamatovat?“

Vážně přikývl.

„Jakmile to jednou porušíš, stejně jako jakékoli z pravidel, která tě naučím, pistoli zabavuju.“ Tato slova jsem přísně odsekával — a Jonáš horlivě kýval.

„Pravidlo číslo jedna: S jakoukoli zbraní vždy zacházej, jako by byla nabitá.“ Chtěl jsem dodat: ‚A proto nikdy nemiř na člověka.‘ Tu druhou větu jsem musel spolknout. A polykala se mi zatraceně těžko.

Naučil jsem Jonáše pistolku rozebírat, vysvětlil mu, jak ji čistit a

mazat, dal jsem mu na to věci (pokládal je na stůl jako svátosti), naučil jsem ho, jak pozná, že je zapnutý tlumič, jak držet pistoli oběma rukama (pažbička zbraně byla na jeho krátké prsty dost objemná), jak odjišťovat, jak zasouvat zásobník, natahovat závěr, jak mířit. Nakonec jsem mu přistrčil náboje a řekl:

„Tak se ukaž, Big Bikere."

Sledoval jsem ho ostřížím zrakem, připraven mu pistoli okamžitě vzít. Ale zacházel s ní přesně podle pokynů — když ho něco zajímá, je Jonáš neuvěřitelně učenlivý.

Měl nabito, nataženo, přesvědčil se, že je zapnutý tlumič a úzkostlivě pistoli držel hlavní od sebe a ode mne.

„Zkus to támhle na přítele šaška. Na nepřítele šaška," opravil jsem se. Nemělo cenu cvičit ho ve střelbě do papírových terčů. Takovou zábavu si oba dopřejeme asi jen málokdy. Šašek byl veliký jako dospělý člověk.

Docela jsem se nenáviděl, že osmiletého kluka nutím střílet na lidskou postavu. Byť vycpanou. Byť to toho kluka baví.

„Jaképak výčitky, zachraňuješ mu život," zašeptal Ten druhý.

Jonáš už pomalu zvedal pistoli, a jak Ten druhý mými rty zašeptal, otočil se na mě. Naštěstí jen hlavu — zbraň stále držel na opačnou stranu.

Snad to půjde, pomyslel jsem si, reflexy má dobré.

„Střílej, na co čekáš. Mohl bys mít vážné problémy, kdyby ses místo střílení vždycky takhle rozhlížel."

Zvedl pistoli, odjistil a vypálil do klauna všech šest ran.

Po každém zasyknutí se ozval páravý zvuk a z postavy v černém fracku vylétla hrst molitanových kostiček. Zavoněl spálený střelný prach.

„Příště se snaž mířit na hlavu," řekl jsem.

Jonáš přikývl a tvářil se strašně vážně a strašně důležitě.

Podal jsem mu druhý zásobník. Hlavu zasáhl třemi z šesti výstřelů. Na to, že byla skoro deset metrů daleko a že to byl druhý zásobník v jeho životě, to nebylo špatné.

Klaunovi vyhřezlo oko a klimbalo se na nitích vedle červeného frňáku, že to vypadalo jako doopravdy. Až mne z toho zašimralo u žaludku.

Jonáš se radoval nad dobrým zásahem. Musel jsem ho pochválit.

Že střílet do lidí je skrznaskrz špatné, mu budu muset vysvětlit později.

„I když se tě ti lidé snaží zabít? I když to nakonec už nejsou lidé?“ ozval se Ten druhý jízlivě. Jonáš jeho slova nezaregistroval — pohlcovalo ho zasouvání patron do zásobníků — s každou tou malou lesklou smrtí se doslova mazlil.

Naprosto jsem nevěděl, co Tomu druhému odpovědět.

„Půjčíš mi pistoli, na chvilku?“ požádal jsem Jonáše, když měl nabito. Sice zdráhavě, ale půjčil mi ji: pečlivě se přesvědčil, že je zajištěná, a podal mi ji pažbou napřed, jak jsem ho naučil. Pak mne sledoval ostřížím zrakem, jestli mu pistolku náhodou nevezmu.

Uvědomil jsem si, že vlastně nevím, co zbraň umí, a uvědomil jsem si to slůvko MAGNUM v jejím názvu. To potom, co jsem viděl, jak zpětné rázy divoce škubou Jonášovi rukama.

Vystřílel jsem dva zásobníky.

Pistolí se dá na pětadvacet metrů zasáhnout každou ranou předmět veliký jako lidská hlava. Druhým zásobníkem jsem to dokázal dokonce do horní poloviny toho předmětu — testoval jsem na dubovém kuchyňském prkénku. Co mne překvapilo nejvíc, že střely prolétly dvoucentimetrovým tvrdým dřevem a ještě se zasekaly do lakovaného regálu za ním.

Chvíli jsem uvažoval, jestli bych se neměl ohlédnout po něčem méně smrtonosném, a jak je možné, že pistolka je tak přesná. První úvahu odbyl Ten druhý slovy: „Ať si kluk zvyká!“ a tu druhou jsem si vysvětlil sám slovem browning.

Jonáš stál vedle mne, a když se ubezpečil, že mu pistoli nechci zákeřně zabavit, bedlivě mou střeleckou exhibici pozoroval. Abych se předvedl, nakonec jsem vytrhl berettu, (patřičně bleskurychle) a vypálil do prkénka.

S ostrým třeskem se rozlétlo na kusy, střela prolétla regálem, zmasakrovala tucet párů dámských bot a nakonec prorazila cihlovou přepážku na druhé straně obrovské místnosti.

Když jsme se už takřka tmou vraceli do šatny, procházeli jsme kolem velkého nástěnného zrcadla a já si uvědomil, že se od Jonáše vlastně vůbec neliším. On se, aby vydržel, vžívá do role Big Bikera, a já se posledních několik dnů vžívám... Zatřásl jsem hlavou a Ten druhý se posměšně zašklebil. Do koho se vžívám, bylo jasně vidět z mého odrazu v zrcadle. Ostatně, právě po něm jsem ve svých osmi letech

dostal od dědy jméno.

K večeři byl můj dávný sen: horké toasty s máslem a centimetrovou vrstvou kaviáru pokapanou citrónovou šťávou. Jonášovi to srdečně nechutnalo a radši jedl vanilkové sušenky.

* * *

Vojenský spacák voněl novotou, bylo v něm teploučko a ráno jsem se po dlouhé době probudil opravdu odpočatý. Slunečné počasí vydrželo, jenom k němu přibyl hlasitý vítr.

Jonáš už byl vzhůru, četl D-mana, pistoli v pouzdře položenou u hlavy — tak jako já. Chvíli jsem ho pozoroval, jak se mimovolnými pohyby ruky ujišťuje, jestli tam pistole opravdu je. Jednou za čas zvedl hlavu a přesvědčil se pohledem. Za celou dobu, co jsem se na něj díval, neotočil list. Očima hltal nějaký obrázek plný výkřiků, vykřičníků, výstřelů, zkřivených tváří a svištících pěstí. Měl jsem to moc z boku, tak jsem nevěděl, co přesně se na stránce děje.

Po chvíli Jonáš poznal, že se na něj dívám, a tázavě otočil hlavu.

„Že bychom vstali?“

Horlivě přikývl. Večer se pořád chrul a neusnul, dokud jsem neřekl, že když neusne, nebudeme dnes střílet. Pak usnul hned. Bylo nezbytné, aby se pistoli naučil ovládat co nejlépe. Vždy, když mne napadlo, jak je to úchylné, vychovávat z dítěte zabijáka, připomněl mi Ten druhý, jak se Jonáš bezbranně houpal na lustru a sápali se po něm mrtváci.

Uvařil jsem k snídani kakao pro sportovce a tentokrát hrníčky a misky po kukuřičných lupíncích myl Jonáš. Nikdy předtím nádobí nemyl, ale pustil se do toho i přes ledovou vodu s vervou.

* * *

V přízemí obchodního domu byl malý obchod se zbraněmi. Nic zvláštního — pár loveckých pušek a spousta ozdobných perkusních replik. Potřeboval jsem nalézt náboje a nějaké zásobníky do Jonášova browningu. Vhodné zásobníky jsem našel dva, nábojů jsem vzal třicet krabiček. Ať se kluk vyřádí.

Rozhodl jsem se, že zítra ráno, než se rozední, odejdeme. A pak si Jonáš na nějaké střílení ani nevzpomene, pokud to nebude střílení o

náš život. Budeme muset ujít dvacet kilometrů denně, po lesních cestách, a den co den patnáct dní. To se Jonáš naučí i sotva čtyřicetidekovou pistolku tížící opasek srdečně nenávidět.

Teď si nadšeně cpal patrony do kapes.

Za hodinu měl vystříleno pět krabic — to klaun už dávno neměl hlavu a všude byly molitanové kostičky. Rozvěsil jsem menší loutky a odměřil, na jakou vzdálenost by tak veliké viděl doopravdické lidi. Čili když střílel na pěticentimetrovou hlavičku panenky z pěti metrů, bylo to, jako by střílel na hlavu člověka z pětadvaceti.

Po další hodině už zasahoval dvěma ranami ze tří. Z pistolky se kouřilo, a když jednou měnil zásobník, bolestivě si o hlaveň spálil prst.

Po obědě, jakmile slunce přešlo na výhodnou stranu, jsem si připravil věci, abych konečné zastřílel kádvojku. Jonáš dlouhou, matně černou a opravdu už na pohled hrozivou zbraň celý minulý den obcházel uctivým obloukem. Protože střílet bez dohledu měl přísně zakázáno, motal se kolem mě a sledoval, co se bude dít. Myslím si (i když to nepřiznal), že už ho také od zpětných rázů bolely ruce.

* * *

Pootevřel jsem jedno okno v zadní části nejvyššího patra — jen tak na pět centimetrů. Doprostřed místnosti (byl to sklad džínových oblečků všeho druhu) jsem dovlekl těžký stůl se silnou deskou a přišrouboval k němu velký svěrák. Čelisti svěráku jsem pečlivě obalil látkou, sevřel do nich kádvojku za předpažbí a pootáčel stolem, až hlaveň mířila mezerou v okně ven. Přes slunečné počasí dovnitř studeně fičelo a Jonášovi vlály cípy šátku úplně stejně jako Big Bikerovi. Ten šátek jsem ho ráno musel naučit vázat. Měl ho sice trochu nakřivo, ale byl na svou práci náležitě hrdý. Už včera jsem si všiml, že v obličeji nemá ten vyděšený, divný výraz, a když jsem odcházel z místnosti, kde on zůstával, už se mu netřásla brada.

Zasunul jsem do nevysokého, ale velmi dlouhého zásobníku pět lesklých patron s tenkými dlouhými kulkami a nábojnicemi o skoro dvojnásobném průměru. K2 má ráži pět milimetrů. Tak mají kulky malou boční plochu a nejsou citlivé na vítr. Ničivého účinku se dosahuje rychlostí.

„Dalekonosné střelivo," řekl jsem Jonášovi, který stál na židli na

druhé straně stolu a sledoval každý můj pohyb. Než jsem zásobník vsunul do zbraně, vyloupl jsem z obalů čtyři ploché elektročlánky a vložil je za šroubovací krytku v těle dalekohledu. Ono je nepřesné říkat té kameře řízené mikroprocesorem „dalekohled“, ale je to takové zvykové slovo.

Zaklapl jsem zásobník a natáhl závěr. Šlo to hladce a lehce. Skrčil jsem se ke zbrani a zapřel pažbu do ramene. Než jsem odjistil, v okuláru vytaženém až k oku a zakončeném měkkou gumovou chlopní se objevil zelený nitkový kříž, vrcholek stromu a dům s červenou střechou. Chvíli jsem se orientoval v číslicích, které naskočily po okrajích obrazu. Dům vypadal, že je téměř před oknem — podle čísel byl vzdálený osm kilometrů a sto dva metry.

Povolil jsem čelisti svěráku a přemířil na průčelí vysokého činžáku, který měl vhodnější vzdálenost. V návodu k použití bylo napsáno, že zastřelovat by se mělo na sto metrů, plus mínus deset.

Vypnul jsem automatické korekce zaměřování — nitkový kříž se usadil přesně ve středu obrazu. V průsečíku jeho světélkujících linek jsem sevřel záhyb na puklině v hnědé omítce. Pak jsem pečlivě dotáhl svěrák a zkontroloval, jestli se puška nehnula.

„Pojď se mrknout,“ kývl jsem na Jonáše.

Nadšeně poskočil a přitiskl oko k okuláru.

„Víš, který dům to je?“ Horlivě přikývl, aniž by od zbraně oddálil hlavu.

„Tak si pamatuj místo, kde se kříží ty dvě zelené nitky; tu puklinu.“ Znovu přikývl.

Zatahal jsem ho za ucho: „Na, tady máš dalekohled — budeš kontrolovat, kam jdou rány.“ Jonáš se okamžitě nafoukl vlastní důležitostí, že div nevzlétl ke stropu. Vzpomněl jsem si na své mládí, na ten obrovský pocit štěstí z vlastní nepostradatelnosti, když mne děda požádal, abych s ním tehdy něco spravoval. Později jsem si uvědomil, že jsem mu při tom jenom překážel, ale ten pocit štěstí mi zůstal dodnes.

Jonáš stál na židli, lovecký triedr přilepený u očí a blaženě se usmíval. To bylo vůbec poprvé, co jsem viděl, že jeho úsměv vydržel déle než pár vteřin. Dokonce se mu mezi rty blýskaly zuby.

Jestlipak si je čistí, napadlo mne. Budu na to muset dohlédnout — zubaře teď seženeme těžko.

Sklonil jsem se zpátky k pušce a zapřel pažbu do ramene — v pravém rohu pod nitkovým křížem svítila malá dvojka. Kdybych stří-

lel standardním nábojem NATO, byla by tam malá jednička a dalekohled sám by si příslušně přestavil parametry. Symbol škrtnutého ucha vedle čísílka znamená, že je zapnutý tlumič.

Stiskl jsem spoušť a prakticky v témže okamžiku se z průčelí v dalekohledu zakouřilo. Dírou v cihlách, kterou by se dala prostrčit pěst, bylo vidět do pokoje za zdí. Ta puklinka, na kterou jsem mířil, zmizela — z domu vůbec opadala spousta věcí.

Jonáš mi s naprostou vážností naznačil, že rána šla moc doleva.

Mne nejvíc překvapila rychlost střely — když jsem o ní četl v návodu, myslel jsem, že se o nulu překlepli. Přitom kádvojka kope méně než zbrojovka a je tak dobře vyvážená, že hlaveň skoro vůbec neposkakuje.

Zastřelovat se na pukliny v omítce tedy není vhodné. Přesunul jsem stůl a přemířil pušku na vrcholek stříbrného smrku v parku. Byl sto pět metrů daleko a vyčníval kousek nad taškovou střechou patrového rodinného domku.

První rána neměla viditelného účinku. Zdála se mi opět moc vlevo. Seřídil jsem příslušné šroubky.

Druhá rána urazila stromu celý vršek; kmen měl v místě zásahu průměr osm centimetrů.

„Hmmm," řekl jsem. Jonáš našpulil rty a zakýval hlavou, jako že dobrý.

Znovu jsem seřídil šroubky — protože souosost hlavně a dalekohledu se zdála v pořádku, přestavil jsem jenom výšku.

Musel jsem se ale nějak splést, protože po další ráně explodovala střecha rodinného domku a rachot padajících tašek se rozléhal tichým městem jako kanonáda.

Pak jsem se skoro půl hodiny krčil za parapetem a pozoroval ulice, jak se k místu hluku stahují mrtváci; bylo jich jen pár. Pak se mezi budovami mihla popelnice a vyhodila nad domem s rozbitou střechou dva malé tmavé předměty.

První exploze dům rozštípla vejpůl a druhá ho srovnala se zemí.

Moderní metoda vedení boje, napadlo mne. Je to určitě ekonomičtější, než přivolat ten šípovitý létající stroj.

Popelnice vylétla nad vířící mračno prachu a systematicky prostor pod sebou prošila sprškou modrých blesků. Tam, kde narážely na hranici prachu, to vždy bíle zažhnulo — pod hranicí prachu výboje vypadaly jako rudé kostrbaté čepele.

Popelnice měla na bocích čtyři dlouhé lesklé vrypy, a když se pootočila, byly vidět i tečky po kulkách z Agenta.

„Stará známá," zašeptal Ten druhý, a já jen litoval, že kádvojka není zastřílená.

Když se prach usadil — to už bzučení popelnice dávno utichlo a mrtváci zmizeli, dokončil jsem nástřel na dalekonosné střelivo. Nakonec se ukázalo jako nejvhodnější střílet do příhodných oken — projektily mají takovou rychlost, že sklo nerozbijí, ale provrtají v něm pětimilimetrový otvor, kolem kterého je několik drobných prasklinek.

Na NATO náboj jsem zbraň zastřílel na pahýl stříbrného smrku. Vždy než tam NATO-kulka dolétla, měl jsem po střelbě dalekonosnými náboji pocit, že bych si mohl odskočit na svačinu.

Pak jsem zavřel okno, Jonáš posbíral vystřílené nábojnice a přesunuli jsme se zpátky do naší šatny. Až do setmění jsem čistil zbraně a kontroloval, co jsem zapomněl zabalit, a na IBM si opakoval cestu, která nás čeká, a vrýval si do paměti seznam orientačních bodů.

Jonáš se mi díval přes rameno a najednou jsem si všiml, že se mu třese brada.

„Co je?"

Ukázal rukou dokola a poplácal na podlahu.

„Nerozumím," zakroutil jsem hlavou.

Ukázal znovu dokola, naznačil, jako když se jí, jako když se spí, zatahal se za límec bundy a znovu popleskal rukou po podlaze.

„Aha," konečně mi to došlo, „je tu jídlo, šaty a kde spát; ty bys tu chtěl zůstat."

Horlivě zakýval.

„Přiznám se, že jsem o tom také přemýšlel," položil jsem počítač na podlahu. „Ale za pár týdnů začne zima. A to bychom buď zmrzli, nebo by nás prozradil kouř, anebo stopy ve sněhu."

Jonáš znovu naznačil jídlo a rozpřaženýma rukama udělal slovo ‚hodně'. Potom se znovu zatahal za límec bundy a rukama naznačil vrstvu a strojeným úsměvem pohodu a teplo.

„Umrznul by nám nos," cvrnkl jsem ho do příslušného orgánu. „A poslouchej, co bysme tady dělali? Seděli nabalení, že bysme se nemohli hnout, a cpali se konzervama? Jídla je tady opravdu hodně, to máš pravdu. Ale příští léto se ho spousta zkazí a za dva roky už nepůjde jíst ani většina konzerv. A to už bysme byli tak tlustí, že bysme odsud nemohli ani odejít. A vůbec, jenom sedět na zadku, dovedeš si

představit tu nudu?“

Jonáš se na mne upřeně díval, moc mi asi nevěřil, ale brada se mu už netřásla.

„Ty nevíš, co to je mráz,“ pokoušel jsem se ho dolomit, „představ si dvacet pod nulou a den po dni klidně dva měsíce. To můžeš být oblečený, jak chceš, a stejně je ti zima. A nemohli bysme si zatopit ani nikam odejít.“ Hloupé bylo, že si dvacet pod nulou se svými životním zkušenostmi představit nedokázal. Povzdechl jsem si a přesvědčování vzdal: „A už jdi spát, ráno brzo vstáváme.“

Zůstat v supermarketu bylo lákavé i pro mne. Přemýšlel jsem, že někde seženu plynem poháněný elektroagregát — u vojáků určitě nějaký bude a lahví se stlačeným propan-butanem je všude spousta. Bohužel, každý agregát vydává hluk. A popelnice nemůžu podceňovat. Kdyby měly bomby už u MAGNIFICENT SEVEN, asi by mne už nic netrápilo.

Svítit po setmění nebylo radno, tak jsem se nasoukal do spacáku a nařídil IBM na budíček o páté.

Před usnutím jsem se všelijak protahoval a s uspokojením si uvědomil, že si můj organismus pomalu zvyká na zvýšenou zátěž. Svaly po předvčerejším nočním dvacetikilometrovém pochodu zakončeném během s šedesátikilovou bagáží už mne skoro nebolely. Pak jsem začal přemýšlet, a čím víc jsem přemýšlel, tím méně jsem mohl usnout. Přemýšlel jsem, co budu dělat, když mé plány nevyjdou. Spředl jsem je sice dobře, ale měly několik řidších míst. Jestli se totiž chceme dostat z oblastí, kde padá sníh a kde v zimě klesá teplota pod nulu, musíme daleko na jih — uvažoval jsem o jižní Itálii. Pěšky — navíc s Jonášem — to nelze zvládnout. Proto budeme potřebovat nějaké vozidlo. Když jsem vymýšlel jaké, automobil jsem zavrhl skoro ihned. I ty tak zvané terénní potřebují cosi jako cestu — v opravdu rozbahněném poli i ty nejvýkonnější zapadnou. O motocyklu jsem uvažoval déle — je obratný, propletl by se i ucpanými silnicemi, terénní modely mají oproti automobilům prostupnost opravdu slušnou. Ovšem oba typy vozidel mají jednu obrovskou nevýhodu — zranitelnost. Kdybychom jeli v autě, popelnice by nám mohla přistát na střeše a v hluku jízdy bych si jí nevšiml, než by začala střílet. Co by s námi udělala, kdybychom jeli na motorce, radši nepřemýšlet. A o setkání s šípovitou stíhačkou ani nemluvím.

Další a jedinou eventualitou je nějaké speciální vozidlo — nejlé-

pe vojenské. Představil jsem si, jak se řítím po poli v tanku, a zavrhl to také. I v moderním tanku musí být dva dospělí lidé, dělá při jízdě ukrutný rámus a výbojům ze stíhačky by stejně neodolal. Obrněný transportér je na tom úplně stejně, jedinou jeho výhodou je, že je oproti tanku uvnitř větší. Navíc oba druhy strojů mají vysokou spotřebu — navíc ani ne propan-butanu, ale zemního plynu. Abych někam dojel, musel bych za sebou vléci cisternu.

Ale když jsem promýšlel výhody a nevýhody obrněných transportérů, vzpomněl jsem si na jednu příhodu:

Někdy před rokem a půl jsem v redakci Zelených listů prohlížel agenturní zprávy: obvyklé řeči, obvyklé katastrofy, obvyklé teroristické akce, obvyklé počty mrtvých. Mimo to tam ale byla i taková kratičká zmínečka, která mne zaujala. NATO prý vyvinulo nový, převratný, supermoderní stroj, který byl ve zprávě pro nedostatek vhodných slov nazván „obrněným transportérem“. Zpráva pokračovala, že se bude používat pouze jako štábní vozidlo a pouze pro nejvýše postavené vojáky a politiky. Stroj by prý měl odolat i přímému zásahu jaderným dělostřeleckým granátem.

Když jsem to tehdy dočetl, napadlo mne, že je to pěkný nesmysl. Z vojenského kursu vím, že žádný pancíř neodolá přímému zásahu jadernou zbraní (byl jsem v kursu u tankistů), a pustil jsem to z hlavy.

O pár hodin později jsem pročítal večerní agenturní zprávy a objevil tam ostré dementi té zprávy o supertajném superstroji. To u mne samozřejmě vyvolalo zájem: Když si někdo dá práci s dementi kvůli takové nepodstatné kachně, většinou je dementi vylhané. Původní, byť zkreslená zpráva se obyčejně týká něčeho důležitého, a to tak důležitého, že si někdo nedovolí opomenout ji popřít, přestože právě tím riskuje, že na to důležité upozorní. Je-li takové dementi z „kruhů blízkých armádě“, je za tím obvykle nějaký nižší, ale za něco zodpovědný důstojník, který si takhle nešikovně chrání zadek. Napadlo mne tehdy, že by z toho mohl být dobrý článek; neměl jsem, stejně jako většina lidí, vojáky ale vůbec rád. Napsat o tom, jak si za NAŠE DANĚ vyrábějí další zbytečné hračky, by mne jen potěšilo.

Začal jsem se probíjet Sítí; zjistil jsem, odkud do agenturní svodky pronikla ta původní zpráva, odkud přišlo to dementi... Nakonec (už k ránu) jsem získal jméno malé vesničky nedaleko Mnichova, u které by mohla být tajná vojenská základna, kde by se možná mohly konstruovat nějaké tajné superstroje.

Po dalších dvou dnech pátrání jsem objevil něco, co mne přimělo požádat o pracovní cestu do Mnichova. V jedné malé vesničce poblíž tohoto města by se podle zúčtovacích dat v centrálním počítači společnosti American Express měla nacházet kreditní karta jednoho amerického vědce indického původu, nejuznávanějšího odborníka na studenou fúzi na světě.

To je známé heslo: Studená fúze vyřeší energetickou, a tím i ekologickou krizi na Zemi. Vlij něco těžké vody a reaktor studené fúze ti z ní dodá energii téměř podle Einsteinova vzorce $E = mc^2$. Naprosto bezpečně, bez zplodin, bez odpadu.

Většina lidí to považuje za pouhý krásný sen, tu s větší, tu s menší popularitou se táhnoucí dějinami skoro sto let. Občas se šuškalo, že se studenou fúzi nikdy nemůže povést řídit. Občas se šuškalo, že funkční prototyp reaktoru je dávno hotový, ale přepečlivě zamčený v nějakém trezoru, protože: ‚Víte, co by to udělalo s ropnými společnostmi?‘ Ropné společnosti už sice nedodávají mnoho nafty a skoro žádný benzin, ale dodávají veškerý plyn a maziva — stále jsou strategické, neuvěřitelně bohaté, a tudíž mocné. Co by s jejich prosperitou udělalo, kdyby do automobilu stačilo nalít padesátinu deci vody na padesát let, si není potřeba moc dlouho domýšlet. Ty společnosti byly už jen tři; tři nadnárodní kolosy ovládající svět. Na ně si netroufli ani ekoteroristé, ani vlády.

Abych se vrátil: Když jsem zjistil, že ten Indoameričan je v té samé vesničce, kde by se mohly vyrábět tajemné superstroje, napadlo mne, co by asi bylo lepší pro pohon takové věci než reaktor studené fúze.

Byla to jen vetchá hypotéza a já nejsem příliš ctižádostivý, ale dokázat, že vojáci ten reaktor už používají, to by byl nejsólovější sólokapr na světě.

Když jsem si šel pro potvrzení cestovního příkazu (trvalo to skoro týden — byl jsem jen pomocný redaktor) , seděl v kanceláři šéfredaktora takový nenápadný holohlavý pán. Vypadal jako nějaký úředníček.

Nepozdravil a začal rovnou mluvit. Řekl: „Zjistili jsme nějakou podezřelou aktivitu v Síti. Někdo se zajímá o něco, o co by se zajímat neměl, někdo se nezákonně napojil na počítače American Express, někdo... Víte, o čem mluvím, příteli?“ Tak mrazivě znějící slovo a tón hlasu tak dokonale obracející jeho původní význam jsem v životě neslyšel.

Jenom jsem kývl hlavou a připadal si velmi maličký.

„Doporučuji vám částečnou ztrátu paměti, příteli, jinak bychom vám mohli udělat něco ošklivého.“ Nasadil si klobouk, vstal, pohlédl mi do očí a bez pozdravu odešel. Pohyboval se jako kočka. Ne jako úředník.

Když se postavil, všiml jsem si, že je o hlavu menší než já, ale když mi pohlédl do očí, zjistil jsem, že to je jeden z lidí, co i přes svou tělesnou výšku vždy vypadá jako o hlavu vyšší než kdokoli jiný. Z toho pohledu mne mrazilo ještě večer.

Šéfredaktor se na mne tehdy díval a z očí mu svítila vražda. Po kratičkém pohledu holohlavého mi to připadalo k smíchu — byl jsem dokonce v pokušení se zeptat: ‚Takže do Mnichova se nejede?‘

Od té doby už na pořad dne nikdy nepřišla otázka mého povýšení na řádného redaktora.

* * *

Vytrhl jsem se ze vzpomínek a otočil se na druhý bok. Spacák tiše zašustil, ozvalo se kovové klapnutí, jak jsem loktem strčil do pistole, a do tváře se mi opřel Jonášův dech vonící pastou na zuby.

Takže jestli ve vesničce u Mnichova ty superstroje nevyráběli, jsem nahraný, jak se tak hezky říkalo. Jsme nahraní.

Další řídká místa v mém plánu jsou: Jestli dokážeme ujít skoro tři sta kilometrů k Mnichovu, než začne padat sníh. Jestli těch tři sta kilometrů dokážeme vůbec ujít. Jestli nás v lese při spaní neroztrhají mrtváci. Jestli nás nespálí výboje popelnic přes den. Jestli Cizince v šípovitém stroji nenapadne propátrávat svět pod sebou infračidly. Jestli...

V té chvíli jsem si uvědomil, že nemá cenu si s tím dělat hlavu. Zemřít můžeme stejně jenom jednou, a je úplně jedno jak. Takhle budu mít aspoň pocit, že jsem proti tomu něco udělal.

‚Zemřít můžeme jenom jednou‘, kam na takovéhle příšerné fráze chodím?

* * *

Probudilo mne pípání IBM. Byla tma a na stropní okno bušil déšť hnaný poryvy větru. Zatřásl jsem Jonášem, ve svitu zlodějky v ponož-

ce jsme si sbalili spacáky, oblékli bundy a neprůstřelné vesty, ověsili se zbraněmi, nahodili batohy na záda a sešli dolů ke vchodu.

Utáhl jsem Jonášovi šátek na hlavě a pomohl mu zabalit se do maskovacího pršiplášť (vzal jsem dva u vojáků — nešustí a hned tak se neroztrhnou). Přestože jsem ten Jonášův včera zkrátil, je mu pořád veliký. I tu malou dámskou neprůstřelnou vestu má skoro po kolena — jako sukni. Batůžek se srolovaným spacákem mu na zádech pod pršiplášť dělal velký hrb. Pak Jonáš s pršákem pomohl mně, já na hlaveň kádvojky navlékl prezervativ (aby do ní neteklo — když je potřeba rychle střílet, nemusí se sundávat) a nasadil jsem si infrabrýle. Jonáš už ty své měl a zvědavě se rozhlížel. Brýle mu byly velké jako všechno. Kdybych mu je neupravil, musel by si je pořád držet rukou.

Nikdo nepočítal s tím, že jednou budou potřebovat vidět v noci i osmileté děti.

Vzpomínal jsem, co důležitého jsme zapomněli.

„Máš D-mana?“ zeptal jsem se s rukou na závoře.

Kývl, že ano.

„A vyčistil sis teďka ráno zuby?“

Kývl, že ano.

Nic jsem neřekl, ale alespoň vím, jak to vypadá, když lže. Odemkl jsem a přemítal, jak mu vysvětlit, že dbát na zdraví je teď stejně důležité jako umět střílet. A jednou to bude mnohem důležitější. Doufám.

Otevřel jsem dveře a nadzdvihl si brýle.

Po nebi se hnala černá mračna, do obličeje se mi opřel ledový vichr a první z milionů vodních kapek mne zaštípaly v očích.

* * *

Než se rozednilo, došli jsme do lesa. Mimo bláto lepící se na boty nám nic nepřekáželo. S prvním světlem jsem si sundal brýle a pohled na kalný úsvit způsobil, že mne roztřásla zima.

Mezi stromy se šlo snadno. Déšť přestal šlehat a jenom spolu s větrem hlasitě šuměl ve větvích. Zastrčil jsem si sluchátko IBM do ucha a spustil program Kompas z aplikace Navigátor. Přestože lidská civilizace s největší pravděpodobností zmizela, satelity dál krouží po orbitálních drahách a IBM s jejich pomocí dokáže určit svou polohu s chybou pouhých deseti centimetrů.

Dívčí hlas v levém uchu mi šeptal slůvka jako: „Vlevo“, „ostře vlevo“ nebo „zpět“. Počítač pomocí satelitů monitoroval terén před námi a vybíral nejkratší a co nejschůdnější cestu. Bohužel, k obnovování informací dochází asi jednou za hodinu čili satelit mne nemůže varovat před pohybujícími se předměty. Když jsem v supermarketu v oddělení elektroniky Navigátora do IBM kopíroval, přemýšlel jsem, jestli by se nešlo napojit na vojenské špionážní satelity — ty prý dokáží monitorovat v každém okamžiku každý čtverečný centimetr povrchu zeměkoule.

Jonáš šel po mé levé straně s rukou na pažbě pistolky — šeptem jsem mu vysvětlil, že na ucho se sluchátkem skoro neslyším, a že tedy jen na něm je zachytit všechny nepatřičné zvuky zleva.

Než terén začal stoupat, šlo se po listí a pak po jehličí opravdu velmi hezky. Dokonce jsem si říkal, jaký je to pěkný špacír, a přemýšlel o tom, že musím změnit hlas IBM. Ten měkký dívčí (svůdný) odváděl mou pozornost k věcem, které byly nerealizovatelné.

Po dvou hodinách jsem zastavil, dal Jonášovi vitaminovou tabletu, několik pastilek hroznového cukru a půl čokolády. Sám jsem snědl druhou půlku. Každý jsme se ještě napili posilujícího nápoje pro sportovce, a než nám ztuhly svaly na nohou, znovu jsme vyrazili. Pro mne bylo nejobtížnější to, že jsem musel přizpůsobovat rychlost chůze Jonášovi.

Pak tedy začal terén stoupat, příjemné listí a jehličí klouzat a krosna těžknout. Přestože jsem se chtěl vyhýbat všem komunikacím, požádal jsem IBM, aby nás dovedlo na nějakou pokud možno lesní cestu. S nastupující únavou už jsem o počítači zase uvažoval jen jako o počítači a nevymýšlel si k půvabnému hlasu postavu. Jenom mi ještě blesklo hlavou, jestli má krátké nebo dlouhé vlasy.

IBM nás dovedlo na stezku. Za chvíli jsme se po ní drápali skoro po čtyřech a Jonáše jsem musel občas poponést.

A šli jsme a šli a šli.

Při zastávce na oběd jsem v Navigátorovi změnil předvolený poměr mezi délkou a obtížností cesty v neprospěch délky. Unavený Jonáš po jídle okamžitě usnul — jedna kostička čokolády se mu rozpouštěla v mokrých prstech. Když jsem ho budil, připadal jsem si jako Herodes. Neprotestoval a šel dál jako malá loutka — naštěstí nás počítač brzy dovedl na pěšinu, kde nebylo potřeba dávat pozor, kam položit nohu. Když se setmělo, chyběly nám ke splnění denního limitu

čtyři kilometry.

Sedl jsem si na pařez. Byl jsem provlhlý a měl jsem od kalhot odřené vnitřní strany stehen. Jonáš si ani tak nesedl, jako se sesul.

Stále pršelo a stále byla zima, že od rtů šla pára. Možná to byla jenom nějaká klička mého unaveného mozku, ale zdálo se mi, že ve vzduchu cítím sníh. Byli jsme dost vysoko v horách — 723 metry nad mořem, podle IBM.

Otevřel jsem deštník a přinutil Jonáše, aby si převlékl vlhké ponožky. Počkal jsem, až zaleze do spacáku, a pečlivě kolem něj obalil pršiplášť. To už spal.

Sám jsem udělal totéž. Kdyby na nás narazilo nějaké zvíře nebo mrtvák, nepřežili bychom.

* * *

Vzbudil jsem se v pět hodin. Sluchátko v uchu odporně pískalo, dokud jsem na počítači nezmáčkl příslušné tlačítko. Než jsem počítač ve spacáku a pod vrstvami oblečení našel, byl jsem úplně probuzený. Celé tělo jsem měl zapařené a jako po nácviku lámání v kole.

Na malinkém plynovém vařiči jsem ohřál energetický nápoj (vypadá a pění jako kakao a chutná odporně přeslazeně), otevřel samoohřívací konzervu, nalámal suchary, a když jídlo zavonělo, vzbudil jsem Jonáše. Vstal hned, ale oči měl úplně mimo, mnul si je, a když se šel za strom vyčurat, zakopl a upadl.

„Musíme dál, nedá se nic dělat," řekl jsem a přemýšlel, jak se asi musí cítit on, když se já cítím tak mizerně.

Pořád pršelo — snad ještě hustěji než včera; kapky mi rozstřikovaly vřelé kakao na ruku. Po jídle jsem prázdnou plechovku zahrabal pod jehličí a hrníčky a lepkavý kastrol nechal opršet. Než jsem věci uklidil do krosny, Jonáš zase usnul.

Do dopoledne jsme ušli sotva pět kilometrů. Bylo to do kopce, z kopce a pak dlouho, dlouho do kopce. Jonášovi se podlamovaly nohy, a když potřetí upadl, vysadil jsem si ho na batoh. Šel jsem v hlubokém předklonu, opíral se o pažbu kádvojky a pršelo mi za krk.

Jonáš spal a ve spánku mne škrtil.

* * *

Když hora začala klesat, začal padat déšť se sněhem. Z kopce se šlo ještě hůř než do kopce.

„Takhle to nejde," zasípal jsem a opatrně položil Jonáše pod husté větve smrků vedle pěšiny. Ani to s ním nehnulo — spal a v obličeji byl smrtelně bledý.

„A co chceš dělat?" ozval se po dvou dnech Ten druhý.

„A co chceš dělat?!" zapitvořil jsem se po něm, „taky bys mohl být jednou konstruktivní."

„Z nás dvou jsem tady konstruktivní vždycky jedině já," odsekl uraženým šeptem. To už jsem měl na kolenou IBM a malý barevný displej se mžil mým sraženým dechem. Déšť se sněhem naštěstí přestal; lépe řečeno přestal ten sníh. Voda se z temného nebe valila dál.

Zjistil jsem, že sedm kilometrů téměř kolmo na náš směr je nějaký dům — samota nepříliš vzdálená od D33 — jedné z dálnic do Německa. Podle IBM vedlo kolem domu i několik lesních cest a pěšin, kterými by se mělo dát projít do bavorských nížin.

„V takovém domě určitě budou mít auto," zašeptal jsem si pro sebe.

„Myslíš?" jízlivě se zeptal Ten druhý.

„Tomu říkáš konstruktivní odpověď?"

Ten druhý mlčel.

„Když pojedu pomalu po lesní cestě, bez světel... Odpočinu si, Jonáš se vyspí. Až vyjedeme z hor a skončí lesy, auto tam necháme — ještě bychom v něm mohli strávit noc, v suchu a v teple," přemýšlel jsem polohlasem a Ten druhý to stále nijak nekomentoval.

„Ale teď si musím zdřímnout."

Schoval jsem počítač a opřel se zády o drsnou kůru stromu. Nějaký suk mne tlačil do zátylku, ale já jenom zavřel oči. Déšť šuměl, ostrý vítr hučel, trpce voněla smola, větší kapky hlasitě pleskly, občas jich plesklo několik za sebou, takže to znělo jako kroky. V unaveném mozku se mi točilo, jestli ještě někdy narazím na nějaké jiné normální lidi. Částečně jsem doufal, že ano, částečně, že ne.

Pleskání kapek uspávalo a ty velké byly tak pravidelné.

Stále zněly jako čvachtavé kroky.

S trhnutím jsem se probral. Tak pravidelné žádné kapky být nemohou.

Obrovský jelen byl na pěšině sotva deset kroků od nás. Pružinovité pohyby, bílý čenich, vyceněné zuby, oči upřené do mých. Chlupy

na krku, kde mu je neumyl déšť, měl zčernalé a slepené do cucků.

V rozespalosti jsem zazmatkoval. Beretta nešla pod pršipláštěm vytáhnout, a tak jsem na jelena vyplýtval jeden z dalekonosných nábojů.

Ostré syknutí střely následoval intenzivní zápach spálené gumy. Zbytky prezervativu se škvařily kolem ústí pušky.

Kule zasáhla bývalé zvíře do prsní kosti, zvedla ho do vzduchu a odmrštila do křoví na druhé straně pěšiny. Mohutné praskání se rozlehlo široko daleko.

Střílet z kádvojky vsedě a navíc od boku nejde bez následků. Zpětný ráz mne převrátil a puška mi vylétla z rukou. Než jsem, zamotaný v oblečení, nahmatal pažbu, jelen s kouřícím otvorem v hrudi byl zpátky na cestičce.

Pokusil jsem se vstát, ale přišlápl jsem si cíp pršipláště. Jak jsem se narovnal silou, udeřil jsem hlavou do zlomené větve a mokrá pažba mi znovu vyklouzla z prstů. Aby to nebylo všechno, když jsem se ji pokoušel chytit, uklouzl jsem a znova upadl.

Bylo by to směšné.

Kdyby ten jelen nebyl už doslova na dosah ruky. Cítil jsem jeho zápach promíšený mdlým pachem zahnívající krve, a jak jsem stále nemohl vytáhnout pistoli, zachvátila mne panika.

V té chvíli se ozvalo šest ostrých syknutí. Jelenovi šestkrát poskočila hlava, pravé oko se mu rozcáklo a v srsti na čele se mu objevilo několik otvůrků a rýh. Viděl jsem to zcela zřetelně. Vzduchem kolem uší mi zakvílely odražené kulky.

Jelen se zapotácel — aby mne nyní viděl, musel otočit hlavu. Zbylé oko se na mne upřelo a úzká tlama s plochými obroušenými zuby mi scvakla vedle krku. Kdyby se nezapotácel a kdyby viděl na obě oči, neminul by.

Když se vrávoravě chystal k dalšímu pokusu, konečně se mi podařilo vyndat berettu.

Vypálil jsem snad ze dvou centimetrů a mířil mu do levého oka. To oko mne na jelenovi děsilo snad nejvíc. Nebyla v něm zášť nebo hlad, ale strašná neživá pustina.

Devítimilimetrový projektil jelena srazil jako rána palicí. Dírou, kterou střela vyrvala, začala vytékat hustá černá krev a mozek. Tak nějak mimovolně jsem si uvědomil, že normální mozek nemůže téci — normální čerstvý mozek se rozpadá na kousky jako středně hustý

pudink. A určitě takhle divně nesmrdí.

Pak jsem se otočil a zvracel.

Když se mi žaludek přestal otáčet a jenom jsem klečel a nechal déšť, ať mi chladí obličej, ucítil jsem na hlavě nesmělý dotek. Jonáš mne hladil po kapuci a tvářil se starostlivě. Únava a bledost z tváří mu zmizely a oči mu jiskřily. Musím přiznat, že mi jeho střelba zachránila kůži, čili jsem se rozhodl nekárat ho, že střílel bez mého povolení. Řekl jsem jen:

„Až budeš příště střílet jelena do hlavy, zkus nejdřív odhadnout, kam se budou odrážet kulky," prostrčil jsem malíček roztřepeným otvorem v lemu svého pršáku. „Ale ta do oka byla dobrá," dodal jsem, když se mi zdálo, že by se mu mohla začít třást brada. „A díky, Jonáši."

Vstal jsem, dobil pušku i pistoli a hodil si krosnu na ramena.

„Ještě pár kilometrů a pak se trochu svezeme v autě, tak vydrž," dočerpal jsem mu (i sobě) odvahu. Hlas IBM mi udal směr.

Cestou jsem přemýšlel, jestli měl kluk radost z toho, že si zastřílel do „živého", nebo z toho, že mi pomohl.

* * *

K té samotě jsem se rozhodl jít po vrstevnici. Bylo to sice o dva a půl kilometru dál, ale do kopce nebo dokonce s kopce už jsem prostě jít nemohl. Nedokážu popsat ten odporný pocit, který se mi šířil kolem kotníků, jakmile jsem našlápl jinak než rovně. Není to bolest — jenom odporný pocit. V duchu jsem se hořce pochechtával nad tím, jak jsem si poslední večer v supermarketu namlouval něco o svém „zoceleném" těle. Měl jsem dojem, že už nikdy nebudu moci použít rychlejší krok, než jsem používal teď, a byl jsem vděčný Jonášovi, že kvůli němu mohu jít tak pomalu. Hlavně jsem mu byl vděčný, že může jít sám. Už bych ho neunesl ani metr.

V příštím okamžiku jsem letěl zběsilým tryskem, Jonáše v podpaží jako žehlící prkno.

Les kolem vybuchoval v gejzírech plamenů, stromy se kácely, obrovské, jako nože ostré třísky svištěly vzduchem a žhavé tlakové vlny do nás bušily ze všech stran — modré blesky výbojů zapalovaly i vodou prosáklé jehličí.

Provázel to neuvěřitelný jednolitý hluk.

Kličkoval jsem mezi kmeny a jediné, na co mi pud sebezáchovy dovolil myslet, bylo, jak se popelnice mohly dostat tak blízko, aniž bych je zaslechl.

Pádil jsem obrovskými skoky.

Pak se výbuchy začaly opožďovat. Přeskočil jsem terénní vlnu a bez rozmyšlení sebou praštil do starého vývratu za ní. Na dně prohlubně stála špinavá voda pokrytá rzivým jehličím.

Zepředu mne kryl val hlíny, zezadu obrovský pletenec kořenů.

„V pořádku?!“ dýchl jsem na Jonáše.

Oči měl vykulené přes půl obličeje, ale strach v nich kupodivu nebyl.

„Kdyby se mi něco stalo, zalez pod ten povalený strom vzadu, počkej na tmu a uteč!“ Nebyl jsem si jistý, jestli mne v přibližujícím se rachotu slyšel. Asi ne.

Vyměnil jsem v kádvojce krátký zásobník za dlouhý s šedesáti NATO-náboji a přepnul na DÁVKOU.

Těsně před valem hlíny dopadlo něco malého černého.

Výbuch byl omračující. Zem mne tvrdě udeřila do loktů, vyrazila mi dech a po zádech mi zabubnovalo kamení a kusy hlíny.

Okolí zmizelo v páře a dýmu.

Ošklivě jsem se usmál a přepnul dalekohled zbraně na noční vidění. Než po výbuchu země vychladne, budeme na infračidlech popelnic neviditelní.

Ony byly mezi chladnými špičkami smrků jako na přehlídce. Červené válcovité obrysy s kónickou špicí. Viděl jsem tři.

Nejvíc tepla vydával spodek popelnic. Musel jsem počkat, až trochu poodlétnou, aby nám nevybuchly nad hlavou.

Popelnice se začaly vzdalovat pomalým letem — každá na jinou stranu, aby jejich senzory propátraly co největší kus lesa.

První trojranná dávka z kádvojky rozervala bok první popelnice. Telemetrie dalekohledu byla přepnutá na pohybující se cíl; stačilo popelnici udržet v záměrném kříži, o nějaké předsazení jsem se nemusel starat.

Popelnice vybuchla ještě ve vzduchu.

Když jsem zvedl hlavu, byla před námi kouřící paseka plná větví a rozervaného žlutobílého dřeva.

V hlíně přede mnou byl obtisk mého obličeje a ve vzduchu mezi spalinami výbušnin intenzivně voněla smrková smola. Ten obtisk vy-

padal jako forma na posmrtnou masku.

Exploze rozhodila zbývající popelnice do stran, ale viděl jsem obé dvě. Jedna se potácivě otáčela docela nedaleko — tak tak se udržela nad špičkami stromů. Ta mi neuteče. Na boku měla dvě hluboké rýhy, a jak se pootočila, objevily se další dvě a kousek pod nimi i čtyři lesklé tečky. Stará známá.

Poslední popelnice prchala na plný plyn — viděl jsem její tepelný obraz jako rozmazanou skvrnu mezi studenými kmeny. Vedl jsem pušku, aby kříž byl na jejím přibližném prostředku. Popelnice se vzdalovala opravdu rychle a v nevýhodném úhlu — dalekohled dokonce změnil měřítko, aby se kříž udržel v obraze.

Než zmizela, stihl jsem za ní poslat jen tři rány a podle dutých nárazů se všechny tři kulky zastavily o stromy.

Rychle jsem přemířil na tu kolébající se — ale už tam nebyla. Objel jsem s okem u dalekohledu široký půlkruh, pak jsem si troufl vstát a objel i druhý, ale mimo páru stoupající z míst výbuchů nebylo nikde nic teplejšího než stromy. Znovu jsem zalehl do vývratu.

* * *

Když uhasl poslední z plamínků, nastalo normální, deštěm šumící ticho. Jen na nějakém rozpáleném kameni občas zasyčela kapka.

Podíval jsem se na Jonáše v témže okamžiku co on na mě. Po obličeji mu stékaly stružky bláta, z nosu mu odkapával čůrek vody, měl bojovně zkřivené rty a pistolku v rukou.

„Jak jde život, Big Bikere?“

Přestal se šklebit a pod vrstvou bláta se snad usmál.

„Schovej to,“ ukázal jsem na pistoli. „Ten šátek bude potřebovat přemáchnout,“ poklepal jsem mu na čelo. Jonáš schoval browning a uctivě pohladil kádvojku po hlavni.

„Mělo to cenu, trochu pro ni riskovat, ne?“ zkusil jsem se také usmát a vstal jsem. Věděl jsem, že se popelnice vrátí. Ta se šrámy po projektilech ze zbrojovky určitě. Trápilo mne, že jsem nezničil všechny tři.

Moc.

Asi přivolají šípovitý stroj, který zplanýruje celé okolí.

„Musíme pryč.“

Jonáš už se rozhlížel kterým směrem.

„Ostře doleva,“ zašeptal mi do ucha svůdný dívčí hlas. Rozhodl jsem se, že na hlasovém výstupu počítače nic měnit nebudu.

* * *

Na adrenalinové vlně se nám šlo až k samotě docela snadno. Cítil jsem se lehce a Jonáš, ač to zní neuvěřitelně, občas i poskočil. Oba jsme měli sundané kapuce, aby nás popelnice v šumění deště znovu nepřekvapily. Jonáš šel už automaticky vlevo.

* * *

Leželi jsme na okraji lesa a přes příjezdovou cestu pozorovali temnou siluetu starého domu. Stmívalo se a až na crčení vody v okapech nebylo slyšet nic nepatřičného. Snědli jsme čokoládu, ještě chvilku počkali a už s nasazenými nočními brýlemi jsme se přikradli k deštěm zmáčené zdi a doplížili se podél ní k vratům od garáže.

Byla zamčená.

Vůbec mne nezajímalo, co by mohlo být v domě — zápach hnijícího masa samotu prozradil už hluboko v lese. Vlézt dovnitř a hledat klíče — jen z té myšlenky jsem měl husí kůži. Přestože jsem s brýlemi viděl dobře, koutky očí jsem vnímal těžkou, vodou prosáklou tmu.

Do spáry mezi křídly dveří garáže jsem nasadil čepel aitoru. Včera jsem chtěl — a několikrát! — přetěžký nůž zahodit, ale nakonec jsem vydržel. A jak se teď hodil. Na čepel z chrommolybdenové oceli, naplocho zasunutou pět centimetrů do horizontální škvíry, se může pověsit devadesátikilové závaží — nepraskne a po odlehčení se narovná do původního stavu.

Posunul jsem nůž těsně pod zámek, ukázal Jonášovi, ať ustoupí, a zabral. Podrážky mých bot se zaryly do země, ve svalech mne píchlo a zámek se rozlomil s ostrým kovovým zvukem.

Vklouzli jsme do garáže a... a zažil jsem jedno z nejošklivějších zklamání v životě.

Vonělo to tam krásně olejem, ale žádné auto tam nebylo.

„Kurva!“ zaklel jsem potichu. Jonáš nakrčil obočí, až bych řekl pohoršené.

„Tak tady máš to ‚přesné a promyšlené plánování‘,“ neodpustil si jízlivost Ten druhý.

Adrenalin odezněl, místo něj se přivalila vlna beznaděje a začala se mi třást lýtka, až jsem se musel opřít o ponk. Složil jsem hlavu do dlaní a přemýšlel, co dál. Bylo víc než pravděpodobné, že popelnice samotu během půlhodinky srovnají se zemí. Ale možná až za dvě půlhodinky, možná až za tři. To by se tu dalo chvíli prospat. V suchu...

„Jsi trouba. Pamatuj, že ze všech možností musíš vždycky předpokládat tu nejhorší. Pak můžeš být maximálně příjemně překvapen." Ten druhý mi tu nablblou poučku zopakoval dvakrát. Nablblá mi připadá hlavně proto, že je pravdivá.

Popelnici se šrámy po střelách ze zbrojovky musím pěkně ležet v žaludku nebo v čem. Možná že ta, co jsem zničil u MAGNIFICENT SEVEN, byla její příbuzná. Unavený mozek mi přihrál obrázek, jak velká popelnice rodí malou popelnici.

Uvědomoval jsem si, že ta vlastní „popelnice", ten plechový, viditelný obal, je jenom něco jako planetární skafandr. Jaké asi tělo se skrývá uvnitř. Mozek mi zkonstruoval podobu člověka, jak by vypadal napresovaný do takové věci. Ta podoba se skoro nelišila od nějaké postavičky z disneyovek, na kterou spadla váza.

„Přemýšlíš o pitomostech a...!"

Tentokrát Tomu druhému skočil do proslovu Jonáš, který — s pro mne nepochopitelnou energií — obcházel garáží. Zatahal mne za lem pršáku a ukazoval na něco dozadu.

Byla tam hromada hadrů zavalená haraburdím od proutěných košíku s vypadanými dny po jánevímco.

Protože se Jonáš tvářil stále úpěnlivěji a nepřestal mne tahat za plášť, zahleděl jsem na harampádí pečlivěji. Hromada hadrů nebyla hromada hadrů, ale byla to na několikrát přeložená, zmuchlaná plachta. Zpod plachty vykukovalo něco lesklého — byl na tom zřetelný blátivý otisk malé ruky — právě na to něco lesklého Jonáš ukazoval.

Těžce jsem sklouzl z ponku, a přestože jsem došlápl co nejopatrněji, ostře mne píchlo v kotnících.

Pod plachtou byl motocykl — to lesklé byl kousek předního ráfku. On to ani tak nebyl motocykl, jako spíš motocyklový veterán. JAWA 500 OHC někdy z poloviny minulého století.

Zklamaně jsem se otočil a vrátil se k ponku. „Do toho je potřeba benzin," zabručel jsem přes rameno. Hlavně jsem si chtěl zase sednout.

Jonáš zatím zmizel pod polostaženou plachtou. Několik krámů se

zřítilo na zem a už tak zvířený prach zaškrabal v nose. Zasychající bláto mi napínalo kůži na obličeji.

Jonáš se vysoukal zpod plachty a nadšeně mával rukama a snažil se mi něco říci. Snažil se tak, že i noční brýle rozeznaly, že z toho celý zčervenal v obličeji. Já jsem zatím vybalil vitamíny a posilující tablety, pár jich spolkl a podal mu je. Ty děti, říkal jsem si, ví, že nám jde o život, a poskakuje tady kolem staré motorky.

Pak mne napadalo, proč by vlastně měl být z motorky tak odvázaný: motocykly každý zná, jsou celosvětovým dopravním trendem. Byly celosvětovým dopravním trendem. Zaberou málo místa — při parkování i na přecpaných silnicích — a mají nízkou spotřebu; pro lidi jezdící osamoceně není ideálnějšího dopravního prostředku. Od doby, co Michelin vyvinul opravdu bezpečné zimní pneumatiky, se v elektricky vyhřívané kombinéze dá (dalo) jezdit i za třeskutých mrazů. Navíc ekoteroristé na motocykly — dokonce dlouho potom, co se o benzinem poháněném automobilu už nikdo neodvážil ani promluvit — nepáchali atentáty (tedy kromě motocyklů dvoutaktních). Ke konci ano — ale to už nové stroje byly dávno na plyn a těch několik bombami roztrhaných staromilců nikoho v záplavách ostatních výbuchů ani nepohoršilo. Zbytek skalních příznivců vůně benzinu a rachotu motorů zmizel ze silnic. Málokterý přesedlal na moderní motocykl — syčící a plynem páchnoucí stroje jim smrděly.

Z rozběhnutých myšlenek mne opět vytrhl Jonáš. Když už nevěděl, jak má upoutat mou pozornost, vydal přes rozvibrované rty hlasitý prdlavý zvuk. Nechápal jsem, kde bere energii, opravdu ne — já jsem se cítil jako starý hadr na podlahu a únavou už mi na ničem moc nezáleželo. Někde koutkem mysli jsem vnímal, že je to daň za sprint lesem s šedesátikilogramovou zátěží a s výbuchy v zádech. Věděl jsem, že bychom ze samoty měli okamžitě zmizet. Ale k tomu, abych vyrazil do deště, pěšky, by mne v tu chvíli nedonutilo nic.

Jonáš zase zaprdlal na rty a tahal mne k mašině a tvářil se zoufale.

Pak mi tak pomalu — z dálky — došlo, že ten zvuk možná nevydává jen proto, aby upoutal mou pozornost.

„Plyn?“

Jonáš začal poskakovat.

To by majitel samoty musel být pěkný blázen, přestavovat veterána na plyn, se všemi důsledky, jako je omezení emisí a minimaliza-

ce hluku — motocykl by tím ztratil hodnotu... a jak by to, sakra, Jonáš mohl poznat, a vůbec. Znovu jsem dosedl na stůl a zavřel oči a nechal myšlenky ubíhat.

„Podle nádrže," najednou řekl Ten druhý.

To je pravda, na nádrži by musel být speciální ventil na přečerpávání plynu.

Sklouzl jsem ze stolu a strhl plachtu z celého motocyklu. Haraburdí se konečně sesypalo všechno, zavířil prach a pavučiny, a proutěné košíky se rozkutálely po celé podlaze.

Nezvedla mne ale ani tak poslední slova Toho druhého, jako to, že se odněkud z dálky ozval slabý výbuch.

Slabý sonický třesk.

Chytl jsem JAWU za řidítka a intenzivně s ní zakvrdlal — z nádrže se ozvalo hlasité plechové zašplouchání. Opravdu měla místo víčka ventil z nerezové oceli.

Najednou se mi strašně nechtělo skončit v žáru energetických výbojů nějakého zatraceného mimozemského letadla.

„Musíme nafouknout gumy! Hledej pumpičku!"

Někde venku se ozvalo zaječení rozráženého vzduchu.

* * *

Nakonec jsme ji našli pod sedlem motocyklu.

V době, co jsme pumpičku horečně hledali po celé garáži, se to zasvištění kolem prohnalo dvakrát. Jednou dál, podruhé zatraceně blízko. Po tom druhém se ozvalo několik tlumených výbuchů — odhadl jsem, že ze směru, kterým leží dálnice.

„Proč ničí auta na dálnici?" zimničně jsem šrouboval šlaufek.

„Nežvaň a pumpuj!" řekl Ten druhý.

Jonáš se díval, jak s miniaturní pumpičkou dřu, a napětím si tiskl ruce k tvářím a poskakoval. Vnímal nebezpečí stejně intenzivně jako já.

Do očí mi tekl pot a do svalů v zádech mi s každým dalším předklonem šlehl ostřejší a ostřejší bič bolesti.

Bacil jsem pěstí do kola a strhl tlakovou hadičku z ventilku.

„Ještě že to není tříkolka," zašeptal jsem, zahodil rozpálenou pumpičku a nasadil sedlo.

Další dva problémy jsem spatřil zcela jasně, už když jsem pum-

poval. První byl, jak se směstnat na stroj s mou obrovskou krosnou, puškou, Jonášem a jeho batohem.

Ten druhý byl horší:

„Jak se to, sakra, startuje?!“ Horečně jsem vzpomínal na staré filmy: „Někde by tu měla být taková páka...“ Pak jsem jednu našel, sklopil ji a začal po ní zběsile skákat. Mimo píchání v kotnících a pot na čele se nic nedělo.

Pak jsem si s ledovou hrůzou uvědomil, že i k takovéhle motorce musím mít klíčky.

Třetí zasvištění stíhačky Cizinců se ozvalo přímo nad samotou. Stáhl jsem hlavu mezi ramena a přikrčil se. Jonáš si tiskl ruce na uši. Hluk byl tak silný, že bolel.

Bylo pravděpodobné, že letadlo samotu právě objevilo. Čili bylo pravděpodobné, že příští dávka mohutných výbojů půjde právě do ní.

Klíčky byly ve spínací skříňce.

Tak intenzivní úlevu jsem snad nezažil. Pocitem ‚Jenomužbýtpryč!!!‘ se mi úplně kroutily prsty.

Úleva mi vydržela opravdu jen krátce — po cvaknutí klíčkem by se měly rozsvítit nějaké kontrolky.

Baterie v háji!

„Sakra neposkakuj tady!“ zasyčel jsem na Jonáše a přeskočil mi hlas. Vlákna žárovek, když jsem z kontrolek setřel prach, přece jenom slaboulince žhnula.

„Snad to bude stačit,“ zašeptal jsem a v té chvíli mi po holém krku přeběhlo něco nohatého a chlupatého.

Bylo to jako zlý sen. Úlekem jsem povyskočil a pavouk mi sklouzl za límec. Zcela instinktivně jsem předpažil a cítil jsem, jak tvor pod napjatou látkou košile pukl.

Málem jsem omdlel.

V místě pavoukovy smrti se mi tílko přilepilo na záda a chlupaté nožičky škrabaly po kůži.

Po dalších dvou minutách marných pokusů o nastartování motocyklu zemřely i ty nožičky. Celou tu dobu se pákou a strojem zabýval Ten druhý.

Hned při prvním pokusu, na který jsem se zmohl zase já, se ozvala ostrá detonace, a nemít kalhoty s všitými chrániči holení, ta strašlivá páka by mi přerazila nohu.

Zasmrděl plyn.

Při dalším pokusu mne páka vystřelila ke stropu. Bolest v nohou jsem se rozhodl pominout. Zatím.

Při dalším pokusu se motor rozběhl.

„Otevři dveře!“ sykl jsem na Jonáše do nepravidelných prskavých výbuchů. Tolik toho o motocyklech vím, že se musejí nechat alespoň chvíli zahřát — a špatně spálený plyn by nás v zavřené garáži přiotrávil.

Vyměnil jsem v pušce NATO-náboje za dalekonosné. Ani nevím proč — připadal jsem si jako mátoha a myšlenky mi chvílemi zase tak divně klouzaly. Pavouk za krkem...!

Když jsem se shýbl pro krosnu, všiml jsem si, že jedna z bočních kapes je skrz naskrz probodnutá dlouhou ostrou třískou. Nemohl jsem si vzpomenout, co v té kapse je, a tříska nešla vytáhnout — tak jsem ostrý konec ulomil, hodil si krosnu místo na záda na břicho, křížem přes ramena kádvojku a přehoupl nohu přes sedlo.

Čím byl motor JAWY teplejší, tím byl tišší a tím běžel pravidelněji.

„Sedej!“ šeptl jsem na Jonáše a sklopil mu stupačky.

Děláte-li autoškolu, naučí vás tam ovládat motocykly zdarma — je to (byl to) Státní Ekologický Zájem.

Přidal jsem plyn, JAWA poskočila, zhoupla se ze stojánku a už jsme byli z garáže.

* * *

I staré benzinové motory jdoucí na plyn jsou po zahřátí velmi tiché — obzvlášť, musely-li vyhovět předepsané hlukové normě.

Po několika okamžicích jízdy nebylo slyšet nic než šumění rozráženého vzduchu. To ticho byla jedna z věcí, proč staří bikeři nenáviděli nové motocykly.

* * *

Jel jsem po mokré lesní cestě plné slizkých kořenů a vodou nacucaného mechu. Přestože se nad námi větve smrků splétaly v místy hustší, místy řidší loubí a přestože právě nad motorem byla má krosna, věděl jsem, že za motocyklem zůstává stopa zahřátého vzduchu. Déšť s větrem ji sice rychle zničí, ale přesto bude v infra těsně za strojem

dobře viditelná — jako načervenalá roztřepená oháňka. A mají-li Cizinci kvalitní čidla, budeme dobře viditelní i my s Jonášem — i přes mokré a široké pršiplášť. O motoru nemluvě. A jestliže nás popelnice našly v hustém lese, pak ta čidla mají. Protože posilující a vitaminové tablety už zabraly, vyčasilo se mi v hlavě a napadlo mne, že jet na motocyklu možná nebyl ten nejlepší nápad.

„V rychlosti je síla!“ zašeptal Ten druhý.

Měl pravdu.

„Drž se!“ křikl jsem přes rameno a Jonášovy ruce se mi zaťaly do boků ještě pevněji. Hlavu mi tiskl do zad, aby nedostal pažbou kádvojky — ani v nízké rychlosti to nebylo to, čemu se říká klidná jízda.

Přeřadil jsem na trojku a přidal plyn.

Motocykl začal dělat hrozné věci.

Vítr se rozječel, cípy pršiplášťů začaly hlasitě frčet a kapky bodaly do obličeje jako špendlíky. Po sklech brýlí naštěstí stékaly, aniž by zanechávaly obvyklé cestičky rozvlňující obraz. Naše jediné štěstí bylo, že stroj měl obuty — sice trochu obstarožní, ale přesto zimní micheliny. Pokud tedy kola jela po zemi, držela na ní.

Nejhorší bylo, že motocykl na každé nerovnosti skákal jako splašený kůň. Čili kola po zemi moc nejela. Přesto jsem držel plynovou rukojeť nadoraz a jenom zatínal zuby, aby mi je nárazy nepozurážely.

A jeli jsme a svištěli jsme a letěli jsme. Pak cesta začala klesat, a protože se mi podařilo zvládnout několik opravdu krkolomných zatáček a skoků, dostal jsem se do zvláštní rozjařené nálady. Myslel jsem si, že se nám už nemůže nic stát.

* * *

Právě jsem si říkal, že jsme překonali území, které prohledává letadlo Cizinců, když se i přes hukot vzduchu a ostré bušení deště ozvalo takové divné bzučení.

Bylo mnohem hlubší, než jaké vydávají popelnice.

Jonášovy ruce se sevřely ještě křečovitěji.

„Doleva,“ řekl půvabný dívčí hlas. Lekl jsem se, až jsme málem spadli — na IBM jsem úplně zapomněl.

To bzučení přešlo v bručení a bručení v hluboké bručení. Cítil jsem, jak mi v nepřetržitém hlubokém tónu doslova basuje lebka.

Na okamžik jsem zariskoval a pohlédl vzhůru.

Deset metrů nad poskakující a kaluže rozstřikující motorkou se vznášela smrt. Byla temná a její šípovitý tvar byl popsatelný jenom slovem „vražedný“. Náběžné hrany stroje byly zahřáté třením o vzduch — náběžné hrany a čtyři krátké trubky; na každém boku dvě. Ty byly rozpálené jistě něčím daleko smrtonosnějším, než je tření o vzduch.

„Už vím, proč rozstříleli auta na dálnici!“ zoufale vykřikl Ten druhý, „nevěděli, kde jsme, a tak nás chtěli vykouřit!“

Já jsem zrovna přemýšlel, proč nás stroj ještě nezlikvidoval.

„Možná neví, co jsme zač,“ odpověděl na mé myšlenky Ten druhý, „třeba si myslí, že jsme spolu s motorkou nějaká divná forma místního života.“

„Tos musel někde číst,“ řekl jsem a dupl na brzdy.

První dávka bílých výbojů vymazala kus pěšiny před námi. Do obličeje mi vybuchl rozžhavený balvan.

Bylo to jako exploze protipěchotní pumy.

* * *

Najednou jsem cítil, že letím — nejvíc mne na tom překvapilo, že stále žiju.

* * *

Řekl jsem, že mi ten balvan vybuchl do obličeje a že byl jako protipěchotní puma. Je šance snad jedna k milionu, že vás v takovém případě právě do obličeje nic nezasáhne. Ale právě to se stalo.

Pořád jsem letěl.

Vzápětí jsem do něčeho narazil zády, ozvalo se praskání dřeva, dostal jsem několik tvrdých ran do žeber a pak jsem s hlasitým cáknutím dopadl do promáčeného jehličí. Poslední vteřinu před dopadem jsem klesal volným pádem. Do tmy a obličejem dolů to bylo pěkně odporné.

Přišel jsem sice o noční brýle, ale když jsem se pokusil pohnout, kupodivu to šlo. Nikde jsem necítil ten známý pocit teplého vlhka, jak z rány prýští krev, mohl jsem ohýbat lokty i kolena. Z krosny, kterou jsem měl stále na břiše, se čpavě kouřilo, a když jsem po ní hmatal, lezly z ní roztřepenými dírami mé svršky. Podle množství a velikosti

otvorů byla v zavazadle zasekaná polovina štěpin z vybuchlého balvanu. Když jsem se pokoušel rozepnout obráceně zapnutý bederní pás, nedaleko se oslnivě zablesklo a něco opravdu intenzivně explodovalo — bylo to směrem, kde jsem před okamžikem zahlédl hasnoucí plamínky, čili směrem, kde nás stroj Cizinců sundal z motocyklu.

Nás. Nás! V okamžiku, kdy se výbuch ozval, jsem si vzpomněl na Jonáše.

Tlaková vlna mne znovu zdvihla a odhodila. Nemít neprůstřelnou vestu, nabodl bych se na trčící zlomenou větev jako špekáček na klacík. Ta vesta má ještě jednu velkou výhodu — zevnitř se v ní můžete kroutit, jak chcete, a nijak nebrání. Zvenčí se ohne jen tak, jak se mohou bez újmy ohýbat orgány pod ní.

Čili jsem si o tu větev ani nezlomil páteř.

Zase jsem ležel v jehličí a mezi zuby mi skřípala hlína. V tichu jsem slyšel, jak ze stromů padají střepinami pozurážené větve. Byly to takové duté údery. Poslední jízda JAWY 500 OHC byla zakončena nadzvukovým letem na všechny strany — ten výbuch nemohlo být nic jiného než plyn v nádrži.

Krosnu jsem neměl, neměl jsem ani brýle, ale kádvojku jsem stále měl. Jak jsem se odrazil od větve, švihla mne na řemenu pěkně tvrdě přes ucho. Otřel jsem z pušky bahno a jehličí, a když jsem přiložil oko k okuláru, displej dalekohledu poslušně ožil.

Prohlížel jsem okolí — v režimu násobeného světla nebylo mimo stromy vidět nic. V infrarežimu byla opodál obrovská vířící rudá výheň. Jonáše jsem neviděl.

„Jonáši! Jonáši!“ zavolal jsem potichu.

Neozval se. Zato se ozvalo to hluboké bručení.

* * *

Letadlo bylo stále vidět jenom podle zahřátých náběžných hran a hlavní paprskometů. Je divné používat to slovo — paprskomet; je to jako z filmu.

Protože ze stroje byl vidět jen přední šípovitý obrys a zbraně, vypadal jako nedotažený trojúhelník se čtyřmi čárami. Viděl jsem ho tak jasně, protože jsem ho měl přímo nad hlavou.

A měl jsem vztek. Strašný, bílý, vražedný vztek.

Bývá ošklivým zvykem pravděpodobnosti, když jednoho, toho

velkého na ráně nezasáhne, že druhého, byť mnohem menšího a původně v úkrytu, zametají na lopatku.

Stroj nade mnou zastavil.

Věděl jsem, že o mně ví, jako on věděl, že já vím o něm. Buď hledal způsob, jak mne zabít, když jeho hlavně míří vodorovně dopředu, nebo si se mnou hrál. Asi chtěl, abych dostal strach; asi chtěl, abych se strachy podělal.

Kdybych neměl ten vztek, možná by se to stalo.

Stroj se začal pomalu otáčet hlavněmi dolů. Když dokáže změnit směr letu do pravého úhlu při několikatisícikilometrové rychlosti, proč by nedokázal viset ve vzduchu a otočit se špičkou dolů.

Basové bručení zesílilo.

Pilot nebo piloti sice věděli úplně přesně, kde pod větvemi jsem, ale nevěděli, že je pozoruju puškohledem jedné z nejvýkonnějších ručních zbraní na Zemi. A že mám ten vztek.

Stiskl jsem spoušť a myslím, že jsem se u toho usmíval. Ošklivě.

Stroj, jak visel neběžnými hranami přesně proti mým zdviženým očím, vypadal jako tlustá červená linka — linka se čtyřmi svítícími skvrnami.

Po výstřelu se ozvalo zvonivé křupnutí a v černé mase nad linkou vzplál intenzivní bílý bod. Z takovéhle vzdálenosti nemohlo průraznému střelivu odolat nic.

Stroj se zhoupl. Kašlal jsem na to, že kdyby náhodou spadl, spadne mi na hlavu.

Měl jsem ten vztek.

„Tady máš druhou, hajzle!“

Znovu jsem stiskl spoušť a tentokrát jsem mířil do míst, kde by v lidské stíhačce seděla posádka.

Jestliže na první výstřel stroj nijak nezareagoval (pilot asi nevěděl, co se stalo — mne by na jeho místě také nenapadlo, že se ten mravenec dole bude bránit; že se může bránit), po druhém výstřelu vypuklo něco, co z mého pohledu vypadalo jako peklo.

Stroj nevystřelil — to ne, ale zmizel — a to doslova.

Podle těch zběsilých pravoúhlých zatáček a podle toho svévolného „visení“ na místě museli Cizinci zvládnout něco jako antigravitaci. A přístroj, který dokáže kompenzovat všechny ty šílené odstředivé síly, nyní pilot použil při akceleraci — z nuly na tisíce během zlomku vteřiny.

Působilo to jako výbuch implozní pumy velké ráže.

* * *

Probral jsem se vysoko na stromě, zaklíněný v rozsoše větví, a z nosu a uší mi tekla krev. Neslyšel jsem a měl jsem pocit, jako by se mi někdo pokusil vyšroubovat oči; lépe řečeno, jako by se to někomu povedlo, a pak mi je zase natočil zpátky — ale nějak jinak. Naštěstí jsem měl v době „odletu“ zavřená ústa, jinak by mi podtlak vyrval plíce z těla.

Možná by to bylo lepší.

Sešplhal (lépe spadl) jsem ze stromu. Podruhé během této letecké noci. Musel jsem ve větvích viset docela dlouho, protože oči jsem měl přivyklé na tmu — v lese bylo také podstatně světleji než předtím. Les už není to přesné slovo — spíš „nepravidelný polom“.

Byl jsem jako opilý, podlamovaly se mi nohy a navíc se zatraceně špatně dýchalo.

Ten smrk, co jsem na něm před chvílí visel, byl spolu s třemi dalšími v jeho těsné blízkosti jediný, který byl jakž takž vcelku v celém širokém okolí. Smršť po odletu stroje vyryla do lesa dlouhou zužující se brázdu. Některé stromy to vytrhlo i s kořeny.

Stále pršelo a déšť mi chladil opařený obličej. Vzduch voněl čerstvými, vodou prosáklými pilinami. Jako na pile. Cítil jsem, že jestli se sebou něco neudělám, brzy už neudělám nic. Dýchalo se mi stále hůř. Začal jsem se prodírat polámaným dřevem a drobné pichlavé větvičky mne bolestivě šlehaly do tváří. Nevím, kam jsem se prodíral, hlavně když jsem se prodíral.

Pak mi podjely nohy a asi jsem upadl.

* * *

Probral mne pocit, jako by mi obličej olizoval pes. Bolelo to. V uších mne ostře píchalo, ale mimo šumění v hlavě, která mne bolela doslova ukrutně, jsem slyšel i pleskání deště. Aspoň jedna dobrá zpráva — podtlak mi ušní bubínky nezničil úplně.

Hlava mne bolela tak, že jsem chtěl být radši mrtvý. Pak jsem si vzpomněl na Jonáše, a to bolelo víc než hlava. Chtěl jsem ten nový pocit nějak chladně analyzovat — proč by mi měla vadit smrt cizího

dítěte, které jsem znal asi tak týden.

Zjistil jsem, že chladně analyzovat smrt posledního člověka, kterého znáte, nejde. Obzvlášť, když mu bylo osm let.

Pak mne napadlo, jak to, že mi nějaký pes může olizovat obličej.

Otevřít oči bolelo mnohem silněji, než jsem čekal, a navíc jsem skoro neviděl. Zamrkat bolelo víc než otevřít oči — jen rychleji a několikrát za sebou. V šeru se mezi rozmazanými čmouhami nad mou hlavou vznášel světlý balónek.

Tak balónek, proto mi neprší do obličeje.

„Co by tady dělal balónek. Nevíš?“ pokusil se zachroptět Ten druhý. Z jeho hlasu jsem poznal, že pravidelné bublavé chrčení, které jsem do té chvíle považoval za nějakou znervózňující bystřinu, je můj dech.

Znovu jsem zamrkal a přes veškerou bolest zaostřil.

Nebyl to žádný balónek — byl to Jonášův špinavý a uslzený obličej.

* * *

Najednou všechno zase mělo cenu, i můj život. Pustil jsem pažbu beretty — dýchání, když jsem si ho uvědomil, bolelo tak příšerně, že poslední výstřel bez reptání odsouhlasil i Ten druhý.

* * *

Nebýt Jonáše, následující dny bych nepřežil.

Například chvíli potom, co jsem se poprvé probral, bych se udusil. Oteklé plíce by nedokázaly dodávat mému bdělému a rozrušenému organismu dostatek kyslíku.

Když mne Jonáš objevil, natáhl do polámaných větví nade mnou maskovací celtu, aby mne nebylo vidět ze vzduchu a aby na mne nepršelo. Pak našel roztrhanou krosnu a použitelné věci odnosil ke mně. Naštěstí přinesl i lékárnu z výbavy speciální jednotky.

Na co je který lék, jsem si prozřetelně načetl už v supermarketu. Po jasném a detailním návodu k použití byla u každého nějaká neuvěřitelná historka, jak ten který medikament či přípravek zachránil raněnému vojákovi život. Historky do jedné byly z Africké války a ty návody byly psány tak srozumitelně jako v Domácím lékaři.

Takže když bublavé chrčení v mých plicích přešlo nejprve v pouhé bublání a pak v ticho, místo aby mé po životě lapající prsty sevřely jen vzduch a po krátkém a marném zápase ztuhly zaryté v dlaních (jak už to tak bývá), sevřely držadlo lékárny určené pro tři muže speciální jednotky. Léky a pomůcky pro obnovu dechu jsou vždy nahoře — jejich použití většinou spěchá.

Vědomí se mi kalilo, v boji o sebemenší doušek vzduchu jsem propadal panice a život mi zachránil Ten druhý. Zcela systematicky rozepnul jednu stranu mé neprůstřelné vesty, odhrnul přední díl, rozepnul zip bundy a s rozmachem mi přes látku košile vbodl do pravé plíce injekci na jedno použití.

V té injekci byl lék, který se pro snadné zapamatování jmenuje ANTIOTOK. Byl vyvinut na rychlé srážení otoku plic právě pro případ, že by někde blízko vás vybuchla implozní puma a vy byste to náhodou přežili.

Než jsem omdlel, napadlo mne, jak Ten druhý věděl, že se netrefí do žebra, a jak věděl, že injekce musí být do pravé čili větší čili důležitější plíce. Když jsem si četl návody k lékům, nedával vůbec pozor.

* * *

Za tři dny jsem byl schopen dobelhat se na okraj polomu a s Jonášovou pomocí postavit stan. Lékárna byla naštěstí opravdu dobře vybavena pro veškerá ošetření a léčení zranění způsobených implozí. Kapky do očí i uší zabraly — krevní sraženina v bělmech se rozptýlila a už jsem viděl skoro jako dřív. Potrhané bubínky se zajizvily a nezanítily a plíce mne při pomalém dýchání už ani nebolely. Z malého inhalátoru jsem musel třikrát denně po dvě minuty vdechovat nějaký ohavně páchnoucí plyn. Ale pomáhal tak, že jsem třetí den k večeru už ani nekašlal.

Nejhorší zážitky byly v těch třech dnech také tři:

První byl, když jsem se probral podruhé a z hrudníku mi trčela ohnutá jehla injekce na jedno použití. Neměl jsem sílu si ji vyndat. Nakonec to musel udělat Jonáš malými kleštičkami z nářadí ke kádvojce. A ani tak jehlu nevytáhl, jako vyviklal. Zkuste si někdy nechat vyviklat deseticentimetrovou jehlu z plic. Ten druhý totiž žebro neminul, ale probodl. Jehla byla na podobnou eventualitu zkonstruována, tak vydržela dovnitř i ven. Já málem ne.

Druhý a dlouho přetrvávající hrozný zážitek byl, že jsem si každý den musel vlastnoručně vbodnout tři intravenózní injekce. Jmenují se UNIVERZÁLNÍ LÉČEBNÝ KOMPLEX, ale ve vojenské hantýrce se jim říká triáda.

V životě jsem se mohl dívat na ledacos, ale jak injekční jehla proniká do masa, tak na to ne. Ani Ten druhý to nemohl dělat. Přesto jsem si ty injekce dávat musel, a pokaždé jsem u toho umíral. Ale jenom kvůli nim jsem nedostal žádnou infekci, žádnou otravu nebo něco horšího. Jenom kvůli nim jsem se uzdravoval tak rychle, a přestože jsem ležel v neustálém vlhku, vyléčily mi i rýmu.

Třetí zlý zážitek se odehrál druhého dne k večeru: Nejprve se bzučení popelnice ozývalo zdálky, potom, jak kroužila kolem, nezdravě zblízka. A trvalo to dlouho předlouho. Nad polomem naštěstí přelétla jen jednou — asi ji nenapadlo, že by se nějaký blázen mohl schovávat na otevřeném prostranství.

To, že jsem si jakž takž dokázal dávat injekce, ještě neznamenalo, že zvednu ruku s pistolí, nebo že dokonce krví zalitýma očima popelnici uvidím.

Jonáš seděl pod bachratě zavěšenou maskovací celtou, tiskl se mi zády k boku a kádvojku svíral mezi koleny. Všiml jsem si, když pušku našel a přivlekl, že zbraň je o několik centimetrů vyšší než on. Vystřelit by z ní asi svedl — trefit určitě ne.

Po době, která mi připadala nekonečná, popelnice odlétla.

Jonáš mi pak na plochý odštěpek světlého dřeva nakreslil neumělý sudovitý zašpičatělý obrys — byl sice neumělý, ale na bocích měl čtyři šikmé čáry jako rýhy po velkorážných střelách.

Ta to nevzdá, dokud nenajde mou mrtvolu, pomyslel jsem si. Jsem asi první člověk, který má soukromého mimozemského nepřítele.

Třetí ráno tedy naštěstí zabraly ty kapky do očí (přesně jak bylo napsáno v návodu) a krevní sraženiny se rozpustily — po tom posledním kapání se mi zrak zlepšoval doslova vteřinu po vteřině. Prohlédl jsem si oči v signalizačním zrcátku z výbavy aitoru — bělma jsem měl žlutá jako starý citron, ale podle návodu by se za pár dnů mělo ztratit i to.

Po tom, co jsem už viděl, a po tom, jak nás obletovala popelnice, jsem se tedy rozhodl, že mám dost síly, abych došel alespoň na kraj neporušeného lesa a postavil stan.

Jinak jsem byl kupodivu po všech těch letech a pádech a výbuších až neuvěřitelně v pořádku — nepočítám-li obličej, kde jsem měl sotva zahojené popáleniny z Plzně pokryté novými, už zaschlými a potrhanými puchýři. Opařila mne pára po výboji do mokré cesty před JAWOU. Když jsem si obličej mazal mastí na spáleniny a odstraňoval odumřelou pokožku, Jonáš, který jinak všechno bedlivě pozoroval, si ucpal uši a schoval hlavu do spacáku.

Jonáš z toho všeho vyšel s pouhopouhým škrábancem na čele. Když jsem mu řekl, že bude mít pravou pirátskou jizvu, snad ho to i přestalo bolet.

Jak jsem ležel ve stanu a poslouchal, jak šumí déšť, a nudil se, přemýšlel jsem o tom, že se štěstí, které bylo dřív rozptýleno po všech lidech na světě, přestěhovalo na nás dva. Mrtváci už rozhodně žádné nemají.

Po dalších třech dnech léčení jsem se rozhodl, že můžu jít dál.

Jonáš, který vypadal odpočatě a za těch šest dnů bez pohybu docela i přibral, podivně dospěle zakroutil hlavou a ukazoval, jako že bych měl ještě ležet.

„To je jenom ksicht, to se zahojí. Jinak jsem v pořádku," uzavřel jsem diskusi. Nebyla to pravda, ale venku byla čím dál větší zima a minulé ráno na stromech ležela vrstvička mokrého sněhu. V naší výšce ho ještě rozpustil dopolední déšť, ale na vrcholcích hor za námi se udržel — místo deště tam hustě sněžilo. Z toho, že se nacházíme až za hřebeny Bavorského lesa, jsem odhadl, že jsme za tu chvíli na JAWĚ ujeli skoro čtyřicet kilometrů.

Nevěděl jsem to bohužel přesně, protože jednou ze ztrát, která nás postihla, bylo i částečné rozlomení IBM. Displej byl úplně mrtvý, i když počítač sám možná ještě fungoval. Ale protože mi podtlakový ráz vyfoukl z ucha sluchátko, neměl jsem jak to zjistit.

* * *

Dopnul jsem popruh na krosně, jejímž látáním a vyrovnáváním konstrukce jsem se zabýval celý včerejšek, a nahodil si ji na ramena. Jonáš si nasadil batůžek — a stále se tvářil, že další cestu zásadně odmítá. Naposledy a důrazným hlasem jsem poukázal na sníh na vrcholcích hor, pak konečně souhlasil. Protože byl několik dnů ten důležitější, nějak mu narostlo sebevědomí. Je neuvěřitelné, jak se děti dokáží

přizpůsobit.

Musel jsem jít pomalu a opírat se o hůl vyřezanou z větve. Imploze mi narušila ústrojí pro zachování rovnováhy, ale časem by se to mělo usadit.

* * *

Šli jsme Bavorskem, naštěstí nesněžilo a mráz býval jen v noci. V Bavorsku to vypadalo jako v Čechách — v malých zapadlých vesničkách v podhůří a na pahorkatině byl vždy nejméně jeden a nejvýše tři mrtváci. Ve větších městech jich bylo příslušně víc.

Denně jsme ušli sotva deset kilometrů, a tak jsme se k Mnichovu dostali až za dvacet dní. Dunaj jsme přešli po mostě pro rychlovlak — koleje už byly pokryté rzí.

To ráno, kdy se objevily špičky výškových budov Mnichova, bylo i prvním ránem, kdy opravdu mrzlo. Vykulil jsem se ze stanu, nízké slunce bodalo do očí, pára se odvíjela od úst a první, čeho jsem si všiml, byly právě ty budovy. Když jsem večer stan na okraji malého lesíku stavěl, byla už tma — při zarážení kolíků jsem přemýšlel, jestli se dá tak obrovská aglomerace jako Mnichov minout. I když — nebylo by divu. Orientoval jsem se jen podle malého kompasu, který má aitor zabudovaný v šroubovací hlavici rukojeti. Mnichov jsem poznal okamžitě podle nepřehlédnutelné siluety jednoho z nejznámějších orientačních bodů v Evropě — nejvyšší stavba Starého kontinentu, tak zvaný Grosshaus, se leskla v paprscích ranního slunce.

Vesnice, kam jsme směřovali, byla na druhé straně města — obcházeli jsme ho další tři dny. Osmiproudé dálnice byly zavalené ojíněnými automobily s otevřenými dveřmi a po zmrzlých hroudovatých polích se šlo velmi špatně. Občas jsme narazili na mrtváky, ale v chladu se pohybovali pomaleji a vždy je prozradily do dálky se nesoucí praskavé zvuky kroků. Nedokázali nás překvapit, ani když jsme jednou přespali ve statku na seně. Strašně hlasitě jim vrzaly klouby.

Čím blíž jsme byli vesnici, kde se snad měly vyrábět ty nezničitelné superstroje, tím hlubší mne přepadaly pochybnosti o smyslu naší cesty, a když jsme u úzké silničky, po které jsme k večeru třetího dne šli, narazili na bílou ceduli s nápisem Mullhausen (tak se ta vesnice měla jmenovat), už mi celá cesta připadala jako holý nesmysl.

Byli jsme promrzlí, špinaví, špatně najezení a mně se v těle stále

silněji ozývala nedoléčená zranění. Hůl jsem sice zahodil, ale občas jsem toho litoval. Jonáš v obličeji zase vypadal jako kostra. Jako špinavá kostra.

Proplétal jsem se mezi auty s otevřenými dveřmi, pušku přes loket, a Jonášovy kroky jsem slyšel křupat za sebou. Pak skončil holý jabloňový sad a podél zadní strany vápnem obíleného chlévu se mi otevřel typický pohled na typickou náves typické bavorské vesnice.

Pouze kytky za okny byly uschlé a nad komíny se netetelil vzduch. Ale na to jsem si už tak zvykl, že jsem to ani nevnímal. Po nějaké supertajné vojenské továrně samozřejmě ani stopy.

Bylo zataženo, mráz přímo bolel, chýlil se večer a má nálada byla nepopsatelně nízká.

Už jsme s Jonášem měli nacvičený postup, jak „dobýt“ takovou malou vesnici. S železnou pravidelností byl jeden mrtvák v hostinci. Další — maximálně jsme narazili na tři (to podle počtu domů) — se vypotáceli, jakmile zaslechli nějaké hlasitější zvuky.

Nyní to proběhlo následovně: Co nejopatrněji jsme se přiblížili ke dveřím hospody — odnikud se v mrazivém vzduchu žádné toporné kroky neozvaly — to jsem vždycky koukl na Jonáše a on kývl. Na svůj sluch jsem zatím ještě moc nespoléhal. Pak jsme vlezli do lokálu, kde jsem pistolí zastřelil mrtváka — jako téměř vždy to byl pupkatý hostinský. Tenhle už tak pupkatý nebyl. Prohlížel jsem si zatím ještě trochu lezoucí mrtvolu, nechávající za sebou stopu husté krve a tekutého mozku. Není divu, že tihle vesničtí mrtváci ztrácejí na váze — tady se nemají čeho najíst (nažrat). U každé vesničky, kterou jsme obcházeli ze severu, jsem v polích objevil tu užší, tu širší pruh zdupané hlíny — byl široký a zdupaný podle počtu obyvatel vesnice. K lidským stopám se družily stopy krav a ostatních domácích zvířat.

Je zajímavé, že veverky, myši a malí ptáci jsou úplně normální — jednou jsme potkali i malou kočku, jak lovila sýkorky, ale utekla před námi. Z veverek, až jednou dojdou konzervy, bude dobrá polévka.

Z hlavy hostinského rozbité kulkou se ani přes mrazivý vlhký vzduch v místnosti téměř nekouřilo. Mrtvola se konečně přestala pohybovat a ztuhla. Musel jsem na ni dávat pozor — jednou se stalo, že nám špatně střelený mrtvák vpadl do zad.

‚Střílej, dokud neuvidíš mozek,‘ pedagogicky mi tehdy zopakoval Ten druhý až nepříjemně pravdivou větu z Kmotra.

Než se mrtvola přestala hýbat, přemýšlel jsem i o tom, že přesto-

že se pro mne zabíjení mrtváků stalo téměř rutinou, stále z toho mám husí kůži (obzvlášť ze zabíjení hostinských — na Kozáka nezapomenu, co budu živ — často se mi vrací ve snech). A také o tom, že Jonáše mé střílení do lidí vůbec nevzrušuje. Znovu a znovu mne překvapovalo (a děsilo), jak je přizpůsobivý. Protože jsem mrtváky střílel já (Velký Vzor, jak nikdy neopomněl dodat Ten druhý), bylo jejich střílení správné. Jediné, co nechápal, že jsem mu důrazně zakázal, aby je střílel také. Dokonce jsem musel pohrozit, že mu vezmu pistoli — pak se mnou skoro celý den nemluvil. I když, říci o němém, že s vámi nemluví, není moc přesné: Nekroutil na mne hlavou, neukazoval rukama a nekrčil rameny.

Lezoucího hostinského si nevšímal — nacpal si plnou pusu žvýkaček ze stojanu na pultu, a když šustění mrtvoly utichlo, šel k venkovním dveřím hospody a prudce jimi práskl. Já jsem zatím pootevřel okno a s nataženou kádvojkou čekal, jestli se objeví další mrtváci.

Tady v Mullhausenu byl ještě jeden. Trefil jsem ho tak, aby padl do hustého bezlistého keře — rozpláclí na bílé, omrzlé zemi jsou zneškodnění mrtváci strašně nápadní.

Zavřel jsem okno a hodil na mrtvolu hostinského ubrus — měla husté strniště šedých vousů a dlouhé nehty.

* * *

Na noc jsme šli do pokojů nad lokálem — dopřál jsem si luxus vlastní ložnice. Jonášovi se sice začala třást brada, ale bez odmlouvání šel spát vedle.

Nemohl jsem dlouho usnout. Nejen proto, že jsem spal oblečený, jak jsem přišel, pušku vedle sebe, navíc pod ledovou, vlhkou peřinou, ale hlavně proto, že jsem nevěděl, co dál. Ani po složitých kombinacích jsem nepřišel na nic jiného, než že budeme muset prohledat okolí vesnice. Co bude, jestli vojenskou továrnu nenajdeme, o tom jsem radši nepřemýšlel.

* * *

Probudilo mne škrabání na dveře. Spustil jsem nohy s postele, protáhl si záda a otevřel — Jonáš mne vždycky budil tak, že na něco škrábal, nejčastěji na látku stanu.

Uvařil jsem opravdu vydatnou snídani; když už nic, ať jsme aspoň najezení. V malém skladu hospody jsem našel trvanlivý salám a v lednici vajíčka a nějaké kompoty. Zajímavá věc: to, že vajíčka a kompoty byly v lednici, je uchránilo před zmrznutím a popraskáním. Několik bochníků chleba ve velkém igelitovém pytli pokrývala hustá zelená plíseň. Napadlo mne, zda ještě někdy ucítím vůni čerstvého pečiva. Plíseň rostla i z balíčků s moukou a nebylo důvodu se domnívat, že neroste na zásobách obilí po celém světě.

„Chleba upečený z plísně," řekl ponuře Ten druhý, „třeba to bude lahůdka. Jen to zkusit." Také má rád čerstvé pečivo.

Když jsem nesl potraviny nahoru, překročil jsem mrtvolu jejich majitele. Ani mi nepřišlo, jak páchne. Já jsem smrděl skoro hůř.

Opekl jsem na našem turistickém vařiči kolečka salámu, rozklepl na ně vejce, posolil je a žloutky ozdobil špetkou červené papriky. Nádherně to vonělo, od vařiče sálalo teplo a žloutky s paprikou vypadaly krásně. Jonáš na mne obdivně koukal, hlavně jak jsem jídlo vcelku sesunul na velký talíř. Místo chleba a okurek, které by se k tomu hodily, jsme jedli přeslazené domácí zavařené hrušky. Hrušky byly ztuhlé, křupaly a studily do zubů.

Jako při každém jídle jsem si prohlížel naši velkou dvoukilovou plynovou bombu — na boku měla hluboký lesklý šrám a modrá barva kolem něj byla den ze dne oloupanější. Ten šrám tam byl od konce jízdy na JAWĚ — kdyby střepina, nebo co šrám udělalo, letěla o milimetr blíž, už by mne nic netrápilo. Tyhle tlakové lahve bývaly nejoblíbenějším polotovarem na bomby ekoteroristů. A vůbec všech sviní.

„Jak já bych se vykoupal," hlasitě jsem si povzdechl v krásné bílé koupelně s blankytně modrou sedací vanou. Jen ze zvyku jsem zkusil chromovanou pákovou baterii. Suše zaskřípala, jako mnoho a mnoho předchozích.

Zadním vchodem jsme vyšli ven a zmrazky na hnědé trávě křupaly pod podrážkami. Nebe bylo olovnaté a nízké, a nebezpečí, že nás někdo překvapí ze vzduchu, nehrozilo. Od doby, co mrzne, putujeme vždy ve dne. Jonáš v mrazivém vzduchu slyší bzučení strojů Cizinců na kilometry, tak jsme se vždycky stačili skrýt. Infračidlům bychom samozřejmě neunikli, ale žádná z popelnic nikdy neletěla tak blízko.

Obcházeli jsme vesnici co nejužším kruhem. Ve zvlněném zalesněném terénu nebyl rozhled, a na mne s každým krokem padala stále větší beznaděj. Do vesnice vedla jediná silnička — ta, po níž jsme

přišli. Opouštěla ji jako podle pravítka a mizela v lesích.

Když jsme došli zase k zadní straně hostince, přemýšlel jsem o sebevraždě. Cestou jsme zkřížili jen tu silničku a několik pěšin a rozježděnou cestu vedoucí někam do kopců. Nic, co by ukazovalo na blízkost jedné z nejlépe vybavených vojenských továren v Evropě, možná na světě.

Buď jsem se mohl zastřelit, nebo se vrátit do hospody a opít se, anebo prozkoumat tu lesní cestu. Rozhodl jsem se pro poslední možnost; na první dvě bude dost času potom.

Jonáše nic netrápilo — byl vyspalý, dobře najezený a věřil, že vím, co dělám. Přestal poskakovat kolem (stínový boj s mrtváky a popelnicemi — oblíbená hra) a vydal se za mnou. Neviděl jsem to střílení prstem rád, ale věděl jsem, že mu chybí normální dětské dovádění. Na druhou stranu, často se chová až neuvěřitelně dospěle, ale na třetí stranu, někdy ráno ve stanu, když mne vzbudilo jeho škrabání po plachtě, jsem si všiml, že má uplakané oči. Nevěděl jsem nikdy, co mám říci — takové věty jako: ‚Je mi líto, že se ti z maminky a tatínka staly příšery.‘ nebo ‚To bude dobrý, uvidíš.‘, tak takové věty jsem nedokázal přecedit přes zuby. Vždycky jsem šel radši uvařit kakao, a když bylo hotové, Jonáš přišel už v pořádku. — Vždy, zatímco jsem se motal kolem vařiče, bylo slyšet šustění stránek D-mana. Komiks už byl potrhaný a ohmataný skoro do nečitelna.

* * *

Kráčel jsem po tvrdé hrbolaté cestě a nohy mi občas sklouzly do hlubokých kolejí. Smrkový les kolem byl tichý a majestátní, a ledový vzduch voněl jako před Vánocemi.

„Když už nic, aspoň je to příjemná procházka,“ ponuře se zachechtal Ten druhý. Zachechtal jsem se taky — po několikasetkilometrovém vyčerpávajícím pochodu je taková příjemná procházka to nejlepší, co lze.

Jonáš hopsal přede mnou a ani se neotočil — že si občas jakoby povídám sám pro sebe, na to si zvykl. O existenci Toho druhého jsem mu nikdy neřekl.

Cesta stoupala a těžké šedočerné mraky jakoby ležely na špičkách smrků, jen se vyvalit sníh. Podobně to ale vypadalo několik posledních dnů a nic se nedělo; proto, když začalo sněžit, docela mne to

překvapilo.

Začalo to nenápadně, několika vločkami. Pak jsem se krátce zamyslel a svět zatím zmizel za zástěnou bílého šumění. Všechny zvuky se staly měkkými a vločky šimraly na nose. Vyndal jsem z krosny pršáky a písknul na Jonáše. Ten můj plášť byly jen takové slátané trosky, ale před sněhem ochránil. Jonáš během chvilky vypadal jako bílý sněžný skřítek.

Zase jsem sklouzl do vzpomínek, a tak mne musel upozornit Jonáš. Chytil mne za šos a ukazoval někam doprava. Z naší cesty tam vedla odbočka a v husté chumelenici se v přítmí stromů rýsoval nějaký pravidelný tvar.

Byla to strážní budka a za ní tlustá závora přes cestu.

Budka i závora byly zelené. Srdce mi vylétlo do krku.

V budce byl jednoduchý černý telefon — když jsem ho zvedl a foukl do mluvítka, ze sluchátka se ozvalo tak důvěrně známé, ale teď tak neuvěřitelné zapraskání.

Chvíli jsem tiše skákal do výšky a Jonáš si myslel, že jsem se zbláznil. Po půl kilometru byla další budka — tentokrát se do lesa po obou stranách táhl nízký plot.

Další plot už byl sotva po padesáti metrech; byl skoro tři metry vysoký a navrch měl ostnatý drát. Místo strážní budky byly po stranách cesty dva kryté okopy.

Pečlivě jsem zkusil, zda plot není pod proudem. Nebyl, a protože nešel přelézt a brána otevřít, prořezal jsem ho aitorem.

Po pár stech metrech klikaté cesty začaly budovy. Byly to takové přízemní baráky natřené maskovacími skvrnami, proti pohledům z výšky zakryté maskovacími sítěmi.

„To by mohlo být ono! To by mohlo!“ horečně jsem natáhl krok, že Jonáš musel popobíhat, aby mi stačil. Prohlížel jsem budovu po budově — ubikace, jídelna, ubikace, ubikace, dílna, štábní barák, kus stranou velké garáže z vlnitého plechu.

„Páni!“ vydechl jsem. Z temnot garáží se výhružně leskly dvě řady kanónů a světlo baterky se lámalo na oblých hranách nízkých otočných věží. ‚Tanky působí jako zmrzlé stádo prehistorických příšer‘, automaticky mne napadla věta, jakou bych použil do Zelených listů.

„Sem se vrátíme později!“ sykl jsem na Jonáše, který už se drápal po prochladlém pancíři nejbližšího stroje.

Tanky nebyly to, co bych čekal. Abych pravdu řekl, dost mne

znervóznily. Byly to úplně obyčejné, standardní DÉMONY 10, na jakých jsem prodělal část svého povinného vojenského kursu.

„Taková tajná továrna musí mít nějakou ochranu. Navíc, tanková jednotka dá vojákům v lese smysl.

A tanky by byly vynikající krytí, jestliže se tu vyvíjela a testovala těžká vojenská vozidla," uklidňoval jsem se šeptem.

„Anebo nevyvíjela a netestovala," řekl Ten druhý, „a je to tady obyčejná výcviková jednotka."

Obešel jsem garáže, ale kromě hlubokých kolejí po pásech tam nebylo nic. Byly tak hluboké, že z nich Jonášovi koukala jen hlava.

Když jsme se vraceli, zahlédl jsem ve sněhu vířícím mezi stromy obrys nízkého špičatého válce.

Nízkého špičatého zeleného válce.

Aniž bych přemýšlel, padl jsem na zem a vypálil krátkou dávku. Lesem zabubnovaly nárazy kulek.

Překulil jsem se do koleje po tanku a čekal výbuch, popřípadě odvetnou palbu. Nic se však nedělo. Jonáš se tiskl do sněhu vedle mě a s pistolkou v ruce se rozhlížel, po čem střílím.

Opatrně jsem vykoukl a...

„Sakra!" zaklel jsem a šlo to od srdce. Co jsem v husté chumelenici považoval za číhající popelnici, byl obyčejný větrací komín — teď to bylo obzvlášť zřetelné, protože z něj kulky oklepaly sněhovou čepici. Mnoho takových větracích komínů jsem viděl u dolů, v kterých jsem dělal cyklus reportáží o posledních hornících v Evropě.

Jonáš vrtěl hlavou a mne těšilo jenom to, jak mám rychlé reakce a že jsem do komínu nasypal celou dávku — z okrajů průstřelů se oloupala barva a leskly se až k cestě.

Kdyby nesněžilo a kdybychom nebyli v lese, bylo by ty plechové údery slyšet po celém Bavorsku.

Najednou mi to došlo:

„Větrací komín! Ta fabrika je pod zemí!"

* * *

Najít vchod nám nějakou chvíli trvalo, obzvlášť proto, že sněhem mezi budovami už jsme se museli regulérně brodit. I tak hluboké stopy mizely během pár okamžiků. O podobné chumelenici jsem neslyšel ani vyprávět.

Byly to jedny ze dveří v budově jídelny — vypadaly jako dveře na záchod a byl na nich dokonce německý nápis ‚WC pro důstojníky'. Už na první pohled se mi ale zdály nějak moc široké — na dveře od záchodu. Dalo se to porovnat s pravými záchody vedle. Na chodbě byla cítit dezinfekce a zvětralá moč.

Za těmi širokými dveřmi byl malý tmavý kumbál a místo pisoárů ještě jedny dveře, za kterými byla krátká chodba, široké schodiště vedoucí dolů a výtah pro šest osob. U stropu byly zavěšeny kamery.

Co mne naplnilo doslova euforií, že nad schodištěm svítily výbojky. Nikdy by mne nenapadlo, že se jednou málem rozslzím nad obyčejnou sodíkovou lampou.

* * *

V chodbě bylo nádherné teplíčko — možná šest stupňů nad nulou. Sundali jsme si zasněžené pršáky a oklepali sníh z bot.

„Půjdeš hezky za mnou, při zdi a hlavně potichu," zašeptal jsem.

Jonáš kývl.

Když radost z umělého světla odezněla, něco mne začalo znervózňovat.

„Zase ty tvé instinkty?" tiše se ušklíbl Ten druhý.

„Hm."

Pomalu jsme sestupovali, betonové schodiště slabě rezonovalo a výbojky bzučely. Vždy první a poslední schod před mezaninem měl žlutočerně pruhovaný okraj.

Když jsme konečně došli až na dno, bolely mne z nezvyklého pohybu kyčle a kolena. Dole byla čtvercová místnost s nízkým stropem — taková holá ratejna z betonu natřeného hnědou barvou. Vpravo byly dveře výtahu a vlevo velká kulatá trezorová vrata, která vypadala, jako by měla odolat jaderné náloži.

Opatrně jsem sestoupil z posledního schodu — hned nato se ozvalo rychlé zabzučení. To už jsme se s Jonášem tiskli ke zdi a bzučící předmět se chvěl zarámován hledím kádvojky.

Byla to obyčejná otočná kamera. Její skleněné oko nás snímalo, když jsme se odlepovali od zdi, kroutili na sebe hlavami a připadali si jako hlupáci — jak nás může vyplašit něco takového. Od poslední vlny terorismu byla skoro stejná kamera na každých dveřích, za kterými se scházelo víc než deset lidí. Ten bzučivý zvuk člověka prová-

zel v elektrobuse, při cestě do práce, v úřadech, restauracích, školách, všude. Tehdy jsme ho už ani nevnímali.

Tehdy, před měsícem a půl, před půlkou života.

„Co s tím?“ zaklepal jsem na pancéřová vrata. Znělo to, jako bych klepal na ocelový ingot. Vrata měla průměr kolem dvou metrů a byla natřená stejnou hnědou jako stěny. Univerzální magnetický klíč, kterým jsem až doposud zdolal všechny dveře, co nám stály v cestě, jsem zastrčil do kapsy.

Jonáš zabušil na dveře dlaní a zatvářil se zoufale.

„Nebreč,“ usmál jsem se a shodil krosnu ze zad. S podobnými problémy jsem počítal — pochlubím se — už dávno. Tušil jsem, že mnohé ze dveří, které budu chtít otevřít, budou dobře zamčené; proto ta drobnost, kterou jsem si vzal z pancéřové schránky v trezoru ve skladu zvláštního materiálu vojenské posádky v Plzni. Je to tak zvaný T-Klíč. T-Klíč je šifra, ve které se první dvě písmena vždy píší velká. Jinak je T-Klíč přísně tajná věc, o které se mezi odvedenci ve vojenských kursech šířily opravdové legendy; sen zlodějů, jehož existence byla čas od času oficiálně popírána nejvyššími vojenskými kruhy. Jen jeden voják z tisíců byl vycvičen, jak s ní zacházet.

Bylo to jednou jedenkrát v mém životě, co jsem byl jedním z tisíců. Ještě teď, když jsem T-Klíč vytahoval z krosny, jsem měl husí kůži, jaká prohlášení jsem musel podepsat, než mne T-Klíč naučili používat.

Říká se tomu sice T-Klíč, ale je to malý, velmi výkonný a velmi specializovaný počítač, v kterém je instalováno zázračné software. Víc o technickém provedení T-Klíče nevím, a zjišťovat podrobnosti se šroubovákem je neradno. Autodestrukční zařízení vám může utrhat ruce.

Jinak to vypadá jako robustní pouzdro na holící strojek s displejem a několika zdířkami, plus pár barevných drátů.

„Hlídej schody a výtah,“ nakázal jsem Jonášovi a začal pracovat na dveřích. T-Klíč vyžaduje plné soustředění.

Ta hnědá kulatá trezorová vrata byla zkonstruována tak, aby nešla otevřít ani pomocí T-Klíče. Ale můj instruktor, kapitán Žák, byl prý nejlepší v oboru. Říkal to o sobě jen on sám, protože mimo velitele jednotky, který musel vědět, v čem jsem cvičen, nikdo z tří tisíc vojínů a důstojníků mého kursu o ničem neměl ani potuchy.

Ten, kdo umí otevřít všechny dveře, je v jistém smyslu pán světa.

„Naučil jsi mne to opravdu hezky, kapitáne,“ usmál jsem se, když kovový povrch začal téměř neznatelně vibrovat, jak se kdesi rozběhla silná hydraulická čerpadla a jak závory zajížděly do lůžek ve stěnách. Nakonec se ozvala série hlasitých klapnutí a chraplavý hlas řekl: „Ustupte! Dveře se otevírají ven. Ustupte! Dveře se otevírají ven.“ A dveře se otevřely.

Jak se ozval ten hlas — přestože jsem ho čekal — leknutím jsem poskočil. Jonáš se div neskácel. Ten hlas mluvil sice německy, ale tahle věta je jednou z nemnoha německých vět, kterou znám. Takovéhle dveře mluví vždy — člověka, který by neustoupil, by rozplácly o zeď.

V okamžiku, kdy se vrata začala otvírat, už jsem věděl, co mě znervózňovalo. Už jsem věděl, na co jsem zapomněl.

Z vrat se vyvalila horká, téměř hmotná vlna příšerného, hnusného, neuvěřitelného smradu. Nechápu, jak někdy někdo mohl nazvat zápach hnijícího masa „nasládlým“. Notoricky se to opakuje v každé druhé knize, je to strašné klišé, a navíc i strašný nesmysl.

Tady ten zápach nebyl jen obyčejný zápach — byl to tak zvaný mrtvolný plyn.

„Zpátky!“ zabublal jsem, jak mi zvratky tekly po bradě. Mělo mi to být jasné hned, jak jsem musel odemknout ty horní dveře. Mrtváci za sebou nikdy nezavírají.

Z kulatého otvoru se spolu s dusivým puchem vyvalil proud klátivých postav. V teplém plynu se mrtváci pohybovali rychlými pružinovitými kroky. Smetl jsem nejbližší krátkou dávkou, chytil hroutícího se Jonáše za loket a vyrazil po schodech nahoru. Přitom jsem stále zvracel a z pálících očí mi tekly vodopády slz.

Schody byly mnohem delší než při cestě dolů.

Část mého mozku, ta, v které se mi v takovýchto okamžicích otvírá křišťálové okénko, odkud proudí ledový klid, přemýšlela o tom, proč před pár hodinami zcela vážně uvažuji o sebevraždě a teď, když téměř není šance, život tak bráním.

Ten druhý mlčel a ze všech sil mi pomáhal do schodů.

Po prvních dvou patrech mrtvolný plyn, který do chodby foukl jako ze zkažené konzervy, naštěstí zřídl tak, že se občas dalo nadechnout.

Přestože jsem měl pocit, že usilovně běžím, ve skutečnosti jsem

se tak tak potácel a první z mrtváků byli sotva pět schodů za mnou. Pustil jsem řemen kádvojky a hodil si bezvládného Jonáše na rameno. Puška chřestivě sjela po schodech a podrazila několika mrtvákům nohy. Dusil jsem se pořád, ale bez pušky a s Jonášem na rameni se mi potácelo lépe.

Levou rukou se přitáhnout za zábradlí, pokus o nádech, pokus o zvládnutí návalu dávení, krok o schod výš. Tímto způsobem jsem se dostal až na začátek horní chodby. Bylo to nekonečné, nekonečné, nekonečné utrpení. Že je bezvládný Jonáš stále živý, jsem věděl od doby, co mi pozvracel záda.

Kdyby schody byly dvojnásob dlouhé, asi bych je stejně vyšel. Jak se ale přede mnou objevil jejich konec — ta chodba — čili něco, o čem už jsem nevěřil, že existuje, můj neokysličený mozek — asi radostí — vypověděl službu. Vnímal jsem, jak výbojky tmavnou a jak mi podlaha míří do obličeje. Byla na ní loužička špinavé vody. S myšlenkou, že to je rozpuštěný sníh z našich bot, jsem omdlel.

* * *

Muselo to trvat jen několik sekund — probraly mne ostré pleskavé rány do obličeje. Otevřel jsem oči a první, co jsem uviděl, byl příšerný žlutofialový ksicht mrtváka. Jak jsem ležel pravou tváří na zemi, viděl jsem nad hranou schodiště jenom tu hlavu. Jak mrtvák vystoupil o další schod, hlava se zakývala a najednou byl vidět i krk a kus hrudi. Kolem rtů, na bradě a na zelené rozervané košili měl povlak cizí černé mokvavé krve, v které se hemžily malé bílé larvy.

Pak mi něco zakrylo výhled a s ostrým švihnutím mne to bolestivě a mokře pláclo do obličeje.

Levou rukou jsem zachytil Jonášovo zápěstí, a zatímco jsem si říkal, že ho budu muset naučit nějaké mírnější způsoby, jak křísit omdlelé, vytáhl jsem z pouzdra berettu a vystřelil doprostřed žlutofialového obličeje díru.

Svíjející se bílé larvičky se rozcákly po zdi a po zábradlí. Mrtvola s kouřícím otvorem v hlavě ale nepadla — těsně za ní byl další mrtvák a za ním deset, sto, plné schody.

Držel jsem se zdi a strašně pomalu se mi podařilo vstát. Další dva mozky se vznesly v poslední letecké exhibici. Přehodil jsem si pistoli do levé ruky a pravou začal po kapsách hledat univerzální magnetický

klíč. Dveře na konci chodby jsem předtím — nevím proč — vlastnoručně zamkl.

Přitom jsem pořád střílel.

I levou rukou a bez míření už nešlo minout. Mrtváci se valili po schodech jako vlna a jejich omračující zápach mne zase málem porazil.

Konečně jsem klíč nahmatal — vytrhl jsem ho i s podšívkou. V té chvíli mi došly náboje.

„Střílej!“ zachrčel jsem na Jonáše.

Mrtváci už dosáhli hrany schodů a začali se valit do chodby. Je to spíš chodbička než chodba — krátká chodbička. Těla s rozstřelenými hlavami tlačili před sebou, a když se sesula, rozdupali je.

Ticho bylo rušené jen šoupáním kroků, mlaskavými zvuky a praskáním kostí.

„Tak sakra střílej!“

Jonáš pořád nic.

Ustupoval jsem a rval z pouzdra druhý zásobník a měl příšerný strach, že upustím klíč. Už bych ho nezdvihl. Pak jsem zády narazil na dveře.

Jonáš svíral browning v obou rukou a strašně se mu třásly. A stále nestřílel. Já jsem nemohl natáhnout závěr a světlo výbojek už zase začínalo tmavnout.

Tak jsem udělal to, co bych nikdy nepovažoval za možné. Přestože mrtváci byli sotva dva metry za námi a jejich napřažené ruce ještě blíž, otočil jsem se k nim zády. A pustil jsem pistoli.

Pak jsem oběma rukama, na třetí pokus, zastrčil klíč do zámku. A otočil jím.

Pak jsem klíč vytáhl, stiskl kliku a otevřel. Každý pohyb jsem si musel dokonale rozplánovat.

Pak mi rameno sevřela fialovočerná ruka.

Dveře se otevíraly směrem k nám. Další mrtvák na ně nalehl, málem je přibouchl a jeho ruce se mi zaťaly do límce neprůstřelné vesty. Pěstí v okované rukavici jsem ho dvakrát udeřil do obličeje. Při pokusu o třetí úder se mi zakousl do dlaně. Volnou rukou jsem prostrčil zužující se mezerou ve dveřích Jonáše. Nějaký mrtvák mu právě strhl z hlavy šátek, a to ho snad konečně probralo.

Zezadu na mne nalehla další těla a mezera ve dveřích se zúžila a já nebyl schopen pootevřít, abych proklouzl také. Stále se zužující

škvírou jsem viděl kumbál a druhými otevřenými dveřmi i nápis WC DAMEN.

Pak už jenom AMEN. Příznačné slovo a stále z něj ubývalo.

Nemít neprůstřelnou vestu a kalhoty vyztužené kevlarem, mrtváci už by mne roztrhali na kusy.

Takhle to bude trvat o pár chvil déle.

Pak jsem v mezírce, která už byla jen teničkou spárou, zahlédl slehlou houštinu špinavých šedých vlasů, a pak mi kolem obličeje šlehlo něco žhavého. A ještě jednou a ještě jednou a ještě jednou. Klika mne tloukla do ruky, jako by někdo do dveří z druhé strany bušil kladivem. Cítil jsem, že se sevření těl trochu uvolnilo. Mrtvák vedle mě, kterého jsem měl stále zakousnutého do dlaně, podklesl v kolenou, přestal se pokoušet prokousnout mou aramidovou rukavici a v levém spánku měl malou černou dírku. Z veřejí viselo několik dlouhých světlých třísek a byly v nich čtyři malé otvůrky. Vzápětí se škvíra ve dveřích opět rozšířila na mezeru a já věděl, že je to má poslední šance. Nacpal jsem se do ní, cítil jsem, jak mi nějaká studená ruka natrhla boltec, a pak jsem s hlasitým zaduněním padl na ledovou dlážděnou podlahu v kumbálu a první doušek vzduchu, který předtím páchl zvětralou močí, mi nyní připadal jako cosi neopsatelného všemi eufemismy světa.

Skrčil jsem nohy a za zády se mi ozvalo zapraskání — ke dveřím se dovalil celý peloton mrtváků. Zdržet se o vteřinu...

Zvedl jsem hlavu a začal se škrábat na nohy. Čistý vzduch na mne působil jako elixír. Mrtváci neměli šanci dveře otevřít — ale vymáčknou je i se zárubněmi během okamžiku.

Jonáš klečel, ruce s kouřící pistolkou svěšené mezi koleny a zvracel si na ně. Postavil jsem ho na nohy a ve zvuku tříštěných dveří jsme se rozběhli pryč.

* * *

Za dobu, co jsme byli uvnitř, přibylo dvacet, možná pětadvacet centimetrů sněhu. Když jsme se dopotáceli dost daleko, ohlédl jsem se. Jídelna, rozmazaná vířícími vločkami, stále vypadala jako ta nenápadná, opuštěná, promrzlá, maskovací barvou natřená vojenská jídelna.

„Ke garážím," zasípal jsem a studený vzduch mne v hrdle spále-

ném žaludečními kyselinami řezal jako oheň.

Před vraty dlouhé garáže z vlnitého plechu jsme ze sebe sněhem otírali zvratky a špínu, dokud se z jídelny nevypotácely první postavy.

Potácely se k nám.

* * *

V garážích bylo husté přítmí.

„Dovnitř, až dolů," řekl jsem a Jonáš zmizel v černých útrobách tanku. Naučeným pohybem jsem se spustil za ním a zavřel a zajistil těžký poklop. Jak jsem kdysi povinný vojenský kurs nenáviděl, tak jsem teď byl vojákům vděčný, že mne naučili ovládat tank i poslepu — vypínač vnitřního osvětlení mi i po třech letech od ukončení kursu sám vklouzl mezi prsty. Cvakl jsem jím a vnitřek ocelové obludy proťaly paprsky několika bodových světélek. Za ten okamžik, co jsme byli uvnitř, stroj naplnila pára, a promrzlý pancíř už pokrývala vrstvička jinovatky. Zapnul jsem klimatizaci a nastavil pohlcovač vlhkosti na maximum.

„Na nic, prosím tě, nesahej," řekl jsem Jonášovi preventivně. Ale kluk se jenom choulil v křesle pro řidiče a mezi stehny si tiskl promodralé ruce. Viděl jsem, že má rozpuštěným sněhem úplně promočený límec a hlava se mu tak divně klinkala. Bez věčného šátku vypadal nezvykle.

Tank byl plně vybaven a připraven k okamžitému nasazení. Takže to byla bojová jednotka, žádný výcvik nováčků.

‚Pohodlně' jsem se usadil a zavřel oči. Prozatím jsme v bezpečí. Tělo mne bolelo, plíce jsem měl jako v plamenech a byl jsem vysílený. Přemýšlel jsem, co dál. Po půlhodině jsem nevymyslel nic jiného, než že se musíme vrátit tam dolů. Pak mi bylo ještě hůř. Z pancíře kolem doslova sálal mráz a Jonáš se třásl a hlasitě mu drkotaly zuby. Věděl jsem, že by šok a teď ten chlad, navíc v promočených šatech, nemusel přežít.

„Takže něco začneme dělat," i pouhá slova mne unavovala. Naše životabudící tablety byly v krosně a krosna byla opřená vedle otevřených pancéřových dveří tam dole.

„Jonáši, díky. Zachránil's mi život," zaklepal jsem mu na temeno.

Otočil hlavu a tvářil se hrozně — zničeně, ublíženě a navíc se strašně styděl. Chápal jsem, co se mu honí hlavou — bylo to, jak by

mu za očima běžel film.

„Z toho, žes do nich nejdřív nemohl střílet, z toho si nic nedělej. To je poprvé úplně normální.“ ‚Já z toho mám naopak radost.‘ Poslední větu jsem nahlas neřekl.

„To, jak jsi střílel skrz ty dveře, to byl fakt dobrej nápad. Bez toho bych tam zůstal... Jen mi řekni, jaks věděl, že tam nemám hlavu já?“ zachechtal jsem se. Snažil jsem se zachovat přesně podle jedné z životních moudrostí mého dědy: Když je ti nejhůř, řekni vtip. Nemusí být moc dobrý, natož k smíchu — stačí dobrá vůle.

Když viděl, že se směju, pokusil se Jonáš také usmát. Povedlo se mu to na potřetí, ale atmosféra v tanku se zvedla.

„Jak jsme na tom se zbraněmi?“ převedl jsem rozhovor na praktické téma. Jonáš mi podal browning — měl jen jeden zásobník.

O kádvojku i berettu jsem přišel a ty miniaturní granáty jsem si už dávno přendal do krosny, která je stále položená tam dole vedle otevřených kulatých dveří a vedle Jonášova batůžku s náhradími zásobníky do browningu. Při spaní ty granáty strašně tlačily a pořád je odepínat a ráno připínat... Ještě se budu muset hodně učit — obzvlášť opatrnosti. Jestli mi na to zbude čas. Do stehna mne mačkalo umělohmotné pouzdro aitoru, ale těžký nůž není pravá zbraň do těchto podmínek. Vrátil jsem pistolku Jonášovi. Vzal si ji — ale jako by byla špinavá. Otočil jsem se a vyndal z přihrádky ‚palubní ruční zbraň‘, kterou je povinně vybaven každý tank. Tady to byl krátký samopal Heckler-Koch 9mm. Robustní spolehlivá zbraň, bohužel bez tlumiče a s pouhými dvěma třicítkami zásobníky.

„Musíme se tam vrátit,“ vyslovil jsem konečně svou myšlenku a dal jí tak sílu názoru a neodvolatelnost. Neřekl jsem to ani tak kvůli Jonášovi, jako kvůli sobě. Jonáš se po mých slovech jakoby o polovinu srazil. Nesměl jsem ho na to nechat moc myslet — ani sebe.

„Tady, do tohohle se nasoukej,“ vybral jsem mezi třemi protiatomovými obleky pro posádku ten nejmenší. Velikost ‚L‘ je přesto na člověka skoro dvakrát tak vysokého jako Jonáš. V kursu jsme si příliš velké obleky zkracovali pomocí rolování nohavic a rukávů a pomocí silné izolační pásky. Jako celé povinné vybavení i páska byla v přihrádce — je to stejné ve všech tancích NATO. Jediný rozdíl tady toho oproti těm, na nichž jsem prodělal výcvik, je, že v Čechách jsou místo heckler-kochů jako ‚palubní ruční zbraně‘ škorpióny s dlouhými hlavněmi.

Jonáš si přelezl vedle mne do věže, a když se ve stísněných prostorách plných hran a výstupků soukal do šustivého overalu, v očích měl otázku: ‚Proč mě s tím trápíš a sám se neoblékáš?‘

„Plynová maska by ti sklouzla z obličeje — tady ten atombordel je vzduchotěsný a má kuklu s autonomním dýchacím systémem. Nebo bys chtěl ještě jednou čuchat ten smrad?“ Jonáš se otřásl a bylo vidět, že potlačuje dávení.

„Na, tady to spolkni,“ vyloupl jsem ze staniolového platíčka bílou pilulku a dohlédl, aby ji nevyplivl. Nebylo nic na zapití a byla proklatě hořká. Sám jsem také jednu spořádal — s nechutí, ale měly by nás po nich přejít ty návaly zvracení — zvracet ve vzduchotěsném protiatomovém obleku nebo plynové masce není radno.

Zavěsil jsem si brašnu s plynovou maskou k opasku.

„Jdem na to. Než tady zmrzneme,“ dvakrát jsem hlasitě tleskl a přátelsky, ale silně zatřásl bledým Jonášem.

Klimatizace dokázala potlačit vlhkost vzduchu, ale bez nastartovaného motoru nehřála.

Jonáš začal na něco ukazovat — nejdřív jsem myslel, že mám něco nad hlavou, pak jsem pochopil, že mi ukazuje na ucho. V chladu mne natržený boltec ani nebolel, ale pak jsem si vzpomněl na bílé larvy a mrtvolný plyn — do takového prostředí jít s otevřenou ranou je sebevražda.

Polil jsem si ucho dezinfekcí z lékárničky tanku. Příšerně, příšerně to štípalo — až mi začaly téci slzy. Jonáš zatínal pěsti a viditelně se mnou cítil. To příšerné štípání a pálení mělo jednu výhodu — byl jsem rázem docela svěží. Osušil jsem si šumící ucho gázou a přestříkl ránu tekutým obvazem. Když zaschl, opatrně jsem otevřel a vyklopil poklop.

Od úst šla pára, za pootevřenými vraty garáže se stmívalo, z nebe se valil sníh a ve vzduchu byl slabě cítit mrtvolný plyn. Otáčel jsem hlavou na všechny strany, ale bylo slyšet jen šelestění přemrzlých vloček po plechových stěnách garáže. S hecklerem v ruce jsem sklouzl po pancíři na betonovou podlahu a pomohl seskočit Jonášovi. Tlumeně šustil protiatomovým oblekem a s vysoko zarolovanými rukávy vypadal jako netopýr. Aspoň jsem mu nemusel říkat, že se holýma rukama nesmí dotýkat promrzlého kovu.

Opatrně jsem vyhlédl ze dveří — šedobílý svět ze sněhu na zemi, sněhu ve vzduchu a sněhu na stromech. Vystrčil jsem ze dveří celou

hlavu a podíval se k jídelně. Vypadala naprosto mírumilovně. Předpokládal jsem, že prostranství mezi jídelnou a garáží bude plné potácejících se mrtváků. Nebyl tam ani jeden.

„Asi jsou zalezlí uvnitř, aby méně ztuhli," zašeptal Ten druhý. Moc odvahy mi nedodal.

„Jdeme," sykl jsem na Jonáše. Pistoli měl zastrčenou v pouzdře na opasku atombordelu a ani nehladil pažbu jako vždycky dřív. Střílet do jakýchkoli lidí je mnohem těžší než střílet do jelena. Z toho by se dala udělat nějaká obecně platná moudrost.

Když jsme došli do poloviny vzdálenosti mezi oběma budovami, uviděl jsem to: Ve sněhu od dveří jídelny se táhlo hluboké a široké koryto. Bylo už sice hodně zasněžené, ale stále jasně viditelné.

„No jasně!" radostí jsem se udeřil pěstí do stehna. Vsadil bych se, že koryto po mírném oblouku míří rovnou na sever. Podle jeho šířky muselo v podzemní továrně pracovat asi čtyři sta lidí — počet lidí podle stopy, kterou zanechají, jsem se v minulých týdnech naučil odhadnout docela přesně. Radost mne trochu přešla. Jako všude, tak i tady určitě nějací mrtváci zůstali. Odhadl jsem to na něco mezi třemi a osmi.

V té chvíli mne Jonáš zatahal za rukáv — protiatomový oblek ho dělal dvakrát širším, než byl, a kukla, kterou si pak nasadí na hlavu, mu visela až na zadku.

„Co je?!"

Zaklepal si na ucho a bodl prstem k nebi.

Zvedl jsem ho a dlouhými skoky vyrazil zpět ke garáži — snažil jsem se přitom tahat nohy za sebou, aby mé šlápoty vypadaly jako od mrtváka.

To gesto s uchem a prstem k nebi znamenalo popelnici nebo černý šípovitý stroj.

Podle toho, jak padající sníh tlumil zvuky, museli být Cizinci už zatraceně blízko.

Proběhl jsem vraty garáže, vyhoupl Jonáše na blatník tanku, a když jsem se drápal za ním, uslyšel jsem bzučení i já. Jako by se mi po zádech rozběhlo tisíc mravenců s ledovými nožičkami.

Černá stíhačka to nebyla, ale také to nebyla jen jedna popelnice.

Jonáš sklouzl otevřeným průlezem, já se nasoukal za ním a připadalo mi, že to trvá věčnost. Když jsem zavíral poklop, bzučení už bylo velmi hlasité. Pancéřové víko tlumeně klaplo. Do zavřené věže tanku

bzučení neproniklo.

„Kurňa, co tu dělají! Snad si nás nevšimli! Jak by si nás mohli všimnout! Ale co tu teda dělají!“ horečně jsem si mumlal a zapínal pasivní obranné systémy. Moc jich není — říká se tak vnějšímu odposlechu a širokoúhlé kameře nad kulometem. Nikdy jsem moc nechápal, proč se tomu říká zrovna ‚pasivní obranné systémy‘, ale říká se tomu tak.

„Sakra!“ zaklel jsem, když jsem si v horečném chvatu zatrhl o jedno z tlačítek nehet. Nasadil jsem si kuklu se sluchátky, zastrčil její konektor do správné zdířky a elektronicky zesílené bzučení popelnic a šumění sněhu mi naplnilo hlavu. Ještě jsem si troufl pootočit kameru ke dveřím, hnout hlavní kulometu už ne.

Ale to by v případě nouze byla otázka vteřinky.

Bzučení bylo stále silnější. Pořád jsem doufal, že to jsou jen popelnice — klidně ať jich je deset, s těmi by se tank vypořádal. S černou stíhačkou ne. Kulomet nemá ani zdaleka takovou průbojnost jako dalekonosné střelivo z kádvojky — je to jen taková nepřesná bouchačka. A zaměřovací systém kanónu dokáže zasáhnout vozidla pohybující se maximálně sedmdesátkou — se štěstím jednou ze dvou ran. Mít tak na věži protiletadlový raketomet... Ale ten nemáme.

Seděli jsme v tanku skoro hodinu a zima byla čím dál horší. Zmrzlé oblečení na mně popraskávalo, Jonáš při každém pohybu šustil a teklo mu z nosu. Občas se mi neovladatelně roztřásl nějaký sval. Bzučení popelnic už sice slyšet nebylo, ale věř jim. Celou dobu jsem si mučil mozek s tím, co je sem mohlo přivést. Nenapadlo mne nic jiného, než že nějak zachytily naši stopu. Nevěděl jsem sice naprosto jak...

„Ten plyn! Jasně-jasně-jasně! Žádná stopa! Ten zatracenej smradlavej plyn!“ najednou zašeptal Ten druhý.

Představil jsem si, jak musel vypadat výdech přes dvacet stupňů teplého mrtvolného plynu do ledové atmosféry. Na infračidlech asi jako výbuch bomby. Proto popelnice zmizely tak rychle, něco takového se musí stávat skoro dnes a denně — že se mrtváci dostanou na svobodu až takhle pozdě.

„Jdeme,“ bradu jsem měl ztuhlou, že jsem si málem sám nerozuměl.

* * *

Prošli jsme jídelnou s vnitřkem zdemolovaným k nepoznání a odněkud z hloubi budovy se ozýval takový divný pulsující zvuk. Už v jídelně byl zápach shnilotiny nesnesitelný. Pomohl jsem Jonášovi nasadit kuklu — ozvalo se zasyčení a z výdechu zeleného obleku se odpoutal obláček páry. Jonáš na mne udělal, jako že je OK. Nasadil jsem si plynovou masku, dotáhl popruhy a chviličku se dusil, než mne napadlo vyndat zátky z filtrů.

Šel jsem dál a dával dvojnásobný pozor — musel jsem se spoléhat jen na svůj ne zcela funkční sluch. Jonáš nemotorně šustil za mnou, jeho oblek syčel a v pravé ruce, jejíž rukavici jsem jakž takž upravil na jeho ruku, svíral pistolku. Poprosil jsem ho — pokud to bude nezbytné — aby střílel. Nic mi neslíbil.

Dveře, u kterých jsem svedl ten zběsilý boj o život, se změnily v rozdupané třísky. V chodbě za nimi stále tak neosobně bzučely zářivky — nejdříve jsem si myslel, že to je ten pulsující zvuk, ale pak jsem si všiml, že se hnědá betonová podlaha tak trochu pohybuje.

Když jsem se sehnul, co to je, byl jsem vděčný, že jsem snědl pilulku proti zvracení. Byly to mouchy. Ten strašlivý druh, co posledních pět let sužuje v červenci a srpnu celou Evropu. Objevily se, když se konečně skoro podařilo vyhubit starou mouchu — myslím, že se jmenovala moucha domácí. Nevinná černá bzučící muška, která vám ráno občas padla do kávy.

Uvolněné místo v biosystému zaplavila — doslova zaplavila — moucha, o které se vědci přeli, jestli to je nějaký původní druh z Afriky, nebo mutant té staré. Obyčejným lidem to bylo úplně jedno — nová moucha až na nahnědlou barvu byla skoro stejná jako ta původní. Poletovala, bzučela, padala do kávy... ale rozmnožovala se asi dvacetkrát rychleji. V prvních letech její invaze vymřela i spousta původních muších nepřátel. Přežraní ptáci nemohli vzlétnout a stávali se oběťmi koček, pavouci praskali jako přefouknuté balony, žáby se nedokázaly dostat nad hladinu. Hrůza. Pak byly do Evropy dovezeni ti velcí pavouci, kteří invazi much sice také nezastavili, ale aspoň zpomalili. Od té doby je všude spousta odporných obrovských chlupatých pavouků.

Nenávidím mouchy.

Teď, když jsem věděl, že to, co mi křupá pod nohama, není sníh uvázlý v hrubých podrážkách, byl jsem pilulce vděčný dvojnásob.

Nenávidím hmyz.

Mouchy se hemžily po zemi, protože je ochromoval ledový vzduch, tekoucí dolů po schodech jako řeka. Stejně se ale shlukovaly na rozdupaných tělech mrtváků a živily se a rozmnožovaly se a kladly vajíčka, dokud je chlad nezabil. Jsou to nesmírně životaschopné a přizpůsobivé mouchy.

Schody byly mušími těly nebezpečně kluzké. Čím jsme scházeli níž, tím bylo much více a byly čilejší. Pak jsem na jednom mezaninu našel kádvojku. Našel jsem ji jenom náhodou — ve vrstvě much jsem na ni šlápl. Berettu jsem nahoře mezi slizkými vnitřnostmi ani nehledal. Puška byla až na pár škrábanců v pořádku. Hodil jsem si hecklera na rameno a s kádvojkou v rukou jsem si rázem připadal větší.

Pak jsme byli zase dole. Kulaté dveře byly dokořán a zevnitř mi na obnaženou pokožku dýchalo vlhké horko. Ten pulsující zvuk bylo bzučení miliard a miliard much.

Krosna i Jonášův batoh se změnily v jednu velkou hnědou lezoucí masu, lesknoucí se tisíci duhových křidélek. Naštěstí tady bylo stále natolik chladno, že mouchy nemohly létat — bzučet ano, ale létat ne.

Překousl jsem odpor a nahmatal v tom hemžení T-Klíč. Mrtváci ho odkopli ke zdi, ale robustnímu přístroji nějaký kopanec nemůže uškodit. Přenesl jsem krosnu i batoh za kulatá vrata, počkal, až opadne zvířené mračno much, a pomocí T-Klíče je zase zamlkl. Když jednou T-Klíč nějaké dveře zvládne, dají se jím ovládat skoro tak snadno jako obyčejným klíčem — i když třeba jako tyto mají pouze dálkové ovládání. Mnohatunová masa zapadla s tlumeným mlasknutím.

* * *

Postupovali jsme do nitra podzemního komplexu a všude byly mouchy — jak se oteplovalo, začínaly být čilé. Kupodivu nelétaly výš než k mému pasu; připadal jsem si, jako bych se brodil hlubokou vodou, a jejich bzučení znělo jako tisíce smyčců rejdících po nejtlustších strunách tisíců kontrabasů. Občas zvuk pravidelně tepal, až z toho brněla hlava.

Začínalo se mi špatně dýchat — nasával jsem mouchy do filtrů a v mrtvolném plynu bylo čím dál méně kyslíku. To byl možná důvod, proč se mouchy nevysilovaly přílišným létáním.

Skoro po půl hodině chůze po chodbách se samými otevřenými

dveřmi (kde mohli být mrtváci na každém kroku) jsme došli do obrovské haly.

Přestože jsem v uplynulé půlhodině už viděl hodně much, tolik much jako v té hale jsem v životě neviděl. Vypadaly jako hnědé vzdouvající se moře, po kterém přebíhají chaotické vlny. Někde jich bylo po kotníky, někde po kolena a vzadu se jich svíjela snad metrová vrstva.

Z mušího moře vystupovalo devět obrovských nádherných aerodynamických strojů. Obrysy měly trochu rozmazané, protože byly docela obalené lesklými hemžícími se tělíčky. Supertajné superstroje poháněné reaktorem studené fúze. Na nic jsem nedbal, pustil jsem pušku a vyhodil Jonáše do vzduchu a ještě jednou a pod maskou jsem tlumeně řval radostí. Když Jonáš tak divně zamával rukama, postavil jsem ho na zem — myslel jsem, že mu netěsní protiatomový oblek.

Mořem much se k nám brodili mrtváci. Ti nejblíž už byli dost blízko. Nemohl jsem v mouchách nahmatat upuštěnou kádvojku, tak jsem si do rukou zhoupl hecklera.

Hrubé pažbičky mi padly do dlaní, vycvakl jsem pojistku a ryk palby bez tlumiče přehlušil i dunivé bzučení, z kterého svědila podlaha do pat a trnuly zuby. Kádvojka je mnohem účinnější zbraň než jakýkoli samopal, ale hluk dodával hecklerovi zdánlivou vládu nad hromy.

Mrtvák vždy zatančil krátký taneček, mozek mu vycákl na záda a tělo padlo, až se mouchy rozstříkly — na padlém mrtvákovi se okamžitě utvořila obrovská bzučící hromada.

Když Jonáš našel kádvojku, začali jsme postupovat podél stěny — dostřílel jsem zásobník heckleru a vzal si pušku. V hlavni se svíjely muší larvy, a protože jsem nechtěl riskovat, že se roztrhne,znovu jsem nabil samopal. Vzadu v hale byly zavřené dveře — první zavřené dveře, které jsem tu kromě těch vstupních viděl. Bylo na nich německé slovo LAGERS; tušil jsem, že by to mohlo znamenat SKLADY. Odemkl jsem je univerzálním klíčem a kromě much, které se do chodby za dveřmi nahrnuly s námi, tam žádné jiné nebyly.

Zářivky v chodbě byly podstatně slabší a modré a stěny byly natřené okrově žlutou barvou. Zvedl jsem prst — chodbou vanul slabý průvan a byl suchý a teplý. Zkusil jsem si poodtáhnout masku. Vzduch byl cítit betonovým prachem, olejem, barvami, něčím známým, ale neidentifikovatelným a trochu záchody — jako v každé po-

dobné klimatizované prostoře. Jediný mrtvolný plyn mi stoupal z šatů.

Sundal jsem si masku — vousy se mi zadrhly do napružených utahovacích gum a bolestivě to tahalo. Všechny mouchy, které se s námi dostaly do chodby, ležely na zádech, bzučely a otáčely se na místě. To bylo to něco, co jsem cítil ve vzduchu, to známé neidentifikovatelné — plynný prostředek proti hmyzu. Představil jsem si centrální počítač, jak ho nejdřív nasadil proti mouchám v montážní hale, a když mrtvá tělíčka ucpala výdechy klimatizace, jak halu odpojil od oběhu.

Kvůli plynovému útoku jsou všechny důležité části podobných podzemních pevností samostatně hermetizovatelné. O dveřích a zabezpečovacích systémech vojenských objektů mi kapitán Žák vtloukl do hlavy snad opravdu vše. Byl jsem vyškolen speciálně na to, abych pomocí T-Klíče pronikl do podobného zařízení nepřítele a podnikl na něj plynový útok. Tankista — diverzant, dvojí, navzájem se příliš neslučující specializace. Ale který nepřítel by tušil, že obyčejný pancéřák, jenž má v bojových podmínkách průměrnou životnost sotva tři minuty, je vycvičený záškodník.

Jonášovi jsem protiatomový oblek zatím svléknout zakázal — nerad bych udělal podruhé stejnou chybu, a musíme otevřít ještě nějaké dveře — pokud nechceme zbytek života strávit v téhle chodbě. Kromě mrtvých much a zářivek byla úplně prázdná a měřila snad kilometr.

Rozhodl jsem se pro dveře vlevo — byly to jediné dveře vlevo v celé kilometrové stěně — byly zelené, plechové a šablonou na nich byla nastříkána velká bílá jednička.

Vyklepal jsem mrtvé mouchy z filtrů, nasadil si masku a univerzálním klíčem cvakl v zámku. Dveře měly široké gumové těsnění a za nimi bylo cosi jako malá přechodová komora, jejíž dveře šly otevřít, až když ty vnější byly zamčené. Zamkl jsem, odemkl a...

...a ocitli jsme se v ráji.

* * *

Sundal jsem si masku a chvíli polykal, abych vyrovnal tlak vzduchu mezi chodbou a obrovskou, nedozírnou, nedohlednou, gigantickou prostorou, v které jsme se ocitli. Nemám dostatek slov, abych velikost „místnosti“ popsal. Není ji k čemu přirovnat, a kolik by se do

ní vešlo fotbalových stadionů, si netroufám odhadnout.

Jedním slovem, byl to Velký Sklad (dvěma slovy).

Ve vojenském kursu se šuškalo, že prý existují sklady, z kterých by se dala kompletně vystrojit celá armáda — od jídla přes výzbroj a výstroj až po týlové zabezpečení, včetně vozidel. V jednom takovém Skladu jsme se s Jonášem právě rozhlíželi.

Strop byl asi tři a půl metru vysoko a řady modrých zářivek se táhly do šerých dálav jako svítící hadi a v těch dálavách je perspektiva splétala do tenkých provázků. Ve Skladu — co bylo podél zdi vidět — byly jenom regály a regály a miliony regálů; regály plné přísně vyrovnaných věcí. Vždy po desetimetrovém regálu byl kulatý betonový sloup podpírající strop a jednou za čas obrovský plošinový výtah — lépe „zdvihač“ — a ve stropě nad ním poklop příslušného rozměru. Deska zdvihače a okraje poklopu byly natřeny žlutočernými pruhy.

Nejvíc mne fascinoval ten strašlivý a až nelidský pořádek. Typičtí Němci. Vše, kam jsem dohlédl, bylo přesně vyrovnané, zařazené, seřazené... na nejbližším regálu ležely sady pánví pro polní kuchyně — zelená držadla vyčnívající z igelitových obalů mířila všechna stejným směrem.

„Co tomu říkáš, hochu?“

Jonáš stál vedle mě, jako vždy neříkal nic, zíral a ani ho nenapadlo, že by si mohl konečně sundat kuklu.

* * *

Vpravo se táhlo těch pár regálů a vlevo v rohu bylo podél dalších regálů vidět cosi jako dřevotřískovou obytnou buňku. Ten roh vypadal v perspektivě Skladu nevelký, ale když jsme šli blíž, buňka se stále zvětšovala, až byla velká skoro jako malý dům. Už i skladníci v Čechách si vydupali podobné buňky — kdo prý má dýchat ten suchý, chladný, pro věci vhodný vzduch.

Ale takovéhle buňky tedy opravdu neměli.

Uvnitř této byla klimatizace, byly tam dvě malé ložnice, velká kancelář s počítačem, oddělená kuchyňka, vzadu místnost s kabelovou televizí, pohovkou, kobercem a popelníkem, vedle sprcha a záchod.

Ze zvyku jsem zkusil chromovanou pákovou baterii. Ozval se zvuk, jaký jsem nedoufal ještě kdy slyšet. Pleskání vody o bíle vykachlíčkovanou podlahu.

Dokonce tekla i teplá.

* * *

Jedinou vadou na kráse bylo, že když jsme přišli, buňka měla dveře dokořán. Žádný skladník, který si vážil svého zvlhčeného vzduchu, by to nikdy neudělal.

„Bacha, Jonáši, někde tady bude mrtvák, možná dva.“ Tím ‚někde tady‘ jsem měl na mysli celý nekonečný Sklad.

„To by mohlo být docela dobré regálové safari,“ ušklíbl se Ten druhý.

Zamkl jsem dveře buňky, pomohl Jonášovi z atombordelu a řekl mu, ať se jde vysprchovat a ať okamžitě zaleze do postele. Byl bledý, třásl se a horečka mu svítila z očí.

„Nemáš hlad?“

Tak nějak pokrčil rameny.

„Ta lednice určitě funguje,“ kývl jsem k zelené lednici v rohu. Všechno v buňce bylo pohodlné, pokud člověk neměl nic proti zelené barvě. Jen koupelna a záchod svítily hygienickou bílou.

Jonáš si vzal v mikrotenu zavařený trojúhelníkový sendvič se sýrem a salámem, zručně ho vyloupl, ale jak si ho nesl k ústům, bohužel si čichl k rukám. Upustil sendvič na zem a zbledl tak, že bych to nepovažoval za možné.

„Tak až k snídani,“ zvedl jsem sendvič a vrátil ho do lednice. Přestože jsme si v přechodové komoře pečlivě oklepali boty, kousky rozmačkaných muších tělíček se válely i tady. Docela jsem se těšil na takovou normální činnost, jako je zametání.

Šel jsem si poslechnout, co dělá Jonáš. V rohu místnosti s televizí byla hromada špinavého šatstva a zezadu šuměla sprcha. Usmál jsem se a vrátil se do kanceláře a zapnul počítač.

Přivítal mne standardní operační systém — dokonce bez hesla. Zvolil jsem si v nabídce jazyků češtinu, a jak jsem očekával, byl v přístroji kompletní seznam položek ve Skladu obsažených. Stačí nějakou vybrat, zadat počet kusů a automatický vozík to doveze na kterýkoliv zdvihač, popřípadě k buňce. Pod heslem DEZINSEKCE jsem našel heslo MOUCHA, pak heslo MOUCHA HNĚDÁ a k počtu kusů jsem dopsal PĚT KARTONŮ. Vybral jsem ještě pár věcí a entrem odeslal ještěrku na okružní jízdu.

Čekal jsem, díval se z okna buňky do Skladu, bylo mi teplíčko a tak příjemně jsem na nic nemyslel. Pak se venku objevilo oranžové blikání, ozvalo se bzučení elektromotoru a vedle buňky zastavil vozík. Na „zádech“ měl složené nakládací rameno a kupodivu nebyl zelený, ale oranžový. Na jeho plošině ležely věci, co jsem si objednal.

S puškou v ruce jsem „vyšel ven“. Je zvláštní říkat, že jsem vyšel ven, když jsem vyšel do jiné místnosti. Je zvláštní říkat takové nedohledné prostoře „místnost“.

Přenesl jsem věci z vozíku dovnitř, shrnul papíry ze stolu a začal vyrábět bomby. Vzpomněl jsem si, že jsem kdysi četl vědeckofantastickou povídku, v níž hrdina dělal něco podobného — jen místo tlakových lahviček se sprejem proti mouše hnědé použil vodu po holení.

Oblékl jsem si gumové rukavice a rozdělil půlkilové balení plastické výbušniny C4 na pět kousků. Každý jsem prohnětl, až změkl, zastrčil do něj dálkově ovládanou rozbušku a vmáčkl ho mezi devět sprejů proti mouchám, pevně obalených širokou lepící páskou. Za opasek jsem si zastrčil vysílačku a naskládal bomby do velkého koše na pečivo, který jsem si také nechal přivézt. Koš i spreje byly zelené.

„Jonáši?“ zaklepal jsem na dveře u sprchy.

V oblacích páry vykoukla mokrá vyděšená hlava.

„Nic se neděje — jen na chvíli půjdu pryč. Tak tě tady zamknu. Pistoli máš na televizi,“ ukázal jsem na browning, který jsem vyhrabal z hromady špíny, co bývala Jonášovými šaty.

„Jo,“ podržel jsem dveře, když mizel zpátky ve sprše, „kdybys slyšel nějaké výbuchy, tak se nelekni.“ Znovu kývl.

Zamkl jsem dveře buňky, prošel přechodovou komorou, znovu mi zalehly uši, okrovou chodbou jsem došel ke dveřím do montážní haly a nasadil si plynovou masku. Pod nohama mi zakřupala tělíčka mrtvých much a zpoza ocelových dveří se ozývalo dunivé bzučení. Když jsem se dveří dotkl špičkami prstů, cítil jsem, jak se chvějí — uvědomil jsem si, že dokonce podlaha v buňce tím bzučením občas zarezonovala.

Strašně se mi tam nechtělo, ale musel jsem. Dvakrát jsem se nadechl, otevřel dveře, rozhlédl se po mrtvácích a rychle jsem pronesl koš s bombami.

Much jako by ještě přibylo — a je to docela i možné, protože jsme jim s heckler-kochem věnovali spoustu potravy. Z těch šesti nebo sedmi zlikvidovaných mrtváků mohlo být čtyři sta kilo masa. Čtyři

sta kilo potencionálních much.

Systematicky jsem roznesl a rozmístil bomby po hale.

Brodění se mouchami bylo hnusné. Ještě že neútočí na pohybující se tvory; lezou po nich, ale neútočí. V buňce jsem si rozepjal neprůstřelnou vestu a povolil šátek na krku — bylo mi tam poprvé po měsíci vedro. Samozřejmě jsem se zapomněl znovu utěsnit — teď jsem cítil, jak mi mouchy lezou po zpocených zádech a jak jich každý můj pohyb několik rozmáčkne.

Jak říkám — hnusné.

Když byly bomby rozmístěné, přešel jsem halu a vešel do jedněch z otevřených dveří uprostřed nejdelší stěny — byl to sklad dílů a součástek, a much tam nebylo tolik.

Na zdi nad stolem s ušmudlaným a omláceným terminálem visel velký zažloutlý plakát s historickým obrněným transportérem v popředí. Na plakátu bylo velkým písmem napsáno ALVIS — SALADIN. Alvis je anglická firma a Saladin je moc hezké jméno.

Rozřízl jsem gumové těsnění pod plechovými dveřmi, vytrhl ho, zavřel dveře a zamkl je. Pak jsem si sedl a prostrčil mezerou po těsnění anténu vysílačky. Když jsem jedním pohybem odjistil a stiskl červené tlačítko s nápisem FIRE, napadlo mne, zda mrtvolný plyn není hořlavý.

* * *

Není.

Nebo na výbušnou směs nebylo dost kyslíku. Ještě že mouchy tak dýchaly.

Do dveří zvenčí jako by někdo udeřil perlíkem, píchlo mne u uších a mezerou po těsnění vystříkla vlna rozdrcených muších těl.

Chvilku jsem počkal a otevřel — dveře byly trochu vyboulené dovnitř. V hale, kolem míst, kde předtím ležely plynové bomby, byly nepravidelné kruhy holé světlezelené podlahy; uprostřed kruhů byly bílé roztřepené skvrny vypálené výbuchy. Mouchy byly naváté v tlustých vrstvách podél stěn a bzučely, až mi z toho praskala hlava. Plyn proti mouchám je neviditelný, ale vnímal jsem, jak se mi vzduch jakoby lepí na konečky prstů. Na sklech plynové masky se usazovaly drobné kapénky.

* * *

Než jsem došel k jednomu z obrovských bojových vozidel, v hale se rozléhaly jenom mé kroky. To neuvěřitelné dunivé bzučení ustalo jako stažené potenciometrem.

Zvláštní bylo, že bez pokrývky much jsem tři ze strojů vůbec neviděl. Ostatních šest vypadalo tak, jak jsem si představoval, že by měly vypadat. Ale kde jsou, sakra, ty tři další? Předtím jsem jich jasně viděl devět. V té chvíli jsem zahlédl, jak se na druhé straně haly vznáší vrstvička hnědých muších tělíček.

„Ale do hajzlu!“ užasle jsem zahuhlal do plynové masky, když jsem k té vrstvičce došel na metr — mouchy ležely na vrchní ploše jednoho z vozidel, co jsem je nemohl nalézt. Obrovský stroj byl v podstatě neviditelný — jeho povrch na sobě zobrazoval to, co bych viděl za ním, kdyby tam nebyl. Dávný sen všech výrobců barev, dokonalé maskování z říše vědeckofantastických filmů.

„A oni to vojáci už mají! Už měli,“ uneseně jsem hladil bok vozidla. Zvláštní věc, ale na tom neuvěřitelném povrchu lepkavý aerosol protimušího plynu neulpěl.

Instinkt mne varoval až v posledním okamžiku. Ruka mrtváka mne minula o centimetry. Srazil jsem ho pažbou kádvojky, ustoupil jsem, aby mi mozek nestříkl na boty, a rozstřelil mu hlavu.

Koutkem oka jsem zahlédl potácivý pohyb druhého mrtváka, otočil se a vypálil mu do čela.

Odražený projektil mi zaječel nad hlavou a vyrazil ze stropu obláček prachu.

„Kurvajs!“ zaklel jsem vyděšeně. Mrtvák ke mně sice šel, ale byl za strojem. Maskovací barva věrně zobrazila jeho pohybující se postavu. Jen když jsem se zadíval pozorněji, obraz kývajících se končetin se na hranách vozidla trochu divně kroutil — jako by se zkracovaly a prodlužovaly. Mrtvák se s buldočí vůlí snažil projít a skřípání jeho nehtů po pancíři jsem slyšel docela jasně — uvědomil jsem si, že na druhé straně musím být vidět i já.

Obešel jsem stroj a zabil ho. Byl oblečený do zelené uniformy jako všichni mrtváci tady. Z rozervaných konečků prstů mu vyčnívaly kůstky.

Znovu jsem obešel „transportér“ a zašťoural botou ve vrstvě

much a bílých larev, výbuchem nalisovaných u jeho podvozku.

„To bude fuška," řekl Ten druhý, „nasadit na to kola."

Stroj byl naštěstí na hydraulické montážní plošině.

Pak jsem prohlídku přerušil — bude na ni dost času zítra, a Jonáš už se určitě bojí, kde jsem tak dlouho.

Ještě jsem ale musel udělat něco.

Pročistit výdechy klimatizace jde docela snadno — je u nich takové jakoby splachovadlo, kterým se normálně odstraňuje prach. Teď jsem za každé z nich musel zatáhnout snad padesátkrát, abych z trubek a síťky vytlačil všechny muší mrtvolky. Naštěstí už byly déle po smrti a byly vyschlé; tak se nemazaly a nelepily.

Když jsem pročistil první výdech, okamžitě z něj začal pulsovat chladný vzduch. Průduchy odsávání šly čistit mnohem hůř než výdechy — mouchy byly nasáté až hluboko uvnitř.

Pak jsem se konečně vrátil do okrové chodby, oklepal ze sebe nalepené mouchy, prošel přechodovou komorou a do sprchy jsem se těšil tak, až se mi kroutily prsty u nohou.

* * *

Jonáš seděl v kanceláři na stole zabalený do obrovského zeleného županu a mířil na dveře pistolkou. Když poznal, že jsem to já, napjatý obličej se mu uvolnil a rty se mu zkřivily do něčeho, co mohl být i úsměv; unavený, ale úsměv.

„Ty ses nám ale vybarvil," zašklebil jsem se. Byl tak čistý, že jsem ho málem nepoznal. „A co zuby? Tak mazej — kartáček i pasta tam jsou. A pak hned spát!" Ty ještě před měsícem a půl tak normální věty nám oběma připadaly strašně cizí. Jemu asi víc. I když mně taky dost — přesně takhle mne zaháněla do postele moje bábi.

Sedl jsem k počítači a nechal dovézt nějaké další věci — tentokrát vozík přijel během pár okamžiků.

Když mi Jonáš přišel říci dobrou noc — to mi vždycky tak obřadně položí ruku na rameno a zahledí se mi do očí, dal jsem mu nějaké prášky proti horečce, vitaminy a tak.

„V lednici je limonáda. Ale zítra přejdeme na horký čaj," řekl jsem výhružně, a díval se, jak hltá ledové bublinky.

Když se ozvalo zasvištění D-mana a když za Jonášem zapadly dveře ložnice, konečně jsem mohl do sprchy. Šaty jsem ze sebe ani tak

nesvlékal, jako odlupoval.

Horká voda a kartáč a spousta, spousta mýdla. Měl jsem na těle místa, která jsem musel vzít čisticím prostředkem na kachličky. Nakonec jsem se oholil, promasíroval si obličej zeleným denimem (jak jinak), učesal se a oblékl si tlustý zelený župan. Vlasy mi dorostly na třícentimetrového ježka a po popáleninách mi na obličeji zbyly nepravidelné růžové a bílé skvrny.

Když jsem si čistil zuby, šklebil jsem se na svůj vychrtlý odraz, jako když jsem vždycky ráno spěchal, abych stihl začátek práce.

V pokoji s televizí i v kanceláři něco hrozně páchlo. Byly to samozřejmě naše svršky. Sedl jsem k počítači: „Tak, kouzelná skříňko, ukaž, co umíš!“

Tentokrát to vozíku trvalo zatraceně dlouho. Ale dovezl mi polní automatickou pračku plus všechno potřebné. U pračky byl podrobný návod, jak s ní zacházet, byla zelená; a co mě téměř rozesmálo, že si armáda nechala dodávat v zelených krabicích i prášky na praní.

„Přece jen to byli magoři,“ šeptal jsem, když jsem pračku v koupelně zapojoval.

Bílé prádlo nikdy nedáváme prát s barevným! stálo v návodu. Žádné bílé prádlo v dvou hromádkách páchnoucích svršků nebylo už pěkně dávno. Co jsem mohl, to jsem nacpal do igelitového pytle na odpadky, ale Jonášovu velikost, popřípadě kevlarové kalhoty pro jednotky speciálního určení nenajdu ani v takovémhle Skladu. Naplnil jsem buben pračky, navolil program OBZVLÁŠŤ SILNĚ ZNEČIŠTĚNÉ a šel spát.

* * *

Druhý den Jonáš proležel v posteli a já se věnoval praní a jiným domácím pracím (zametání muších zbytků mne přestalo bavit přesně po dvou máchnutích koštětem). Pokoušel jsem se přes skladový počítač připojit na centrální počítač, ale nepovedlo se mi to, zato jsem z něj vytáhl plán celého podzemního komplexu. Je tak rozsáhlý, až mne to vyděsilo.

Přetáhl jsem plán do vojenské obdoby mého starého IBM — počítač vypadá skoro stejně, akorát je zelený a pouzdro je profilované, aby bylo odolnější. Tenhle počítač je od Della, je i v otevřené poloze vodotěsný, páduvzdorný, rozšlápnutí vzdorný — výrobce ho dokonce

doporučuje nosit v levé náprsní kapse — je prý tak odolný, že zastaví kulku z pistole. Ušklíbl jsem se.

Co ale počítač umí dokonale, je spojení na krátkou vzdálenost — bez drátů do deseti metrů s čímkoli, co je schopné odpovídat. Programové vybavení jsem do něj nakopíroval velmi podobné, jako bylo v IBM — vojáci to měli jen blbuvzdornější a polopatičtější. U veškerých aplikací šla jako komunikační jazyk zvolit čeština — jedna z výhod členství v NATO.

Nechal jsem si dovézt také novou pistoli a náboje — vojenský Walther 9mm je ještě účinnější než beretta. Objednal jsem si důstojnický model s tlumičem, plné zásobníky plus zásobníky NATO-nábojů do kádvojky.

Pak jsem obě své zbraně důkladně vyčistil, walther zastřílel a znovu vyčistil, podíval se na Jonáše, zhasl mu lampičku a šel také spát.

Opět jsem spal skoro čtrnáct hodin.

* * *

Vzbudilo mne Jonášovo škrábání na dveře. Už vypadal docela dobře, kruhy pod očima se skoro ztratily a něco ode mne chtěl. Oblečení. Vstal jsem.

„Zatím si budeš muset nechat župan, s tvými šaty budeme muset ještě něco podniknout. S mými taky, sakra," ohmatal jsem prádlo rozvěšené na šňůře natažené u výdechu klimatizace. Celý včerejšek jsem chodil oblečený do županu, obrovských pohodlných zelených tepláků, pistolového pouzdra a tří párů ponožek.

Nasnídali jsme se a já zase začal s domácími pracemi, a už mi pěkně lezly krkem. Obě na prkno ztuhlé kožené bundy jsem nastříkal silikonovým olejem a asi hodinu je masíroval režným kartáčem, než získaly původní měkkost.

Prát kožené bundy v automatické pračce není dobrý nápad. Ale v návodu k použití to napsané nebylo. Řetězy na mé bundě byly rezavé a skřípaly.

Pak jsem si přivolal na pomoc Jonáše; moc se mu do toho nechtělo. Látkové věci jsme místo žehlení křížem vytahali, to žehlení mne stejně neminulo, a k obědu jsem uvařil dvě zelené samoohřívací konzervy s ledvinkovým gulášem a suchary a broskvový kompot.

„Tak vzhůru do práce," pleskl jsem Jonáše do kolena, když nám po jídle slehlo.

Poprvé po dvou dnech se usmál.

* * *

Stáli jsme v montážní (muší) hale a bylo jasné, že dokud závěje much nezmizí, nepůjde dělat nic. Ani jeden ze strojů, kterým jsem v duchu začal říkat „saladiny", nebyl bohužel úplně hotový. V místnosti to navíc příšerně páchlo — i přesto, že klimatizace funěla na plný výkon, se tam dalo vydržet jen v chirurgické roušce nasáklé vodou po holení — to jsem vymyslel já.

„No," položil jsem Jonášovi ruku na hlavu, „někde tu musí být nějaké smetáky." Jonáš zase měl šátek jako Big Biker — musel jsem mu ho „objednat" ve Skladu. Byl sice zelený, ale Jonáš opět vypadal podle svých představ, a tak do budoucnosti hleděl s nadějí. Teď se zarputile rozhlédl po metrových závějích mrtvých much — mouchy smrtí ztmavly, ale křidélka jim dál duhově opalizovala.

„S těmi smetáky to neber doslova, hochu," zašklebil jsem se. Zarputilý výraz v jeho obličeji vystřídal výraz uvolněný.

V nevelké místnosti — byla o dvoje dveře vedle skladů součástek pro saladiny — jsme objevili oranžové uklízecí roboty. Bylo jich pět: tři „hadry na podlahu" a dvě „prachovky". Oproti modelům, co znám z tělocvičen a z redakce, byly patřičně větší.

Aktivoval jsem všech pět. Stroje začaly mrkat oranžovými majáky — když vyjely do obrovské montážní haly, zazdálo se mi, že mrkání majáků zrychlilo a tváří v tvář vrstvám much dostalo takový jakýsi zoufalý odstín. Než jsme s Jonášem došli k saladinu, který jsem vybral, že ho dokončíme (byl to jeden z těch tří neviditelných, ten, co jsem u něj zneškodnil ony dva mrtváky), zastavil se první hadr na podlahu a tak ztraceně zahoukal.

„Sakra, co s tím?" zaklel jsem, když jsme se k robotu vrátili. Na displeji blikal německý nápis, který jsem s pomocí dellu přeložil jako ‚přeplněný kontejner'. Než jsem to přeložil, houkaly i všechny ostatní uklízecí stroje.

Po krátkém lámání hlavy mne napadlo předat řízení robotů centrálnímu počítači. Stroje přestaly houkat a rozjely se k velkým dvou-

křídlým vratům, kterými měly z haly vyjíždět hotové saladiny. Šel jsem za nimi. Vrata se před roboty sama otevřela a za vraty byla dlouhá, much prostá chodba, ukončená dalšími vraty, která, protože byla stejné protijaderné konstrukce jako ty kulaté dveře, co jsem otevřel T-Klíčem, určitě vedla ven. Tato vrata se mi zdála — pokud je to možné — ještě masivnější a nerozbitnější.

Uklízecí stroje zabočily do velkých dveří v boku chodby — slovník dellu mi sdělil, že nápis na nich znamená SPALOVNA. Dell mne dále informoval, že podle plánu Základny (tak se podzemní vývojová továrna dohromady s laboratořemi, dílnami, Skladem a štábním křídlem oficiálně jmenuje) je za těmi dveřmi ‚pomocná spalovna na tuhý odpad vybavená fluidním kódem'. Energie se používá k ohřevu užitkové vody. Když mne dell začal krmit procenty, kolik z kterého odpadu zbude tuhých složek a jak se i ty dají spalovat, vypnul jsem ho.

Ale vyplynulo z toho, že si fluidní kotel ve spolupráci se sušičkou a drtičkou poradí téměř s čímkoli. Mouchy by tedy neměly vadit.

Roboty se zbavily nákladu, s Jonášem jsme se s nimi vrátili do haly, vyšplhali na jeden saladin a dívali se, jak s hučením nasávají další a další závěje mrtvých much a jak za nimi zůstávají lesklé mokré pruhy čisťounké, hráškově zelené podlahy. Nepříjemné bylo, že všechny větší věci válející se po podlaze si manipulátorem kladly na plošinu nahoře na kontejneru, a když byla plná, musel jsem přijít a ručně odsouhlasit, že se i všechno z plošiny může spálit. V naprosté většině byly ty věci, válející se pod mouchami, dočista obrané lidské kosti. Popřípadě kusy mokvavého hnijícího masa, prolezlé mrtvými mušími larvami.

Ty dva kompletní mrtváky, které jsem zabil předevčírem, jsem musel do kotle odtáhnout sám. Roboty kolem nich objížděly v širokých kruzích a mechanickými hlasy opakovaly: „Člověk v nebezpečí, člověk v nebezpečí!" Mrtvoly byly k podlaze přischlé krví tak, že jsem je musel utrhnout páčidlem. Když jsem je jednu po druhé přetahoval přes vysoký práh spalovny, rozbité lebky jim škaredě skřípaly. Násypka kotle šla naštěstí snížit až k podlaze, tak jsem těla nemusel zdvihat. Uklízecí stroje zatím poslušně stály v řadě za mnou a ten první dokola opakoval: „Člověk v nebezpečné blízkosti. Prosím ustupte!" Tentokrát stroj nemyslel mrtvolu, ale mne.

Jako každý předmět museli i mrtváci před fluidním spálením projet drtičkou. Když začala rachotit, musel jsem ze spalovny rychle

pryč.

Do večera, ač se to zdálo nemožné, svítila hala čistotou a voněla dezinfekcí a nějakým parfémem, kterým počítač přebil poslední zbytky mrtvolného pachu, uvolňující se ze stěn. Klimatizace přestala hučet a ztišila se do obvyklého šepotu.

Ani ve skladech součástek pro saladiny, ani ve skladu nářadí vedle už nebyla ani muška; ani jedno duhové křidélko.

Když jsem si říkal, jak je to krásné, odněkud se do haly připotácel mrtvák.

Když jsem ho táhl ke kotli, jel za mnou hadr na podlahu a utíral nepravidelnou stopu z mozku a husté černé krve. Protože mrtvák škubal rukama, stroj mechanickým hlasem opakoval: „Člověk v nebezpečí! Přivolejte lékaře! Člověk v nebezpečí!“ Zdálo se mi, že na mě přitom majákem bliká dost pohoršeně.

„Ráno se do toho dáme,“ řekl jsem zívajícímu Jonášovi. Poslední dvě hodiny pobíhal kolem saladinu, který jsem označil za náš, hladil ho a experimentoval s maskovacím nátěrem. Potom, co se objevil ten mrtvák, vylezl na jeden z viditelných strojů a hlídkoval, dokud neusnul. Podle mých hodinek bylo jedenáct večer — místo starých quarzek s prasklým sklíčkem jsem si včera večer nechal ve Skladu nalézt vojenský model. Hodinky jsou sice zelené, ale vodotěsné a naprosto nerozbitné — podle historky v návodu k obsluze užil stejný model vojín P. G. jako boxer, a zachránil si tak život — hodinky i potom, co s nimi rozrazil pár lebek, stále fungovaly. Prý.

* * *

Druhý den začal tím, že jsem nechal dovézt hodinky i Jonášovi. Strašně se mu líbily.

„Poslechni, Jonáši, kdy vlastně máš narozeniny, když už jsme u toho času?“

Pokrčil rameny.

„No to je dobrý,“ zavrtěl jsem hlavou. Já jsem to sice v bytě jeho rodičů četl, ale mimo to, že to je v listopadu, jsem si na přesnější datum nevzpomínal. A protože je listopad a protože se mi nelíbilo, jak je poslední dny zasmušilý, rozhodl jsem se, že mu narozeniny udělám zítra. Jak upéci dort se snad někde dočtu. Potřeboval jsem Jonášovi nějak zdvihnout náladu a přiznávám, že se mi líbí dávat mu dárky.

Dnes ale saladin.

Pracovní den jsem začal převlečením do bílého overalu. Pak jsem odešel do montážní haly a pak se skoro dvě hodiny pokoušel dostat do vyhlédnutého neviditelného stroje. Věděl jsem, že to musí jít nějak přes řídící počítač, protože saladin neměl jedinou štěrbinu zámku (i kdyby ji měl, nebyla by vidět). Už jsem si chtěl dojít pro T-Klíč, ale pak mne napadlo vyťukat na tom odřeném terminálu ve skladu součástek heslo KLÍČ. Po krátkém pátrání (musel jsem zjistit výrobní číslo stroje) se na vypáleném monitoru objevila pozice ve skladu, kde je uložena příslušná sada klíčů.

Jsou to takové tmavé plastikové obdélníčky s očkem na zavěšení a iniciačním tlačítkem — dají se nastavit, aby fungovaly jenom na prst s určitou strukturou papilárních linií.

Když jsem hledal číslo stroje, našel jsem i jinou velmi zajímavou, a hlavně velmi důležitou věc: Devíti velkých silných ohmatanýchknih visících na zdi jsem si všiml už dřív — moc se mi v nich nechtělo vrtat, protože byly pokryté mastnými stopami po muších výkalech. V knihách ale byl pravý poklad. Každá se týkala jednoho ze saladinů a byl v ní rozepsaný podrobný seznam všech montážních prací. U každé německy psané položky byl rámeček na podpis. K našemu saladinu byla jedna ze tří nejohmatanějších knih — s velkýma oslíma ušima — ale podpis byl mimo poslední tři strany na všech ostatních. Bylo jich přes devět set, na každé jeden až dvacet podpisů. Jednu kratičkou podepsanou řádku jsem si přeložil; obsah byl asi následující: Šroub v levém držáku horního sklápěcího lůžka byl ponořen do lepidla a dotáhnut momentovým klíčem.

Takový zalepený šroubek se sám nikdy neuvolní. Co jsem kdy slyšel, takhle precizně, kdy je podepsán doslova každý šroub, se vyrábějí pouze letadla a kosmické lodě — tam navíc bývá zvykem dvojitá i trojitá kontrola — pak jsou u takového řádečku podpisy tři.

Jonáš zatím dál experimentoval s maskovacím nátěrem — pak už mne docela neurvale odtáhl od knihy a chtěl vysvětlit, jak to — sakra! — funguje.

„To, hochu, nevím. Zatím," musel jsem říci a má prestiž Velkého Vzoru utrpěla šrám. Na té barvě jsem například nemohl najít rýhu po zásahu z kádvojky; nebo: když jsem do ní zaryl hrotem aitoru, neodlouply se žádné štěpinky — zdálo se mi, jako by se do ní špička nože malounko ponořila.

„Podíváme se radši dovnitř," zavrtěl jsem hlavou, schoval nůž a cvakl tlačítkem klíče.

Zadní dvoukřídlý vchod se rozevřel do stran. Vypadalo to skoro strašidelně: černý obdélníkový otvor visící ve vzduchu. Pomohl jsem Jonášovi nastoupit, a protože se mi nepodařilo najít vnitřní osvětlení, postupovali jsme do nitra saladinu s baterkou. Vonělo to tam novotou.

Saladin má dvě řídící křesla s „volanty" jako v letadle.

„Páni!" vydechl jsem. Před každým křeslem byl jeden velký a dvojice malých monitorů a kontrolek a tlačítek jako v raketě.

Téměř posvátně jsem se ponořil do křesla — opravdu ponořil — sedák byl na úrovni podlahy, dole dost místa pro nohy, široké pedály, mezi křesly „tunel", který pokrývaly další a další ovládací prvky. Jonáš mne zatahal za rukáv a ukazoval za sebe. To měl pravdu. Nějaký mrtvák by nám mohl vpadnout do zad. Znovu jsem stiskl knoflík klíče a průlez se zavřel.

Měl jsem strach, že stroj nedokážu ovládat. Strach mne přešel, když jsem našel, odjistil a stiskl tlačítko s nápisem COMPUTER ACTIVITY. Monitory se rozežhnuly a z pultíků pod volanty vyjely klávesnice.

Palubní počítač (spíš počítače — jsou tři — plně vzájemně zastupitelné, každý na jiném místě), když jsem zvolil komunikační jazyk, mne v následujících osmi hodinách seznámil se vším, co stroj umí (je v něm takový hypertext — Průvodce ovládáním a základním technickým popisem se jmenuje; čím je něco zajímavější — například reaktor — tím je tam o tom napsáno méně). Mimochodem, saladin opravdu vydrží i přímý zásah jaderným dělostřeleckým granátem — byl by sice zničen, ale lidé uvnitř by přežili s pětadevadesátiprocentní pravděpodobností.

Po těch osmi hodinách mne Jonáš tahal za rukáv už dost neústupně. Uvědomil jsem si, že se musí nudit a mít hlad.

Vrátili jsme se do buňky — nesl jsem si tu tlustou montážní knihu a po jídle jsem až dlouho do noci překládal, co na našem saladinu není hotové.

Mimo nasazení kol, dovystrojení vnitřku, naplnění zásobníků zbraní a jízdní a střelecké testy to bylo prakticky všechno.

Generátor studené fúze už pracoval a bude pracovat po celou dobu existence stroje. V nádržce má sedm litrů těžké vody, které by měly vystačit na sto let nepřetržitého plného výkonu. Víc než dostatečná

rezerva. Některé položky, týkající se reaktoru, byly podepsány dokonce čtyřikrát.

Když jsem knihu konečně odložil a šel do postele, ten pohon mi stejně nedal spát — pořád jsem na to musel myslet. V principu je to takhle: Reaktor mění primární vodu v energii, která mění sekundární vodu na přehřátou páru. Tlak a teplota páry se ve dvou parních turbínách mění na rotační pohyb. Pro zlepšení akcelerace je zařazen setrvačník v magnetických ložiskách — v dostatečných otáčkách ho udržují turbíny běžící na volnoběh a ukládá se do něj energie každého zabrždění.

Pořád jsem si to promýšlel a pořád mi to znělo trochu směšně: setrvačník jako v hračce, parní turbíny jako ke konci předminulého století.

Třísettunový stroj s tím prý ale dokáže zrychlit z nuly na sto za 6,3 sekundy. Těch tři sta tun je také splněný sen. Německý maximalistický sen. Už za druhé světové války zkoušeli dvousettunový tank a plánovali dokonce dvoutisícitunový, poháněný osmi motory z torpédových člunů.

* * *

Na to, že jsem chtěl udělat Jonášovi narozeniny, jsem si další dva dny ani nevzpomněl.

Celé jsem je strávil kolem saladinu — spal jsem snad jen tři hodiny, a jak se mi trochu rozlepily oči, už jsem chvátal do haly. Zářivky svítí stejně v osm ráno jako ve dvě v noci.

O maskovacím nátěru bylo v počítači jen málo — jmenuje se ‚molekulární trvale elastická vrstva amorfních optických krystalů' a každý krystal má mikroskopický rozměr a funguje zároveň jako kamera i obrazovka — o tom, jak ten který krystal sdělí krystalu na druhé straně pancíře, co má zobrazovat, ani slovo. Z obecného povídání ještě vyplynulo, že ten „nátěr" je rezuvzdorný, voděvzdorný, otěruvzdorný, kyselinovzdorný, všemuvzdorný, trvale tekutý a navíc stoprocentně odpudivý (to znamená, že se k němu nic nepřichytí). A že říkat krystalům „nátěr" je asi tak správné jako říkat „kočce pes". Končilo to větou: Krystalová vrstva je schopna vyplnit i značně rozsáhlé škrábance pod sebou. Po tom, co jsem četl o pancíři a zásahu jaderným granátem, si nedovedu představit, co by do něj mohlo udělat vůbec nějaký,

natož rozsáhlý škrábanec.

Když jsem u pancíře: o něm toho v počítači bylo ještě méně než o maskovací vrstvě: Skořepinový vrstvený pancíř z nejkvalitnějších materiálů, vyráběný firmou Alvis. Tečka.

Co mne potěšilo, byly obsáhlé informace o řízení a ovládání. S těmi vojáci nešetřili: všechny čtyři nápravy hnané a řiditelné, na monitor před sebe si „pilot“ může pustit jakýkoli úhel pohledu (další z neuvěřitelných, ale když jsem se nad tím zamyslel, zcela zřejmých vlastností „nátěru“ — krystaly nemusí spolupracovat jen spolu — mohou dodávat obraz i dovnitř). Z toho konečně vyplynulo, jak to, že v hlavním pancíři stroje nemusí být — mimo zadní a jediný vchod (a pár servisních dírek) — žádný další otvor. Zakrytí vnějších agregátů, jako je pohonné ústrojí dole a zbrojní systémy nahoře, bylo vyřešeno přídavnými skořepinami z téhož nezničitelného vrstveného materiálu, jako je hlavní pancíř. Mnohatunové díly jsou k sobě (a teď se podržte!) přilepeny. O lepidle, kterým to bylo provedeno, bylo v počítači jenom několik uklidňujících hodnot. Odolnost při všech možných zatíženích, a za předpokladu dodržení předepsaného postupu lepení, mnohonásobně (opravdu mnohonásobně) převyšuje nejkvalitnější ocel.

Když jsem zjistil tohle, myslím, že jsem se zašel do buňky najíst a možná jsem i spal — nevím to přesně, protože jsem měl hlavu plnou lepidla. Co vím přesně, že za dvě hodiny už jsem zase seděl v řidičském křesle saladinu a zíral do monitorů. To křeslo je mimochodem nejpohodlnější „nábytek“, v jakém jsem kdy seděl.

Zbrojní systémy má saladin tři. V oficiální vojenské terminologii se jim říká ‚prostředky aktivní obrany‘. Všechny jsou „na střeše“ pod nalepeným nízkým zdvojením pancíře. Nikoho prý nemá překvapit, že na pancíři nenajde spáry — ani kde je horní část přilepena, ani kde se, když jsou zbraně uvedeny do bojové pohotovosti, horní deska rozvírá — čtenář si prý má vzpomenout na schopnost krystalového povlaku uzavřít škrábance — krystaly tak činí (jen jakoby mimochodem) celý transportér vodotěsný — až do pěti metrů hloubky — pak (kdyby nebylo dalších těsnění) by voda pronikla stejně jen ke zbraním a k nápravám v prostoru pod podlahou. Jinak — s těmi ‚dalšími těsněními‘ se stroj bez jakékoli újmy může potopit do hloubky ‚i několika desítek(!) kilometrů‘. Že je plně vybavený pro plavbu na hladině i pod hladinou, o tom se netřeba zmiňovat.

Hlavní zbraní je čtyřicetimilimetrový rychlopalný kanón s tříметrovou hlavní (domácí výrobek značky Mauser). Jakékoli letadlo do výšky pěti kilometrů před ním nemá šanci. Počítačem řízený zaměřovači systém se nemýlí a počítač sám podle druhu cíle vybírá z oddělených zásobníků nejvhodnější střelivo — má k dispozici tři druhy granátů: tříštivý, protipancéřový průpalný a protipancéřový kinetický zvaný průbojný. „Všechny možné kombinace stálou rychlostí dvou výstřelů za sekundu. Jedinou nevýhodou je potřeba nestandardního, speciálně vyráběného střeliva."

Druhá, tak zvaná protipěchotní zbraň, je šestihlavňový rotační kulomet systém Gatling, ráže 7 mm, střelba možná beznábojnicovým i standardním nábojem. Rychlost střelby je plynule regulovatelná mezi sto padesáti a čtyřmi sty výstřely za sekundu (těch čtyři sta jen krátkodobě — hrozí zadření), vše opět řízeno počítačem. Zbraň vychází ze starého osvědčeného amerického protiletadlového kanónu Vulcan — proto bylo jméno zachováno. Kulomet je na výsuvném kloubovém rameni, takže může střílet i kolmo dolů podél boků saladinu.

Poslední zbraní je plamenomet — lépe „napalmomet". To je zbraň hromadného ničení. Maximální dolet plamenného meče je osmdesát metrů a počítač dokáže napalm dávkovat tak přesně, že je schopen vymrštit množství, které člověku vzdálenému dvacet metrů zapálí cigaretu.

Poslední informací tohoto dne bylo, že to, co jsem na předku stroje považoval jen za jakýsi šípovitý spoiler, je další, ale pohyblivý pancíř. V bojové situaci násobí krytí reaktoru, když se spustí dolů, dá se použít jako sněhová radlice, zlepšuje hydrodynamiku, je-li saladin používán jako plavidlo, ale hlavně, stroj s ním projede i silnou železobetonovou zdí bez jakékoli újmy.

Další noc jsem prospal celou a ráno si poprvé za ty dny všiml Jonáše. Seděl u stolu a tak divně po mně pokukoval. Když jsem se na něj zpříma podíval, trucovitě se zahleděl do rohu. Je možné, že jsem na něj minulé dva dny vůbec nepromluvil. Nevím.

„Na saladin bude času spousta, z Jonáše by se mohl stát zarputilec," ozval se po dlouhé době šeptem Ten druhý. Doba, co byl mimo, byla asi opravdu dlouhá, protože mluvil nějak moc rozumně.

Takže místo abych šel do haly, zasedl jsem k počítači v kanceláři buňky a objednal hromadu věcí. Když jsem to v koši odnášel do kuchyňky, tajuplně jsem se usmíval a Jonáš nahlížel přes okraj D-mana,

co se to děje.

Místo abych celý den strávil v saladinu, strávil jsem ho v kuchyni.

Vykoukl jsem, jen abych Jonášovi řekl, aby za mnou v žádném případě nechodil — když jsem vykoukl potřetí, obličej mu touhou zjistit, co to tam kutím a proč nadávám a řinčím nádobím, jen hořel.

Dort se mi po estetické stránce moc nepovedl, ale bylo na něm devět hořících svíček, tlustá vrstva sladké čokoládové polevy, šlehačka, a když jsem ho slavnostně nesl z kuchyně, měl jsem na hlavě vysokou bílou kuchařskou čepici a kolem pasu bílou zástěru a zpíval jsem typicky českou narozeninovou píseň Happy Birthday to You.

To, že jsem dnešní den určil jako jeho narozeniny, přijal Jonáš bez sebemenšího pozastavení — vzpomínal jsem, že v jeho věku pro mne byly narozeniny také naprostým překvapením. V dětském domově to vždy ohlašovala vrchní vychovatelka u večeře.

Myslím, že to bylo poprvé, co jsem viděl Jonáše radostí tleskat a nadskakovat zároveň. Z křivého, rádoby kulatého dortu měl mnohem větší radost než tehdy z pistole.

„Musíš je sfouknout všechny naráz a přej si u toho něco," položil jsem dort doprostřed uklizeného kancelářského stolu. Jonáš si stoupl na židli, nahnul se, nadul tváře a fučel, dokud se ze všech svíček jenom nekouřilo.

Blahořečil jsem armádě, že v tom množství válečného materiálu myslela také na to, že lidé občas mívají i narozeniny.

Došel jsem pro nůž a dva talířky a nechal Jonáše dort rozkrojit. Bojoval s tím, ale byl to šťastný boj. Pak mi vlastnoručně naložil porci jako pro slona. Počkal jsem, až si nandá sám, a popřál: „Dobrou chuť."

Jak byl dort ošklivý, tak byl dobrý. Začátečníkům občas štěstí přeje.

Ještě za jednu věc jsem byl armádě vděčný — dortové svíčky byly ze světlemodrého vosku a ani čokoláda nebyla zelená.

Když jsme dojedli a způsobně složili lžičky, tvářil se Jonáš ještě napjatěji než kdy dřív — obličej se mu očekáváním doslova vlnil. Ale bylo to takové to dětské radostné očekávání, ne sevřený výraz, kdy čekal, že za rohem bude další chodící mrtvola.

Pohvizdoval jsem si jakoby nic — jako by se žádné dárky k narozeninám nikdy nedávaly. Rozvalil jsem se v židli a pustil malý zelený

CD — diskografie armádního Skladu se kupodivu neomezovala jen na bojové pochody. Mé oblíbené SDR tu sice neměli, ale ona se klasická hudba dá také poslouchat. Beatles, například.

Po chvíli jsem vstal, rozvážně se protáhl a tvářil se, jako když jdu odnést nádobí do kuchyně a nic jiného mne nezajímá. Jonášův výraz očekávání znejistěl.

Nenápadně jsem klapl do entru na klávesnici skladového počítače.

„Nepůjdeme se podívat ven?“ nadhodil jsem, položil talířky do dřezu a povolil si jeden tajemný úsměv. Jonáš zase začal nadskakovat.

Že si musím vzít pistoli i v takovéto chvíli, mne doopravdy sralo.

Vyšli jsme před buňku a já se tak ležérně opřel o zelenou dřevotřískovou stěnu. Jonáš tušil, co se bude dít, a tak pobíhal a vyhlížel, odkud automatický vozík přijede.

„Jen hezky počkej tady!“ musel jsem ho zastavit, když se v dálce na zdi objevil oranžový odraz majáku. Jonáš netrpělivostí doslova tančil, a když vozík asi sto metrů od nás konečně vyjel zpoza regálů, oči mu málem vypadly z hlavy, jak se snažil zahlédnout, co že je to na té plošině naložené. Přes oranžovou nástavbu s akumulátory to nebylo vidět, ani když vozík dojel těsně k nám.

Byl jsem docela napjatý, jak se mu dárek bude líbit. Obzvlášť po posledních zkušenostech s podobnou věcí.

Mé obavy byly zbytečné — kdyby nebyl němý, řekl bych, že ztratil řeč. Na plošině stál miniaturní zelený motocykl — standardní model BMW používaný vojsky NATO pro pohyb v rozsáhlém polním ležení. Benzinový motor — osmdesátka — se spotřebou dvě a půl deci na sto kilometrů, katalyzátor, balonové terénní pneumatiky, široká řidítka. Sedlo vysoké přesně, aby devítiletý kluk dosáhl nohama na zem. Dospělí na tom vypadají směšně — vzpomněl jsem si, jak jsme se při výstupním cvičení vojenského kursu chechtali důstojníkům, kteří se na stejných motocyklech proplétali mezi stojícími tanky a vyřvávali rozkazy.

Na Jonášovi jízda na JAWĚ 500 OHC zakončená těžkou havárií nezanechala jedinou stopu — konečně se z něj stane opravdový Big Biker. Po tázavém pohledu, zda smí, a po mém kývnutí si nasadil zelenou přilbu — přestože jsem vybral tu nejmenší, měl ji skoro k ramenům. Nastavil jsem mu řemínek pod bradou, rozpečetil desetilitrovou plechovku s benzinem, naplnil nádržku, dofoukl pneumatiky, sundal

strojek z ještěrky a nastartoval ho.

Prázdný vozík nás objel a odšuměl k dobíječce.

Jonáš pochopil, jak se motorčička ovládá, ihned — stačí jen přidávat plyn, řadí to samo. Brzdy jsem mu radši ukázal třikrát, nakázal mu, že nesmí jezdit víc než čtyřicet a že v žádném případě nesmí mezi regály.

„Je možné, že vylezou ti bývalí skladníci," připomněl jsem mu naše pravděpodobné mrtvácké spolubydlící, „tak abych tě měl pořád na očích," zaťukal jsem na pažbu pistole. Jonáš už mě neposlouchal, otočil plynem a vyrazil jako raketa. Motocykl má tak účinný tlumič výfuku, že po zahřátí je nejhlasitějším zvukem šumění pneumatik.

Přinesl jsem si židli a dell před buňku a znovu si četl překlady z knihy o saladinu, ale hlavně jsem promýšlel, co dál.

Jonáš kroužil kolem, pneumatiky při ostrých zatáčkách a neméně ostrých brzdných manévrech pískaly, občas se naschvál mihl těsně vedle mne, a pak sebou pěkně švihnul. Než jsem k němu doběhl, už zase startoval, a mával, ať si jdu sednout a nepřekážím v jízdní dráze. Vzduch ve Skladu byl suchý, škrábal do nosu, ale ani po hodinovém ježdění v něm nebyl cítit spálený benzin.

Jonáš vydržel kroužit, než byl čas jít spát. Za celou dobu spadl už jen jednou — to zajel za buňku, aby nebyl tak na očích, a po vzoru Big Bikera zkoušel jízdu po zadním kole.

Když jsem ho ukládal do postele, poprvé mi nepoložil ruku na rameno a ani se mi na dobrou noc nezahleděl do očí, ale dal mi rychlou pusu na tvář.

„No co to je, takový důvěrnosti," zašklebil jsem se, přitáhl mu peřinu pod bradu a musel jsem rychle odejít.

Nějak se mi zamlžily oči.

* * *

Rozhodl jsem se, že v podzemí zůstaneme do jara. Když jsem to druhé ráno vyhlásil, měl z toho Jonáš snad ještě větší radost než z motorky. Na dětech je hezké, jak radost prožívají bezprostředně. Řekl jsem mu to při snídani; dort se přes noc rozležel a byl ještě lepší. Radost mu zkalilo, když jsem řekl, že jen co roztaje sníh, stejně pojedeme na jih, jak jsem naplánoval dřív. Začal záporně gestikulovat a používal tytéž argumenty jako v supermarketu v Plzni.

„Jistě. Proto tu zůstaneme přes zimu — jídlo, teplo, elektřina, bezpečí. To máš pravdu. Ale potom, až přijde čas...“ namířil jsem na něj lžičku a zatvářil se tajemně. Cesta na jih není jen nějaká má libůstka — dostal jsem totiž takový nápad... o kterém ale sám ještě nevím, jestli je dobrý, nebo špatný. Zahalit se do tajemství větou: ‚Až přijde čas...‘ je účinné zakrytí vlastní nevědomosti a nerozhodnosti.

Po snídani jsem se oblékl do protiatomového obleku a vypravil se do muší zóny. Komplex kanceláří, kterými jsme prošli ten první den, měl podle plánu Základny sloužit v případě války jako štáb. Teď tu byly jen mouchy a mrtváci. Mouchy byly buď mrtvé, nebo velmi malátné — nebyl tam prakticky žádný kyslík. Těch pár mrtváků se také nepohybovalo nijak svižně.

Má stará potrhaná krosna a Jonášův batůžek byly hned za kulatými dveřmi — tam, kde jsem je před týdnem nechal.

Celá cesta mi netrvala ani tři čtvrtě hodiny.

* * *

Mouchy, které se dveřmi při mých průchodech nahrnuly z kancelářského křídla do haly k saladinům, zahubil centrální počítač rozptýlením dezinsekčního plynu. Podruhé se zaskočit nenechal.

Za chůze jsem ze sebe stahoval atombordel, položil obě zavazadla k výdechu klimatizace, aby pomřely mouchy, které v nich byly zalezlé, a zapnul jsem uklízecí robot, aby zlikvidoval mrtvá tělíčka.

Musel jsem se vrátit až ode dveří do okrové chodby, protože jsem zapomněl z krosny vzít přelomené IBM — kvůli tomu a kvůli Jonášovým šatům jsem se pro zavazadla vypravil.

Prošel jsem prvními dveřmi přechodové komory a zamkl je. Na druhých dveřích bylo už na letmý pohled něco divného. Druhým pohledem jsem zjistil co. Kliky normálně bývají vodorovné — tahle byla dolů. Jako by ji někdo z druhé strany mačkal.

Vytáhl jsem walther. Mrtváci umějí dveře otevřít, odemknout ne. V malé přechodové komoře jsem nemohl nijak taktizovat. Navíc se mi zdálo, že ze Skladu slyším nějaký podezřelý hluk. Cvakl jsem klíčem a dveře mne prudce udeřily do zápěstí.

Mrtvák v dlouhém zeleném plášti se jmenovkou na kapse měl na tvářích šedé strniště a z koutků očí mu tekl hnis. Po syknutí waltheru mu z čela tekl mozek. Ten podezřelý hluk se otevřením dveří změnil v

nepravidelný rachot — jako když nějaké věci padají na zem.

Rozběhl jsem se.

Jonáš ručkoval po horním patře regálu a nohama skopával krabice na další dva mrtváky v dlouhých zelených pláštích, kteří se snažili vylézt za ním. Motorka, kterou jsem mu ve své nepřítomnosti — stejně jako vycházet z buňky — přísně zakázal, se válela na podlaze a motor pořád běžel.

Počkal jsem, až se k mrtvákům dostanu do úhlu, aby mozky nepostříkaly regály, a odstřelil je.

Pomohl jsem Jonášovi dolů a neřekl přitom ani slovo. Pistoli neměl — od doby, co ji musel použít proti bývalým lidem, ji nosil jen na mé přímé vyzvání.

Porušil všechny mé bezpečnostní příkazy — věděl jsem, že ho musím potrestat, ale naprosto jsem nevěděl jak. Přemýšlel jsem o tom, a abych se nedopustil nějakého pedagogického omylu, radši jsem temně mlčel.

Jonáš zvedl motorku a se svěšenou hlavou ji odvedl k buňce a zmizel za dveřmi.

Světlá stránka byla, že jsme se zbavili nepříjemných spolubydlících. Odtahal jsem mrtvoly do spalovny (byla to pěkná dřina) a nechal roboty setřít stopy.

Uklízení mi zabralo skoro hodinu, a než jsem se vrátil, můj problém s trestem se vyřešil sám. Ta hodina, kdy Jonáš seděl sám v buňce a nevěděl, co se stane, ho vytrestala daleko nejvíc ze všeho — poprvé jsem ho viděl plakat. Ramena se mu třásla a slzy se mu koulely podél nosu. Přesto, nemohl jsem si dovolit ztratit tvář. Přísným hlasem jsem řekl:

„Uvědomuješ si, co jsi udělal?!“

Kývl hlavou.

„Dobře. Musím tě potrestat. Na motorku týden nesedneš!“ Bůh ví, co si představoval, že mu udělám, ale tento trest přijal až s neslušnou úlevou.

Sedl jsem ke skladovému počítači a nechal dovézt ještě jeden dell — identický s tím mým. Vybalil jsem ho ze zelené krabice, zasunul do něj elektročlánky a použil jeho schopnost bezdrátového propojování k pokusu o navázání kontaktu s rozlomeným IBM. Počítač s třemi modrými písmeny na prasklém víku byl v podstatě mrtvý — ale paměť měl nepoškozenou a dell si z ní dokázal přetáhnout všechno, co jsem

chtěl.

Jonáš, „zdrcený“ přísným trestem, mi pokukoval přes rameno. Měl ještě trochu červené oči. Ukázal jsem mu, ať se posadí vedle:

„Dívej, Jonáši,“ začal jsem, „podle toho, že tvůj táta měl v počítači výukové programy pro děti, předpokládám, že pro tebe nebudou cizí.“ Klepl jsem do entru nového dellu a na velkoplošném monitoru skladového počítače se objevil barevný obrázek usměvavých dětí s obrovskými pravítky a aktovkami, jak zvesela chvátají do budovy, na níž je napsáno ŠKOLA HROU.

Pro Jonáše to zcela zřetelně nic cizího nebylo; natož nějaká HRA — otřásl se a málem se sesul ze židle. Výraz v jeho obličeji mi byl natolik známý, nakolik jsem sám kdysi musel dělat domácí úlohy.

„Nepovažuj to za trest, trest je jenom a výhradně ta zakázaná motorka,“ zvedl jsem prst. „Jednou možná budeš velký a pak se ti všechno, co se teď dozvíš, bude zatraceně hodit.“ Jak jsem to říkal, už jsem věděl, že to zní úplně strašně a že být v Jonášově kůži, také bych si nevěřil.

„Velký Vzor Se Zdviženým Prstem,“ tiše se zachechtal Ten druhý.

Nemohl jsem ho ani okřiknout, že mi narušuje první pedagogický pokus v životě. Jonáš se na mě už tak díval nedůvěřivě.

„Poslouchej, Jonáši. Já musím pracovat tam,“ píchl jsem prstem k hale, „ty se tu budeš buď poflakovat, anebo se něco naučíš. Když se nic nenaučíš, budeš se až do smrti jenom poflakovat a já budu pracovat, protože ty nic nebudeš umět a na nic jiného než na poflakování se nebudeš hodit.“

Trocha vydírání nikdy nezaškodí.

Díval se na mne pořád nedůvěřivě — otázky z jeho očí už umím odečítat docela dobře.

„Na co se ti bude hodit umět číst líp, než umíš teď? Na co se ti bude hodit angličtina, na co počítání? Například by sis nepřečetl jediný návod, jak s čím zacházet. Když nebudeš umět počítat, těžko se ti bude používat... třeba, hmm... kompas nebo, nebo...,“ nemohl jsem si vzpomenout na nějaký snadno pochopitelný a přesvědčivý důkaz, na co se mu bude v životě hodit počítání, ...a nebudeš nikdy moci řídit nic většího než tu motorku,“ vybafl jsem nakonec, i když jsem věděl, že zrovna tohle pravda není. Ale přesvědčilo ho to. Takže kývl, jako že ano. Jako že se bude učit.

„A nebude to jako to ‚ano‘ dnes ráno, kdy jsi mi slíbil, že na motorku sám nesedneš?“ ubezpečil jsem se.

Zoufale zavrtěl hlavou a začal celým tělem vysvětlovat, že na motorce nejezdil — jen ji nejdřív trochu leštil, pak ji chvíli vodil — jen tak pro radost kolem dokola — pak pro ještě větší radost trénoval startování — a pak kolem něj najednou byli mrtváci.

Věřil jsem mu.

„Tak takové ‚ano‘, jako když jsi mi slíbil, že nevyjdeš z buňky?“

Tentokrát měl na odpověď jen svěšená ramena a pohled zavrtaný do desky stolu.

„No uvidíme. Budu ti vždycky po obědě kontrolovat úkoly,“ zatvářil jsem se přísně.

Pantomimicky mi předvedl, že nikdy ani jeden nevynechá a nakonec svůj slib stvrdil výrazem a gestem, jakým se D-man zapřísahal zničit zlovolného Kyberkentaura. Jen ten obláček s nápisem u úst mu chyběl. Málem jsem slavnostní okamžik zničil smíchem.

„Uvidíme!“ násilím jsem stiskl rty do tvrdé linky.

* * *

Následující dny a týdny ubíhaly jeden jako druhý: Vstávali jsme podle budíku, ve vaření snídaně jsme se střídali, já odcházel pracovat na saladinu, Jonáš zasedal k monitoru a se zarputilým výrazem zdolával ŠKOLU HROU.

Když jsem se vracel k pozdnímu obědu, měl už Jonáš umyté nádobí od snídaně. Při jídle jsme poslouchali CD, pak jsem Jonášovi kontroloval úkoly a pak jsem většinou předčítal něco z armádní knihovny. Dell to mohl předčítat sám — dokonce jsem do něj přehrál modulaci toho dívčího hlasu z IBM, ale myslel jsem, že na Jonáše může působit lépe můj sice neumělý, ale živý přednes. Jeho němota se stále neměnila — občas jsem ho poprosil, aby se pokusil promluvit, ale jen kroutil rty a nakonec se mu vždycky roztřásla brada.

Opravil jsem připojení skladového počítače k místní síti, a tak jsme mohli sledovat, jaké je venku počasí — vizuální vstupy sice nefungovaly, ale teploměry, tlakoměry a vlhkoměry pracovaly spolehlivě.

Trest Jonášovi už dávno vypršel, a tak vždy po obědě, kdy já šel

dál pracovat, svištěl po nyní už bezpečném Skladu na motorce. Potom, když ho motorka trochu omrzela a když se osvědčil jako pilný žák, si vyprosil vlastní univerzální klíč a chodil za mnou do haly a díval se, co kutím. S upřímnou snahou pomáhat mi talentovaně překážel.

Ten klíč jsem mu dal jen pod podmínkou, že ho nepoužije na jiné dveře než na cestě mezi halou a buňkou.

„Čestný bigbikerovský?“

Následoval známý škleb a gesto.

Saladin se v jednom dokončoval velmi nesnadno. Všechno mi trvalo strašně dlouho i přesto, že jsem si ze skladu nářadí dovezl skvělý robotický manipulátor, který se stal mou třetí a čtvrtou rukou. Do kolonek v montážní knize jsem pedanticky doplňoval své podpisy — když se jednou nějaký systém osvědčí, nemá cenu ho měnit.

Nalil jsem olej do převodovky a diferenciálů a naplnil zásobníky zbraní — má-li smysl plnit nádrž plamenometu jsem dlouho váhal, ale nakonec proč to neudělat.

Uvnitř jsem saladin upravil a vybavil, že nevypadal jako vojenské vozidlo, ale jako prázdninový karavan nějakých neuvěřitelných rozmazlenců. Z odmořovací sprchy jsem udělal normální sprchu, instaloval pohodlnější chemický záchod, velkou lednici s mrazákem (zelenou lednici), pračku... Dvě palandová sklápěcí lůžka, která byla vlevo, jsem odšrouboval a do uvolněného prostoru namontoval úzké zkrácené skříňky, původně sloužící jako skříňky v šatně. Ani jsem je nemusel zkracovat moc, protože v saladinu mohu chodit téměř vzpřímeně. Jak je stroj doopravdy obrovský, bylo vidět na těch šesti viditelných — ten náš mne svou vnitřní rozlehlostí vždy znovu a znovu překvapoval. Zvenčí tak nevypadá, ale jen těžko se hledá vnější perspektiva u neviditelné věci.

Do skříněk jsem navozil zásoby jídla, nápojů, střeliva, šatů, polštáře, náhradní spacáky, deky, povlaky na polštáře, léky, prášky na praní, kartáčky na zuby, náhradní neprůstřelné vesty, nářadí... prostě všechno. Bylo toho přes tři tuny. Napravo byla pod spodní palandou zásoba náhradních dílů a dlouhá bezpečnostní (pancéřovaná) schránka na obzvlášť nebezpečný náklad — ze skladu výbušnin jsem dovezl několik roubíků C4, rozbušky, třaskavici, granáty, kontejner s napalmem. Nakonec jsem tam přidal i několik termitových granátů. Bůh ví, na co se můžou hodit, ale nevezmi je, když ti přijdou pod ruku. Jsou oranžové a vypadají jako plechovky s pomerančovým džusem.

Na stěnu nad spodní lůžko až po plastikovou záštěnu kolem sprchy jsem na izolační materiál (zabraňuje opocování pancíře a můžete uvnitř mlátit kladivem a ven ze stroje nepronikne sebeslabší zvuk), tedy na izolační materiál jsem přilepil úchyty a do nich jsem zavěsil veškeré ruční zbraně, o kterých jsem předpokládal, že by se mohly hodit. Některé i ve čtyřech exemplářích. Sklad v tomto směru skýtal možnosti opravdu široké.

Když bylo vše nastěhováno, čekala mne nejtěžší operace. Je docela možné, že jsem saladin vyzbrojil a vybavil úplně zbytečně, protože na něj nebudu schopen namontovat kola. Pro obrovské micheliny jako pro poslední práci jsem se rozhodl proto, že s nimi bude spodní hrana průlezu přes metr a půl vysoko — a ty metráky věcí se mi tam tahaly už tak dost špatně — ještě je zdvihat.

Kola. Postupoval jsem přesně podle montážní knihy. První bod byl: Zdvihni TSR tak, aby nejnižší body nábojů kol byly ve výšce 110 centimetrů.

To šlo docela snadno (TSR je kódové označení saladinu): Zmáčkl jsem knoflík na ovládání hydraulické plošiny a držel ho, dokud bylo třeba. Jak motory plošiny zabíraly, vibrovala celá podlaha haly.

Druhý bod byl: Nasaď kompletní vyvážená kola, každé zajisti třiadvaceti speciálními maticemi M45 (číslo skladové položky) a dotáhni momentem 835 newtonmetra.

Z těch ‚kompletních vyvážených kol' na mne padala hrůza už od okamžiku, co jsem je ve skladu pneumatik „uviděl". Měla průměr téměř přesně dva metry, byla sedmdesát centimetrů široká a „guma" i „disk" byly pokryté tou samou ‚molekulární vrstvou trvale elastických amorfních optických krystalů' jako celý saladin. Čili mimo to, že každé vážilo přes tři metráky, bylo i neviditelné.

A musel jsem jich namontovat osm.

* * *

Důležité bylo, abych s těmi koly mohl urazit co nejkratší vzdálenost. Budu je muset nějak kutálet — kdyby mi nějaké upadlo (nebo nedej bůh uteklo!), těžko bych ho znovu zdvihal. Takže nejprve jsem saladin na manipulační plošině dovezl co nejblíž vratům od skladu pneumatik. Vypadalo to, jako když třísettunovou masu stroje táhnu na kabelu ovládání plošiny. Hráškově zelená krytina podlahy pod malými

kolečky hlasitě skřípala a zůstávaly v ní mělké otlačeniny. Jednou se to celé tak rozhoupalo, že saladin málem sklouzl. Málem jsem z toho měl infarkt.

Jonášovi jsem pro dnešek zrušil ŠKOLU HROU, musel mi asistovat — dávat pozor na mrtváky. Nevím odkud (sklady součástek a nářadí jsou zatraceně rozsáhlé), ale občas se nějaký v hale objevil — až doposud jsem vždy pracoval v saladinu, nebo v malé uzavřené dílně vedle skladu kol — teď, při zápasech s pneumatikami, rozhodně nebudu mít kdy ohlížet se přes rameno.

Chmury na mne sedaly, už když jsem nosil matice — byly tak velké a těžké, že jsem s nimi musel jít na třikrát.

* * *

Jonáš seděl na jednom z nenatřených saladinů, browning s vypnutým tlumičem v ruce. Kdyby se objevil mrtvák, měl za úkol vystřelit do vzduchu. Ale nevím nevím — místo aby se díval po mrtvácích, spíš sledoval, co dělám.

* * *

Byl to dvoudenní boj — skoro agónie, ale nakonec se to povedlo.

Kritické okamžiky byly, když jsem pomocí hlasem ovládaného samojízdného heveru přizdvihoval první kolo, abych ho mohl nasadit na šrouby náboje — náboje naštěstí nebyly potažené maskovací vrstvou, tak bylo vidět aspoň něco. Už hledat otvor v neviditelné ploše disku je nechutné. Když jsem lícoval díry proti šroubům a krátkými povely dirigoval hever: „dopředu“, „dozadu“ a „nahoru“, kolo se rozhoupalo a začalo se na mne převažovat.

Udržel jsem ho.

Pak mi jedno kolo přejelo prsty na noze — lépe řečeno seskočilo mi na ně z heveru. Nemít boty s ocelovou špicí, měl bych nohu jako Kačer Donald.

Při druhém kole vlevo se právě v nejkritičtějším okamžiku přesunování z heveru na šrouby objevil mrtvák. Zrovna jsem ty tři nepoddajné kulaté metráky přidržoval jen jednou rukou, vratce vyvážené na hraně, a druhou rukou jsem se snažil chytit maticí závit. Mrtvák přišel ze strany, kde jsem ho spatřil v té samé chvíli co Jonáš. To už jsem

měl tmavofialové prsty s dlouhými nehty kousek od krku — nedalo se než uskočit. V okamžiku, kdy mrtváka drtilo padající kolo, si Jonáš vzpomněl, že má pro výstrahu vystřelit. Z nečekané rány a kulky odrážející se mezi stropem a podlahou mne málem ranila mrtvice.

Povalené kolo jsem zdvihal dvě hodiny. Pořád podkluzovalo a polámaný mrtvák pod ním se mi snažil zakousnout do boty. S pomocí dvou heverů jsem kolo nakonec postavil — to už jsem byl tak vzteklý, že jsem nadával nahlas a mrtvákovi jsem rozdupl hlavu. Pak jsem rozmačkané a skřípající tělo odtáhl do fluidní pece a pak jsem se pozvracel.

Než uklízecí automat odstranil poslední stopy tohoto intermezza, relaxoval jsem na zádech na jednom ze saladinů. Přes zavřená víčka mi pronikalo světlo zářivky; představoval jsem si, že ležím na pláži a že to je slunce. Místo mořských vln mi v uších šuměla krev.

V jedenáct večer druhého dne jsem velkým elektrickým momentovým klíčem dotáhl poslední matici na 835 Nm. Jonáš mžoural ospalýma očima, ale tvářil se statečně; rozhodl se, když vytrvám já, že vytrvá i on.

Já, přestože mi ruce doslova padaly únavou, jsem se rozhodl, že kola dneska prosti dodělám:

„To je naposledy, co sahám na nějaký zatracený, blbý, kulatý pneumatiky!“ výhružně jsem drtil mezi zuby a lepil na matice pancéřové, maskovací vrstvou ošetřené kryty. Tím se saladin stal úplně neviditelným — jenom když člověk věděl, kde přesně je, tak se při pootáčení hlavou v místech hran jakoby vlnil vzduch.

Pneumatiky nejsou nafukovací, ale plné, mají tak zvaný sebeobnovovací inteligentní dezén a střední životnost milion kilometrů v jakýchkoli podmínkách. Ten milion je možná jen reklamní slogan, ale pneumatiky určitě vydrží hodně dlouho. Ten ‚sebeobnovovací inteligentní dezén‘ znamená, že se hloubka a struktura profilu mění podle aktuálního terénu. Podepsal jsem se do posledního volného rámečku v montážní části knihy — teď už zbývaly jen jízdní testy a testy zbraní.

Když jsem pokládal tužku, vzpomněl jsem si na odstavec o pneumatikách v Průvodci ovládáním. Autor se nejdřív rozepsal o tom, že ‚amorfní optické krystaly‘ jsou hlavní částí směsi a že tedy jakkoli opotřebovaná pneumatika je stále neviditelná, a nakonec použil tutéž frázi jako u maskovacího nátěru, jenom tentokrát to bylo o tom, že říkat těmhle pneumatikám „gumy“ nebo „pneumatiky“ je jako říkat

„psovi kočka“.

„Jdeme spát,“ mávl jsem na Jonáše.

Než se hlídkující Jonáš probudil, slezl a doklopýtal ke mně, spustil jsem náš saladin na kola.

Kdyby nebyl tak neviditelný, řekl bych, že vražednější stroj jsem v životě neviděl. Šípovitá stíhačka Cizinců by vedle něj vypadala jako chrastítko.

* * *

Druhý den jsem spal do oběda — pak mě Jonáš probudil, protože, jak hrdě gestikuloval, jídlo je na stole. Uvařil nějakou příšernou patlaninu, ale bylo to výživné, a tak jsem se statečně usmíval a říkal, jak mi to chutná. Měl z toho ohromnou radost.

Přestože mne nehezky bolely svaly a byl jsem ztuhlý jako prkno, zahráli jsme si venku ve Skladu fotbal. Jonáše to hrozně baví, mne hrozně ne. Ale aspoň jsem se trochu rozhýbal.

„Půjdeme se projet?“ zeptal jsem se, když jsem vylezl ze sprchy.

Jonáš nechápavě nakrčil obočí.

„Zatím jenom po hale, venku by nás bohužel prozradily stopy,“ přihrál jsem si na monitor informace o počasí: Byla nízká vlhkost vzduchu a jeden teploměr ukazoval pět nad nulou a druhý patnáct pod. To znamená jasný mrazivý den a slunečno. To kdyby sněžilo, to by byla jiná. Za pancéřovými vraty vedoucími ven je tankodrom. Už jsem se nezřízeně těšil, až tam saladin protáhnu.

* * *

Vyjel jsem s hydraulickou plošinou zpod stroje a zakormidloval s ní ke zdi, pak jsme se usadili v křeslech — já v levém, Jonáš v pravém — a pečlivě si zapnuli bezpečnostní pásy.

Mohl jsem řídit buď podle monitorů, nebo si vzít řidičské brýle. Použil jsem brýle, protože to je geniální věc. Když si je nasadíte, je to, jako by pancíř kolem vás zmizel. Kamkoli otočíte hlavu, počítač vám z toho směru předá do brýlí obraz od krystalů. Je to skoro, jako byste jeli na motorce. Nevýhoda je, že nevidíte, co se děje uvnitř, a pokud nemáte zafixované polohy ovládacích prvků, můžete se ošklivě přehmátnout. Další nevýhoda je, že nevidíte vlastní tělo, a když se při

couvání otočíte, může se vám udělat i špatně. Couvat je doporučováno podle monitorů.

Brýle mi stlačily nos a rázem jsem kolem sebe viděl halu se všemi podrobnostmi, jako bych seděl mezi ostatními saladiny na vysoké židli. Jonáš byl tiše jako pěna — měl přísný zákaz čehokoli se dotýkat — volant a nejdůležitější ovládací prvky na pravé straně jsem stejně pro jistotu počítači přikázal odpojit. Když se protáhl a zašustily mu šaty, automaticky jsem se podíval jeho směrem a byl to divný pocit, vědět, že tam je, a vidět jen protější světlešedou stěnu.

Navíc jsem si připadal tak trochu nahý. Snad si zvyknu.

„Tak jedem," zašeptal jsem a nahmatal krátkou řadicí páku. Automaticky jsem se podíval za svou rukou a viděl jen zelenou krytinu na podlaze se stopami po montážní plošině. To zvykání mi možná bude trvat trochu déle. Je to opravdu divný až ošklivý pocit upírat pohled tam, kde máte nohy, a vidět místo nich podlahu, která je navíc o metr níž, než by měla být. Tak nějak si musel připadat Wellsův neviditelný.

Saladin má automatickou spojku i převodovku. Řadí se jenom ‚Vpřed' a ‚Vzad'. Po zařazení jsem opatrně sešlápl „plynový" pedál a turbíny se tiše rozhučely. V Průvodci ovládáním bylo napsáno, že by se samozřejmě daly úplně hlukově odizolovat, ale jenom podle jejich tlumeného svištivého hučení má řidič s brýlemi „pocit jízdy". U prototypu to tak nebylo a řidiči při delších testovacích jízdách propadali pocitu, že sní — měli dojem, že nehlučně letí nad povrchem země, a usínali doopravdy.

Proto tedy turbíny trochu hučí. Ale jenom dovnitř.

Třísettunový stroj se ovládá lehčeji než osobní automobil. Nápravy jsou (opět) tak zvaně „inteligentní" — přední a zadní páry kol se natáčejí buď stejně, nebo opačně — podle rychlosti a poloměru zatáčky. Když se přiblížíte moc těsně například ke zdi, ozve se tlumené cvakání, které je tím rychlejší, čím je zeď blíž — když se cvakání změní v nepřetržitý tón, narazili jste. Ne že by saladinu nějaká zeď vadila — je to spíš kvůli zdem. Cvakání se ozývá ze stereosluchátek na brýlích, a tak vždy přesně víte, která neviditelná část stroje se ke zdi blíží.

Kroužil jsem halou a byla to paráda. Jednou jsem naschvál přejel montážní plošinu a stroj se jen tak neznatelně zhoupl — počítačem řízený podvozek si automaticky koriguje tvrdost pérování podle po-

vrchu.

„Limuzína hadr," řekl jsem uneseně. A kroužil dál.

Když se Jonáš začal chrout, zastavil jsem a sundal si brýle. Jeho to zas tak moc bavit nemohlo — sice jsem mu slíbil, že ho časem naučím saladin řídit, ale až časem. Každý řidič svou novou chloubu na kolech půjčuje jen strašně, strašně nerad.

Po volném rozhledu brýlí jsem se zpátky v sevření pancíře cítil trochu stísněný, ale i uvnitř je to krásné. Zelené bodové kontrolky žhnou přítmím, že všechno je v pořádku, tlumené světlo monitorů... no prostě paráda.

Byl čas k večeři, ale mně se od stroje vůbec nechtělo. Kdyby nebyla maskovací vrstva odpudivá vůči všem nečistotám a kdyby stroj byl vidět, asi bych si vzal hadřík a začal ho leštit.

Nakonec mne Jonáš musel skoro odtáhnout.

Při večeři jsem se rozhodl, že na podlahu v saladinu dám koberec. Z barev jsem si mohl vybrat mezi zelenou, tmavozelenou a tmavošedou. Až do pozdních nočních hodin jsem zápasil s křídou, metrem, nůžkami a obrovskou rolí šedivého běhounu. Jonáš jenom nechápavě kroutil hlavou a jednou jsem ho přistihl, jak si klepe na čelo.

Ten druhý naštěstí mlčel — ale cítil jsem, jak se někde hluboko od srdce chechtá.

* * *

Další den (už s položeným krásným šedým kobercem) jsem začal pracovat na přizpůsobení si saladinu na míru. Bude to velmi těžké: Všechno se třikrát kontroluje, budu muset falšovat povolení od velícího generála a tak podobně. Ale stroj pak budu moci ovládat pouhým hlasem — zvenčí i zevnitř — a já a jen já a nikdo jiný, pokud někoho výslovně neurčím a neprovedu s ním iniciační proceduru. Ke komukoli jinému se saladin bude chovat jako tři sta tun mrtvého železa.

Začal jsem tím, že jsem jeden obdélníkový klíč s tlačítkem naučil své a druhý Jonášovy otisky prstů. Nikdo jiný se s nimi nedostane dovnitř, popřípadě ven. Pověsil jsem si klíč na krk a Jonášovi také. Jonáš se okamžitě začal ošívat, že ho šňůrka dře.

„Ten klíč je dost důležitý," zase jednou jsem zdvihl prst, „když bude zapnutý systém automatické obrany, saladin nikoho s tímhle klíčem nenapadne — jinak rozšmelcuje všechno, co se kolem šustne!"

Výhružně jsem vykulil oči. Ale ono to tak doopravdy je. Vulcan se ze svého lůžka vymrští tak rychle, že pohyb není vidět. A průměrných dvěstěpětasedmdesát výstřelů za vteřinu...

„Radši ten klíč nikdy neztrať. Nikdy."

* * *

Dvě rána poté jsem se vzbudil s takovým nepříjemným pocitem. Zašmátral jsem po vypínači a rozsvítil lampičku. Světlo mi moc nepomohlo.

Nějaký sen? přemýšlel jsem. Poslední dobou se mi vracelo, jak jsem zastřelil starého Kozáka, nebo sen z dětství, jak mne pronásleduje obrovský pavouk a já nemůžu utíkat, nohy váznou... Znáte to. Teď jsem si ale žádný sen nevybavoval.

„To se stává," posadil jsem se na posteli, objímal si kolena a mžoural pálícíma očima.

„Proč vstávám, když se mi vůbec nechce, sakra?" podíval jsem se na hodinky — teprve půl páté! „Ještě začnu trpět nespavostí." Zase jsem se natáhl, zavinul se do peřiny a snažil se za hlavou nahmatat vypínač lampičky. Oči se mi klížily. Při hmatání po vypínači jsem se dotkl dřevotřískové stěny. Je to jedna z „vnějších" stěn buňky.

Najednou jsem stál uprostřed ložnice, po hrudi mi tekl pot a srdce mi bušilo, až se mi hýbala levá klopa pyžama.

Začal jsem na sebe rvát šaty: místo obvyklého županu maskovací kalhoty, starou ořetězovanou bundu a neprůstřelnou vestu. Blahořečil jsem si, že jsem si oblečení uložil v ložnici a proklínal se, že kádvojka leží v kanceláři na stole. Nebo kde. I s těžkým pásem se zásobníky.

Shýbl jsem se, že si zavážu boty a v té chvíli stěna, co jsem se jí před okamžikem dotkl, explodovala ve víru ohně a třísek. Plavmo jsem proskočil dveřmi do chodbičky a modré blesky drtily zařízení kolem.

Teď bylo bzučení, které jsem nejdřív cítil jako chvění dřevotřísky a z kterého se mi zvedl žaludek, jasně slyšitelné. Vypálil jsem za sebe půl zásobníku z waltheru a strhl k zemi ještě spícího Jonáše, který vylétl ze své ložnice jako raketa.

„Zalez pod gauč!" přehodil jsem ho přes sebe směrem k pokoji s televizí.

Ozvalo se drásavé zaskřípání drcené překližky a dveře z mé lož-

nice se vyvalily i se zárubněmi. Z otvoru vyčníval oblý černý bok s širokými vyztužovacími profily.

Walther se mi zaškubal v ruce a odražené kulky vysekaly nepravidelné otvory v pootevřených dveřích, kterými před okamžikem prolétl Jonáš. Na oblém boku útočníka zůstaly jen lesklé čmouhy.

Další modrý blesk mi prolétl podél ruky a vypálil pode mnou díru do podlahy.

Vyšvihl jsem se na nohy a znovu a znovu tiskl spoušť.

Další blesk mne zasáhl doprostřed hrudi.

Najednou jsem ležel v kanceláři a kolem se válely trosky roztříštěných dveří. V břiše jsem měl pocit, jako by mi na něm zatočil tank, a v maskovací látce neprůstřelné vesty otvor s dýmajícími okraji. Leskla se z něj bílá keramická vrstva.

Černá létající popelnice, která vypadala spíš jako starý barel na ropu než jako popelnice, právě prorazila za mnou — stačilo jí rozšířit otvor, který jsem svým letem vytvořil já.

Převalil jsem se na bok a blesk rozpáral podlahu, kde před okamžíčkem byla má hlava. Saltem jsem přeskočil stůl.

Monitor, na kterém byla grafická podoba barometru, vybuchl v dalším modrém výboji.

Všiml jsem si, že barometr byl zatraceně nízko.

Walther už jsem v ruce neměl.

Kádvojka naštěstí stála opřená v rohu vedle koše na papír. U pažby se válel hrníček, z kterého jsem večer pil čaj. Měl uražené ucho a on i puška se blížily strašně pomalu.

Další blesk mne zasáhl do zad, pak kousek níž ještě jeden. Vyrazily mne oknem buňky do Skladu.

V letu jsem mezi blýskavými střepy zahlédl dva temné barelovité vznášející se obrysy — byly v místech, kde by stáli lovci s brokovnicemi, kdybych byl zajíc.

Konec, blesklo mi hlavou.

* * *

Stále ještě jsem letěl, když jsem zjistil, že mám kádvojku. Řemen se mi, jak jsem se po ní natahoval, zamotal mezi prsty levé ruky. Zjistil jsem to, právě když jsem se loučil se životem. To loučení bylo tak rychlé, že mi před očima nestačily ani ‚proběhnout všechny obrázky

života‘, jak se psává v knihách.

Tvrdě jsem dopadl na bok a už ve skluzu jsem střílel.

Jako ve zpomaleném filmu jsem viděl, jak kolem mne padají střepy z okna a jak NATO náboje vykřesávají na povrchu popelnice probourávající se z buňky trsy jisker. Neslyšel jsem než nějaký hluboký basový řev.

Nárazy střel popelnici odhodily zpět a rozmačkaná stěna buňky se začala vyklápět na mě a hořet.

To už mi kolem hlavy vířil cementový prach, jak mne do křížové palby sevřely ty dvě popelnice po stranách.

Nevím, čím jsem se odrazil, ale najednou jsem střemhlav letěl mezi regály — nejspíš to nebyla moje zásluha, ale další zásah od popelnice z buňky do zad.

Znovu jsem tvrdě dopadl na studenou podlahu. Nemohl jsem se nadechnout, kouř z rozstřílené neprůstřelné vesty štípal do očí a písek z rozdrceného betonu drhl pod víčky a skřípal mezi zuby. Mátožně jsem zkusil vstát.

A zase štěstí. Jak jsem se hnul, blesk prolétl mimo a rozhodil a zapálil věci v regále. Odrazil jsem se a proskočil mezi patry police do vedlejší uličky, pak ještě do vedlejší a pak jsem zalehl na nejnižší foch třetího regálu mezi nějaké zelené utěrky.

Co to sakra je! vířilo mi hlavou. Co to sakra je za černý zasraný lítací krámy! Měly skoro stejné rozměry jako už známé popelnice, jen byly trochu bachratější, černé a měly ty výztuhy. A neúčinkovalo na ně průbojné střelivo z waltheru ani NATO náboj. Jinak nic nového — bzučely stejně jako ty původní, a...

„...a mají infračidla!“ zasípal Ten druhý. Blesk zasáhl hranu police nade mnou, rozštípl ji a zavalila mne hora doutnajících ručníků. Pod dalšími blesky začaly hořet.

Popelnice naštěstí musela střílet mezi věcmi v regálu vpravo, tak se jí špatně mířilo.

Vypálil jsem po ní dvě rány. Odražené NATO projektily vyjí opravdu hnusně. Vymotal jsem se z ručníků, kotrmelec, a už jsem se hnal mezi policemi a sloupy a měnil na každé křižovatce řadu, aby mne Cizinci nezasáhli do zad. Hnal jsem se dost dlouho.

Pak jsem musel na chvíli zastavit. Zalykavě jsem lapal po dechu a třásla se mi lýtka a bolelo mne břicho. Trochu jsem zvracel krev.

„To bude bojová varianta planetárních skafandrů, tyhle černé,“

zasípal Ten druhý.

„Takže místo hodných, přátelských a mírumilovných Cizinců v zelených popelnicích tu máme vojáky," zasípal jsem já.

„Není ti na nich sympatické, že nejsou zelení?"

„Ne."

Během rozhovoru se mi dech trochu uklidnil. Dal bych levou ruku za zásobník s dalekonosným střelivem. Ale pak jsem si vzpomněl, jak popelnice rády vybuchují — tyhle černé měly, podle toho, jak ta první drtila stěny buňky, mnohem větší sílu. A takový výbuch bych i v tak velké místnosti, jako je Sklad, nemusel přežít.

„A co teprve Jonáš," skočil mi do myšlenek Ten druhý.

Jonáš!!!"

Najednou jsem běžel zpátky a řval: „Vy sračky černý, tady! Tady!!!" Do polic kolem se zakously blesky a štosy hořících krabic se mi kácely pod nohy.

Odbočil jsem a doběhl k boční zdi Skladu a začal podél ní sprintovat tam, kde se v dálce dýmalo z rozbité buňky.

Popelnice mohlo napadnout, že tu nejsem sám. Mohlo je napadnout, že se křikem snažím odpoutat pozornost od někoho jiného. Ale nemohlo je napadnout, že budu tak hloupý a že se k tomu jinému budu vracet zrovna teď.

Aspoň doufám.

Dvě popelnice jsem měl v zádech, v uších mi hučel vzduch, plíce praskaly a kličkoval jsem, že zajícovi by se zvedl žaludek. Blesky bušily do zdi i do regálů a létaly mi kolem ramen. Při vzpomínce, jak popelnice v MAGNIFICENT SEVEN zasáhla vyhozenou nábojnici, se mi ježily zbytky vlasů.

Třetí popelnice mi zkřížila cestu.

Naprosto znenadání.

Blesk mi olízl hruď, vypadl jsem z rytmu, zakopl jsem, upadl, vymrštil se na nohy a s odrazem, při kterém mi div nepopraskaly svaly, jsem popelnici nakopl, až narazila na zeď. Nemít boty s ocelovými výztuhami a podrážkami odpruženými vzduchovými polštářky, roztříštil bych si patu.

Tak takhle to je, blesklo mi kdesi v hlavě, když jsem kulhavě pádil dál. Popelnice byla mnohem hmotnější, než se zdálo — asi se jim mezi regály a sloupy špatně manévruje.

Stejně jsem nechápal, že už dávno nejsem mrtvý.

* * *

Doběhl jsem ke dveřím přechodové komory. Zárubně byly roztažené a odřené, dveře vyboulené, ale ten zatracený zámek nějakou hnusnou náhodou zapadl. A samozřejmě nešel otevřít.

Jak jsem cloumal klikou, blesk zešikma prolétl mezi mým tělem a veřejemi. O pět centimetrů níž a upálil mi ruku v lokti. Na sítnicích mi po něm zbyl oslněný bílý pruh.

Pak dveře povolily.

Ty do okrové chodby byly vyrvané ven.

Na chodbě čekala čtvrtá popelnice.

Stál jsem proti ní na tři metry a kádvojka se mi zmítala v rukou. Popelnici smršť projektilů vykopla ke stropu a pak ji donutila dosednout na podlahu. Spíš dopadnout. Vše se odehrávalo v gejzírech bílých jisker.

Dvě odražené střely mne zasáhly do vesty, jedna mi natrhla ušní boltec a jedna mne bolestivě šlehla po levém bicepsu. Těsně pod koncem ramenního chrániče.

V té chvíli mi došly náboje.

Popelnice se naštěstí na výstřel nezmohla.

Jak jsem střílel, tak jsem neartikulovaně řval — říká se tomu, myslím, bojové šílenství. Když puška jen kovově cvakla, ztichl jsem i já. Do hluchého ticha promluvil Ten druhý: „Je to jenom škrábnutí," a divoce se rozchechtal. Celá levá ruka mi zmrtvěla a cítil jsem, jak mi rukávem teče krev. Z toho chechtání se mi zablokovalo hrdlo.

Dírou skrz zdemolovanou přechodovou komoru začaly šlehat blesky popelnic ze Skladu. Chodbu naplnil kouř a vířící cementový prach.

Běžel jsem těch dvacet metrů mezi okrovými zdmi snad jen půl pikosekundy. S otvíráním plechových dveří do haly jsem se nemusel zdržovat, byly vyhnuté dovnitř. Jak jsem se smýkl ke zdi, abych se protáhl štěrbinou mezi jejich zdeformovaným okrajem a zárubněmi, udeřil do nich první blesk. A druhý. Štěpinky hořícího laku mi vybuchly do obličeje a zase jednou zasmrděly spálené vlasy.

Mohutným náporem jsem se promáčkl kolem rozpáleného kovu a...

...a noha se mi zachytila v pruhu širokého gumového těsnění vy-

trženého z prahu.

Veškerou energií toho mohutného náporu jsem sebou bacil na zem.

V hlavě mi vybuchl ohňostroj. V nose jsem měl takový děsivý křišťálový pocit, který se během okamžiku změnil v obluzující bolest. Přitom jsem slyšel, jak kádvojka, která mi vylétla z rukou, chřestivě klouže po podlaze.

V hale bylo popelnic asi pět. Slzícíma očima jsem je neviděl zcela přesně. Překulil jsem se, zdvihl se na kolena a krev crčící z rozbitého nosu mi dělala na horním rtu peřej. Do vesty mne z různých úhlů zasáhly dva nebo tři blesky a narazily mne zády na zeď. Ústa jsem měl plná krve.

„Vstávej, sračko," probublal krví hlas Toho druhého.

Vymrštil jsem se na nohy (aspoň mi to tak připadalo), snažil se nevnímat stále se zrychlující rotaci hlavy a dlouhým sebevražedným skokem jsem se vrhl doleva. Všechny blesky šly doprava — popelnice myslely, že skočím po zbrani.

Já jsem zatím v pěsti svíral malý plastikový obdélníček s malým kulatým knoflíkem. Obdélníček jsem nahmatal pod rozšvihanou a deformovanou neprůstřelnou vestou. Kůži na hrudi jsem měl místy ošklivě přiškvařenou, protože teplo z výbojů prošlo bundou a zapálilo košili.

„To se zahojí," řekl Ten druhý.

To už jsem mačkal knoflík. Smekal se mi, protože jsem měl kluzké prsty. Když se knoflík zmáčkne dvakrát rychle za sebou, znamená to, že majitel klíče potřebuje nastoupit opravdu rychle.

„Zakrvácím si kvůli vám koberec, sakra popelnice," zahuhlal jsem nešťastně, když jsem se překulil do černého otvoru, který se jakoby zničeho nic rozevřel metr a půl nad podlahou. Krev z nosu se na tmavošedých chloupcích rychle rozpíjela.

* * *

Počkal jsem, až popelnice budou v hale všechny. Netrvalo to ani dvacet sekund.

Měl jsem nasazené řidičské brýle a dvakrát jsem je přepočítal — deset černých sudovitých obrysů, vznášejících se za téměř jednolitou vlnou modrých výbojů, jimiž bičovaly saladin.

Odcvrnkl jsem červenou krytku z jednoho tlačítka.

Bylo na tunelu vedle křesla řidiče, umístěno tak, aby na něj pravá ruka dosáhla jen s nepatrnou námahou.

Stiskl jsem knoflík a saladin se roztřásl.

* * *

„Tak co říkáte aktivní obraně v automatickém režimu, přátelé?“ zaskuhral Ten druhý. Já jsem si sundal brýle, zvrátil hlavu do opěradla a začal se neovladatelně smát. Možná trochu hystericky.

Z deseti popelnic se během 1,19 sekundy stala oblaka dýmu a kusy létajícího zohýbaného kouřícího kovu. Největší v mém zorném poli byl velký sotva jako dlaň.

ŽÁDNÝ AKTIVNÍ CÍL. ŽÁDNÝ AKTIVNÍ CÍL. Blikalo v rohu levého monitoru, hned vedle čísla oznamujícího délku boje.

* * *

Já jsem se zaktivizovat musel. Jak jsem se se zaťatými zuby zdvihal z křesla, táhlo mi hlavou, jak jen je ten život nudný a stereotypní: Dám se do pořádku a ozbrojím se a někdo silnější mne semele na kusy. Znovu se dám do pořádku a vyzbrojím se ještě lépe a znovu mne někdo silnější semele na kusy. A znovu a znovu.

„Ale vždycky vyhraješ,“ ozval se Ten druhý.

„Ale co mne to vždycky stojí.“

„Ten zlomený nos se zahojí a na zjizvené obličeje letí holky.“

„Kdys’ nějakou, proboha, naposledy viděl?!“

Ten druhý mi neodpověděl, ale jak jsem se opatrně spouštěl z průvlaku na podlahu, cítil jsem, jak se mi napínají kalhoty v rozkroku.

Po boji o život se to stává.

* * *

V saladinu jsem si vzal posilující tabletu a dva zásobníky s dalekonosnými náboji. Pro jistotu.

Vířící dým škrábal v hrdle, střepiny z popelnic řinčely pod nohama, kádvojka ležela u zdi a podlaha kolem ní byl zčernalá a popálená jako kolem saladinu.

Saladin po tom dešti výbojů vypadal stále stejně — nebyl vidět. Molekulární trvale elastická vrstva amorfních optických krystalů se po zásazích energií i po vyjícím dešti střepin slila, jako by se nic nestalo.

Puška měla ožehlou pažbu a na kovových částech byly nataveny kousky podlahové krytiny a cementový prach.

Co nejrychleji jsem se odpotácel do okrové chodby a v krku mi rostl takový divný knedlík. Vyvrácené dveře pod podrážkami hlasitě rachotily.

* * *

Na trosky buňky se snášely přívaly vody z automatického hasicího systému. Znělo to jako průtrž mračen a podlaha čvachtala už v bývalé přechodové komoře.

Z trosek stále stoupaly pramínky bílého kouře a páry. Popelnice buňku rozstřílely na kusy. Ten knedlík v mém hrdle se zvětšil, a nebýt posilující pilulky, asi bych upadl. Potácel jsem se mezi kusy dýmající dřevotřísky a chladná voda mi bušila na hlavu jako naplno puštěná sprcha. Ty trosky vypadaly mnohem ošklivěji než jen ošklivě.

„To nemohl přežít," zašeptal Ten druhý.

V té chvíli se mi za zády ozvalo hluboké bzučení.

* * *

I mokré a ohořelé vlasy se mohou zježit.

Jak jsem se otočil, ozvalo se hlasité zakvílení prokluzující gumy a začaly hvízdat kulky.

To bzučení byla popelnice.

To gumové kvílení Jonáš na BMW. Jel po zadním kole a z levé ruky mu blýskaly výstřely. Přesně tak útočí Big Biker. Ze strnulosti mne vytrhl až blesk, který se Jonášovi mihl tak těsně kolem hlavy, že zapálil jeden z vlajících cípů šátku.

Od boku jsem na popelnici vypálil jeden průbojný.

* * *

A zase jsme měli štěstí. Kvílící, kouřové stopy zanechávající střepiny rozervaly všechno, co se dalo. Zářivky padaly z rozmláce-

ných krytů a vybuchovaly jako malé granáty. Štěpinky tenkého skla byly všude,

Ale ani já, ani Jonáš jsme neměli ani škrábnutí.

Myslím po tomto posledním výbuchu.

Zvedl jsem se ze země, voda mne pod bundou chladila na spálené hrudi a malý, prachem ze zářivek k nepoznání změněný a spáleninou páchnoucí přízrak se mi vrhl do náruče.

„Takový důvěrnosti, kdes to viděl," zahuhlal jsem krví slepenými rty a měl jsem pocit, že se nechutně opakuju.

* * *

„Rychle, hledej věci," postavil jsem Jonáše na nohy. Po hlavě se mu rozstřikovaly proudy vody. Nějakým promáčeným cárem jsem si převázal ruku, z které mi zase začala téci krev. Posilující pilulka mne držela na nohou a ani se mi netočila hlava. Ani když jsem se předklonil.

Jonáš v troskách své ložnice našel promočený batůžek, já jsem našel svůj i jeho dell.

Pak centrální počítač konečně vypnul vodní trysky a v tichu se ozvalo hluboké bzučení. Šlo z okrové chodby.

Oba jsme strnuli. Jonášův vodou omytý obličej byl bledý a bundu na lokti měl odřenou, jak spadl z motorky. Hlavní náraz naštěstí pohltil ramenní chránič neprůstřelné vesty.

„Musíme pryč!" šeptl jsem.

‚Kudy?' zeptaly se Jonášovy oči.

„Kudy?" zeptal se Ten druhý.

„Nákladní zdvihač — někde dál!"

Jonáš už běžel. V otvoru po dveřích do přechodové komory jsem zahlédl oblý černý bok, ale nevystřelil jsem.

* * *

Běželi jsme mezi policemi a sloupy tiše a dlouho, až se mi zdálo, že černožlutě pruhovaná zdvihací plošina před námi je ta pravá. Nebo už jsem nemohl dál. Zdvihacích plošin je ve Skladu spousta. Nad Skladem je obrovská podzemní prostora, do které může naráz vjet spousta těžkých nákladních vozů. Tak se celé to nesmírné množství

věcí dá během jediného dne odstěhovat pryč.

Celý přesun materiálu — a tím i zdvihače — se ovládá výhradně automaticky. Vzpomněl jsem si na to, až když jsme k té naší velké černožlutě pruhované železné desce doběhli.

Sesul jsem se zády podél sloupu a v plicích mi hvízdalo.

Jonáš rozhodil ruce a otočil se na mne.

„Kurvajs," zaklel jsem tak ztraceně. Po běhu se mi (zase jednou) dělaly mžitky před očima a musel jsem si dát druhou posilující pilulku. Když jsem ji vylupoval z platíčka, ozvalo se tlumené bzučení popelnic.

„Někde tu přece musí být ovládací dráty!" ozvali jsme se s Tím druhým současně. Vyškubl jsem z kapsy dell, vydrápal se na nohy a začal co nejrychleji obkulhávat plošinu.

SPOJENÍ NAVÁZÁNO, bliklo na monitoru. Na čtení zpráv jsem neměl čas, tak jsem si do ucha nacpal sluchátko. Trochu v něm praskalo.

V podlaze byl světlejší pruh — pod ním je kanálek s ovládacím kabelem. Inicioval jsem aplikaci Bezkontaktní spojení, dell se připojil a snažil se simulovat ovládací impulsy z hlavního počítače. Na podobném principu pracuje T-Klíč.

Bzučení popelnic zesílilo. Naprosto se nedalo odhadnout, odkud se blíží a kolik jich je. Vtom se ozvalo hlasité mechanické zavytí a kovové zařinčení. Málem jsem úlekem upadl.

Byla to plošina, která začala stoupat. Zároveň se ve stropu nad ní začal rozevírat poklop — tlusté železné desky se zasouvaly do podlahy nakládací prostory nad námi.

Vyskočil jsem na plošinu a vytáhl za sebou Jonáše, právě když mezi regály prolétl první modrý blesk. Padl jsem na břicho, přitiskl hlavu ke kovu páchnoucímu barvou a snažil se stát co nejplošším. Jonášovi to šlo lépe.

Vzápětí nad plošinou začaly křižovat výboje ze tří stran. Stoupali jsme strašně pomalu.

Popelnicím se naštěstí mezi sloupy a policemi špatně mířilo, a jak jsme leželi uprostřed velké železné desky, byli jsme navíc velmi obtížný cíl. Tak nás blesky buď přelétaly, nebo podlétaly. Bál jsem, se aby nepoškodily hydrauliku a motory.

Těch tři a půl metru vzhůru se mi zdálo delší než cesta do Nebe. Otočil jsem se na záda a hypnotizoval černožluté okraje pomalu se

rozevírajícího poklopu. Víc jsem dělat nemohl.

Popelnice, když nemohly zasáhnout nás, začaly cíleně střílet na ovládání plošiny. Zasmrděla spálená izolace, guma, a během okamžiku i hořící olej. Pohyb plošiny se znatelně zpomalil a stal se trhavým.

Pak se plošina zastavila, zakývala a za vytí naprázdno běžících hydraulických pump začala klesat. Desky poklopu se začaly svírat.

„Až řeknu teď, postavím se a ty po mně vyšplháš nahoru," chytl jsem Jonáše za rameno a otočil ho na záda. „Můžu ti pomoci jen pravou rukou. Víš, která je pravá?!"

Vyvalil oči.

„Ta, co mi z ní neteče krev. Teď!"

Vstal jsem a šlo mi to ztěžka. Kolem se začaly míhat blesky a bušily do poklopu a létaly do černé prostory nad námi. Hořící barva se olupovala a hustý dusivý dým z hořícího hydraulického oleje vířil jako v bráně do pekla. Naštěstí.

Hlavu a ramena jsem měl nad úrovní poklopu.

Než se Jonáš vyškrábal nahoru, už jen hlavu. Mezi nohama mi prolétl blesk a ožehl mi obě kolena.

Vyskočil jsem a zachytil se pravou rukou a loktem levé za okraj svírajícího se poklopu. Levá ruka mne bolela, že mi do očí vyhrkly slzy. Možná to bylo tím dýmem.

„O kousek výš a bylo by po starostech!" tenkým hlasem vykvikl Ten druhý a začal se hystericky smát.

Když se smál, nemohl jsem se na hraně poklopu udržet. To už jsem se nedotýkal plošiny ani špičkami bot, visel jsem ve vzduchu a ruce mi pomalu klouzaly. Navíc, jak plošina klesala, poklop se stále svíral. Ještě minutku a přecvakne mne jako žížalu.

Dým štípal v očích a někde nad hlavou mi drásavě kašlal Jonáš. Blesky křižující v kouři modrozeleně zářily.

Jestli nevylezu, musím seskočit. Něco mne tvrdě udeřilo do nohy, levá pata mne začala pálit a intenzivně zasmrděla spálená guma.

Jak mne to rozkývalo, levý loket mi sklouzl a bolest z poraněného bicepsu mne probrala.

Věděl jsem, že se nahoru nedostanu. Jonáš mne tahal za límec a do kašlání chrčel námahou. Klouzal jsem dál.

„To je marný," zasípal jsem, „s jednou rukou se tam nevyhoupnu." Zase jsem kousek sklouzl. Poklop se neúprosně svíral a ta část, kterou jsem měl za zády, už byla zatraceně blízko.

„Vem si můj... můj počítač,“ s kouřem v plicích zněl můj hlas jako stoletý kuřák doutníků, „dovede tě k saladinu. Jak se řídí, jsi viděl. Jeď na jih!“ vyrazil jsem ze sebe a zase kousek sklouzl. „Jinak je všechno v Průvodci ovládáním...,“ zalykavě jsem se nadechl, „zkusím se do haly dostat, spodem jako normálně... Ale moc dlouho na mě nečekej.“

Připravil jsem se na seskok. Druhý díl poklopu se mi skoro dotýkal límce.

A v té chvíli mne šikmo do břicha zasáhl výboj a zhoupl mne na stranu. Ještě jsem se instinktivně udržel na lokti pravé ruky, ale v nejzazším bodu rozkyvu mne do boku zasáhl druhý výboj, přesně na rozhraní neprůstřelné vesty a kalhot.

To bylo naplno, blesklo mi hlavou.

Pak se setmělo.

* * *

Probralo mne ostré pleskání něčím mokrým do obličeje. První mne napadlo, že Jonášovi už konečně budu muset vysvětlit, jak křísit trochu jemněji. Druhá se krutě ozvala všechna zranění.

Hlasitě jsem zasténal. Měl jsem strach se pohnout, pod prsty jsem cítil studený kov pokrytý rzí a šupinkami barvy. Kolem byla naprostá tma. Byla tak naprostá, až mne objala hrůza, že jsem oslepl. V příštím okamžiku se mi navíc někdo pokusil vypíchnout oko. Chňapl jsem a sevřel malou ledovou ruku. Byly v ní rozměrné těžké brýle. Noční brýle.

„Ty rafičky patří za uši, ne do očí,“ zaskuhral Ten druhý.

Kupodivu jsem neležel na ocelové plošině dole ve Skladu, ale na nyní už úplně zavřeném poklopu. Nade mnou se skláněl (skrz brýle podivně barevný) Jonáš; měl ty samé brýle jako já, byly mu strašně velké, u nohou měl rozepnutý batůžek a v obličeji strašně ztrhaný výraz. Ale usmíval se.

„Jak jsem se sem dostal?!“ Mluvil jsem, abych nemusel vstát. Cítil jsem se jako po exkurzi do průmyslového mlýnku na maso, který někdo zapomněl vypnout.

Jonáš naznačil něco visícího, pak naznačil úder a rukou naznačující to ‚visící‘ předvedl prudký kývavý pohyb, kotrmelec ve vzduchu a pád. Při gestu ‚pád‘ dupl na poklop. To visící, rotující a padající jsem

byl já.

Pokusil jsem se pohnout a málem jsem omdlel. Cíp provizorního obvazu na ruce jsem ke všem bolestem měl sevřený mezi čelistmi poklopu.

Napravo od nás se ozvalo hlasité skřípání a z podlahy vytryskl proud světla. Na stropě se objevil dlouhý zářící obdélník a neúprosně se rozšiřoval.

Zatímco mne Jonáš odřezával od poklopu, hodil jsem si do úst další dvě posilující tabletky. Rozkousal jsem je i s obalem. Obal chutnal špínou, krví a staniolem. Pilulky byly nasládlé a trnul po nich jazyk.

* * *

Se zaťatými zuby jsem se posadil a Jonáš mi podal kádvojku. Nemohl jsem si vzpomenout, kolik patron je v zásobníku. Buď jedna, nebo dvě. Jedna je určitě v komoře.

Zatímco mi dell diktoval cestu k saladinu (tak, abychom se vyhnuli zamořenému kancelářskému bloku), vyměnil jsem zásobník. Ten starý jsem strčil do kapsy a pak se konečně postavil. Opíral jsem se přitom o pušku, o Jonáše, ale hlavně o své sebeovládání.

Mezera v rozjíždějícím se poklopu už byla široká na tři popelnice. Na stropě byly vidět rezavé nýtované nosníky. Cizinci zatím vyčkávali dole ve Skladu.

Jonáš měl sluchátko od svého dellu v uchu a poslouchal ten můj. Když se chtěl rozběhnout naznačeným směrem, zastavil jsem ho. Pilulky už zabíraly a já dostával nezdravou odvahu — věděl jsem, že to je vedlejší příznak při předávkování.

Konečně bzučení zesílilo, a když špička první popelnice vykoukla nad okraj poklopu, už jsem mířil.

Výbuch otřásl podlahou a zkrabatil tlusté desky poklopu jako vafli. Otřes podlahy bodl do kotníků a ze stropu odpadly kousky betonu.

„Řekni: ‚To je zdrží!‘ — pokud možno temným hlasem,“ vesele řekl Ten druhý. Cítil jsem, že jsem to s pilulkami přehnal.

Na druhou stranu, jenom díky nim jsem se dokázal proplést mezi rozpěrnými sloupy obrovské nakládací prostory, prolézt ventilační šachtou, rozbít filtry a spustit se výdechem klimatizace do fluidní spalovny.

Dopadl jsem na umatlanou násypku před drtičkou a Jonáš mi spadl na nohy. Opatrněji to nešlo.

Otevřel jsem dveře do chodby — vlevo byla pancéřová supervrata vedoucí ven, vpravo plechová vrata do montážní haly.

Při chůzi jsem nevěděl, na kterou nohu mám kulhat víc — v botě s utavenou podrážkou se navíc šlo strašně špatně a saladin bohužel stojí na druhé straně haly, než do ní vejdeme my. To bude sprint, přes halu, panečku, napadlo mne. Pod vlivem pilulek jsem z toho neměl strach a bylo mi to dokonce trochu k smíchu.

Pomaličku jsem otvíral vrata a rozšiřující se mezerou pozoroval vnitřek haly. U stropu se vznášela vrstva šedého dýmu a byla tam mnohem větší tma než obvykle. Střepiny ze zničených popelnic rozbily víc než dvě třetiny výbojek.

Mimo kotouče dýmu protahující se průvanem se nic nepohybovalo — tedy alespoň já jsem nic jiného neviděl. Noční brýle jsem si musel sundat už v prostoře nad Skladem, protože na zlomeném nose byly po pár krocích nesnesitelné. Jonáš mne provedl tmou mezi sloupy za ruku.

„Jdi kousek za mnou," zašeptal jsem a pokrčený se vplížil do haly. Nikde nebylo slyšet žádné bzučení. To bylo dobré znamení.

Ozvalo se, až když jsme přešli široký nekrytý prostor, kde byl povrch podlahy zvrásněný, jak jsem v saladinu testoval řezání zatáček.

Vpředu nad viditelnými stroji se najednou vznášelo snad osm popelnic. Všechny divoce pálily.

Zběsilým skokem jsem se přenesl k podvozku nejbližšího saladinu a bolest v mém těle doslova vybuchla. Další pilulku už jsem si vzít nemohl. Následkem předávkování jsem měl už tak sotva pět minut jasného vědomí. Cítil jsem, jak hasnu.

„Podej mi ovládání plošiny! Rychle!"

Jonáš se smýkl a po podlaze mi poslal pancéřový kabel s krabičkou na konci. Zmáčkl jsem knoflík, elektromotory zahučely, a když se pod saladinem utvořil dostatečný prostor, vmáčkli jsme se do něj.

Cizinci, kteří na nás v hale čekali, dostali od svých kolegů ze Skladu hlášku. Před mou kádvojkou měli patřičný respekt.

Kdyby tak věděli, že mám sotva šest ran.

Ležel jsem na zádech, šedý spodek saladinu kousek nad hlavou, a bzučení se ozývalo ze všech stran. Cítil jsem, jak mi začínají tuhnout nohy a nemohl jsem vymyslet, co dál. U země páchl mrtvolný plyn,

protože popelnice vyvrátily dveře z chodby od kancelářského a laboratorního křídla. Naštěstí se všechny mouchy už dávno udusily.

Opatrně jsem se posunul a vykoukl zpod saladinu. I ten nepatrný pohyb mne stál obrovské úsilí.

Bzučení popelnic se ozývalo opravdu všude — byli jsme obklíčeni a s puškou se pod strojem téměř nedalo manipulovat. Přesto jsem musel aspoň jednu z popelnic zasáhnout. Mimo to, že jsem věděl, že nemám šanci halu přeběhnout, to byl celý můj plán.

Odsunul jsem se nazpátek a zašeptal Jonášovi do ucha: „Jednu střelím. Až vybuchne, vyrazíš, jak nejrychleji můžeš. Klíč zmáčkni až u saladinu — rychle dvakrát po sobě. A pozor, ať nejsi moc blízko, jinak ti dveře urazí makovici. Dovnitř vlez co nejrychleji, zavřou se samy. Pak přijeď pro mě.“

Jonáš vytřeštil oči.

„Já bych se musel plazit — ty můžeš utíkat. A díval ses, jak řídím, ne?“

Kývl.

„Jdu na to, připrav se,“ nedal jsem mu čas na protesty. Cítil jsem, že za pár okamžiků už nebudu schopen jasně přemýšlet. Pokud tohle bylo jasné přemýšlení.

Hlaveň kádvojky klepla do pancíře nad námi, ještě jsem trochu popolezl, aby mne částečně zastínil náboj kola, nadechl se a vykulil se skoro ven.

Popelnice pálily, než jsem vůbec zdvihl pušku. Naštěstí jedna byla zrovna nade mnou, tak nemohla střílet, a pro ty ostatní jsem byl ve špatném úhlu — všechny blesky šly mimo.

Stiskl jsem spoušť a spíš náhodou zasáhl tu popelnici nad sebou. Projektil jí prorazil dno.

* * *

Exploze mne mrštila zpátky pod stroj a vyrazila mi dech. Dýmající střepiny bzučely, skřípaly po pancíři a zasekávaly se do podlahy jako šurikeny.

Když jsem si přestal krýt hlavu, Jonáš už pod saladinem nebyl — zalehlýma ušima jsem slyšel jen basové bzučení popelnic a cosi jako pleskání podrážek. Modravé světlo výbojů blikalo jako šílený policejní maják. Z houstnoucího mrtvolného plynu mi začínaly slzet oči.

„Ať doběhne. Jenom ať doběhne,“ drmolil jsem polohlasně a ve vlnách vracející se bolesti jsem pomalu ztrácel vědomí.

Nevím, jak dlouho to trvalo, ale pak mrkání blesků ustalo a v uších mi praskalo jen sluchátko dellu — bzučení popelnic zmizelo. Pak se ozvalo takové divné mlaskání, kovový náraz, a třísettunový saladin nade mnou se široce rozkýval. Pak jakoby z nebe spadl pár malých nohou v mokrých maskovacích kalhotách.

Co jiného by mohlo rozkývat saladin, než náraz jiného saladinu.

„Tos neslyšel, jak to cvaká?!“ tmělo se mi před očima a měl jsem pocit, že by můj krásný nový saladin neměl mít odřený lak.

Jonáš se mi snažil pomoci; tahal mne, tlačil mne, ale mně se všechno zdálo nějak daleko, mimo dosah a jinde, než by mělo být. Navíc se mi vůbec nechtělo hýbat.

Pak se ozvalo bzučení popelnic — to ve mně probudilo kráčivý reflex. Cizinci zjistili, že náš stroj je prázdný, a rozhodli se zaútočit. Nemohl jsem si vzpomenout, jestli jsem nechal automatickou obranu zapnutou. Asi ne, to by na nás v hale žádná funkční popelnice nečekala.

Potácel jsem se ty tři kroky k otevřenému průlezu, který vypadal jako obdélníková skvrna temnoty zavěšená v kouři, a připadalo mi to jako hodinová túra a pod nohama mi skřípalo sklo z rozbitých výbojek. Jonáš už byl nahoře, tvářil se zoufale a z nosu mu visela dlouhá nudle. Viděl jsem, jak se nudle kývá sem a tam, sem a tam a strašně jsem si chtěl sednout. Jonáš ke mně natahoval ruce.

Pak jsem uviděl popelnici.

Vystřelila mi přímo do obličeje. Modrý blesk šlehl tmou a měl jsem pocit, že mi doslova roste v očích. Než jsem je zavřel. Pak to suše prásklo.

Otevřel jsem víčka a zjistil jsem, že se mi nic nestalo. Kousek před očima mi mizeli takoví malí svítící hádci.

„Díval jsem se skrz pancíř.“ Jak jsem pomaličku formuloval tuto větu, pozadu jsem se vyhoupl do průvlaku a zadkem balancoval na jeho hraně. Vypadalo to, že se spíš zřítím na podlahu, než že se dostanu dovnitř. Naštěstí mne Jonáš převážil na správnou stranu. Přitom ho zasáhl do hrudi blesk. Pak se veřeje průvlaku zabouchly. Po bradě mi tekly sliny.

Pak všechno zhaslo.

* * *

Jsme v hale, zavřeni v saladinu, už sedmý den. Popelnice nezapomněly, co se stalo jejich kolegyním, když jsem do stroje vlezl poprvé, a tak se za celou dobu neukázala ani jedna. Senzory ale ze všech chodeb vnímají bzučení.

Jak strašně jsem se cítil, tak má zranění nebyla vážná. Když jsem se probral poprvé, s hrůzou jsem spatřil Jonáše, jak leží na podlaze kus za mnou. Bylo to pět hodin, co jsme se dostali do saladinu, ale už jsem dokázal vstát. Hlava mne bolela úplně příšerně, ale dobře jsem si vzpomínal, jak Jonáše zasáhl ten poslední blesk.

Proto ta hrůza. Naštěstí jenom spal. Měl sežehlou vestu a na spánku tmavou podlitinu. Neprůstřelná vesta blesk spolehlivě zastavila a nejvíc mu ublížilo, že ho rána narazila na hranu palandy. Dokázal jsem ho dokonce zdvihnout a položit na horní postel a přikrýt spacákem.

Pak jsem zase omdlel.

Jak se mi tmělo před očima, prolétla mi hlavou jasná myšlenka Toho druhého: ‚Kolikrát ještě...‘ asi chtěl doříci ‚omdlíš‘, ale to už jsem omdlel.

* * *

Když jsem se probral podruhé, ležel jsem stále na zemi, ale byl jsem přikrytý. Před očima jsem měl úzké skříňky se zásobami a hlava už mne tak nebolela. Jonáš spal zabalený ve spacáku na spodní palandě a jeho ruka vyčnívající přes okraj mi visela nad hlavou.

Vstával jsem sice asi čtvrt hodiny, ale povedlo se. Vrátil jsem Jonášovu ruku do postele a začal se věnovat sobě. Šaty jsem měl stále nepříjemně vlhké, jak se nad troskami buňky snášel umělý déšť. Připadaly mi hnusně mazlavé. Jak jsem si to uvědomil, roztřásla mne zimnice.

Svlékal jsem se dalších dvacet minut.

* * *

Přestože to tak strašně bolelo, má zranění opravdu nebyla zlá. Puchýře, příškvarky, modřiny, boule. Jenom na boku, kam mne zasáhl

výboj, který mne vyrval z čelistí poklopu, jsem měl ošklivou spáleninu. Před smrtí mne ochránil lem vesty, a hlavně vodou nasáklé kevlarové kalhoty. Vestu jsem mohl rovnou zahodit a z kalhot v místě zásahu zbyla jen stříbročerná osnova z těch nezničitelných vláken. Černá kůže na ráně se olupovala a živé, zanícené maso pod ní chorobně páchlo.

Také průstřel od odražené střely v levém bicepsu nebylo jenom škrábnutí, ale opravdový průstřel. Ale pokud jsem mohl posoudit, kulka svalem jen projela a jakýmsi zázrakem ho nepotrhala.

Takže nejhorším zraněním byl zlomený nos. Trčel mi z obličeje jako něco modrého, křivého, obrovského a cizího. Cizí byl jen do chvíle, než jsem se ho byť sebeopatrněji dotkl. Pak bolel víc, než jak jsem kdy co bolet zažil. Jako by mi mezi očima vybuchoval jeden tříštivý granát za druhým.

„Skoro pohoda," zaskuhral jsem. Protože mne znovu roztřásla zimnice, vlezl jsem do sprchy, zatáhl kruhovou zástěnu a pustil horkou vodu.

Nebyl to nejšťastnější nápad.

Když mne přešly mdloby a dokázal jsem se zdvihnout, byl jsem aspoň čistý. V popáleninách už mi jen tupě pulsovalo; veškerá bolest, která v nich byla, odbolela v uplynulé minutě.

Zvlášť ta v boku byla pekelná.

* * *

Následující dny jsem se mazal mastí na spáleniny a píchal si triády. To mne stálo nejvíc sil. Rány se po nich ale zajizvovaly téměř před očima. Lékárna saladinu je vybavená mnohem lépe, než byla lékárnička jednotky speciálního určení.

Jonáš, kterému k vyléčení stačil pouhý dvanáctihodinový spánek, mi starostlivě vařil výživná jídla, a protože kromě ŠKOLY HROU neměl co na práci, snažil se uklízet. Jeho jídla se skoro nedala jíst a krev po koberci rozmazal do obrovských skvrn. Navíc mi tak třikrát za den pantomimicky předváděl, jak jel se saladinem. Celou cestu odcouval.

Už jsem se opravdu těšil, až se zase budu moci normálně hýbat.

* * *

Šestý den se mi to začalo dařit, sedmého k večeru byl pohyb téměř bez problémů.

Problém byl, že nemůžeme ven. Ani ze saladinu, ani se saladinem z haly. V chodbách bylo podle senzorů plno popelnic, hala byla plná mrtvolného plynu a ta pancéřová vrata na tankodrom nešla otevřít. Zkoušel jsem se připojit přes palubní počítač k centrálnímu a nějak ho přimět, aby vrata odemkl, ale centrální počítač nereagoval.

K večeru osmého dne jsem zacouval do chodby až k pancéřovým vratům a pokusil se pomocí dellu bezkontaktně připojit na ovládací kabel, stejně jako jsem to udělal s plošinou ve Skladu. Musel jsem pootevřít průlez — oba s Jonášem jsme měli protiatomové obleky — já si plynovou masku kvůli nosu nenasadím ještě pěknou dobu. Dell se bez problémů připojil, displej na chvíli ztmavl, pak se objevila předpokládaná průměrná doba splnění úlohy: 1 456 233,339 let.

„Tolik času asi nemáme," řekl Ten druhý.

„Asi ne," řekl jsem já a zavřel průvlak.

Když jsme vjeli zpátky do haly, tři oranžové kontrolky zhasly a nahradily je zelené; zbraně zas mají dostatek prostoru k manévrování. Jedno ze světélek bude svítit červeně, dokud si klimatizace neporadí s mrtvolným plynem. Po pár minutách už svítilo oranžově, pak konečně zeleně. Stáhl jsem si kuklu, přestože to uvnitř stroje ještě ošklivě smrdělo.

Saladin je naštěstí soběstačný, dokonalá klimatizace, recyklace vody, zásobník na nerecyklovatelné odpady... Jenom nesmíte zapomenout naplnit nádrž na pitnou vodu. Naštěstí jsme měli dost džusu a sodovky, a tak v rámci recyklačních procesů pitná voda pomalu a utěšeně přibývala. Podle přístrojů je sice pitná, ale nějak jsem se nemohl odhodlat vyzkoušet to.

Džusů bylo opravdu dost.

Pomalu jsem si svlékal protiatomový oblek — pomalu nejen proto, že mne pohyb pořád trochu bolel, ale i proto, že potom zase začne nuda. Přizpůsobení si saladinu na míru se ukázalo jednodušším, než jsem čekal: Dell dokázal zfalšovat povolení velícího generála. Na to, jak s tím v Průvodci ovládáním strašili, ukázalo se povolení jako pouhá elektronická formalita.

Saladin mne nyní poslouchá doslova na slovo. Navzorkoval jsem seznam doporučených povelů, na které se budou aktivovat jednotlivé

funkce. V normálním i bojovém provozu nemusím používat ani klávesnici, ani knoflíky, ale stačí říkat rozkazy buď do maličkého mikrofonu na ohebném drátku, nebo některé speciální i jen tak. Stroj mi bude odpovídat do sluchátek. Mikrofonek jsem si připojil do zástrčky v řidičských brýlích.

Včera v noci jsem v rámci testů jezdil po hale a připadal si jako námořní kapitán. Rozkazy byly jako: „Pomalu vpřed“ nebo „Tři čárky doleva, plný plyn“ nebo „Stop“.

Ani při manévrování se neukázala jediná popelnice. Vyvrácenými dveřmi bylo vidět do okrové chodby, a když jsem si najel k boční zdi, tak i na vrstvy plesnivějících muších těl v chodbě kancelářského a laboratorního křídla. Nic jiného. Popelnice ale byly z obou chodeb stále slyšet.

Pečlivě jsem složil a uklidil oba protiatomové obleky a šel spát.

* * *

Vzbudil jsem se a automaticky pohlédl na hodinky. Dělit dny na „dny“ a „noci“ ztratilo smysl už v buňce, ale ze zvyku jsem to dodržoval. Napadlo mne, jak dlouho jsem neviděl sluneční světlo.

Jonáš seděl u svého dellu a používal velký monitor před pravým sedadlem jako tabuli — řešil nějaké hrušky a jablka. Palubní počítač si od Jonáše nechá líbit skoro to samé co ode mne. Jonáš má zablokovaný přístup jen k některým speciálním funkcím a u nebezpečných akcí má ztrojený systém ověřovacích dotazů.

Vstal jsem a opatrně si nasadil řidičské brýle (nos mne stále bolí) a rozhlédl se. V hale se nic nezměnilo — stále stejný nejpatovější pat.

Když už mne to slůvko napadlo, zahrál jsem si s dellem šachy. Po dvou hodinách jsem zjistil, že na třetí úroveň ho neporazím asi nikdy.

Venku se stále nic nezměnilo. Přítmí a nepořádek.

„Víš, co je zvláštní?“ zeptal se Ten druhý.

„Všechno. Nic.“ Odpověděl jsem.

„Že je tady po těch zničených popelnicích sice spousta střepin a úlomků, ale ani kousek nějakého organismu.“

„Hmm. Třeba jsou to jenom stroje.“

„Inteligentní stroje? Civilizace strojů?“

„Spíš něco jako hodně autonomní roboti.“

„To nemyslím,“ pochybovačně zakroutil mou hlavou Ten druhý.

„Takový robot by tebe ani Jonáše tolikrát neminul. Vůbec, přemýšlel jsi, že nás třeba nechtěli zabít naschvál?“

„Přemýšlel, ale to se mi taky nezdá. Spíš si myslím, že se jim v uzavřených prostorách špatně manévruje a tím i špatně míří — obzvlášť tak hluboko pod zemí. Musejí nějak ovládat gravitaci, a tady ji mají nejen zespodu, ale ze všech stran. Představuju si, že to pro ně je, jako když se člověk pohybuje ve vodě. Ale máš pravdu, kdyby to byly stroje, tak by se dokázaly rychle přizpůsobit.“

„A kde tedy jsou organické zbytky?“

Opatrně jsem se dotkl nosu — strašně mě svědil: „Třeba jsou to právě ty organismy, co v popelnicích vybuchuje. Kontakt s kyslíkem, samovznícení... něco jako sodík ve vodě...,“ zmlkl jsem.

„To by mohlo být,“ řekl Ten druhý.

Pak jsem další hodiny a hodiny seděl a zíral před sebe. Tiché klapání, jak Jonáš používal klávesnici dellu, mi začínalo strašně jít na nervy.

Devátý den večer jsem si musel do sluchátek pustit hudbu, abych Jonáše neslyšel ani dýchat, a k obědu, který uvařil, jsem nešel.

Desátý den jsem už nevylezl ze spacáku. Když jsem se šel napít, Jonáš se pod mým pohledem přikrčil.

Jedenáctý den jsem se rozhodl, že vezmu kádvojku a pokusím se proniknout k troskám buňky a najít T-Klíč. A to i přesto, že senzory saladinu hlásily právě z okrové chodby největší aktivitu popelnic. A ani ne tak z okrové chodby jako ze Skladu — vypadalo to, jako by ho vyklízely.

Přemýšlel jsem proč asi. Na co Cizincům budou ručníky a polní kuchyně a uniformy a ledničky a útočné pušky a stohy zelených trenýrek.

* * *

Naposledy jsem zkontroloval zbraň a pak, zrovna když jsem se chystal převléci z županu do vhodnějšího oblečení, z okrové chodby něco vylétlo. A znovu a znovu.

Počítač vydal výstrahu, ještě než ty věci vylétly, tak jsem si stihl nasadit řidičské brýle.

Byly to tři malé lesklé diskovité stroje s velkou přísavkou na spodní straně. Podobné přísavky se používají na protitankových ská-

kajících minách — taková mina (ne větší než podšálek) se vymrští ze země, přisaje se na spodek tanku, kumulovaným výbuchem propálí pancíř a posádku proměněnou v připálenou kaši vystříkne dírou po urvaném poklopu vysoko do nebe.

„Pal!“ řekl jsem. Lesklé stroje divoce létaly halou a měly smůlu, protože nás nemohly nalézt.

Saladin zavibroval, jak vulcan vyplivl tři kratičké dávky. Tři téměř současné exploze se slily ve vlnu žáru a hořících kusů roztrhané podlahové krytiny. Jak jsem měl nasazené řidičské brýle, zdálo se, že mi to letí přímo do obličeje. Instinktivně jsem uskočil a bacil hlavou do sklopené horní palandy.

Výbuch byl tak silný, že saladina zhoupl.

Největší škodou byla boule na mém temeni.

* * *

Ty tři první bezcílně poletující miny byla léčka. Ty další už věděly, kde jsme.

* * *

Vulcan plival ocel a výbuchy min do nás bušily jako gigantické pěsti. Snažil jsem se zavázat pásek županu a otřesy stroje mi podrážely nohy. Jenom jsem pevně věřil, že pancíř opravdu vydrží i zásah jaderným granátem. Ale na druhou stranu, o zásahu mimozemskou přísavnou náloží se ve výčtu kvalit nic nepsalo.

Pak bylo ve vzduchu tolik prachu, kouře a úlomků a mezi nimi tolik létajících min, že počítač přestal stíhat. Musel vulcan před obzvlášť silnými čtyř a pěti explozemi schovávat do lůžka. A přes tu neviditelnou bleskurychlost, s níž se zbraň znovu vymršťovala, jedna mina proklouzla.

Hned po ní druhá a třetí.

Viděl jsem je, jak se přisály k pancíři — v brýlích to vypadalo, jako bych je měl připlesklé na sklíčkách.

Přisály se, ale v tom samém okamžiku sklouzly na podlahu. Než vybuchly, stačilo mi blesknout hlavou, jak jsou amorfní optické krystaly dokonalé — neudrží se na nich nejen bláto a prach, ale ani mimozemská létající mina.

Pak tedy všechny tři miny vybuchly. Naráz.

Naštěstí už jsem seděl v křesle a byl jsem připoutaný. Jinak by mi ten zběsilý kopanec poškodil páteř. Levá strana stroje vylétla snad o metr do vzduchu, amortizér křesla přetíženě zakvílel a všechno bylo na okamžik šikmo. V čerstvě zahojených ranách mne zabolelo. V nose obzvlášť.

Po pultě přede mnou se rozblikala červená a oranžová světélka. Než stroj dopadl zpět na kola, svítila už jen dvě oranžová a i ta vzápětí vystřídala zelená. Po servisním monitoru se řítily záplavy hlášení.

„Pašák!“ zašeptal jsem a pohladil saladin po tunelu.

Na všech explozích bylo přízračné, že naprosto nebyly slyšet. O tom, z čeho je vnitřní izolace pancíře, nebylo v Průvodci ovládáním ani slovo.

„Kam na nás s minama!“ zavýskl Ten druhý. Jonáš seděl připoután vedle a z brady mu trochu tekla krev — po posledním trojvýbuchu mu z rukou vylétl dell a zranil ho.

Ale kupodivu, když se na mě otočil, usmíval se.

I já jsem se cítil nejlépe za posledních jedenáct dní.

Konečně se něco děje.

* * *

Všechny ty miny byla léčka.

Hlavní útok přišel zezadu.

* * *

Miny přestaly létat stejně nečekaně, jako začaly.

Kolem saladinu vířily temné mraky dýmu, a byly temné i v režimu násobeného světla — nepřežila jediná zářivka a požáry uhasly nedostatkem kyslíku.

Na „střeše“ saladinu se zatím usazoval prach. Poznal jsem to z toho, že při pohledu nahoru byla tma větší než při pohledech do boků. Tma nahoře byla navíc skvrnitá, jak se prach usazoval nepravidelně. Stačí rychlost vyšší než pět kilometrů za hodinu a prach sklouzne jako po ledě.

„Pohyb na šesti hodinách,“ ozval se hlas palubního počítače. To je z letecké terminologie a znamená to, že se něco hýbe vzadu. Palub-

ní počítač nezaútočí na neznámý předmět, dokud ho neoznačím za cíl slovem ‚Pal!'.

„Jenom mrtvák," řekl Ten druhý. Šeredná zaprášená tvář se přitiskla k pancíři a od prstů po nátěru stékaly tmavé kousky, jak se pokoušel prodrápat dovnitř.

„Pohyb na šesti hodinách."

„No jo pořád," řekl jsem. Napadlo mne, že by se, než se dým usadí, dalo proklouznout pro T-Klíč.

Saladin se otřásl. Otočil jsem hlavu a nevěřícně se podíval na mrtváka. Přece nemůže otřást...

Za mrtvákem čněl mohutný černý stín.

Strhl jsem si řidičské brýle — radar mi zatím na hlavním monitoru zobrazil zelenými, modrými a červenými čarami celý vnitřek haly. Kvůli lepší orientaci byly stěny naznačeny jen konturami — pohled byl jakoby od stropu. Viděl jsem šest saladinů, jeden modrý křížek a těsně za ním červený bod, který se sléval s dlouhým červeným obrysem.

„Co to sakra je?!"

Jonáš si lepil na bradu náplast, a tak zdvihl hlavu až po mých slovech. Místo hrušek a jablek viděl totéž co já. Kdo někdy sledoval obrázek z podobného vojenského radaru, ví, že modří jsme „my", zelené jsou překážky a červený je nepřítel.

Ten červený hranatý obrys nás začal tlačit dopředu.

Dupl jsem na brzdy. Pohyb se trochu zpomalil — měnící se číslo v rohu levého monitoru udávalo, že jsme tlačeni rychlostí deseti metrů za minutu. Než jsem šlápl na brzdy, bylo to dvaadvacet metrů za minutu. Ta věc za námi musela být ještě mnohem těžší než saladin.

Zařadil jsem ‚Zpět' a přidal plyn.

Na servisním monitoru se skoro okamžitě objevilo schéma našeho pohonu. Nejdřív zabírala jen přední náprava, pak se rychle přidala druhá, třetí i čtvrtá. Saladin se roztřásl, až mi začaly drnčet zuby. Pak se začaly uzavírat diferenciály. Rychlost, kterou nás ten cizí stroj tlačil, poklesla na čtyři metry za minutu.

Mrtvák se dostal mezi čelo Cizince a nás a rozplynul se. Nedovedl jsem si představit věc, která dokáže utlačit vzpínající se třísettunovou masu saladinu — navíc opatřeného pneumatikami, které jsou schopny dosáhnout na tom kterém povrchu maximální možné přilnavosti.

Cizinec nás očividně chtěl namáčknout na zeď — podle radaru už to bylo jen kousek. Vlastními silami se nebudeme schopni osvobodit, obloží nás výbušninami a vystřelí na měsíc.

Co mám dělat, co mám dělat, co sakra mám dělat?! křižovalo mi hlavou.

„Drž se!“ zařval jsem na Jonáše, přestože bylo možné mluvit docela potichu. Jedinými zvuky bylo řinčení špatně upevněných věcí a tlumené vytí našich turbín.

Přeřadil jsem ze zpátečky na jízdu vpřed, sevřel obě křídla volantu, dal plný rejd vpravo a dupl na plyn. Při takovém manévru je na dostatečně kluzkém povrchu saladin schopen piruety.

Od kol létaly kusy podlahové krytiny a betonu, cizí stroj nám narazil do boku, pak jsem za zoufalého pískání signalizace narazil bokem radlice do stěny a pak do nás podruhé narazil Cizinec a přiskřípl nás mezi sebe a zeď.

Dupl jsem na plyn, kola začala bezmocně prokluzovat, zařval jsem „Forsáž!“, turbíny zavyly, saladin se jakoby přikrčil a po několika nekonečných sekundách se vyrval.

Na příkaz ‚Forsáž‘ stroj akceleruje z nuly na sto za 2,9 sekundy. Akutně ale hrozí poškození turbín, a hlavně přetížení reaktoru.

Jak jsme se vytrhli, zrychlení mne zarazilo do sedačky — během okamžiku jsme jeli šedesátkou. Dupl jsem na brzdy, ale mohl jsem jen s hrůzou sledovat, jak se na radaru blíží protější zeď.

Brzdy po počátečním škubnutí vůbec nezabraly.

Sedět v třísettunovém kolosu, který jede jako saně ze zledovatělého kopce, je nepěkný pocit. Dají se tak maximálně zavřít oči.

K očekávanému nárazu nedošlo.

Saladin začal z nějakého neznámého důvodu prudce zpomalovat a zastavil 0,3 metru před zdí.

Přesně.

Náraz to sice nebyl, ale přesto mi pásy málem zlomily klíční kosti. Najednou jsem jasnozřivě věděl, co se stalo: Jak jsem v té rychlosti dupl na brzdy, kola se zablokovala a strašlivá hmotnost stroje roztrhla podlahovou krytinu a ta se rolovala a krabatila před námi a u zdi fungovala jako tlumič.

Okamžik jasnozřivosti pokračoval — cizí stroj se do haly musel nějak dostat — jediný možný způsob byla ta neodemknutelná vrata na tankodrom.

„Doufám, že za sebou nezavřeli," zachrčel Ten druhý.

„Dobrý?" zachrčel jsem na Jonáše. Měl zavřené oči, bílé rty a prsty křečovitě zaťaté do boků sedadla.

Kývl hlavou.

Teď kde ta zatracená vrata do chodby ven jsou. Podle radarového obrazu jsem se nějak nemohl zorientovat. Navíc jsem neviděl ostatní dva maskované saladiny.

„My jsme křížek, před námi je zeď..." horečně jsem si ukazoval po hlavním monitoru a snažil se uklidnit, „...tady to jsou nenatřené saladiny, tady to nepřítel... Ale kde jsou ty zatracený vrata!" Na malém monitoru vpravo bylo stále vidět jen tmavou, neprůhlednou masu vířícího dýmu.

„Musí to být tady!" píchl jsem prstem do rohu obrazovky.

Nebylo.

Zato, jak jsme se pohnuli, pohnul se i červený obrys. Cizinec se zřetelně orientoval podle mlaskavých zvuků našich kol.

Zahnul jsem doprava a jel těsně podél zdi a ta zatracená vrata pořád nikde nebyla.

Byla až na čtvrtém, posledním možném místě, pět metrů vlevo od bodu, kde se předtím po skluzu na utržené krytině saladin zastavil. Celou dobu dým na pravém monitoru intenzivně blikal, jak do nás cizí stroj sázel výboj za výbojem. Bylo to, jako by do saladinu kopal kůň.

Už skoro v chodbě mne napadly dvě věci: že ji může blokovat druhý nepřítel a že jsem obrannému systému nepovolil (sakra!) palbu.

„Pal!" zařval jsem. V té chvíli jsme ale zmizeli v chodbě a kontrolky zbraní se rozzářily oranžově. Na servisním monitoru zablikalo: AKTIVACE OBRANNÝCH SYSTÉMŮ NEMOŽNÁ.

Žádný stroj Cizinců v chodbě nebyl. To byla dobrá zpráva. Druhá dobrá zpráva byla, že ty zatracené pancéřové protijaderné dveře byly dokořán — křídla z dva metry silné vrstvené oceli byla schovaná ve zdech.

Z pravého monitoru se rozlilo kalné bílé světlo. Radarový obraz na hlavním monitoru blikl a také ho nahradil panoramatický pohled do bílé mlhy.

Narazil jsem si řidičské brýle, udeřil se přitom do nosu, vytryskly mi slzy, a najednou jako bych opravdu jel na saních — všude kolem bílo a po stranách se řítily tmavé obrysy smrků s větvemi svěšenými pod vrstvami mokrého sněhu.

V mlze bylo vidět sotva na dvacet metrů a do toho hustě pršelo.

Nikdy jsem neviděl hezčí počasí.

Otočil jsem se na neviditelného Jonáše:

„Byls' někdy v Itálii?!“ Jeho mimickou odpověď jsem vidět samozřejmě nemohl.

Připadal jsem si po dnech v betonovém hrobu jako pták.

* * *

Kus za vraty začínal tankodrom.

Stroj Cizinců se řítil za námi a měl to o to snazší, že mu stačilo sledovat stopy našich kol. Já jsem musel hledat cestu — nebylo to ale nic složitého — palubní počítač se napojil na vojenský satelit. Ve sluchátku na levém uchu se mi ozývaly povely, kam, po kolika vteřinách a jakou maximální rychlostí mohu/musím zatočit. Je to obdoba elektronického spolujezdce používaného soutěžními jezdci, než byly soutěže jako neekologické zakázány.

Mrzelo mne, že stroji nemohu předat veškeré řízení, ale za takovýchto jízdních podmínek je lidský řidič podporovaný počítačem rychlejší než samotný počítač.

Ty podmínky byly opravdu děsné, mírnější slovo nelze použít: svažitý tankodrom pokrytý metrovou vrstvou mokrého rozbředlého sněhu.

* * *

Neviditelná radlice rozstřikovala gejzíry špinavé břečky a třísettunový stoj se smýkal v divokých zatáčkách a skákal přes hluboké, tanky vyryté rigoly. Přesto se nepřítel stále přibližoval. Když mám nasazené řidičské brýle, počítač mi údaje zobrazuje jakoby do vzduchu. Cizinec ztrácel v zatáčkách, ale na rovinkách tvrdě dotahoval.

Pak už byl tak blízko, že mi ho počítač mohl ukázat v reálu. Zobrazil mi ho sice v místě pravého monitoru, který se obvykle používá na couvání, ale stejně mne to k smrti vyděsilo, protože to vypadalo, jako by proti nám jel ještě jeden. Pak jsem kolem pohyblivého, mlhou rozvlněného obrázku postřehl oranžový rámeček.

Stroj Cizinců měl ostrou agresivní příď, vznášel se nad zemí a vypadal nejspíš jako nízký černý ponton. Antigravitace, jak jinak, pro-

to dokázal utlačit i saladin. V zatáčkách jako by dostával smyk — ačkoli právě ty měly být jeho silnou stránkou.

Bohužel, jedním z hlášení, které mi blikalo v zorném poli, byla i zpráva o nemožnosti střelby z kanónu. Předpokládaná úspěšnost zásahu při těch skocích a otřesech nebyla ani deset procent.

Ani Cizinec nestřílel.

„Jáááá!“ zařval jsem.

V saladinu najednou panoval stav beztíže.

Sníh byl najednou pět metrů pode mnou.

Přece jen devadesát kilometrů za hodinu bylo na tankodrom moc.

Letěli jsme snad padesát metrů a při dopadu vystříkl sníh a bahno tak intenzivně, že to stromům v okolí pozuráželo větve. Zvenčí to muselo vypadat jako výbuch. Radlice se zařízla do rozmočeného jílu pod sněhem a bořila se hloub a hloub, že jsem měl pocit, že za námi zůstane spíš tunel než stopa. Amortizéry sedadel kvílely a štěpinky skloviny, jak mi scvakly zuby, řezaly do jazyku.

Saladin ještě jednou poskočil, prudkým kontra jsem vyrovnal smyk, odnesl to strom a jelo se dál.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak obrovský skok zdolal Cizinec — dopadl plochým spodkem vedle kráteru po saladinu — rozstřik byl přinejmenším stejně impozantní.

Po pancíři nám stékal bahnitý sníh; vypadal jako černé neprůhledné potůčky. Blahořečil jsem dokonalé odpudivosti krystalového povlaku — jinak by se saladin už dávno proměnil v hroudu rychlého bláta. Jak ze svého břečkou a jílem obaleného přístroje vidí Cizinci, jsem srdečně nechápal.

* * *

Potřebovali jsme se dostat někam na cestu. Počítač mne navedl na tu, kterou jsme před třemi měsíci k podzemní Základně přišli.

* * *

Prudké stoupání, a vylétli jsme z lesa na prostranství před tankovými garážemi. Nevybral jsem ostrý smyk a levý zadní roh saladinu smetl zeď jedné z přízemních ubikací. Jak se našich tři sta tun valilo bokem, hrnulo neuvěřitelný válec mokrého sněhu — když dopadl na

ubikaci i on, odnesl ji jako lavina.

Cesta ze Základny byla plná strojů, podobných tomu, co nás pronásledoval. Pouze nebyly černé, ale zelené (jako ty snadno zničitelné popelnice) a byly tak třikrát, možná čtyřikrát větší. Letmo jsem zahlédl, jak majestátně připlouvají odněkud z lesa. Tam někde musely být vjezdy do nakládací prostory nad Skladem.

„Pal!“ řekl jsem. Bylo jich tolik a tak pomalých, že tentokrát byla předpokládaná úspěšnost zásahu skoro dvaadevadesát procent.

Zablesklo se, do saladinu udeřila velká gumová palice, jeden z nákladních strojů zakopl, otočil se ve vzduchu a vybuchl. To vystřelil mauser.

Výbuch naklaďáku byl nečekaně silný. Saladinem to smýklo až do lesa — smrky se kácely, rozštípány na obrovské kusy. Dupl jsem na plyn a obloukem namířil zpátky k cestě. Na stromy jsem nebral ohledy. Podle toho, na kterou stranu šípové radlice narazily, to s námi vždy trochu zacloumalo.

Saladin šikmo prolétl příkopem, vyskočil a dopadl na cestu. V lese po nás zbyl solidní průsek. Radlice se zabořila do zádě mimozemského naklaďáku, roztrhla ji a odmrštila stroj do lesa na druhé straně cesty. Z trhliny se do sněhu sypaly zelené hadry a zelené krabice a zelené balíky — vypadalo to jako zelené vnitřnosti.

Druhý cíl si kanón našel už ve větší dálce.

Radlice právě načínala další z nemotorných naklaďáků a tlaková vlna se tentokrát přihnala zepředu a narazila ho na nás. Začal se kolébavě točit, stále rychleji a rychleji, a z díry po radlici létaly ocelové přilby.

Do boku sladinu prásklo několik slabých blesků — z mlhy v sebevražedném pokusu vylétly dvě černé popelnice. Vulcan krátce zavibroval — výbuchy popelnic byly proti výbuchům nákladních strojů směšné.

Pozurážené větve a vrcholky smrků padaly všude kolem.

Další naklaďák se mi zoufale snažil klidit z cesty: stačil malý pohyb volantem a okraj radlice mu rozpáral bok.

Přes svou bezbrannost nás velké stroje hodně zdržely.

Najednou mne pojal pocit, jako by mi někdo urval pohled od očí — strašlivá rána přišla šikmo z boku.

Do saladinu plnou rychlostí narazil ten pancéřák z haly. Koutkem oka jsem zahlédl, jak mu po nízkém agresivním čele přejela záplava

jisker a dva nebo tři oslňující záblesky — vulcan i kanón proti němu byly neúčinné.

Saladin zase vlétl do lesa a zase padaly stromy. Strhl jsem volant a dupl na plyn. Turbíny zavyly, kola zabrala a za zádí vylétly fontány sněhu a třísek. Prudkým smykem, který srazil několik dalších stromů, jsem doslova oblétl pancéřovaného Cizince, vyjel na cestu před ním, zakontroval jsem, bokem rozmáčkl další náklaďák, znovu kontra a už jsem byl na cestě rovné — dokonce předkem ve správném směru. Bylo to tak rychlé, že to byla spíš náhoda než můj řidičský um.

„Radlice dolů!“ zařval jsem. „Jonáši, drž se fest!“

Radlice odmrštila kmen ležící přes cestu a zabořila se pod záď náklaďáku před námi.

Zezadu do nás švihaly blesky zběsile akcelerujícího pancéřáku.

Radlice záď náklaďáku vykopla do výšky a těžce naložený stroj udělal kotrmelec přes špici. Antigravitační motory kotrmelec zpomalily natolik, že jsem pod strojem stihl projet.

Skoro.

Zřítil se nám dozadu na „střechu“. Špice saladinu najednou mířila k nebi. Zadupl jsem plynový pedál do podlahy — saladin poskočil, chvilku jel po prokluzujících zadních kolech a dopadl na cestu, až se rozstříkla do stran. Všechno bylo tak nečekané, že pancéřák nestihl zrušit poslední výboj a zasáhl místo nás převrácený náklaďák.

Výbuch nás vystřelil jako raketu — narazil jsem zátylkem do opěrky křesla, a přestože je dokonale formovaná a polstrovaná, zatmělo se mi před očima.

Naštěstí cesta před námi už byla prázdná — náklaďáky se tiskly k vyvráceným stromům po stranách. Šlápl jsem na plyn, a jak jsem jen mohl, páral je okraji radlice. Po posledním výbuchu za námi byl obrovský dýmající kráter a stromy přes cestu — pancéřák nebylo vidět.

Pak jsme prolétli dírami v plotech, přejeli vyvrácenou závoru, mihla se sněhem zapadaná strážní budka, ostrá zatáčka doleva a byli jsme na lesní cestě k Mullhausenu. Po zběsilostech tankodromu jsem si připadal jako na turistické vyjížďce. Občas se do stran tlačily nákladní Cizinci a za námi se ozývaly další a další výbuchy, dokud jsem nezavelel: „Kanón stop!“

Projeli jsme návsí, mihla se okna hospody a pak jsme vjeli na silnici. Radlice rozhrnovala sněhem zapadaná auta, pozurážené dveře létaly vzduchem a saladin se jen trochu chvěl. V mlze nad polem vle-

vo se mihl rozměrný tmavý obrys, hned po něm dva další — náklaďáky, mají-li prostor a mohou-li letět rovně, dokáží svištět pěkně rychle. Všechny tři mířily na sever.

* * *

„Co nejkratší cestou do Itálie!“ snad jsem to doopravdy zavýskl.

* * *

Hlas počítače mne vedl přes oraniště. Zvedl jsem radlici, aby nebrzdila a držel plyn u podlahy. Bylo potřeba spěchat. Cizinci si ten masakr určitě líbit nenechají, a že znají význam slova pomsta, o tom mne přesvědčila popelnice, co jsem ji polechtal zbrojovkou U MAGNIFICENT SEVEN.

Když jsem si vzpomněl na šípovité letadlo, trochu mne zamrazilo.

* * *

Ať po silnici nebo po poli, zůstávala po nás stopa opravdu nepřehlédnutelná. Naštěstí byla stále hustá mlha, stále hustě pršelo a saladin je díky krystalovému povlaku neviditelný na radaru. Pokud nemá pancíř zahřátý z vnějšku (například výbuchem), je do určité vysoké míry neviditelný i v infra. (Zajímavá věc, jak se saladin zbavuje přebytečného tepla — akumuluje ho v takových „jímkách“, a když nehrozí prozrazení, vyzařuje ho do prostoru. Jímky jsou izolovány týmž materiálem co pancíř zevnitř. Izolace má v určité naddimenzované tloušťce (25 mm) stoprocentní účinnost vůči všemu — tedy i vůči teplu. Jen díky ní by posádka přežila záření z obligátně zmiňovaného přímého zásahu jaderným granátem.)

Posunul jsem si řidičské brýle na čelo — z mlhy řítící se kolem se do mne dala zima. Ocitl jsem se „zpátky“ v křesle a pohled na mlhu panoramatickým monitorem ve mně vzbuzoval pocit tepla a bezpečí. Přítmí rušily dvě červené kontrolky a několik oranžových. Na servisním monitoru žádná neodkladná zpráva neblikala.

„Jak jde život?“ mrkl jsem na Jonáše. Byl bledý, náplast na bradě ve tlumeném svitu monitorů bíle zářila a šátek na hlavě měl nakřivo

— ale usmíval se. Na okamžik jsem se otočil dozadu — tam to vypadalo jako po apokalypse: Co nebylo opravdu pevné připoutáno, to se zúčastnilo všech skoků, letů, smyků a výbuchů. Jeden spacák byl namotaný na lednici, druhý se svíjel uprostřed koberce v nepředstavitelné změti s plechovkami od džusu, obaly od jídla, polštáři, rozsypanými ovesnými vločkami, zbraněmi, lžícemi, náboji...

„Ještě že záchod nepouští v obráceném gardu," řekl Ten druhý.

„Bože můj!" otřásl jsem se.

Saladin jel po hrbolatém zasněženém poli tak klidně jako německá limuzína po německé dálnici. Jen občas, když přejížděl nějakou mez nebo potůček, se trochu otřásl.

Zatímco jsem se díval dozadu, většina oranžových světélek se změnila v zelená. Z červených kontrolek už svítila jen jedna: znamená, že někde upadl nějaký konektor od počítače — data tečou některou ze záložních cest. Kdyby vypadla i jedna ze záloh, kontrolka by začala blikat a na servisním monitoru by svítil výstražný nápis. Kdyby vypadla další záloha, blikal by i nápis na monitoru. Při výpadku další zálohy, by začal palubní počítač opakovat: ‚Bezprostřední ohrožení výpadkem části řídícího systému. Bezprostřední ohrožení.' Ty nejdůležitější spoje jsou zálohovány až šestkrát. A i kdyby vypadl ten šestý, věřím, že jeden ze tří nezávislých počítačů, kterým říkám „palubní počítač", by si nějakou cestičku našel. O počítačích v Průvodci ovládáním bylo pouze, že jsou tři a že jsou proti běžným modelům velmi pokročilé. Čím míň informací v Průvodci ovládáním, tím pokročilejší technologie.

O reaktoru studené fúze tam je napsáno jen, že: Reaktor vyvíjí dostatečné množství energie pro všechny jízdní, pracovní i bojové režimy., a o těch sedmi litrech těžké vody, co vystačí na plný výkon po dobu sta let. Reaktor, počítače a izolace pancíře (nepočítám-li to lepidlo) = tři nejutajovanější technologie na saladinu. Proti nim jsou v Průvodci o amorfních optických krystalech a skladbě pancíře doslova litanie.

„Pravděpodobný pohyb na sedmi hodinách," vytrhl mne ze zamyšlení hlas počítače, „pravděpodobný cíl pozemní vozidlo. Označeno jako cíl jedna. Pravděpodobný pohyb na šesti hodinách, pravděpodobný cíl letadlo. Označeno jako cíl dvě." Počítač se učí — zřetelně si všiml, jak jsem v hale považoval dva cíle přibližující se z jednoho směru za jeden.

Zapnul jsem vnější odposlech.
Naše kola hlasitě čvachtala a mokrý sníh šlehal po pancíři.
Mlha basově bzučela.

* * *

Protože stále hustě pršelo, musel saladin vypadat jako rychlý měňavý průhledný obrys, od kterého se do stran rozstřikují fontány sněhu a blátivé břečky.
Ještě jsem přidal.
Zezadu práskl první blesk.

* * *

„Pal!“ povolil jsem střelbu. Kanón vypálil dvakrát těsně za sebou. Pořád mi to připomínalo, jako by do saladinu bouchal obr gumovou palicí.
Vnější odposlech jsem nechal zapnutý — počítač tlumí hluk na snesitelnou úroveň. Naše dvě střely hvízdly a někde vzadu se ozvaly dva mlhou zdušené výbuchy.
Odpověděly dva blesky. Jeden vypálil v mlze opalizující stopu, druhý škrtl o hranu pancíře. Oba byly podstatně přesnější než ten první.
PALBA NEÚČINNÁ, bliklo na hlavním monitoru. Týkalo se to naší palby. Na servisním monitoru svítilo, že byl použit nejprve průbojný, pak průpalný granát. Nepříjemné bylo, že počítač Cizince nemohl zaměřit jinak než podle hluku nebo podle směru, z kterého létaly blesky. Předpokládaná účinnost zásahu do ‚cíle jedna‘ se pohybovala kolem čtyřiceti procent a zaměřovat podle hluku bylo v mlze a dešti tak ošemetné, že na ‚cíl dva‘, vznášející se kdesi nad námi, počítač ani neplýtval střelivem.
Nepřátelé neměli zapnuté radary ani nic podobného a palubní počítač náš radar také zapnout nemohl — tím bychom řekli naprosto přesně, kde jsme.
Pak šlehl blesk z nebe. V mlze vypadal jako šikmý modrobílý chrámový sloup. Proti těm, jaké jsem u Cizinců zatím pozoroval, to byl megablesk.

* * *

Naštěstí nebyl přesný.

Zasněžená země vedle nás vybuchla a saladin se pár desítek metrů řítil jen po čtyřech kolech.

„Co to bylo?!“ Ten druhý měl trochu přiškrcený hlas. Já jsem si stáhl řidičské brýle z čela na oči — potřeboval jsem vidět. V infra za námi bylo něco jako načervenalý jaderný hřib a před námi podivné tvary, které dokázal vyhodnotit jen počítač. Byly to nějaké keře nebo co.

Počítač mne krátkými povely „vlevo“ a „vpravo“ ani tak nenutil vyhýbat se keřům, jako kličkovat. Ten sloupovitý výboj by nás podle odhadnuté energie mohl poškodit.

* * *

Bylo to nepříjemné, ale saladin byl přes svou výbavu prakticky slepý. Oba stroje Cizinců se držely dost daleko, aby nebyly vidět ani s použitím násobiče, ani v infra — a spolupracující satelit je nedokázal odhalit ani jako pohybující se geomagnetické nebo gravitační anomálie. Zbýval nám jen elektronický sluch.

Ale oni o nás nějak věděli. Sice ne přesně, ale výboje se kolem míhaly zatraceně blízko — naštěstí jen ty slabé zezadu, z ‚cíle jedna‘. Odhadoval jsem, že ‚cíl jedna‘ je stále ten pancéřák ze Základny. Jeho blesky nám sice nemohly ublížit, ale mohly zahřát pancíř a podle infrastopy by se mohl zorientovat ‚cíl dvě‘.

Do té doby rovné pole se začalo vlnit — relativní rovina přecházela do intenzivní pahorkatiny.

„Pár kilometrů a jsou tu Alpy,“ řekl jsem.

Pahorky byly stále vyšší, ostřejší a nepříjemnější. Čím byl terén nerovnější, tím víc jsem musel zpomalit a mohl méně kličkovat. Čím víc jsem zpomaloval, tím byly blesky přesnější. Věděl jsem, že brzy bude naprosto nezbytné najet na nějakou silnici.

* * *

Saladin se smýkal po šikmých stráních a nadskakoval přes horizonty. Nadmořská výška stoupala a sníh na zemi už nebyl tak rozmá-

čený a bylo ho stále víc. Místo deště se z mlhy valily velké vločky. Vypadaly lepkavě.

Sem tam jsme projeli nějakým zapadaným živým plotem nebo řadou stromů — na stále strmějších úbočích občas byly nečekané obrovské bludné balvany.

Když jsem jeden minul snad o pouhý půlmetr (počítač řekl to „ostře vlevo“ asi vteřinu před ním), musel jsem zpomalit opravdu výrazně. Rychlost klesla na čtyřicet kilometrů za hodinu.

Tím jsem se stal pro Cizince zaměřitelným.

Dávka blesků z ‚cíle jedna‘ zabušila přesně do doprostřed průlezu. Instinktivně jsem dupl na brzdy a strhl řízení.

Megablesk sjel šikmo shůry a udeřil asi tři metry před námi. Exploze sněhu v jednom okamžiku proměněného v ječící páru vykopla příď saladinu do nebe. Okamžiky, kdy nebylo jasné, jestli stroj spadne na kola, nebo na záda, mi připadly nekonečné. Uši plnilo kvílení amortizérů a ve vnitřnostech jsem měl pocit, že se utrhly a mám je omotané kolem kotníků.

Pak saladin dopadl. Na kola. Vnitřnosti se energicky vrátily.

Zezadu přilétlo několik dalších přesných blesků.

„Pal!“ vykřikl jsem, zadupl plyn a strhl volant k pravému dorazu. Po divoké piruetě jsem vyrazil po vlastních stopách zpět. Nohu z plynu jsem nesundal.

Kanón práskal v pravidelných trojranných dávkách a ‚cíl číslo dvě‘ asi něco chytil, protože se z nebe ozval mlhou ztlumený výbuch.

Pak se po pravé straně mihl temný stín a kanón na okamžik pálil nepřetržitě. Výbuchy granátů oslepovaly.

Pancíř Cizince nebyl z boku tak odolný jako zepředu.

V mlze za námi vyšlo oslnivé bílé slunce a saladin zasáhla tlaková vlna. Zavřel jsem oči a pustil volant; stroj začal rotovat a na šikmé stráni byl zcela neovladatelný.

Když z nebe začaly létat megablesky, pod náporem ještě větší hrůzy jsem strachy zavřené oči zase otevřel. Počítač vypnul vnější odposlech a oslnivé sloupy modravé energie bušily do země kolem naprosto tiše — o pekelný hluk se staraly uvolněné věci uvnitř saladinu.

Pak rotace ustala a stroj začal reagovat na volant — smykem jsem nabral původní směr. Megablesky tančily asi padesát metrů vlevo — v infra to bylo vidět docela jasně. Jak předtím Cizinec ve stíhač-

ce dovedl vyčkávat, tak teď ho — podle intenzity palby — ovládal vztek.

Saladin se přehoupl přes hranu kopce, krátce se smýkl bokem a vnější odposlech se opět aktivoval. Letadlo už přestalo střílet, protože bylo slyšet jen šumění sněhu a mlaskavé syčení kol.

„Musí si asi zaletět dobít baterky," řekl Ten druhý.

* * *

Jeli jsme skoro dvě hodiny docela klidně a já se postupně uvolňoval. Řídil jsem saladin po okraji silnice mezi zasněženými auty a skalní stěnou.

Pak do dunění radlicí rozhrnovaného sněhu proniklo takové temné hučení. Když jsem si ho uvědomil, uvědomil jsem si, že ho vnímám už dlouho. Připomnělo mi to, jak jsem jako malý kluk jezdil v zimě s dědou a babičkou na hory a vždycky jsem se díval z okénka, kdy uvidím první sníh. Pořád jsem neviděl nic, až najednou byla pole podél silnice úplně bílá.

„Tak jsme to zvládli," řekl jsem a ještě zpomalil a po pár desítkách metrů zastavil. Počítač mne už asi před hodinou informoval, že někde před námi je řeka Inn a že musíme přes ni.

Normálně je Inn asi normální řeka — teď se v mlze před špicí saladinu valil divoký černý proud, v kterém se točily kusy ledu. Po nějakém mostě ani stopy — silnice klesla přímo do vířící vody.

„Asi je to trochu rozvodněné," řekl jsem a odtáhl si řidičské brýle na čelo. Nechal jsem si na hlavním monitoru znázornit detailní mapu oblasti a satelit ji překryl aktuální mapou. Původní břehy byly vyznačeny zeleně, současné červeně. Řeka byla asi čtyřikrát širší.

Trochu jsem zapolykal: „Snad zvládneme i tohle."

Jonáš bez zaváhání přikývl.

Kdybychom chtěli najít jiný most, museli bychom si pěkně zajet — a bylo víc než pravděpodobné, že ho řeka strhla jako ten, co podle mapy býval tady.

Mlhou před námi proplul obrovský vyvrácený strom a já se právě rozhodoval, jakou taktiku na překonání proudu zvolit, když svět kolem zmizel v modrém pekle.

Vnější odposlech se okamžitě odpojil a do rachocení věcí najednou létajících po saladinu byl slyšet jen monotónní hlas počítače:

„Pravděpodobný cíl na pěti hodinách. Označen jako cíl jedna. Pravděpo... cíl dvě, tři, čtyři.“

Silnice kolem byla najednou bez sněhu, asfalt se vařil a rozervané žhnoucí kusy automobilů létaly mlhou jako svítící ptáci. Megablesky bušící do cesty vypadaly jako neprostupná, do běla rozžhavená zeď, bleskurychle se blížily a já cítil, jak se saladin propadá do roztaveného podloží.

Létající stroje s dostatečně výkonnými antigravitačními agregáty dokáží útočit opravdu nečekaně. Jednu chvíli před vámi hučí rozvodněná řeka a v ten samý okamžik do vás šijí čtyři naráz.

Další megablesk nás zasáhl naplno.

Celý útok byl tak rychlý, že jsem po počáteční strnulosti nestačil ani dohmátnout na řadicí páku.

Strašlivý otřes mne zbavil vědomí. Presto si pamatuji, že jsem viděl, jak přede mnou vybuchl trs rudých kontrolek a jak mne vzápětí pohltila inkoustová tma.

* * *

Když jsem se probral, byla kolem stále tma. Visel jsem v pásech a pod nosem a na bradě jsem měl škraloup zaschlé krve.

„Jonáši?“ hlas mi zněl kupodivu normálně a kromě pocitu celkového rozlámání, zpětného složení a opětného rozlámání a bolesti v sotva zahojených ranách z bitvy ve Skladu jsem se cítil docela fajn.

Nikdo mi neodpověděl. A neslyšel jsem žádné dýchání.

„Jonáši!“ zašmátral jsem pravou rukou — místo Jonáše jsem nahmatal nějakou poddajnou šustivou masu. Tak jsem čekal, že se dotknu lidského těla, že jsem málem zařval. Byl to jeden ze spacáků. Odhodil jsem ho dozadu a konečně uslyšel slabé, ale pravidelné nádechy a výdechy.

„Zdá se, že bylo opět štěstí,“ řekl Ten druhý a měl jsem dojem, že slyším zadunění, jak mu spadl kámen ze srdce. Asi jsem nebyl tak docela v pořádku, protože jsem se za chvilku přistihl, že přemýšlím o smyslu toho kamenosrdečního přísloví, než abych dělal něco užitečného. Zatřásl jsem hlavou — měl jsem pocit, že mi v ní zašplouchalo.

„To nic,“ řekl jsem a nahmatal sponu od pásů. Opatrně jsem ji rozepnul a opřel se rukou o tunel mezi sedadly — tunel byl v místě, kde by měla být podlaha — musel jsem dávat pozor, abych nespadl na

Jonáše.

„Ležíme na pravém boku," řekl jsem a opatrně šmátral před sebou.

„Dobrý postřeh," řekl Ten druhý.

Stále byla inkoustová tma.

„Počítač by měl rozsvítit nouzové osvětlení," řekl jsem, opřel se o Jonášovo opěradlo a sklouzl nohama na bok saladinu.

„Z toho se dá vyvodit, že počítač nefunguje."

„Nesmysl, nezapomeň, že jsou tři."

„Nesmysl? Vzpomeň si na ten poslední blesk. Bože, to byla prda!" řekl Ten druhý.

„Ty počítače musí vydržet mnohem víc..."Jak jsem se pokusil na šikmé ploše udělat krok, zamotala se mi do něčeho noha a po hlavě jsem spadl do sprchy. Loktem jsem protrhl tlustou igelitovou zástěnu.

„Taky jsi mohl spadnout do záchodu," řekl Ten druhý na mé tiché klení.

„Taky jsem nemusel spadnout vůbec... Cítíš to?!"

„To chvění?"

„Přesně." Jak jsem se dotkl izolace za sprchou, najednou se mi zdálo, jako by celý saladin téměř neznatelně zavibroval.

„Já vím, co to je!"

„Já taky."

V té chvíli se chvění změnilo v otřesy a otřesy v tvrdé rány. Co bylo do té doby sice šikmá, ale podlaha, se na okamžik stalo rovnou podlahou, pak levou stěnou, stropem a pak pravou stěnou.

Utržil jsem několik tvrdých úderů do zad a ramen — jak saladin rotoval, stočil jsem se do klubíčka a chránil si nos. Uvolněné a rozbité věci mne zasypaly do hnusného lepkavého hrobu. To lepkavé byl vylitý džus, rozmačkané hrozinky a med s marmeládou naplácané na spacáku.

„Aspoň je to sladký," řekl Ten druhý.

„Víš, co to znamená?"

„Že jsou hrozinky sladké?"

„Že se to samo otočilo."

„Jsme na dně Innu a proud je opravdu dost silný. Počítám, jak je to rozvodněné, že nad námi bude možná dvacet metrů vody, která má rychlost a sílu, aby odnesla hrad."

„Tak nějak," řekl jsem. Jednu výhodu ta rotace měla — jak jsem

hmatal kolem sebe, zjistil jsem, že se saladin usadil v nejstabilnější možné poloze — na kolech.

„Moc nejásej," ozval se Ten druhý, „proud vymele dno, kola se propadnou, znovu se otočíme a znovu a znovu a můžeme se točit až do moře." Nijak jsem to nekomentoval a snažil se najít baterku nebo noční brýle. Zepředu se ozvalo Jonášovo zasténání.

Těmi řečmi jsem si dodával odvahu — jinak bych asi začal ječet. Klaustrofobií obvykle netrpím, ale tma jako by se kolem mne svírala a pomyšlení na tuny vody řítící se kolem a pomyšlení, jak se dostaneme z té nerozbitné rakve... a navíc jsem měl pocit, že se mi špatně dýchá. Jakmile jsem si ho připustil, začal jsem se dusit. V té chvíli jsem konečně nahmatal baterku z pohotovostního zavazadla (jako jedna z mála věcí bylo tam, kde mělo být). Málem jsem nerozsvítil — pak mi baterka z třesoucích se prstů málem vypadla a pak jsem si ji konečně namířil do očí. Najednou se mi zas dýchalo dobře — měl jsem pocit, že dýchám světlo.

„Blbost," řekl Ten druhý, „to je od nervů. Klimatizace pořád pracuje — jinak bychom se už udusili. Zkus říct ‚Rozsvítit'."

„Rozsvítit!" řekl jsem.

Nic se nestalo.

Právě když jsem se smířil s tím, že vyšší funkce palubního počítače jsou mrtvé, a zatápal bílým kuželem paprsků po Jonášovi, rozežhnulo se normální osvětlení — jasně, žlutě, intenzivně; jako vždycky předtím.

Upustil jsem baterku a klesl úlevou na kolena. Pak se ozvalo hlasité elektronické pípnutí a ovládací pulty ožily pravidelnými souhvězdími červených a oranžových kontrolek.

„Byly poškozeny následující systémy...," v okamžiku, kdy se ozval monotónní hlas počítače, se Jonáš odpoutal z křesla a potácivě vstal.

Nevěděl jsem, z čeho mám větší radost.

* * *

Jak začala probíhat diagnostika a samooživovací procedury, první červenou kontrolku nahradila zelená a rozežhnuly se monitory.

* * *

Když byl saladin schopen provozu (pohybu), otočil jsem ho čelem proti proudu. Bylo to docela dramatické: Jen jsem se dotkl řízení, voda nás nadzdvihla a hnala po dně, dokud jsem nedupl na brzdy — pak proud začal nadzdvihovat příď. Počítač naštěstí zareagoval a nastavil radlici, aby fungovala jako přítlačné křídlo. Saladin udeřil koly o dno, že jsem si málem překousl jazyk. Naštěstí jsme se s Jonášem i před tak jednoduchým (ze začátku to tak vypadalo) manévrováním prozřetelně připoutali. Zablokoval jsem brzdy a saladin konečně zůstal na místě. Pod náporem vody se lehce chvěl.

„Co teď?“ řekl jsem.

„Není kam spěchat. Pro případ, že by na nás nahoře někdo čekal. Cíle jedna až čtyři, třeba,“ řekl Ten druhý.

„Také myslím.“ Byly sotva dvě hodiny po tom, co nás výboj smetl do řeky.

Zase jsem se odpoutal a Jonáš taky.

„Opravdu ti nic není? Nic tě nebolí?“

Zavrtěl hlavou. Podle toho, jak jsem se cítil já, asi trochu lhal. Ošetřil jsem mu pár škrábanců tekutým obvazem — jak to štípalo, jenom zatínal zuby; pak jsem si prohlédl svůj nos, který stále hrál všemi barvami a zase byl oteklý. Nakonec zavřít oči a píchnout si triádu. Brrr.

Zalepil jsem zástěnu u sprchy; mimo díru po mém lokti měla ještě tři menší. Sprchu jsme potřebovali nejdřív a nejvíc ze všeho. Například já měl med a hrozinky všude a lepil jsem jako rozmočené lízátko.

První šel Jonáš.

„Pancéřová bitva století a spolujezdec ji stráví v pyžamu. Hlavní kladný bijec v županu a ponožkách,“ zachechtal se Ten druhý.

„Taky si ten útok mohli načasovat lépe,“ zabrblal jsem. Můj oblíbený zelený župan vypadal jako něco, co vyzvracel pes.

* * *

Když jsem se vrátil ze sprchy, oblékl jsem si nové a bohužel poslední kevlarové kalhoty ze skladu jednotky speciálního určení, košili, ponožky...

„Budu potřebovat boty,“ povzdechl jsem si nad svou utavenou

podrážkou. Do uklízení jsem se dal v zelených teniskách.

Za slabé tři hodinky byl vnitřek k nepoznání. Zmizely hromady smotaných a slepených věcí, zmizely fleky od džusu a krve, zmizely rozmačkané rozinky, rozsypané ovesné vločky, marmeláda, závěje drobků z rozdrcených sucharů...

Vytáhl jsem poslední dávku prádla z pračky a rozvěsil ji na šňůry natažené v zadní části stroje. Spacáky a župan už visely.

Přestože naše zelená pračka má sušičku, první noc na dně Innu jsme spali přikrytí bundami. Ale saladin nám přitopil.

Ráno při snídani se Jonáš tvářil, jako když ho něco trápí; na mé naléhání konečně naznačil otázku: ‚Jak to, že dýcháme?'

„No, abych se přiznal, to jsem si moc pečlivě nenastudoval — vím jen, že stroj dokáže udržet dýchatelnou atmosféru pro osm lidí na pět dnů. Pro nás dva je to neomezené. Klimatizace umí odlučovat ze vzduchu to škodlivé a...," vzpomněl jsem si, „a rozkladem vody získává kyslík. Víc nevím."

Jonáš kývl hlavou, jako že stačí, a tvářil se zas normálně. Ta gestikulovaná otázka také klidně mohla znamenat: ‚Za jak dlouho se udusíme?'

Prádlo už bylo suché, a než jsme všechno uložili a připoutali a připevnili a přivázali, doschly i spacáky.

Po včerejším chaosu zbyl jen igelitový (dobře uzavřený) pytel odpadků. Pečlivě jsem ho prozatímně připásal k postranici spodní palandy.

„Pořádek. To je velmi důležitý jev. Musíme ho udržovat trochu důsledněji. Představ si, dostat včera do hlavy třeba uvolněnou kádvojkou!" Jonáš naznačil otřesení. Na rozklad o tom, že pro mne pořádek znamená poslední kontakt s minulostí, důležitý kontakt s minulostí, je Jonáš ještě moc malý. Když například myjete nádobí a vidíte za sebou ten kousek čisté práce, nemusíte myslet na mozek hostinského Kozáka, jak stéká po jehličí. Nemusíte myslet na budoucnost. Na sebevraždu si ani nevzpomenete. Hezky srovnáte talíře jeden vedle druhého, hrnečky uchytíte v přihrádce gumovou sponou, zavřete a zajistíte dvířka. Ve světě nádobí panuje absolutní řád. Když se něco nepovede, střepy se zametou a nových talířků a hrnečků jsou spousty.

Přes noc ustoupila červená a oranžová světélka přesile zelených. Počítač intenzivně testoval a oživoval, přesto ještě nějaké neblahé barvy zbyly — na servisním monitoru už od včerejšího večera blikala

zpráva o NEZBYTNÉ POMOCI LIDSKÉ OBSLUHY. Vůbec se mi do toho nechtělo — snad proto jsem nejdřív uklízel a pral. Ve světě nádobí se těžko dozvíte, že jste navždy uvězněný v nerozbitné kovové rakvi na dně řeky.

Když jsem zjistil, že všechny důležité systémy přežily zásah megavýbojem bez úhony, oddechl jsem si, že se na mne Jonáš otočil a počítač řekl: „Rozkaz nesrozumitelný. Prosím opakujte."

Pak už to bylo radostné. Nasadil jsem si sluchátka a počítač mi do levého ucha ládoval, co přesně musím dělat. Šrouboval jsem kryty, dotahoval, spojoval, lepil... Počítač mi trpělivě popisoval každý jednotlivý úkon. Jako poslední jsem spojil ten vypadlý komunikační konektor — technik, který ho zastrkoval, zapomněl dotáhnout upevňovací šrouby.

„A je to," usadil jsem poslední kryt a šel si do sprchy vydrhnout ruce. V zeleni na pultu svítily jen tři oranžové body: málo pitné vody, potřeba doplnit náboje vulcanu a poškozená maskovací vrstva. To všechno se musí udělat zvenku.

Pro jistotu jsem se rozhodl počkat na dně Innu ještě jeden den.

„Jen pro jistotu," řekl jsem Jonášovi, když naznačil: ‚Jak dlouho tu budeme?' Po mé odpovědi protáhl obličej. Předtím jsem mu dlouze vyprávěl o Jihu — sám jsem si přitom ujasnil cíl. Nikoli Itálie, nikoli Sicílie, ale Afrika, střední Afrika. O slunci jsem vyprávěl asi tak sugestivně, že ho Jonáš chtěl vidět ještě ten večer.

* * *

„Připraven?" mrkl jsem na sveřepou siluetu s pirátským šátkem. Seděli jsme připoutáni v křeslech a měl jsem pocit, že se mi pedál plynu pod podrážkou tenisky chvěje nervozitou. Na ostatní otřesy saladinu jsem si už zvykl — nápor vody chvílemi zesiloval a občas do nás narazil nějaký vodou unášený balvan.

Jonáš kývl. Šátek na hlavě měl nevyžehlený a za ušima mu zpod něj lezly pramínky bílých vlasů.

„Poslouchej, proč jsi tenkrát v Plzni běžel po té ulici? Jak jsme se potkali?" Nevím, proč jsem se na to zeptal zrovna teď — občas jsem o tom přemýšlel, jaká neuvěřitelná náhoda naše setkání bylo. Přemýšlel jsem o tom hlavně tehdy, když mne napadlo, kolik lidí na světě zůstalo stejných jako my dva. A jak dlouho tu my dva ještě zůstaneme.

Jonášovi se trochu zamžily oči, a prsty na potrhané a zkrabatělé obálce D-mana se sevřely.

„Jestli o tom nechceš...“

Zavrtěl hlavou, jako že mi to ‚poví‘.

Z gest jsem vyrozuměl, že tři dny před Tím utekl z domova — proto ty plakátky na sloupech. Snad se chtěl stát členem Modrého mládí a otec mu to zakázal.

Když se vrátil, byli z rodičů mrtváci. Jak odemkl dveře bytu, začali ho pronásledovat. To si Jonáš ukázal na vlasy a naprázdno zaklapal pusou. Pak utekl zpátky do lesa, z toho si prý moc nepamatuje, a až příšerný hlad ho dohnal k návratu. Rodiče už v bytě nebyli; nikde nikdo nebyl, a tak se tam usadil. Za pár dnů ho napadlo, že třeba prarodičům se nic nestalo, tak se k nim vydal přes celou Plzeň. Dům prarodičů (nebo možná strýce a tety, nevím přesně) byl prázdný, a když se vracel, uslyšel výbuchy a pak byli všude mrtváci a létající popelnice...

„Jo, dál už vím,“ na okamžik jsem mu stiskl ruku.

Nějak jsem věděl, že to v tom momentě potřebuje víc, než zatínat prsty do obálky D-mana.

Ve chvíli, kdy gestikuloval, jak byl v lese, jsem si uvědomil, proč chci do Afriky. Jonáš byl v lese, když se To stalo. Já jsem byl v lese, když se To stalo. V Africe jsou největší lesy na světě — pokud nechci přeplout Tichý oceán do Jižní Ameriky. Nemyslím, že každý, kdo byl v lese, unikl mrtváctví, ale je to jistá naděje.

„Drž se. Drž mi palce,“ řekl jsem a zařadil ‚Vpřed‘.

Minulé hrůzy Jonášovi z očí vyprchaly a objevil se v nich současný strach. Nebo spíš napjaté očekávání. Úkosem jsem na něj ještě jednou mrkl, ale připadal mi tak nějak celkově klidnější. Ono, když se němý devítiletý kluk ‚vypovídá‘ z nejhoršího zážitku v životě, asi mu to dost pomůže. Asi to pomůže každému, když se vypovídá.

Zřejmě jsem potřeboval vlastní strach nahradit cizím, nebo proč jsem chtěl, aby o tom mluvil zrovna teď. Strach jsem ale měl — vyjet z rozvodněného Innu bude jeden z nejriskantnějších činů, jakého jsem se kdy dopustil.

Pomalu jsem tiskl plyn a uvolňoval brzdu.

Saladin začal couvat. Prudce jsem přidal, stroj se zastavil, roztřásl se, zuby mi drnčely, a pak se konečně pomaličku rozjel dopředu. Turbíny kvílely jako hříšné duše s tlumičem zvuku.

No.

* * *

Počítač to měl relativně jednoduché — bleskovým pozdvihováním a snižováním radlice nás musel udržet u dna, a pokud možno bez použití radaru najít místo, kterým se dá vyjet na pravý břeh.

Sledoval jsem cestu na monitoru v režimu násobeného světla. Když jsem to zkusil s brýlemi, byl to pocit nepopsatelný jinak než jako naprosto hnusný: než brýle přešly na režim fotonového násobiče, rozhled vypadal jako lepkavá, vířivá, odporná tma. Když na režim fotonového násobiče přešly, bylo to ještě mnohem odpornější. Na monitoru to vypadalo, jako by proti nám letěly proudy tmavé mlhy, místy s rotujícími kameny, občas i balvanem. V brýlích to vypadalo, jako by mi to všechno letělo do očí — nejhorší ale bylo, že jsem v tom víření okamžitě ztratil pocit „nahoře-dole“. Vydržel jsem v brýlích sotva deset vteřin, pak, kdybych si je nesundal, pozvracel bych se.

Dno vypadalo nepopsatelně a počítač musel radlicí opravdu kmitat — záludné zpětné a boční a spodní proudy občas saladin nadzvedly a poponesly pěkný kus dozadu. Správně nastavená radlice nás při takových ‚letech‘ udržuje vodorovně a zatím vždycky nás přitiskla ke dnu. Zatím.

Používat vodní turbíny nemělo smysl, proud místy unášel tolik kamenů a tak rychle, že to vypadalo jako hustá dělostřelba. Kdyby počítač stáhl pancéřové desky ze vstupů k turbínám, první z kamenů, který by se trefil, by rozerval ochranou mřížku a vylétl by i s lopatkami zadem. Nemluvě o tom, že by stejně proti náporu vody neměly šanci. Takže jsme se mohli pohybovat jenom pomocí kol.

Po hodině a půl vyčerpávající cesty jsme dojeli k něčemu, co vypadalo jako mostní pilíř, který rozdupalo, zkroutilo, narovnalo, znovu rozdupalo a odhodilo nějaké zlobivé děcko. Kdyby to nějaké ‚děcko‘ s neuvěřitelnou masou železobetonu chtělo dokázat, muselo by měřit aspoň dva kilometry a podobat se Atlasovi. Vzápětí počítač oznámil, že vpravo je místo, kde by snad bylo možné vyjet na břeh. Od začátku cesty jsem stroj nechal mluvit nahlas, aby všechny povely slyšel i Jonáš; aby si zvykal. Když teď říkal, že šance na úspěch je: „...padesát dvě procenta,“ docela jsem toho litoval. Podle toho, jak se Jonášovi

najednou zvětšily oči, už asi ve ŠKOLE HROU procenta byla.

„To bude dobrý!“ zazubil jsem se. Málem mi přitom popraskal obličej. Jen padesát dvě procenta, panebože!

Sám jsem naprosto nechápal, jak to počítač chce provést. Jakýkoli pokus o zatočení musí okamžitě skončit tak, že saladin začne vířit po proudu jako ty balvany. Zrovna před chvilkou jsem viděl, jak proud urval „kousek“ z toho rozbitého mostního pilíře, kousek, který byl rozhodně těžší než my.

Počítač mne celou dobu předtím navigoval opravdu pečlivě. Nutil mne zdánlivě nesmyslně zatáčet na rovném dnu (obvyklá ‚čárka‘ byla rozdělena na deset dílů — nikdy jsem nezatočil o víc než o dva, a přesto, jak se vždy zvětšila plocha vystavená náporu vody, cítil jsem, jak se stroj stává neovladatelným), potom mne nutil projíždět nejzvrásněnějšími místy ve skalním podloží, nejhladším se vyhýbat, zrychlovat, zpomalovat.

Teď mi přikázal dvakrát popojet dopředu a dvakrát couvnout. Pochopil jsem, že se potřebuje dostat na přesné místo na dně.

Nakonec zavelel: „Zatáčka čtyřicet pět stupňů doprava.“

Oblil mne studený pot. Počítač se zbláznil.

„Ověřit!“ řekl jsem. Počítač se sám otestoval, vyhodnotil se jako V POŘÁDKU a zopakoval:

„Zatáčka čtyřicet pět stupňů doprava.“

„To není možné, strhne nás...“ zmlkl jsem. S počítačem, byť sebevýkonnějším a byť zdánlivě inteligentním, se nemá smysl hádat.

„Simulovat manévr,“ zavelel jsem.

Na monitoru se objevil schematický obrázek saladinu, znázornění směru hlavního proudu a ode dna se odrážejících nejdůležitějších vedlejších. Nad tím svítil nápis: POČÁTEČNÍ STAV. Vzápětí ho nahradil nápis: SIMULACE MANÉVRU. Myslím, že jsem zčervenal. V duchu jsem se počítači dvakrát omluvil. Úplně jsem zapomněl, že se všechna kola saladinu mohou natočit jedním směrem. Takže i když pojedeme pod úhlem pětačtyřiceti stupňů, pojedeme stále čelem proti proudu. Počítač to měl dokonce vymyšlené tak, že se jeden z protiproudů opře zezadu do kol, jejichž vychýlením o pětačtyřicet stupňů přece jenom vzniknou pořádné plochy.

Jeli jsme bokem jako krab snad další hodinu. Pořád do kopce. Počítač musel každou chvíli vydat povel „Stop!“ a já musel bleskově

narovnat kola — vodou občas probíhalo něco velmi podobného, jako jsou u větru poryvy. Tady ty ale měly sílu desítek buldozerů a šikmo postavená kola fungovala jako kormidla — ale strhávala nás úplně jiným směrem, než jsme (my s počítačem) chtěli.

Když monitory zamrkaly a objevilo se na nich měňavé kalné světlo a já pochopil, že jsme „z vody“, málem jsem nevěřil.

Na úrovni hladiny nás ještě trefila nějaká kra, ale to už byl jen takový pozdrav na rozloučenou.

* * *

Počasí se za ty dva dny úplně změnilo. Mlha zmizela, mrzlo, bylo pod mrakem a padal jemný řídký sníh. Na vrstvě starého šedého zledovatělého dělal intenzivní bílé skvrny.

Kola naposledy proklouzla, saladin se prudce zhoupl dopředu a byli jsme na břehu. Jak přestalo tát a pršet, Inn se (ne sice moc, ale přece jen) umírnil. Nasadil jsem si řidičské brýle a rozhlédl se. Byli jsme tam, kam by nás zavedl most, kdyby ho nestrhla řeka. Sto metrů za dva dny. Přes černou valící se vodu byly vidět zkroucené a ohořelé vraky aut; na nich i na rozorané a spálené silnici ležel jen slabý poprašek.

Nebylo radno se tu zdržovat. Zádně bzučení sice slyšet nebylo, ale... Šlápl jsem na plyn.

* * *

Saladin jel po umrzlém sněhu jako po dálnici — skoro se nebořil. U třísettunového kolosu to zní trochu neuvěřitelně, ale „inteligentní“ micheliny se na měkkém povrchu dokáží „rozplácnout“ a jinak vhodně zdeformovat, takže to vypadá, jako by stroj jel na pásech — to potom tlak na čtverečný centimetr poklesne jen asi na trojnásobek tlaku, jakým působí osmdesátikilový člověk stojící na jedné noze.

Kola se občas propadla nebo nadskočila, to podle toho, jestli střecha přejetého automobilu vydržela, nebo ne. Náklaďáky a dodávky vyčnívaly ze sněhu jako ostrůvky tmavé barvy, osobní vozy byly většinou celé zapadané.

Pořád jsme stoupali a vrcholky hor byly v mracích.

Mrtvý, zasněžený Innsbruck vypadal přízračně.

Jak jsme jeli vzhůru, přibývalo čerstvého sněhu a fičel stále ostřejší vítr. Některá místa — obzvlášť ta, kde byla silnice vykousnutá v hraně skály, byla zafoukána, jako by tam žádná silnice ani nebyla. Jenom šikmá, bílá, mrazem a větrem udusaná plocha.

Byla místa, kde jsme se probíjeli rychlostí dvaceti metrů za hodinu. Byla místa, kde jsme málem sklouzli do propasti. Někde jsme museli couvat a znovu a znovu a znovu se rozjíždět, dokud masa zledovatělého sněhu před radlicí nepovolila. To jsem si připadal jako v ledoborci. Nejhorší bylo prokousávat se do tunelů a přejíždět zasněžené přetížené mosty. Počítač neúnavně a hlavně účinně pracoval s radlicí a já jsem měl košili úplně propocenou (to když jsem se občas podíval ze srázu, který vždycky alespoň na jedné straně byl). Jonáš měl zapnutou ŠKOLU HROU a učil se anglicky, protože ho nebavilo dívat se na stále hustší chumelenici. Dětství je šťastný věk.

První noc jsme strávili v tunelu; za tmy se ani v režimu násobeného světla nedalo jet bezpečně. Sníh se zase jen valil, vířil ve vichru a všechno bylo úplně stejně bílé: cesta, propasti, nebe. Fotonový násobič to transformoval pouze trochu do žluta.

V tunelu byl suchý asfalt a jen dva stupně pod nulou. Vystoupil jsem, doplnil náboje v zásobnících vulcanu i kanónu a vyhodil pytel s odpadky. Byla to radost, skoro po čtrnácti dnech (když počítám dobu v podzemí tak dokonce po třech měsících!) na čerstvém vzduchu. Prázdné obaly od nábojů jsem odkopl ke skalnaté stěně a nakonec jsem obnovil krystalovou vrstvu na povrchu pancíře — megablesk jí zničil skoro dva čtvereční metry. Krystaly se „na střeše“ samozřejmě zatáhly, ale zmizely ze spodku stroje a ze zásobních spár za zadními koly. Od boje na břehu Innu bylo vespod slepé místo.

Vzal jsem tlakový kontejner, rukavice, lehl si pod saladin a opatrně začal spáry plnit stříbročernou kapalinou. Ze začátku jako by se nechtěly zalít — to se nejdřív pokrylo slepé místo a pak zesilovala vrstva na celém stroji. Fascinovalo mne, jak ležím a skrz tři sta tun kovu vidím strop tunelu jako skrz čiré sklo.

Než se začne pracovat s krystaly, musí se místo, kde nejsou, dobře očistit — na nechráněný pancíř namrzly vrstvy špinavého ledu. A hlavně si člověk musí dát pozor, aby se krystaly nepotřísnil. To bych si musel kontaminovanou část buď uříznout, nebo nechat ustřelit od Cizinců. Přemýšlel jsem, jaké by to bylo, mít neviditelnou ruku. Nej-

dřív možná zábavné, dokud by nezačala hnít. Podle Průvodce se musí případná krystalová vrstva z povrchu těla odstranit do dvou hodin — jinak hrozí poškození tkání. Je-li zasažena větší plocha kůže, hrozí udušení.

Vrátil jsem se do saladinu a zavřel průvlak. Na kontrolním pultu svítily jen zelené body — kromě oranžového nedostatku pitné vody. Uvnitř to proti ledovému vzduchu v tunelu dvakrát nevonělo, ale za chvilku jsem to přestal vnímat.

* * *

Druhý den k večeru jsme projeli Brennerským průsmykem — obloha byla od rána modrá, vyleštěná mrazem a těsně nad povrchem sněhu hnal ostrý vítr ledové krupičky. Nebýt dvou lavin, které prohučely zatraceně blízko, zdál by se mi ten den hezký jako výlet.

Když se další den rozednilo, začali jsme sjíždět z Alp a bylo to místy ještě nebezpečnější než nahoru. Saladin se několikrát rozjel jako saně, na brzdy nereagoval, jen na radlici. Při brždění radlicí se zvedaly dva obrovské víry sněhu.

Čím jsem byli níž, tím bylo sněhu méně a dalšího dne jsme dojeli do Pádské nížiny. Ta byla bez sněhu — jen neregulované řeky se vylily z břehů a zalily pole i cesty. Držel jsem se od vody radši dál — nechtěl bych jet pod nějakou hrází, která ty nápory nevydrží.

Když jsme sjížděli z Alp, jel jsem celou noc, protože jsem měl strach: kdyby nás přepadl jakýkoli Cizinec, neměli bychom šanci. Jemu by stačilo střílet do sněhu kolem, dokud bychom někam nespadli.

Ale žádného Cizince jsme neviděli ani v Alpách, ani přes celou Itálii — jen pár mrtváků.

A pak jsme jednoho dne dojeli ke břehům Středozemního moře, venku bylo téměř letní počasí, nakláněl se večer a na obzoru byly vidět břehy Sicílie.

* * *

„Konečně bysme mohli dočerpat pitnou vodu, co říkáš?“

Jonáš kývl ‚ano‘. Otočil jsem saladin a vrátil se do poslední vesnice, kterou jsme před pár minutami projeli.

„Vem si radši pušku," ozval se po týdnech Ten druhý. Ze začátku se mi snažil mluvit do výběru cesty, protože po silnici jsme za sebou nechávali stopu z rozhrnutých aut a po poli mamutí otisky pneumatik. Nejlépe se jelo po dálnicích — ty mají tak široké krajnice, že radlice škrtala o auta jen občas. Dobré to bylo i proto, že jsem mohl bez obav nechat řídit počítač, ať se učí. Párkrát jsem nechal i Jonáše, ale to bylo o nervy — je na to ještě moc malý. V řidičských brýlích se mu hrozně líbilo, a snad proto se občas zakoukal na něco, co s řízením moc nesouviselo. A intenzivně se u něj projevoval typický neduh začátečníků: kam oči, tam ruce. Naštěstí svodidla podél dálnic nejsou konstruovaná, aby zadržela saladin. I po Jonášových úletech jich zbylo ještě dost.

Zastavil jsem na chodníku hlavní ulice, otevřel průlez a s kádvojkou v ruce seskočil na teplé, vrstvičkou písku zafoukané dláždění. Bylo dvaadvacet nad nulou, nízké sluníčko lechtalo na nose a ve vzduchu bylo cítit moře a nastávající večer. Musel jsem si vzít brýle — v takovýchhle případech ty noční fungují jako obyčejné protisluneční. Jonáš seskočil za mnou.

„Jsi bledej jako syreček," zatahal jsem ho za ucho. Brýle měl přes půl obličeje a víc než kdy jindy vypadal jako malý Big Biker.

Vesnička bylo typické turistické hnízdo: za zaprášenými výlohami samé suvenýry — kde jsou obchody s jídlem, se dalo poznat podle much. Nasedl jsem do saladinu a dojel těsně k nejintenzivnějšímu bzučení — několik ozdobných luceren se muselo sklonit.

Jak se slunce pomalu kutálelo k obzoru, vypadalo jako velký rudý koláč. Znovu jsem vystoupil, Jonášovy boty pleskly o dlažbu a naše dlouhé stíny se plazily prachem chodníku a opíraly se o špinavě žlutou zeď místních potravin: ALIMENTARI bylo napsané na kdysi bílém štítu.

Zmar a zkáza byly za ten necelý půlrok jasně patrné na všem kdysi lidském: na ležících motorkách, na autech s otevřenými dveřmi, ustrnulých vprostřed silnice, na všudypřítomné vrstvičce prachu a vysrážených mapách šedobílé soli. Ty mrtvé, opuštěné stroje se mi staly tak všední, že jsem je skoro nevnímal. Naprosto stejná kulisa jako v Plzni, v Německu, Rakousku, po celé Itálii. Silnice a opuštěná auta. Jediná změna oproti střední Evropě byla, že tady na Apeninském poloostrově se pruhy lidských stop sbíhaly někam k Římu, místo na sever. Ze severu vedly na jih a tady z jihu na severozápad. Ty udusané

pruhy jsou tak hluboké a široké, že bude trvat pár let, než je déšť a vítr zahladí.

Odšrouboval jsem příslušný montážní poklop na spodku saladinu a vypustil nádrž s recyklovanou pitnou (fuj!) vodou. Vypadalo to, jako by se stroj počural. Než jsem tlustou pancéřovou desku přiklopil zpátky, posvítil jsem si dovnitř na kardanové klouby a poloosy a rozvody tlakového oleje a pneumatické tlumící a pružící jednotky a nádrže provozních kapalin a svazky drátů a všechna ta hejblata. Po obvodu, kde se spodní pancíř napojuje na hlavní skořepinu, byl vidět lesklý škraloup lepidla. Až do této chvíle jsem v hloubi duše nevěřil, že je to doopravdy jenom slepené. Zvednout a nazpátek přišroubovat ten pancéřový, z poloviny neviditelný, přesně zapuštěný a hromsky těžký poklop nebyla žádná psina.

Vysoukal jsem se zpod stroje, vstal, oprášil se, odhrnul koberec a odklopil kryt nad napouštěcím hrdlem — je v podlaze kousek za hranou průlezu. Zrovna jsem z trychtýřovitého otvoru prstem lovil nějaké smetí, když mne Jonáš zatahal za kapsu špinavého pracovního overalu.

To, že v každé bývalé lidské osadě zůstalo nějaké procento mrtváků, bylo dodrženo i tady. Měli dlouhé, nečistotou slepené vlasy a vousy a tmavou, svrasklou, jakoby šupinatou kůži. Pod roztrhanými košilemi se jim rýsovala žebra. Nejdřív jsem myslel, že to jsou černoši, ale byla to jen zaschlá (cizí) krev, špína a slunce.

Když jsem je střílel, Jonáš se otočil na druhou stranu. Na svůj browning si ani nevzpomene. Jenom když pravidelně jednou za týden kontrolujeme a čistíme všechny zbraně, vytáhne ho také. Zbraně čistí docela rád, jen té malé pistolky se dotýká s odporem. Tak jsem se o něj v tomhle směru bál, a zatím jsem se stal otrlým a necitlivým jen já. Dívám se na výtrysky mozků, poslouchám, jak kulky rozbíjejí lebky, a nevadí mi to. Mohl bych přitom snad i jíst. Jenom sen o Kozákovi se mi občas vrací. Už mám větší strach ze snu než ze skutečného zabíjení.

Tentokrát byli mrtváci tři — navlékl jsem si rukavice a odtahal je pod podvozek nedaleko stojícího kamionu, aby nebyli vidět ze vzduchu. Z kamionu se linul hnilobný puch a mouchami se doslova hýbal; bůh ví, co před půl rokem vezl. Po tom, co jsem viděl v podzemí v Německu, už mne nějakých pár milionů much z míry nevyvede.

Zahodil jsem rukavice do jednoho z aut:

„Musíme dovnitř, bohužel," kývl jsem k nápisu ALIMENTARI. Mouchy zevnitř bzučely mnohem výhružněji než od kamionu. Nádrž na pitnou vodu je vhodné naplnit kvalitní stolní vodou z lahví.

Otevřel jsem skleněné dveře, bzučení zesílilo a puch ze zkažených potravin byl tak intenzivní, že jsem se málem vrátil pro plynovou masku.

V té chvíli se ozval můj varovný instinkt.

Najednou jsem věděl, že je potřeba spěchat. Naprosto jsem nevěděl proč, jen jsem věděl, že je potřeba být z téhle ulice co nejdřív a co nejdál.

Ale tu vodu potřebujeme.

Místnost s regály a poházenými nákupními košíky se vlnila mouchami, co ale horšího, všude se jako splývavé závěsy táhly obrovské pavučiny. Pavoukům se v teplých krajích daří mnohem lépe než v Čechách. Obzvlášť dobře živeným. Některé místní exempláře měly „tělíčko" jako půl pěsti. Černé chlupaté nestvůry sedící u krajů sítí, přední nohy na signalizačních vláknech, podlaha po kotníky zavalená vrstvou vysátých muších těl.

„A sakra."

Na to, abych to obhlédl, stačil jeden letmý pohled. Instinkt neinstinkt, spěch nespěch, voda nevoda. Vyskočil jsem pozadu ze dveří, až jsem upadl na chodník. Sítě byly i u stropu a pavouky nahoře jsem vnímal jako velké černé skvrny. Bylo jich tam mnohem víc než tenkrát na půdě v chatě po strýci Damiánovi.

„Ale musíme tam. Recyklovanou vodu už jsi vypustil — a lahve s čerstvou budou až vzadu ve skladu," řekl Ten druhý, když jsem se zvedal.

Pocit nebezpečí se stupňoval.

Z pavouků to ale nebylo.

Automatická obrana saladinu je vypnutá — celou cestu po Itálii by jen ničila neškodné mrtváky a upozorňovala na nás.

Jonáš se vrátil ode dveří obchodu, trochu nechápavě se na mne díval a ukazoval výlohou dovnitř na štos průhledných plastikových lahví obalený pavučinami. Nechápu ho. Bere pavouky jako sice nepříjemnou, ale samozřejmost. Brrr.

„Tyhle lahve ne, na ty už pár měsíců svítí sluníčko. Musíme dozadu do skladu," řekl jsem, ale vevnitř jsem se z těch slov úplně kroutil. Každý krok zpátky ke skleněným dveřím mne stál spoustu sebeo-

vládání.

„Do Afriky bez pitné vody? I když ono z těch džusů ještě pár litrů pitné bude — ale i džusy dojdou," řekl Ten druhý. „Ale vodu si můžeme nakonec nabrat i v Africe... Akorát, že tam bude víc much a afričtí pavouci jsou odjakživa největší."

„Džus mi leze krkem, ale ty nejvíc!" řekl jsem. Jonáš na mne mrkl — věděl, že nemyslím jeho. Pak konečně pochopil, co se děje. Zase jednou se zachoval podivuhodně dospěle. Neudělal na mě: ‚Kyš! kyš! On se bojí pavouků!', ale povzbudivě se zašklebil a šel první.

Nadechl jsem se, zaťal zuby a pěsti a pustil se za ním. Jonáš zdvihl ruce a trhal pavučiny celým tělem. Chlupaté obludy se jako černé stíny spouštěly dolů a vyschlá muší tělíčka nám všem šustila pod nohama.

Ve skladu nápojů bylo naštěstí chladno a plno dvoulitrových lahví stolní vody Evian. Bylo potřeba odnosit sto lahví v balení po čtyřech.

Jonáš lahve nosil po dvou, já po dvou osmikilových baleních s igelitovými držadly. Než abych musel myslet na pavouky, kteří se mi hemžili nad hlavou a kterých se pod regály krčilo tolik, že těm krajním vykukovaly nohy, radši jsem přemýšlel, jak kvalitní noční brýle jsem vzal ve Skladu. Regulovaly světlo, že bylo stejně příjemné jak na ostrém nízkém slunci, tak v obchodě, kde by, nebýt brýlí, bylo už jen přítmí a trna. Ale na druhou stranu, bez nich bych neviděl ty chlupaté nohy pod regály.

Když bylo lahví za zádí saladinu dost, začal jsem šroubovat víčka a lít vodu do nádrže. V trychtýřovitém hrdle hlasitě kloktalo a pocit nebezpečí se stupňoval okamžik od okamžiku.

„To budu dělat radši sám," odehnal jsem Jonáše od lahví — snažil se mi pomáhat tak, že mým obrovským nožem rozřezával igelitové obaly. Vypadal, že při tom přežije maximálně třicet následujících vteřin — řezal ostřím proti sobě. „Skoč se podívat po nějakých konzervách, jestli chceš. Ale bacha, aby nebyly nafouklé!" křikl jsem, když odbíhal. Má hlasitá slova se prázdnou ulicí tak divně rozléhala. Uvědomil jsem si, že jsem do té doby šeptal.

Naléval jsem vodu a předtucha nebezpečí byla stále silnější. Nakonec se mi začaly ježit vlasy na krku a nemohl jsem při nalévání vody stát zády do ulice.

„Jonáši!" tiše jsem zavolal, a pak jsem zahvízdal smluvený signál

‚Nebezpečí'. Máme domluveno, že ho nikdo nesmí použít, pokud opravdu nejde do tuhého — já cítil, že do tuhého jde, ačkoli jsem naprosto nevěděl proč.

Jonáš vyběhl ze dveří obchodu, v rukou chromovaný nákupní košík plný barevných konzerv, a v běhu ze sebe strhával vrstvu pavučin.

‚Co se děje?!' svítilo mu z očí.

„Nevím, ale mazej dovnitř!"

Jonáš vzepřel těžký košík, konzervy zachrastily a přesně v té chvíli se ze saladinu ozval tichý hlas počítače:

„Nebezpečí. Cíl na dvanácti hodinách, vzdálenost dva tisíce tři sta metrů, výška dvacet metrů."

Když je zavřený průvlak, voda nejde nalévat. Hrdlo v podlaze je překryto pravou veřejí.

„Musím to tam dostat všechno," drmolil jsem, zatímco počítač tiše odpočítával metry, jak se ‚cíl' přibližoval. Po každém hlášení vzdálenosti stroj dodal: „Cíl neidentifikovatelný."

Pot mi kapal z čela na ruce a lahve mi klouzaly mezi prsty. Právě když jsem dolil poslední a v nádrži plně zabublalo, cíl se začal vzdalovat.

Odhodil jsem prázdnou plastikovou flašku mezi jejích sto kolegyň. Slunce už skoro zapadlo a v oranžovém přítmí se lahve na chodníku leskly jako... jako plastikové lahve v subtropickém soumraku.

V prachu stálo ještě jedno celé balení evianu. Škoda ho tu nechat. Když jsem se pro něj sehnul, švihl mi nad hlavou výboj a zapálil koberec v saladinu.

Nad ulicí visely tři popelnice. Celobílé, typ se silnými vyztužovacími profily kolem boků. A vůbec nebzučely.

* * *

Po hlavě jsem skočil do saladinu a to už z vulcanu šlehal nepřetržitý plamen. Dveře mi zapadly za patami a vzápětí do nich udeřilo několik tlakových vln.

„Cíle dva, tři a čtyři zničeny," ohlásil počítač.

Já jsem dupal po doutnajícím koberci a klimatizace hučela v havarijním režimu, aby odfiltrovala štiplavý kouř. Saladin se otřásl několika nárazy.

Přeběhl jsem ke křeslu, Jonáš mi hodil řidičské brýle, přeskočil jsem opěradlo a ruce mi padly na volant.

Někde venku určitě stále mírumilovně zapadalo slunce, ale ulice kolem se proměnila v hromady sutin, z kterých stoupaly kotouče prachu. Výbuchy popelnic přirazily k boku saladinu několik hořících automobilů.

„Co to, sakra, bylo?! Jak to, žes ty popelnice nehlásil!?“

Počítač mi do výřezu v zorném poli přehrál vše, co se stalo. Kdyby obraz neběžel v oranžovém rámečku, ve kterém se neprášilo, vypadalo by to jako skutečnost: Ten neidentifikovatelný ‚cíl číslo jedna‘ vyhlížel jako letící pytel z černé látky — naprosto se nedalo poznat, co to je. Počítač ho odhalil jen podle třepetavého zvuku. Ty bílé popelnice odhalil až podle směru, z kterého přilétl první výboj. Akustická čidla je nezjistila a radar jsem zakázal.

„Ty popelnice byly úplně tiché,“ řekl Ten druhý.

„Jo,“ řekl jsem já.

„Radši odtud zmizíme.“

„Radši.“

Zařadil jsem ‚Vpřed‘.

„Pozor. Není uzavřena nádrž s pitnou vodou,“ řekl počítač.

„Himl!“ zaklel jsem. Jak jsem vstával a zároveň si sundával sluchátka, mikrofonek mi málem vyšťouchl oko. Otevřel jsem průlez, usadil kulaté víčko s gumovým těsněním na místo a přetáhl přes něj srolovaný koberec. Prach škrábal v očích a po ulici se mezi cihlami, kusy omítky, potlučenými konzervami, suvenýry a doutnajícími hadry válela řidítka a boty a motocyklistické přilby a rukavice a tak.

„Jonáši, dávej bacha, hned jsem tady,“ vzal jsem si z držáku kádvojku, vyskočil na ulici a doběhl k rozbité výloze nedalekého obchodu s motodoplňky. Z převráceného kamionu vytékala černá smrdutá kaše.

„Bez pořádných bot je člověk v Africe ztracenej,“ brblal jsem si a horečně se přehraboval zaprášenými a zpřeházenými krabicemi. Pocit nebezpečí se se zmizením cíle jedna a zničením popelnic neztratil. Bylo jen otázkou několika chvil, kdy se další Cizinci přilétnou podívat, co se tu stalo. Ale boty jsem opravdu potřeboval — písečná blecha zavrtaná v patě je něco neuvěřitelného.

Už jsem to chtěl vzdát, ale pak jsem objevil dlouhou bílou krabici s opravdu vysokými botami na terénní podrážce. Že bych si měl najít

jinou barvu než černou, mne napadlo až v saladinu.

Hodil jsem krabici na zem, kádvojku vrazil do držáku, a než počítač zavřel průvlak, už jsem seděl v křesle. Jonáš byl připoutaný, pásy dotažené.

„Cíle jedna, dvě, tři...“ začal monotónně odpočítávat stroj.

Zacvaknout sponu pásů, křídla volantu do rukou... Na zpoceném krku mne škrábal prach a kolem saladinu zabušily první výboje.

* * *

Bílé popelnice útočily ze severu a opravdu nebyly slyšet. Když vulcan zlikvidoval první, stáhly se. To už jsem stál na plynu a kola zvedala mračna prachu.

Hnal jsem stroj po chodníku a lampy, které jsem předtím ohnul, teď radlice urážela, až létaly vysoko do vzduchu.

Odněkud zprava nás olízl megablesk — bylo to ale z tak velké dálky, že nám hustota energie neublížila.

* * *

Vyjel jsem z městečka a smykem zatočil mezi uschlé vinice. Radlice smetla dvoukolový vozík i se zapraženou ohlodanou koňskou zdechlinou. Šikmo proti nám se hnaly bílé pancéřáky. Vířily prach a létaly kolem nich kusy uzlovitého dřeva. Počítač po nich začal pálit z kanónu, ale byly vůči nám v tak nevýhodných úhlech, že po jejich bocích klouzaly i průpalné střely — v plátování Cizinců zůstávaly jen černé rýhy.

Prudce jsem zatočil doleva a zasáhl nás další megablesk, tentokrát silnější. Šípovité stíhačce stačilo mířit na místo, kde začínal největší vír prachu — naše kola prášila mnohem víc než antigravitační pancéřáky.

Když se letadlo přiblížilo, počítač po něm několikrát vystřelil. Létací stroj ale dokázal měnit směr a rychlost takovým způsobem, že to bylo plýtvání. Počítač střílení nechal — dokáže se ze svých chyb učit.

Prudké klesání, dlouhým smykem přes písčitou pláž a na plný plyn jsme vlétli do modrých vln. V režimu násobeného světla byla pěna na jejich vrcholcích mnohem bělejší a voda mnohem modřejší

než ve skutečnosti — venku už se úplně setmělo.

Moře nás prudce zpomalilo — než jsme zmizeli pod hladinou, zpěnilo se kolem pod údery blesků. Počítač otevřel kryty vodních turbín, saladin začal nezvykle vibrovat a už jsme byli ponorka.

* * *

Rychlost mezi třiceti a pětačtyřiceti kilometry za hodinu; při nižší rychlosti radlice nedává dostatečný vztlak a saladin sám klesá. V Průvodci ovládáním se nepočítalo s tím, že se reaktor někdy zastaví, nebo že vodní pohon postihne nějaká porucha. Ale protože saladin není schopen vyplavat jinak než silou „motoru“, není doporučeno plout nad velkými hloubkami. Dovedl jsem si představit, co by se stalo, kdyby se vodní turbíny porouchaly: Nekonečná jízda po nesjízdném mořském dně. Teď to ale bylo snadné — reaktor v normálu a vodní pohon bez problémů.

Původně jsem chtěl přeplout jen necelých osm kilometrů široký průliv a pokračovat přes Sicílii. Měl jsem ale pocit, že by na nás Cizinci na ostrově mohli čekat. Proto jsem saladin zavedl do hloubky, kam jsem si troufl, a rozhodl se Sicílii obeplout zleva a přistát až v Tunisu.

* * *

Udržoval jsem hloubku tří set metrů a plavba byla velmi klidná a po počátečních nervech až uspávající; v řidičských brýlích jsem si připadal, jako bych se vznášel v modravém přítmí na okraji snů.

* * *

Když jsem se probudil, pojal mne pocit, že se topím — jak jsem se začal mlít, řidičské brýle mi sklouzly z očí a rozpomněl jsem se, kde jsem. Jonáš spal ve vedlejším křesle s hlavou zvrácenou do opěradla a šátek se mu svezl na stranu — budu ho muset ostříhat, napadlo mě. A sebe taky.

Zahrál jsem si šachy a počítač mne (jednou hladce a jednou ne tak hladce) porazil. Když už jsem měl vyklopenou klávesnici, našel jsem si v Průvodci ovládáním, co všechno saladin umí pod vodou: V

počítači je (pro jistotu) kompletní software jako v útočných ponorkách NATO.

Přestože z Itálie do Tunisu je to vzdušnou čarou jen čtyři sta patnáct kilometrů — s naší „objížďkou“ šest set — trvalo nám to celou noc, celý příští den a znovu celou noc. Počítač se tak myticky vyjádřil o ‚přílivu a odlivu a nepříznivých protiproudech‘.

Krátce po svítání saladin vyjel na malou pláž pár kilometrů od Súsu, bývalého důležitého tuniského přístavu. Během Africké války byl tolikrát vybombardován, že dnes to jsou jen rozvaliny.

* * *

Ujel jsem po pláži sotva pár metrů, předek stroje byl obalen kotouči zrezivělého ostnatého drátu a radlice rozhrnovala betonové jehlany a protitankové ježky, když počítač ohlásil: „Nebezpečí. Minové pole,“ a zastavil stroj.

Nezbylo než zacouvat zpět do moře a plout podél břehu k nějakému přístavišti. Ranní slunce jiskřilo na vlnách a vzduch byl křišťálově průzračný — počítač udržoval hladinovou výšku, aby bylo vidět na pobřeží: ostnatý drát, rezavé vraky lodí, rozstřílené trosky invazních vozidel a vybělené lidské kostry.

„Srdečné pozdravy z Afriky,“ zašeptal jsem. Na okamžik jsem si nadzdvihl brýle a podíval se po Jonášovi: spal s D-manem na prsou. Chtěl jsem ho uložit do postele, ale kdybychom se dostali do boje, umlátil by se.

Po hodině opatrné plavby jsme vjeli do malého, napohled mírumilovného přístavu. Projet rejdou za vlnolamem trvalo další dvě hodiny. Byly tam protiponorkové sítě a minové přehrady doplněné po dně „náhodně“ rozmístěnými automatickými minami — počítač musel každou vyhledat, propočítat přístupový koridor a nesměl se splést. Pak jsme nemohli vyjet na molo, tak jsme se museli vrátit a počítač několika tříštivými granáty přistávací prostor vhodně upravil. Když místo zdi zbyla jen kouřící šikmá plocha, přední kola už se snadno zachytila. Vzápětí jsme se konečně ocitli na africké pevnině.

Museli jsme hned dál — bůhví koho nivelizační kanonáda přitáhne.

* * *

Projel jsem malým, nesmírně zchátralým a rozbitým městečkem za přístavem a pustil se prašnou cestou mezi zaschlými a pozuráženými kmeny nějakých stromů — možná to byly fíkovníky, ale nejsem si jistý. Ten sad (nebo plantáž) byl zničen zčásti dělostřelbou, zčásti nějakým chemickým útokem. Všude byly vyrudlé cedule s lebkou a zkříženými hnáty.

„Tady to muselo být peklo už dávno před Tím," řekl Ten druhý.

„V televizi to vždycky dávali až po ekoteroristech, významných návštěvách a kulturních událostech."

„Trvalo to moc dlouho, aby to někoho ještě zajímalo."

„Divná věc, jak je tady to pobřeží chráněné. Bylo něco takového v Itálii?" napadlo mne. Ten druhý neodpověděl, ale sám jsem si za chvíli vzpomněl, že jsem kdysi slyšel, že evropské hlídkové lodi dokázaly objevit africké uprchlíky, sotva vyjeli z přístavu. Když překročili hranici evropských výsostných vod, už tam na ně čekaly. Uprchlíky na palubu, jejich plavidlo ke dnu, uprchlíky zpátky do Afriky. Jméno přístavu, kam byli odváženi, mi vypadlo. Africká válka byla z oficiálního pohledu jen africkou záležitostí; kromě dodávek zbraní, poradců, žoldáků a ideologií se od ní zbytek světa dávno distancoval. Proti bestiím, které se tady za těch více než padesát let zuřivých bojů z lidí staly, byli prý ekoteroristé i s bombami jen salonní mazlíčci.

Slunce stálo vysoko na nebi, když pochmurná mrtvá plantáž skončila. Řídil počítač, byl zapnutý „rozmetávač stop" a jeli jsme tak pomalu, aby se za námi nezvedal zrazující chochol prachu.

* * *

Za plantáží začínala poušť.

Vítr, písek a kosti.

Sahara.

K pralesům střední Afriky je to skoro pět tisíc kilometrů přes nejnehostinnější území planety. Až pětasedmdesát stupňů na slunci, slané bažiny, nekonečná minová pole, pasti, válečné automatické stroje — smrt v tisíci podobách. O tom všem jsem věděl, přesto jsem se rozhodl do Velkého lesa dojet. Pro tu naději. Dva lidé, přestože jsou lidé, nejsou to, co si poslední dobou pod pojmem „lidé" představuju. Divné, když jsem byl lidmi obklopen, srdečně jsem je nenáviděl.

* * *

Když jsem předtím při plavbě spal, zase se mi po dlouhé době zdálo o sebevraždě. Když jsem si na to teď vzpomněl, Ten druhý řekl: „Nepropadej beznaději, to je to nejhorší.“

A ještě musím poslouchat takovéhle kecy.

* * *

Byla to strašná doba. Písek, vítr a písek; písek a smrt. Byly dny, kdy jsme zdolali jen pět kilometrů; jiné, přestože jsme ujeli i několik set, jsme postoupili správným směrem sotva o pár desítek metrů. Objížděli jsme tekuté písky, slaniska, krokem projížděli minovými poli, sváděli souboje s automatickými tanky (ve vojenském žargonu se jim říká smrťáci), odolali několika útokům bílých bezhlučných pancéřáků. Kolem potrubí transsaharských vodovodů byla koncentrace smrti nejvyšší, ovšem i nejsjízdnější a nejpřímější cesty. Nebýt dokonalých michelinek a počítače, který se naučil saladin ovládat i v nejhorších terénech, utonuli bychom v nekonečném písku snad miliónkrát.

Celou cestu panovala buď nesnesitelná nuda, nebo nesnesitelné napětí — to podle toho, jestli kolem ubíhala nekonečná jednotvárná krajina, nebo na nás něco útočilo. Nejčastěji to byly obrovské, pískem ošlehané automatické tanky, ozbrojené raketomety a vražedně rychlými počítači.

Žár slunce nedovoloval vystoupit ve dne, chlad noci to neumožňoval kvůli infračerveným očím na obloze. Vojenské satelity nad Afrikou jsou stále funkční a bůhví kdo je používá. Co se počasí týče, jedinou alternativou slunce a noci jsou písečné smršti — jednou jsme jeli kolem prastarého vraku smrťáku, jehož pancíř písek za léta doslova probrousil.

Abych nelhal, na cestě byla i ozvláštnění: Jeli jsme přes oázu, kde se mezi vesele zelenými palmami vrstvily nekonečné hromady lidských kostí, kde se vysušené zčernalé hlavy šklebily nabodány na kůlech a kde se v nízkém baráku táhly řeznické špalky a kotle a v jiném kupily miliony lesklých nepoužitých plechovek na konzervy a statisíce balíků papírových nálepek s francouzským nápisem SOLENÉ HOVĚZÍ MASO.

Přejížděli jsme kamenité pustiny, kde na stovky kilometrů nebylo nic než ty kameny. Pustiny byly přesto rozryté zběsilými bitvami a pokryté armádami doslova rozemletými na kusy. Kosti, rez a útržky uniforem na nekonečných rozžhavených kamenech.

Občas v noci obzor světélkoval radioaktivitou — takovým místům se počítač vyhýbal širokými oblouky.

Tolik naše rozptýlení.

Pak jsme jednou vjeli na sluncem spálenou trávu. Nejdřív jí bylo sotva pár trsů, ale ty se časem slily v plochu. To už se v dálce modraly hory. Přestože jsme po přímce urazili necelých pět tisíc kilometrů, ve skutečnosti opsala naše kola vzdálenost téměř trojnásobnou. Plochou korunu prvního baobabu jsme s Jonášem oslavili slavnostní večeří. Prvním společným jídlem po mnoha dnech. K hranici pralesa to jsou podle satelitu necelé dva dny.

Od večeře nás vyrušil divoký a nečekaný útok dvou bílých, pískem ošlehaných pancéřáků. Pro nás naštěstí, pro sebe naneštěstí si k nájezdu zvolily prostor mezi dvěma nápadnými dunami, které náš zkušený počítač s osmdesátiprocentní jistotou určil jako skrýše automatických protitankových pastí.

Pancéřáky Cizinců průbojným raketám neodolají.

* * *

Nás pasti nechaly být — byly té z válčících stran, jejichž identifikační kód se počítači podařilo rozbít, a tak nás úspěšně maskoval jako „jejich“. Sice na nás mířily, ale nezaútočily. Cizinci i pasti i automatické tanky o nás věděli, protože písečné smršti oslabily krystalový povlak saladinu natolik, že spodní části stroje se až do půli boků staly viditelnými.

Pod raketomety pastí jsme strávili další noc. Zvykl jsem si usínat v řidičských brýlích — je to dobré proti klaustrofobii. Stropem bylo vidět nebe, hvězdy, Měsíc a svoboda.

„Jestli ta tráva vydrží, dnes v noci obnovím nátěr,“ řekl jsem ráno. Nikdo má slova nekomentoval. K snídani byly obvyklé ovesné vločky — pro změnu nikoli s rozinkami, ale se sušenými meruňkami. Neskutečně mi to leze krkem. Jonášovi to buď chutná, nebo na to nemyslí.

Zase jsme jedli spolu.

Zatímco Jonáš uklízel nádobí, sedl jsem si do křesla a zařadil ‚Vpřed'. Saladin se pomalu a kolébavě rozjel. Jako každé ráno, kdy se nás nepokoušelo nic zabít, jsem se rozhodl prohrát s počítačem jednu šachovou partii.

Raketomety pastí se za námi otáčely, dokud jsme nepřejeli první z nízkých travnatých kopečků — z jeho vrcholku bylo vidět moře oblých, zvyšujících se pahorků a za námi vířícím prachem zamlžený oceán písku. Ten včerejší orvaný baobab byl jediný v dohledu.

„Střelec na G4."

* * *

Projížděli jsme řídce zalesněnou pahorkovitou savanou spálenou požáry a bojovými chemikáliemi a „hladina" bývalého Čadského jezera se leskla vysráženými solemi a duhovou vrstvou oleje. V zapadajícím slunci to vypadalo kouzelně.

Potkali jsme stádečko pružinovitě jdoucích, vychrtlých lvů a antilop.

Kvůli vrstvám černého popelu pokrývajícím cesty a vůbec všechno jsme museli jet hodně pomalu. Cizinci mají někde u Čadského jezera základnu, protože intenzita ‚cílů' pohybujících se po obloze prudce vzrostla. Naštěstí jsem obnovil krystalový povlak.

* * *

Stalo se to docela nečekaně.

Zrovna jsem umíral pod náporem nekonečně stejných zčernalých pahýlů (to je to řídké „zalesnění") lemujících nekonečně stejnou zčernalou cestu, když se ve větrem uhlazené černé vrstvě objevil široký černý pruh.

„To jsou lidské stopy," řekl jsem a najednou se mi třásly ruce, že jsem málem neudržel volant. „To jsou lidské stopy, které někdo zahlazuje, aby nebyly vidět ze vzduchu!" Najednou jsem se potil a měl pocit, že se vznáším nohama vzhůru. Strhl jsem si brýle — Jonáš zíral střídavě na monitor a střídavě na mě.

„Chápeš?! My za sebou také zametáme stopu. Musí to být opravdoví lidé, lidé, ne mrtváci!" V Jonášově pohledu jsem se nevyznal.

Chvíli mi trvalo, než jsem zjistil, kterým směrem ti lidé šli. Na-

konec jsem si to troufl stejně jen odhadnout:

„Zkusíme to doprava," navrhl jsem.

„Zkusíme to doprava," řekl Ten druhý.

Jonáš kývl.

* * *

Že to je správný směr, jsem zjistil po pár desítkách kilometrů. Mezi zuhelnatělými kmeny před námi se něco objevilo. Nejprve to v černém prachu vypadalo jako tmavší nepravidelná skvrna. Zblízka to byl člověk.

Vypadal, jako by spolkl odjištěný implozní granát — byl rozházený široko daleko a měkké tkáně chyběly. Opodál na pahýlu větve visela prachem obalená zápěstí spoutaná zauzlovaným koženým řemenem. Prsty se křečovitě zatínaly do vzduchu.

„Aby ti lidé před námi byli ještě lidmi," hlubokomyslně řekl Ten druhý. Opravdu mne těmi řečmi začíná štvát.

Znovu jsem zařadil ‚Vpřed'.

Mezi zničenými stromy se sem tam objevil i nějaký jakž takž živý — z popelu dokonce občas vyrážel i zelený výhonek. Široká zahlazená stopa, přestože ji místy zavál vítr, byla stále jasnější. Po dalších třiceti kilometrech se ozval počítač:

„Cíl na dvanácti hodinách."

V černém popelu před námi se pomalu plazilo něco velkého, černého a beztvarého. Nechávalo to za sebou nepravidelný hadovitý otisk.

Když cíl zaslechl šumění našich kol, prudce se začal převalovat na stranu, dokud nenarazil na strom. Spálená kůra se snášela jako černý sníh. Pak se cíl prudce zlomil v půli a já konečně poznal, co to je. Kdo to je: člověk. Člověk v širokém, popelem obaleném hábitu. Z obličeje směrem k saladinu svítily bílé, strachy široké oči.

„Jonáši, to je živý člověk, opravdu živý... A je to ženská!"

„Cíl dvě na pěti hodinách. Vzdálenost tři sta metrů, výška dvacet," řekl počítač. A zesílil zvuk, podle kterého druhý cíl identifikoval: hlasité frčení a třepotání látky.

* * *

Cíl dvě mne nezajímal. Jako smyslů zbavený jsem z držáků vytrhl kádvojku a vyskočil ze saladinu.

Slyšet po sedmi měsících lidský hlas byla opravdu radost. Přestože to byly nejspíš nadávky. Uvědomil jsem si, že nemůže být pro ty venku nic příjemného, když člověk vystoupí z neviditelného stroje. Musí to vypadat jako zjevení.

Žena se začala kutálet na druhou stranu a přitom stále ostrým hlasem vykřikovala nějaká slova — byl to asi místní jazyk, přestože se mi zdálo, že to občas zní francouzsky. Zpomalil jsem a snažil se rozpřaženýma rukama dát najevo, že nemám nepřátelské úmysly. Přesto, když jsem k ní došel, výkřiky se zlomily do vzlyknutí. Žena se stočila do klubíčka a zaryla obličej do prachu. Paže měla za zády stažené silným řemenem z nevydělané kůže. Nemusel jsem dlouho přemýšlet, kde jsem naposledy viděl podobné uzly.

„Myslí si, že ji roztrháš na kusy," řekl Ten druhý.

„Cíl dvě vzdálenost dvě stě metrů," ozval se mi ve sluchátku hlas počítače. Natáhl jsem závěr kádvojky,

„Nebojte se, madam, nic vám neudělám," zkusil jsem angličtinu. Žena jenom zavrtala obličej hlouběji.

„Cíl dvě vzdálenost sedmdesát-šedesát-padesát-čtyřicet... Vizuální kontakt."

Mezi spálenými korunami stromů se objevil letící beztvarý černohnědý pytel. Prudce klesal k nám.

* * *

Zapřel jsem kádvojku do ramene a nitkový kříž se usadil na středu cíle dvě. Mohutný svazek hlavní vulcanu ho sledoval od okamžiku, kdy počítač řekl: ‚Vizuální kontakt'.

Vulcan trčel jakoby odnikud.

Pak cíl dvě přistál.

Ostré třepetavé frčení ustalo a vzduch přestal nadouvat látku, která zplihla podél vychrtlých končetin. Cíl dvě byl vysoký člověk v obrovském špinavém hábitu; na hlavě měl neurovnaný turban a obličej a ruce až k loktům pokryté něčím jako zaschlými strupy.

Najednou jsem si uvědomil, že je mi strašné horko. Stiskl jsem dvakrát rychle za sebou knoflík na klíči a průvlak saladinu hlasitě práskl. Tmavý čtverec visící v rozpáleném vzduchu zmizel.

Řekl jsem sice, že cíl dvě byl člověk — a možná snad kdysi ano. Teď to bylo rozhodně cokoli, jenom člověk ne.

Netvor na mne upřel jasné bezedné oči a skočil. To už mi rameneм otřásala dávka a kaftan na jeho hrudi cupovaly kulky.

Vůbec mu to nevadilo.

Ten „muž“ doskočil asi dva metry ode mne — na jeden odraz překonal desetimetrovou vzdálenost. Nesnesitelně z něj vanul zápach hniloby a výkalů.

„Vampire, vampire! Aáááá!!!“ ozvalo se za mnou vysoké ženské zaječení. Natolik francouzsky rozumím.

„Chcípni,“ řekl Ten druhý a nitkový kříž se usadil na turbanu v místě, kde jsem pod ním tušil čelo. Hlaveň kádvojky se skoro dotýkala špinavé látky.

Nikdy dřív jsem neměl takový strach.

* * *

Byl to neskutečný pohled. NATO náboje trhaly hořící tkaninu, ale oči cíle dvě se mi puškohledem stále propalovaly do mozku. Pak mi došly náboje a vampire mi jedním téměř neviditelným pohybem vyrazil zbraň z rukou.

Neživil se jen lidským masem, živil se i lidským strachem. Jeho zrak se mi znovu zavrtal do očí a měl jsem z toho pocit, jako by mne mlel v mlýnku na maso. Od nohou.

„Pal,“ zašeptal jsem.

Zvuk, jaký při střelbě vydává vulcan, je podobný zvuku, s jakým startovala trysková letadla. Naschvál není tlumený, aby si to nepřítel dostatečně užil.

Na tváři strupaté zaschlou krví se objevilo něco jako překvapení. Ruce, které se ke mně už už natahovaly, se rozlétly do stran, roztrhané na několik kusů. Hlava podélně pukla a pravá část i s nosem zmizela. Do prachu šplouchly vnitřnosti a pak se totéž co s rukama stalo i s nohama. Torzo s půlkou hlavy se zabodlo pahýlem levé holenní kosti do písku a zlomilo se jako zavírací nůž. Vulcan zmlkl.

Nejděsivější na tom nebylo, že ten tvor dokázal na pahýlu udržet rovnováhu, ani že se na mne zespoda stále upíralo žijící levé oko, ale že se potrhaná polovina rtů stáhla v náznaku úsměvu.

„Chcípni!“ zařval jsem, vytrhl walther a vystřílel do té půlhlavy

celý zásobník.

Příšerné oko pod zásahem devítimilimetrové kulky konečně zhaslo, rty se rozplizly a rozstřílené torzo padlo do prachu.

* * *

Když jsem ženě uvolňoval pouta, měla pevně zavřené oči a něco si stále dokola mumlala a mezi zuby jí skřípal písek. Měl jsem dojem, že v tom slyším anglické slovo „oheň“. Když jsem ji konečně rozvázal, zcela bez varování, neuvěřitelně ladnou otočkou, mne ze země zasáhla patou do ramene. Nemít neprůstřelnou vestu, kop by mi zpřerážel kosti. Nemít žena předtím tak dokonalá pouta, zasáhla mne do hlavy.

Rána mne otočila a odhodila na ohořelý strom. Popel z kůry se zařízl do očí a v nose mi podezřele křuplo.

Když jsem se přes záplavy slz rozkoukal, viděl jsem ji, jak se plazí pryč.

„Nemůže chodit, fúrie,“ řekl Ten druhý.

„Není divu,“ řekl jsem já. Někdo řemeny jejích pout před utažením namočil ve vodě — ve žhavém vzduchu se stáhly do okovů uzavírajících krevní oběh. Proto jí ruce od zápěstí a nohy od kotníků neposlouchaly — pro mne naštěstí. Přeskočil jsem rozbitou mrtvolu létajícího netvora (nebo upíra, proč se nedržet místní terminologie) a dostihl plazící se ženu.

„Nemusíte se mne bát, neublížím vám,“ řekl jsem znovu. Zarytě se plazila dál.

„Jmenuji se Maxmilián... příjmení už asi nehraje roli. A vy, slečno?“

Z toho, že se přestala plazit, jsem pochopil, že anglicky rozumí.

„Byla by škoda přijít o ruce a nohy, pomůžu vám... Dám vám napít.“ Žena otočila hlavu. Byla to spíš dívka než žena, tak osmnáct let. Nějak jsem nevěděl, co říci dál. Maska z prachu a popela smazala všechny rysy obličeje a bylo vidět jen, že je strašně vychrtlá. Při zmínce o vodě se jí zablesklo v očích a jazykem si přejela do krve rozpukané rty. Zachřestilo to, jako když po štěrku přeběhne ještěrka.

Kdysi dávno jsem někde četl, že nabídnout v suchých krajích vodu znamená totéž jako nabídnout přátelství. A že se to bere zatraceně vážně. Nedovedu si představit sušší kraj.

„Zvednu vás a odnesu k našemu stroji," zřetelně jsem vyslovoval, „není sice vidět, ale nemusíte se bát — je to jen druh vojenského maskování." Teprve když přikývla, opatrně jsem se sehnul a zdvihl ji. Slova ‚vojenské maskování' pro ni zřejmě byla schopná opodstatnit i neviditelnost. Jak jsem odhadl její věk, museli se za války narodit už její prarodiče.

„Otevřít," řekl jsem a nedaleko se ve vzduchu s kovovým klapnutím objevil černý obdélník.

Když jsem ji položil do průlezu, roztřásla ji zimnice, než jsem se vrátil s kádvojkou, omdlela. Proti úpalu venku byl v saladinu skoro mráz.

„Zavřít," řekl jsem. Průvlak znovu hlasitě klapl a klimatizace začala hučet, aby vyčistila vzduch od prachu.

Točila se mi hlava a nebylo mi dobře, ale nejdřív jsem se musel postarat o dívku. Jonáš klečel na svém křesle a valil oči přes opěradlo.

Podle návodu dellu jsem jí promasíroval ruce a chodidla nějakou po mentolu vonící tekutinou, píchl jí šest injekcí a zavedl nitrožilní výživu speciálně namíchanou pro silně dehydrované. Dávat někomu injekce je ještě horší než je dávat sobě.

Pak mi bylo chvíli špatně.

* * *

Do večeře jsme urazili necelých patnáct kilometrů — terén byl složitý a museli jsme se zdlouhavě proplétat mezi stromy — čím dál víc jich bylo živých, a trsy trávy, předtím jen občas vykukující z popela, se změnily v ostrůvky, které se místy dokonce zelenaly.

Stále jsem sledoval stopu těch lidí. Už jsem se na ně netěšil tak jako předtím. Teď jsem se jich chtěl hlavně zeptat, proč za sebou nechávají svázané dívky napospas nějakým, nějakým... Co vědí o těch vampire mne také zajímalo, kilometr od kilometru víc.

* * *

Venku už byla dávno tma. Jonáš spal a dívka byla v bezvědomí. Její končetiny se mi vůbec nelíbily — v kůži měla široké rýhy po poutech a ty části, kde předtím neproudila krev, měla flekaté a silně oteklé — její ruce připomínaly nafouknuté chirurgické rukavice. Když jsem

ji znovu masíroval tím mentolovým lektvarem, hlasitě sténala, ale neprobrala se.

„Ty injekce mi byl čert dlužen!“ se zaťatými zuby jsem se zhostil nezbytného, a zase jsem musel dlouho odpočívat.

S rozbřeskem jsme dojeli na místo, kde ti lidé přenocovali. Průměrná rychlost saladinu byla jen kolem tří kilometrů za hodinu, ale přesto jsme skupinu dojížděli.

K polednímu savana skončila, obzor zaneřádily duny, a černý popel byl nahrazen žlutočerveným pískem. Slunce předvádělo tepelné orgie.

Stopa se stala zřetelnější a pak jsem v hluboké proláklině před sebou uviděl tmavé skvrny.

Oni o nás také věděli.

Saladin klouzal po boku vysoké duny a vítr strhával písek od kol v dlouhých šelestivých proudech. Ti lidé byli zakopáni v obranném vějíři — zpod oranžovožlutých maskovacích plachet dokonce vyčnívaly hlavně dvou bazuk.

Zastavil jsem.

Počítač přepočítal cíle, a zatímco jsem přemýšlel, jak navázat kontakt, aby se to obešlo bez přestřelky, nadzdvihla se jedna z celt a do slunečního žáru se vykutálelo spoutané tělo.

„To je oběť. Oběť pro nás — mají nás za nějakého neviditelného démona,“ řekl Ten druhý.

„Za neviditelného bráchu té létající bestie. Co vlastně myslíš, že to bylo?“

„Hmmm... něco jako mrtvák. Upravený mrtvák — speciální lovec lidí.“

„Proč?“

„Když se podíváš na ty bazuky a uvážíš, že ti lidé tady válčí už od plenek, být Cizinci, také by se mi na ně nechtělo plýtvat dovozovými stroji.“

„Proč je ale prostě nenechají být? Těch pár lidí. Proč na ně vymýšlejí létajícího mrtváka?“

„Nás také nenechali,“ odpověděl Ten druhý po zamyšlené odmlce, „třeba neumějí nechat být nikoho.“

„Jo,“ řekl jsem. Když od Toho druhého chci nějakou konkrétní odpověď, tak se nedočkám.

„Tvůj názor?“ otočil jsem se na Jonáše.

Pokrčil rameny.

Tělo leželo na rozpáleném písku bez pohnutí.

Zařadil jsem ‚Vpřed' a saladin doklouzal dolů.

V té chvíli počítač ohlásil letící cíl a v tom samém okamžiku začaly z maskovacích celt šlehat plameny a bzučení střel naplnilo vzduch. Instinktivně jsem stáhl hlavu — ale nebylo to na nás.

Vrcholek duny přelétl protáhlý tmavý předmět.

„Vizuální kontakt," řekl počítač.

„Vypadá trochu jako Superman," řekl Ten druhý, „jen ta vystrčená pěst mu chybí."

Nechápu, kam na ty vtípky chodí. Byl to ten samý vampire, co ho před pár desítkami hodin náš vulcan rozšmelcoval na poctivou fašírku.

Střelci pod maskovacími plachtami neměli šanci letící nestvůru zasáhnout. Svištěla těsně nad povrchem a ostře manévrovala, a tak kulky vyrážely gejzíry písku daleko za ní. Netvor naposledy zakličkoval, přelétl spoutanou postavu, prudká otočka doprava, akcelerace, a jeho ruce se zaryly do první maskovací plachty.

Bylo to všechno strašně rychlé. Vystříkla krev a maskovací látka i tělo v ní byly vejpůl.

„Pal," konečně jsem se zmohl. Saladin krátce zavibroval a na kontrolní desce se rozsvítila oranžová kontrolka. Vulcanu dochází střelivo.

Proud střel utrhl upírovi nohu a srazil ho do písku. Než jsem stačil mrknout, už zase letěl. Na nás, kam jinam.

* * *

Nevěřil bych, že se něčemu podaří uhnout před dávkou z vulcanu. Létající nestvůře se to před druhou povedlo. Jenom se ve vzduchu převalil na bok a vzápětí přistál na saladinu.

„Kulomet nefunkční," ozval se chladný hlas počítače. S hlavou zvrácenou vzhůru jsem viděl, jak vampire zkroutil uložení vulcanu, jako by bylo z plastelíny.

„Oheň," řekl Ten druhy, „ona říkala oheň."

Jiná možnost ani nebyla.

Vampire přestal lomcovat vulcanem, vystoupal na dvacet metrů a jako blesk sjel zpátky — saladin se citelně otřásl.

„Ten musí být na kusy...!"

Vampire znovu vzlétl na dvacet metrů. Mimo ustřelenou nohu mu nic nechybělo.

„Napalm. Pal," řekl jsem a trochu se zajíkl. To jsem si vzpomněl, že proti tomuhle jsem stál jen tak s pistolkou a na dosah ruky.

Netvorovi vylétl v ústrety sloup ohně. Než sloup to spíš byl takový žhavý plivanec. Útočící vampire ztratil směr, sklouzl po radlici a písek před saladinem vybuchl jako zasažený raketou. Příšerný tvor se změnil v hořící chuchvalec a zběsile se mlátil dokolečka.

Fascinované jsem hleděl na tu neuvěřitelnou životaschopnost: než se upír přestal mlátit, trvalo to skoro dvě minuty. Že se kolem saladinu svírá kruh postav v maskovacích oblecích, mne musel upozornit počítač.

* * *

„Přátelství se nejlépe navazuje likvidací společného nepřítele," řekl Ten druhý.

„Ale pravda to být nemusí," řekl jsem já. Věděl jsem, že bych měl jít ven, ale jak jsem se rozhlížel po zakrytých tvářích, z nichž byly vidět jen proužky tmavé kůže kolem očí, chtělo se mi čím dál míň a míň.

„Jonáši, vem si pistoli," řekl jsem, když jsem si dopínal popruhy neprůstřelné vesty. Pohodlné tepláky jsem nahradil vyztuženými kalhotami a tenisky vysokými italskými motocyklovými botami. Voní kůží a zatraceně dřou. Ale věděl jsem, že na ty venku musím zapůsobit — a v Africe se na oblečení dá odjakživa. Vytáhl jsem kádvojku z držáku, zamyšleně ji potěžkal a vrátil ji. Lidé mávající zbraněmi dávají najevo tak maximálně nedostatek sebedůvěry. Odepjal jsem si i pouzdro s waltherem a položil ho na lednici. I když... Zastrčil jsem si pistoli pod vestu. Stačí zatáhnout břicho a sama mi vklouzne do ruky. Jonáš mé přípravy napjatě sledoval a občas mrkl na naši společnici — zase začínala sténat. Ještě jsem jí vyměnil plastikový sáček s infuzí za nový.

„Dávej pozor — na ni. O mě se postará saladin." Aspoň doufám.

Musím spoléhat, že mne nebudou chtít zabít. I když saladin by se jim určitě hodil.

Co je to ta důvěra?

„Otevřít," řekl jsem.

* * *

„Zavřít," řekl jsem, jen jsem doskočil na písek. Kruh lidí se podě-šeně naježil hlavněmi. Není to dvakrát příjemné, když na vás míří (mimo jiné) bazukou. Ale pro ně mé zjevení asi dvakrát hezký zážitek také nebyl. Zvedl jsem prázdné ruce:

„Jsem váš přítel. Jsem člověk."

Nedali na sobě nic znát, ale ten s bazukou zbraň sklonil. Ostatní ne.

Dlouho bylo ticho. Vítr hlasitě syčel a slunce se mi propalovalo do lebky. Pak se mi začalo zdát, že ticho zvoní.

Konečně se jedna ze zahalených postav pohnula. Byla vysoká a širokoramenná:

„Jsem Guss. Jsem náčelník svého klanu."

Guss mluvil anglicky s irským přízvukem, měl hluboký hlas a pohyboval se jako leopard. Postavil se těsně přede mě a zahleděl se mi do očí. Stálo mne mnoho sil neuhnout. Pak zvedl ruce nad hlavu a dvakrát je zkřížil. Pak si sundal roušku z obličeje.

Jak zkřížil ruce, ostatní na mne přestali mířit a písek na úbočí vy-soké duny vlevo jako by ožil: Nejdřív tam byl jenom písek a vzápětí se po duně kutálelo hejno malých i větších postaviček v rozevlátých maskovacích kaftanech.

„To jsou děti mého klanu," řekl Guss. Zatímco jsem se díval na děti, odněkud zprava se jako zástup stínů objevila druhá polovina do-spělých. Konečně jsem uviděl i toho druhého s bazukou. Byla to ta s bazukou.

„My jsme bojovníci," představil úsporným gestem Guss asi třicet postav v potrhaných, žlutooranžových maskovacích oblecích. Každý měl na ramenou dlouhou celtu z téhož materiálu; její horní cíp se dal přetáhnout přes hlavu jako kapuce. Jeden po druhém si sundávali roušky.

Byli mezi nimi různí lidé — od ebenových černochů, přes světlé černochy, Araby, bělochy a míšence, až po jednoho Japonce a malou Číňanku. Sám Guss byl směsí snad všech možných ras: tmavá pleť, sešikmené modré oči, orlí nos a tenké rty. Nad kořenem nosu měl přísnou vrásku a na levé tváři dvě staré hluboké jizvy. Položil mi svalnatou ruku na rameno a znovu a obřadně řekl své jméno.

„Maxmilián, velmi mne těší, že vás poznávám," řekl jsem a znělo mi to trochu hloupě.

Druhý ke mně přistoupil ten nejmenší z nich — byl ještě o hlavu menší než Číňanka; měřil snad jen metr třicet. Považoval jsem ho mezi vesměs vysokými postavami bojovníků za dítě — dokud si nesundal roušku. Vráskami rozrytý obličej prozrazoval dlouhý život, i když za války lidé žijí mnohem rychleji. Byl to Pygmej.

„Jmenuji se Eau," řekl.

Francouzsky to znamená ‚voda', to vím. Podle toho, že se představil druhý po náčelníkovi, musel být důležitým mužem. To se vlastně dalo odhadnout už z jeho jména.

Postupně ke mně přišli i ostatní dospělí, každý mi řekl své jméno, pohlédl mi do očí a položil mi ruku na rameno. Naštěstí jsem pochopil, že se něco takového čeká i ode mne, a položil jsem ruku na rameno už Gussovi.

Nejmladšímu dospělému bylo sotva čtrnáct. Měl obrovskou poloautomatickou brokovnici a křížem přes hruď pásy nábojů. Asi jako pátá mi ruku na rameno položila vysoká štíhlá černoška. Mimo své jméno řekla: „Děkuji ti za syna." V očích neměla nic, jen krátce pohlédla ke kouřícím zbytkům upíra. Poslední se mi představil mladík, kterého předtím svázaného hodili napospas. Je to vysoký kudrnatý míšenec a jmenuje se Jaap. K ostatním se nechoval nijak nepřátelsky.

Věděl jsem, že tohle si musím vyjasnit hned.

„Náčelníku, proč je ve vašich stopách tolik mrtvých? Tolik svázaných mrtvých?"

Guss se na mne zahleděl a měl jsem pocit, že v tom pohledu blesklo něco jako bolest. Ostatní se zatím rozešli.

„Měli špatný los," řekl nevzrušeně. Pak ukázal na slunce, kolem kterého se dělal ošklivý tmavý kruh: „Připrav se, Maxmiliáne, Pane neviditelného stroje, přijde Dech pouště." Chtěl jsem mu ještě říci, že jsem našel jednu „se špatným losem" a že mám ve stroji malého spolucestujícího, ale Guss má slova zarazil netrpělivým gestem a odchvátal za ostatními — stavěli něco jako rozlehlý stan.

Byla to nízká žlutooranžová aerodynamická celtová stavba s mnoha kotvícími lany. Měli všechno schované v písku, kde byly předtím děti.

„Mohl bys stroj postavit na severní konec Našeho domu?" zastavil se u mě šedovlasý a šedovousý muž neurčitého věku. Matně si

vzpomínám, že se jmenuje Francois a je něco jako lékař.

„Větrolam," řekl jsem.

„Větrolam," kývl Francois a špička vousu mu v stále zesilujícím větru mířila na jih.

Přeparkoval jsem, oni zručně použili saladin jako kotvu pro několik provazů a pak mi dva z nich pomohli jakž takž srovnat uložení vulcanu, aby se dal schovat do lůžka, aby se nad ním mohl zavřít pancíř. Na co upírovi stačilo krátké trhnutí holýma rukama, na to jsme my potřebovali dlouhý sochor, na kterém jsme se houpali všichni tři.

To už byl typický klid před bouří. Obloha nepřirozeně ztmavla, slunce vypadalo jako kalná skvrna a syčení větru ustalo. Lidé vypadali jako lekající kapři, jak se otvíráním úst a polykáním snažili vyrovnat náhlý pokles tlaku.

Vymetal jsem z uložení vulcanu písek, a když na mne nečekaně promluvil náčelník Guss, dost jsem se lekl. Vyšplhal na saladin a dostal se mi těsně za záda bez jediného zvuku — ani saladin mne nevaroval.

„Zvu tě, Maxmiliáne, do Našeho domu. Před Dechem pouště v něm budeš v bezpečí víc než ve svém stroji." Z toho jsem usoudil, že si možná dovede představit, jak je saladin velký, ale nedovede si představit jeho opravdovou hmotnost a sílu. V duchu jsem se usmál.

„Rád přijímám. Nestihl jsem ti ale říct, že nejsem sám, náčelníku."

„Tvůj klan je vítán," řekl bez stopy překvapení, a než jsem mu stačil říci, že polovina mého klanu je vlastně částí jeho klanu, zase zmizel.

„Ach jo," povzdechl si Ten druhý. Guss se pohyboval opravdu jako leopard — já jsem se za ty měsíce pohodlného cestování dost zakulatil. Až zešpekovatěl. Když jsem předtím lezl na saladin, funěl jsem, až se to rozléhalo.

Sklouzl jsem do písku a s prvním poryvem větru zavolal na náčelníka, že s ním ještě potřebuju mluvit. Něco spolu se dvěma muži řešil u jednoho z hlavních kotevních lan stanu.

Náčelník se zle zamračil a gestem mne přivolal k sobě — rychle jsem mu řekl o nemocné dívce v saladinu. Klepl do ramene jedno z dětí, které se mu stále drželo poblíž. Odběhlo pro Francoise.

Další poryv větru mi málem podrazil nohy. Volné oblečení pouštních lidí se zatřepetalo a písek ostře šlehl po plátně stanu. Nebe

rázem zčernalo. Francois přichvátal k nám a cestou si zakrýval obličej rouškou. Konečně jsem pochopil, proč se na mne náčelník před chvílí tak zaškaredil a proč ti důležití kolem sebe stále mají děti — ještě jsem nikoho neslyšel mluvit hlasitěji než polohlasem a já si tady hulákám na celé kolo. Jako jejich výkřiky fungují děti.

Když jsem náčelníka a Francoise pouštěl do saladinu, ani mne nenapadlo, že je to možná poslední čin mého života. Ostatní členy klanu jako by čtverec temnoty, objevivší se ve vzduchu po mém slovu ‚Otevřít', ani nezajímal — dál se věnovali kotvení dlouhého stanu. Důvěřovat cizím lidem po půlhodinové známosti — to bych u sebe nikdy nečekal.

Guss pohledem přelétl vnitřek stroje a jeho oči zůstaly upřené na Jonáše. Jonáš se urputně snažil tvářit, že se nebojí, a zdvihl ruku na pozdrav.

„Jmenuje se Jonáš a nemluví," řekl jsem.

„Džounas," zkomolil jeho jméno Guss, přešel těsně k němu, dotkl se prstem jedné z bílých kadeří vykukujících pod šátkem a obřadně mu položil ruku na rameno a představil se. Jonáš se dokázal usmát.

Francois se zatím věnoval dívce.

Guss, aniž se odvrátil od Jonáše, řekl: „Budou její ruce a nohy v pořádku?"

„Nevím," Francois při tom slovu zavrtěl hlavou, jako že spíš ne.

Zatímco jsem přemýšlel, jestli Gusse někdy něco vyvede z míry, zeptal se: „Nebude lepší dát její maso klanu?"

Přestože jsem věděl o kanibalismu, otřáslo to se mnou.

„To přece, to přece...!" pod Gussovým těžkým pohledem mi došla slova. Měl jsem intenzivní pocit, že se dívá na můj poněkud tučný pas. Asi to na mně bylo vidět. Po obličeji mu přelétlo něco jako úsměv:

„Nemusíš mít strach, Maxmiliáne, klan si váží života lidí nade vše. Hlavně života svých lidí. Proto jí padlé," dodal jedním dechem a nad mým výrazem se znovu a tentokrát zřetelněji usmál: „Jiné maso není." Jeho úsměv vyhasl.

Zlaté ovesné vločky, pomyslel jsem si.

„Zatím je tu jisté nebezpečí i pro tebe," kývl na mé bříško, „ale hned jak přejdeme do plátěného domu, přijmu tě do klanu. Máš na to právo. Nebýt tebe a tvého stroje, klan by neexistoval."

Tentokrát dal dívce injekce Francois. Byl jsem mu za to opravdu

vděčný. Protože pro ni nikdo víc udělat nemohl, nechali jsme ji spát v saladinu a přesunuli se do stanu. Jonáš se mě křečovitě držel za ruku a bouře nabírala dech.

* * *

Obřad přijetí do klanu byl rychlý a prostý — týkal se mne i Jonáše. Jediným zádrhelem bylo povinné společné jídlo, protože bylo vařené maso. Mohly to být konzervy, mohly, ale dobře jsem si vzpomínal na tělo v celtě, které upír roztrhl vejpůl. Žvýkal jsem sousto po soustu, vichr bušil do „Našeho domu“ a všudypřítomný písek mi skřípal mezi zuby. Při jídle kamenné výrazy lidí trochu povolily a občas se na sebe i na mne i na Jonáše krátce usmáli a pokývli hlavou, jako že je to chutné.

„Kdo chce s vlky...,“ zašeptal česky Ten druhý.

Násilím jsem přinutil žaludek ulehnout na místo.

* * *

Po jídle se náčelník postavil doprostřed stanu. Lidé seděli na zkřížených nohou podél šikmých vibrujících stěn, utírali si mastné ruce o písek a bouře venku hlasitě svištěla a burácela. Uvnitř komíhavě hořelo několik olejových kahanů. V jejich světle vířil načervenalý prach, který škrábal v očích a přes pevně semknuté rty se lepil na zuby. Přesto, přes jídlo, přes zvědavé pohledy, které mne přejížděly, přes to všechno jsem se najednou cítil dobře. Až neuvěřitelně dobře. Napadlo mne, jestli z dvanácti miliard muselo opravdu zůstat jen pětačtyřicet lidí, abych je začal snášet. „Je čas Dechu pouště, čas příběhů,“ řekl náčelník.

* * *

Jako host jsem měl právo prvního vyprávění.

Nevěděl jsem, o čem tak narychlo mluvit. Chvíli jsem povídal o svém životě před Tím a Pygmej Eau překládal z mé pomalé angličtiny do nějakého svahilského nářečí. Několik jich rozumělo anglicky, zbytku tlumočil Francois do francouzštiny. Má práce v Zelených listech očividně nikoho nezajímala, proto jsem rychle přešel do doby

těsně před Tím a po Tom. Obličeje ožily a děti si přestaly hrát. Nad některými mými vývody a závěry (například o mimozemšťanech) moji posluchači vážně přikyvovali.

Když jsem skončil, bylo dlouho ticho.

„Tvá myšlenka o lidech, kteří přežili v lesích, je správná," řekl Guss. „My, jak nás tu vidíš, jsme byli také v lesích. Každý jinde, ale každý v lese. Ale ne z každého, kdo byl v lese, se nestal, hm, mrtvák."

Pak vyprávěl, jak se náhodně setkávali, jak bojovali nejprve mezi sebou, pak s Cizinci, jak si uvědomovali rozsah neštěstí a nakonec, když klan dosáhl tří set hlav, jak se rozhodli zaútočit na základnu Cizinců u Čadského jezera. To bylo před jedenácti dny.

„Stopy všech, jimž říkáš mrtvaks, vedly k bývalému jezeru. Nebylo složité se jich držet," při těchto slovech ostatní sklonili hlavy.

„Klan měl skutečně tři stovky bojovníků, dětí nepočítaně. Teď má i s tebou třicet dva bojovníky a šestnáct dětí," odpověděl Guss na má zdvižená obočí, „padli jsme do léčky," shrnul masakr. „Po stopách nás, kteří jsme přežili, byl vyslán vampire. Aby přežil klan, nechávali jsme mu každý druhý den jednoho, kterého určil los. S plným břichem vampire nedokáže létat."

„Kam jste takhle doufali dojít?!" neudržel jsem se a skočil mu do řeči.

„Dva z nás by došli k pralesu Středu," řekl Guss, „dva, kteří by se mohli pomstít." Vyděsilo mne, když jsem se rozhlédl po ostatních, jak se tváří. Nikoho z nich vlastní smrt neděsila — byli s ní smířeni a pro dobro většiny s ní souhlasili. Představil jsem si stejně různorodou skupinu Evropanů nebo Severoameričanů. Každý odjinud, každý s jiným vzděláním, každý s jinou mateřštinou, jak by se nedokázali domluvit na čemkoli, natož jak by se smiřovali s tím, že po jednom budou na základě losu předhazováni létající nestvůře k roztrhání za živa. Je to nepředstavitelné. Náčelník si můj pohled vysvětlil po svém:

„Děti měly los po dvou, aby vampire zasytily," gestem mne umlčel, „přežití většiny je důležitější než jakýkoli jednotlivec. Jen Eau je z losování vyloučen. Jeho schopnost nalézt vodu je nejdůležitější."

„Ale vždyť byste přežili jen dva! A kdyby se cesta o den protáhla, tak jen jeden! A v pralese byste proti upírovi stejně neměli šanci!" vylétlo ze mě.

„V mysli toho posledního bychom žili i my ostatní. V okamžiku vítězství bychom byli s ním." Z Gussových očí při těch slovech vy-

šlehly plameny. Ostatní krátce přikývli. Přes pět desítek let trvající válka uková z lidí buď nestvůry, nebo osobnosti. Nebo nestvůrné osobnosti.

„A tušíte, proč Cizinci změnili, změnili naše...“ oni všem ostatním říkali bratři, mně to slovo nějak nešlo přes rty, „...naše bratry?“ přemohl jsem se.

„Dělají z nich vojáky,“ řekl Francois, hladil si šedé vousy a tvářil se udiveně, jako by to každému bylo nad slunce jasné.

„Vojáky?!“

Nad mým údivem jen pokrčil rameny: „Guss, Eau a Cassiopea si myslí, že nakonec ze všech mrtvaks budou vampire. My ostatní tomu nevěříme.“

Já jsem nevěřil ani tomu, že z mrtváků Cizinci dělají (divné slovo v tomto případě) vojáky, ale na druhou stranu jsem chápal, že ve společnosti, kde mají v mnoha jazycích pro označení dospělého člověka a vojáka tentýž výraz, je obdobná úvaha zcela normální.

„Já to Maxmiliánovi vysvětlím,“ zvedl náčelník Guss hlas a uklidnil tak vzrůstající šum. Vráska na čele se mu přísně stáhla, když pohlédl na opovážlivce, který si troufl zašeptat i potom, co promluvil. Plameny kahanů tančily.

„Myslím si, že někde na cizích světech je válka a národu v..., jak ty říkáš, popelnicích, docházejí bojovníci. Ti v popelnicích létají, vampire také létají, ale jsou mnohem odolnější. Nepotřebují nic: ani zbraně, ani oblečení, potřebují jen maso. Proto zmizela všechna zvířata větší než...“ řekl slovo, kterému jsem nerozuměl, a rukama naznačil zvíře velké jako malá kočka.

Znělo to docela logicky.

Pak bylo dlouho slyšet jen vytí bouře. Látka stanu musela být z něčeho neobyčejného, protože vím, že písečná smršť dokáže i trvale ohlušit — tady uvnitř bylo sice vytí větru (chvílemi) docela hlasité, ale stále vzdálené. Nikdy nepřehlušilo slova, a dokonce nebylo slyšet ani syčení písku. Všiml jsem si, že někteří z důležitých členů klanu občas i zvýšili hlas, beze strachu, že je něco zvenčí zaslechne. Například senzor zabijáckého automatu.

„Musíme je zničit. Upíry, Cizince i mrtváky. Všechny,“ řekl jsem do kvílivého ticha a plameny kahanů se sklonily v přitakání. „Ani bývalí lidé nesmějí bojovat po boku bytostí v popelnicích. Tam někde,“ ukázal jsem palcem vzhůru, „žije národ, s kterým nás spojují společní

nepřátelé.“

„Tak to je,“ řekl Guss. „Naši bývalí bratři, ať jsou nyní, kým jsou, nesmějí pomoci těm, kteří ovládli Zemi.“

Nechtěl bych mít Gusse za protivníka. Byť bych měl tank a on pouhou větev. Při poslední větě doprovázené dalším z úsporných gest se mu rozhalil oděv na hrudi. V tmavé kůži měl vytetovaný bledý obrazec — okamžitě jsem ho poznal. Je to znak Naší cesty, organizace, která pronikla i do evropských středoškolských učebnic. Nevím, jak Naši cestu přiblížit jednou větou — snad jen, že by kdokoli oprávněný nosit na hrudi ten obrazec opravdu dokázal zastavit tank větví.

„Jaký je tvůj plán, Gussi?“

Náčelník hleděl do písku před svýma nohama a dlouho mlčel. Pak řekl: „Můj nový plán záleží hodně na tobě, Maxmiliáne. V pralesích Středu by mohli být další lidé. Připojím je ke svému klanu. S tvým strojem bychom byli silnější a dokázali bychom to mnohem snáz.“

„Souhlasím,“ řekl jsem a vůbec mne nenapadlo, že bych mohl odpovědět jinak.

Guss kývl hlavou, a jako by jinou odpověď nečekal. „Teď budeme spát.“

Já, který odjakživa nenávidím autority, rozkazy, a natož spát v místnosti s více lidmi, jsem bez zaváhání poslechl. Jonáš už spal dávno. Francois uhasil kahany a bouře tlumeně kvílela. Než jsem usnul, přemýšlel jsem, jestli se dá stan považovat za místnost, a jak to, že se v něm cítím bezpečněji než za pancířem saladinu. Jak to, že se v něm cítím bezpečněji, než jsem se vůbec kdy cítil.

******

Pokračování této knihy od Jiřího Kulhánka pod názvem Cesta krve II. — Cynik připravuje k vydání v únoru 1997 United Fans a. s. ve spolupráci s Klubem Julese Vernea Praha.

Tuto knihu, stejně jako další knihy United Fans a. s. a Klubu Julese Vernea, si můžete objednat u zásilkové služby:
W. S., Táborská 42,14000 Praha 4
Tel.: 02-6924904
Knižní řada Poutník č. 33

Jiří Kulhánek: Cesta krve I. — Dobrák
Ilustrace na obálce a frontispis: Martin Zhouf
Vydal United Fans a. s. ve spolupráci s Klubem Julese Vernea Praha v roce 1996
Odpovědný redaktor: E. Čierny
Adresa redakce: Matěchova 14,14000 Praha 4
Sazba: Brhlík & Modřinka (systém TeX)
Vytiskla tiskárna Severografie s. p. Most
Cena: 120,- Kč